DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CATHERINE DOYLE

Çeviren

Pınar Polat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

I. KISIM

Döne döne gittikçe büyüyen girdapta
Doğan duyamaz sahibini
Her şey yıkılır, dayanamaz mihrak
Saf bir kaos salınır dünyanın üzerine.
—William Butler Yeats, *İkinci Geliş*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

KAN VE ATEŞ

"Avucun yukarı gelecek şekilde elini uzat." Valentino'nun beni izleyişi kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyordu. Ne kadar yavaş hareket ettiğimin farkında olarak kolumu kaldırdım.

Felice tahta gibi bacaklarından birini diğerinin üstüne atmış, Valentino'nun yanındaki sandalyenin arkasına yaslanmıştı. Kollarını sımsıkı kavuşturmuştu; sanki kartondan yapılmış da birisi onu katlamaya çalışmış gibi görünüyordu. "Kesmeyecek onu, Persephone. Ne kadar ödlek olduğunu çaktırmamayı dene."

"Felice," diye tersledi onu Luca. Dişlerini öylesine sıkıyordu ki camı bile çiğneyebilecek gibi duruyordu. Masada benim tam karşımda oturuyordu. Bedeni hafif yan dönüktü. Bana bakmasını, bana her şeyin yolunda gideceğini söylemesini istedim ama bu, onun görevi değildi. Beni bu noktaya getirmişti; en azından bir ayağım içerideydi. Daha fazlasını ummak aptallıktı.

Nic, amcasına dik dik baktı. "Üyeliğe kabul merasimi, Sophie için yeni bir şey. Bırak da kendi hızında ilerlesin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Felice tek kaşını kaldırdı. "Sen öyle diyorsan..."

"Marinolardan biri olması daha önce kan yemini ettiği anlamına gelmez," diye belirtti.

Valentino beni kendisine doğru çekiştirdi. Bileğime temas eden kalın ve soğuk yüzüğünü hissedebiliyordum. Çakısını açarken, "Umalım da öyle olmasın," diye geveledi.

Çakının sapına odaklandım. *Valentino*. Patron.

Kolay olacak. Çabuk olacak. Sadece bir formalite.

Bulunduğumuz oda, Felice'nin devasa malikânesi *Evelina*'nın arkasında yer alıyordu. Küçüktü, karanlıktı ve ayrıca fazlasıyla sıcaktı. Her şey, kenarlardaki gölgeler ve Falconelerin parlak gözlerinden ibaretti.

Valentino işaret parmağımın ortasını hafifçe deldi ve onu, her an uçmaya hazır kızıl bir kuşun olduğu oyma Falcone armasının üzerinde tuttu. Elimden kan damlarken sessizce izledik.

"En azından insan olduğunu biliyoruz," diye söylendi Felice.

Ona pis bir bakış attım. "Kendini kontrol etmeye çalış, vampir. Bu, birinci sınıf yeni üye kanı."

Felice suçlarcasına beni işaret etti. "*Bakın*, daha şimdiden bununla dalga geçiyor."

Luca masanın üstünde yumruklarını sıktı.

Nic hırsla, "*Stai zitto**, Felice," dedi. "Onu kışkırtmayı kes."

Valentino beni bıraktı ve elim havada kaldı. Kâğıda hâlâ kan damlıyordu. "Sana öğrettiğimiz sözleri söyle."

Boğazımı temizledim. "Ben Persephone Gracewell..."

Felice, "Marino," diyerek sözümü kesti. "Kendini doğru düzgün tanıt."

Ona öfkeli gözlerle baktım.

O da bana öfkeli gözlerle karşılık verdi. Bunu, kendi soyumdan ne kadar bihaber de olsam saflarında bir Marino olmasını istemiyordu. Ama azınlıkta kalmıştı ve artık çok geçti.

"Ben, Persephone Marino," dedim zar zor, "yaşadığım sürece, Falcone ailesinin değerlerini yaşatacağıma tüm kalbim ve kanımla

* (İta.) Kes sesini. –*çn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yemin ederim. Her zaman şerefli ve sadık davranışlar sergileyeceğim ve işkence acısı ya da ölüm söz konusu olduğunda kutsal *omertà** yeminini bozmayacağım. Bu bağlamda, şu andan itibaren, son nefesime kadar Falcone Ailesi'ne bağlılığımı garanti eder ve diğer herkesin karşısında olacağımı açıkça beyan ederim."

"Geri çek," diye emretti Valentino.

Elimi geri çektim ve ufacık kesilmiş parmağımı avucumun içine alıp sıktım. Valentino kâğıdı aldı ve cebinden bir kibrit kutusu çıkardı. Bir tanesini yaktı ve o anda dünyamın küçülerek üstüme üstüme geldiğini hissettim. Boğazımın sıkışmasıyla nefesim kesildi. Burnumu kaplayan ve zihnimi bulandıran dumanın kokusunu alabiliyordum.

Güvendeyim. Özgürüm. Bu sadece bir illüzyon.

Valentino alevi kâğıda dokundurdu ve kâğıt yanmaya başladı; kenarları karardı ve kıvrıldı.

Kafamda, ölmekte olan birinin çığlıkları yükseldi. Restorana geri dönmüştüm. Yine yangının içindeydim. Alevlerin arasında annemin bana göz kırpan beyaz spor ayakkabılarını gördüm. Ağzımda kül ve toz tadını alabiliyordum, ciğerlerime dolup boğazımı yakıp kavurduğunu hissedebiliyordum. Kollarım tutuşuyor ve yanıyordu. İyileşen yaralar tekrar yırtılıp açılıyordu.

Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Luca boğazını temizledi.

Düşüncelerimi, dünyamı benden koparıp alan cehennemden uzaklaştırmayı denedim. Yangın bitmişti. Geriye kalan sadece acıydı. Annemin gözlerimin ardında dalgalanan yüzünü görmezden gelmeye çalıştım. O iyilik dolu gözleri, o nazik gülümsemeyi de. *Özür dilerim. Çok özür dilerim, anne.*

"Gerisini de," diyerek beni teşvik etti Valentino. "Bitir şunu, Sophie."

Gözlerimi sertçe kırpıştırdım. Kâğıt artık neredeyse yok olmuştu. Alevler onu kemirip havada uçuşan gümüş rengi parçacıklara dönüştürmüştü.

* Mafya arasında sessizlik yemini –*çn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Luca'nın, "Sophie," diyen alçak ve katı sesi beni kendime getirdi. Tekrar odaklandım. Neden burada olduğumu hatırladım. Ne yapmak zorunda olduğumu da.

"La famiglia prima di tutto," diyerek sözlerimi tamamladım.

Aile her şeyden üstündür.

Aile her şeyden önce gelir.

Benim ailem.

Valentino kâğıttan kalan son parçayı bıraktı. "Sophie Marino, bu merasim senin Falcone ailesinin içine yeniden doğuşunu sembolize ediyor. Şu andan itibaren silah ve bıçak uğruna yaşayacaksın." Beni daha yakına çağırdı. İple bağlı bir kukla gibi gittim. O derin mavi gözler daha da büyüdükçe onunla Luca arasındaki benzerlikler karşısında afalladım.

Yüzümün iki yanına da bir elini koyup buz gibi dudaklarını yanaklarıma hafifçe dokundurdu. Bu çok seri ve formalite icabı yapılan bir hareketti. Benden sadece birkaç santim uzaktaydı; burunlarımız neredeyse birbirine değecekti ve sırtımdan yukarı bir ürperti yayıldı. Doğruca o kurnaz gözlerin içine baktım ve *"Benvenuta nella famiglia,"** Sophie," dedi. Ellerini indirip benden geriye doğru çekildi. "Ölene kadar biriz."

İçimde biriken nefesi verdim.

"Hepsi bu kadar mı o zaman?" Başladığı kadar hızlı bitmişti. Göğsümde filizlenen tuhaf, sıcak bir kıpırtı vardı. "Şimdi sizden biri miyim?"

"Neredeyse," dedi Valentino ve masadan geriye çekilip boynunu çıtırdayana kadar döndürdü.

Luca aynı anda, "Evet," diye cevap verdi.

Birbirlerine baktılar. Kafaları aynı şaşkınlık ifadesiyle hafif yana eğikti.

Valentino elini havada döndürdü ama konuştuğunda Luca'ya cevap verdi, bana değil. "Falcone yönetimine kendisini tamamen adamak için bir Marino'yu öldürmek zorunda olacak."

Felice, "Aaa!" diyerek bütün uzuvlarını birbirinden ayırdı.

---

* (İta.) Aileye hoş geldin. –*çn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Artık ayakta ve zevkten dört köşe olmuş gibi görünüyordu. "Noel erken geldi."

Luca hâlâ ikizine bakıyordu. "Ciddi olamazsın."

Valentino'nun gözleri kısıldı. "Onu başka nasıl kendimize bağlayacağız?"

Felice'nin sözleri zihnimde yankılandı. *Ne kadar ödlek olduğunu çaktırmamayı dene.* "Kimi?" diye sordum. Sesimin çatladığını duydum ve bundan nefret ettim. "Kimi öldürmek zorundayım?"

Valentino, "Ufak bir oyuncu," diye cevap verdi. "Bir test. Sana yakın zamanda hedefini bildireceğim." Öylesine sakindi ki bu tavrı bende neredeyse bir normallik hissi uyanmasına neden olacaktı. Korku yerine, bir görev anlayışı oluşmaya başladı. Bu benim görevimdi. Tabii ki kendimi kanıtlamak için bir şey yapmak zorunda kalacaktım. O şey tabii ki bu olacaktı. Benim bir Marino casusu olmadığımı başka nasıl anlayacaklardı ki? Annemin intikamını almama başka nasıl yardım edeceklerdi?

Nic, "Sorun değil," derken elmacıkkemiğinin keskin hattı bir gülümseme belirtisiyle kalktı. "Bunu tek başına yapmak zorunda kalacak değil ya, Luca. Biz de ona yardım edeceğiz."

"Öldürücü darbeyi o indirmek zorunda kalacak," diye uyardı Felice. "Tetiği onun çektiğinden emin olun."

Nic hiç duraklamadan, "Tabii ki," dedi.

Daha birkaç ay önce olduğum kızdan milyonlarca kilometre uzaktaymışım gibi hissederek, "Tabii ki," diye tekrarladım.

"Mesele çözüldü." Valentino benden uzaklaşırken bu sözcükleri omzundan geriye doğru aktı. "Bir sonraki Marino kurbanı Sophie'ye ait olacak. Sonra da Sophie bize ait olacak."

Koridora ancak ulaşmıştım ki uzaktan gelen bir bağrış eve yayıldı. Gino'nun tizliği gittikçe daha da artan, ani yersizliği etrafımda yankılanan sesini takip ederek ona doğru koştum.

Paulie'nin üç küçük kızının kahkahalarını duymazdan gelip koşarak mutfağı geçtim ve antreye saparak dış kapıyı var gü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cümle açtım. Dışarıda Dom ve Gino çoktan araç yolunun sonuna doğru koşuyorlardı.

Uzakta, *Evelina*'nın girişinin yukarısına doğru alevler yükseliyordu. Dehşet hissi bedenimi sararken kalbim ağzıma geldi. Parmaklarımın karıncalanmasına neden oldu, kollarımdan yukarı doğru süzüldü ve yanaklarımı alttan ısıttı. Zihnim, içeri girmeye çabalayan anılarla dolup taştı.

Hayır.

Çocukların peşinden gittim. Tepeden garaj yoluna biraz inip alevlere yaklaşırlarken gözüm onların kafalarındaydı. Her adım beni kâbuslarımın daha da derinliklerine, restoranın kavurucu sıcağına, annemle o son anların arasına itti.

Yapma.

Kafamdaki ses beni gerçek dünyaya, garaj yolunun sonundaki öbeğe, yanar döner kızıl alevler karşısındaki büyülenmişliğime, kafamdaki anıların kapanına kısılmışım hissine geri döndürdü.

Hem gerçek alevlerin hem de hayalimdeki yangının sıcaklığı yanaklarıma vuruyordu. Neyin yandığını, içindeki o yürek burkucu ve tanıdık mavi renkteki bütün o parlak metal parçalarını görecek kadar yakındım ve çok büyük bir hata yapmakta olduğumuzu birkaç saniye geç fark ettim.

Kocaman siyah kapıların hemen önünde, Felice'nin garaj yolunun girişini kapatan enkaza dönmüş mavi bir Ford vardı. Beni defalarca kez şehre götürmüş, Millie'nin evine bırakmış, ben manuel vitesi geçirmeye çalışıp her tutukluk yaptığında söylenirken evimin araç yolunda duran Ford.

Annemin arabası *Evelina*'daydı.

Annemin arabası *Evelina*'da yanıyordu.

"Dom!" diye çığlık attım ama onu incelemeye çalışarak ateşin etrafında dolanıyordu çoktan. "Geri gel!"

Gino benden daha da ilerideydi. "Gino! Uzaklaş ondan."

Sesim ani ısı ve kulaklarımdaki gözlerimi karartan çatırtı karşısında daha da şiddetlendi. Gino beni, kafasını çevirip afal-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lamış bir hâlde panik dolu ani çıkışıma bakmasına yetecek kadar duydu.

Bir adım daha atarak sesimi yükselttim. "Uzaklaş ondan!" Bağırırken ellerimi yanlara doğru sallayarak çekilmesini işaret ettim. "Geri çekil."

"Sophie!" Arkamdaki araç yolundan Luca'nın gür sesi geldi. "Geri çekil!"

Ben hâlâ Gino ve Dom'a bağırıyordum. O sırada Nic bana yetişti; beni belimden tutup diğer tarafa döndürürken botları çakıl taşlarının üstünde kaydı. Neredeyse tepki verecek hiç zamanım olmadan araba patladı ve hepimiz metal ve ölü sıçanların yağdığı bir gökyüzünün altında geriye doğru savrulduk.

Etrafımda, havaya bir ateş topu atılmış gibi bir gümbürtü koptu. Ben parmaklarımla çimenleri sıkarak Nic'e doğru gitmeye çabalarken akkor hâlindeki kavurucu ısı üzerimden geçti. Bütün gökyüzü duman ve küle döndü ve biz birbirimize doğru sürünürken lime lime olmuş tüyler ve kan üstümüze saçıldı.

Dom ve Gino araç yolunun iki yanına savrularak kana bulanmış bahçeye çakıldılar. Patlamanın şiddeti, bahçeyi çevreleyen çiçekliklerin üstünde yuvarlanmalarına neden oldu. Bedenlerini, onları yutmaya çalışan alevlerden uzağa çekiştirip sürünerek bize doğru tırmanırlarken birbirlerinin adını haykırdılar.

Ben de çabalayarak ayağa kalktım; titreyen bacaklarımın üstünde güçlükle durabildim. Kafamı kaldırdığımda, evin hemen önündeki araç yolu, her biri kendine özgü dehşet ifadesiyle kendinden geçmiş Falconelerle doluydu.

Luca koşarak bana doğru geldi. Kolları kan ve tüylerle kaplıydı. Bir şey söylüyordu ama ben dinlemiyordum. Az önce yaşanan şeyin gerçekliğini daha yeni idrak ediyordum. Etrafımıza ölü sıçanlar saçılmıştı ve bedenim onların kanlarına bulanmıştı. Bir tanesi ayakkabımın bir metre ötesine düşmüştü. Patlama alanına doğru ilerlerken onun üstüne bastım.

Marino zulmünün kanıtı bir kez daha apaçık önümde duruyordu. Annemin şu an yanıp kapkara olmuş ve dinen alevlerin al-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tında can çekişen mavi Ford'unu izledim. Marinoların zehirli, azılı kanını tenimden koparıp atma arzumu güçlükle bastırıyordum.

Felice ve Paulie hızla yanımdan geçtiler. Ellerinde su dolu kovalar vardı. Elena da dışarıdaydı ve çocukları alevlerden uzak tutmaya çalışıyordu. Onun, arkamda Sal ve Aldo'ya tiz bir sesle bağırdığını duyabiliyordum. Paulie'nin kızlarından biri, Greta kontrol edilemez bir şekilde ağlıyordu.

Farkında olmadan arabaya doğru âdeta çekildim. Araç yolunun en sonunda duman bulutları kıvrıla kıvrıla gökyüzüne çıkıyor, havayı doğal olmayan, kekremsi bir sisle kaplıyordu.

Duman ve külden bir hediye... Yüz tane kanlı sıçan*. Silahlı bir saldırı değil bir uyarıydı. Bu da her şeyi bir şekilde daha da berbat bir hâle getiriyordu.

Alevler gözlerimi yaşartırken, ölü sıçanlar ayaklarımın dibini kana boyarken öylece baktım. Nic ve CJ ağızlarının etrafına bez bağlayıp gücünü yitiren ateşe battaniyelerle vururken izledim. Paulie'nin hasarı incelediği sırada, Felice arabanın üstüne dört kova su dökerken de. Elena koşarak oğullarına doğru telaşla gelirken, küçük çocuklar evin içine kapatılırken de öylece baktım.

Gino ve Dom da kanla kaplıydılar. Kan kot pantolonlarını sırılsıklam etmiş, tişörtlerinde zikzak çizmiş, boyunlarının çevresinde lekeler hâlinde son bulmuştu. Gino'nun yanağında kocaman, kırmızı bir leke vardı.

Koku öylesine iç burkucu derecede tanıdıktı ki. Dom'un alnı griye bulanmış, saçlarının uçları yanmıştı. Gino'nun at kuyruğu saman gibiydi, tutamlarının uçları kesik kesikti. Kendi üstüne kusacak gibi duruyordu. Dom kafasını kaldırıp annesine baktı. "Arabayı patlatmadan önce ölü sıçanlarla doldurmuşlar. Bizi neredeyse öteki dünyaya uçuracaktı."

Elena, onun kafasının kenarına vurdu. *"Non parlare così!"*** "*Mamma!*"*** diye inledi.

---

* İngilizce argoda aynı zamanda muhbir, hain anlamında da kullanılır. –ç*n*

** (İta.) Öyle konuşma. –ç*n*

*** (İta.) Anne –ç*n*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Imbecilli," diye çıkışarak Gino'ya da benzer bir şekilde vurdu. "Siz kıt beyinlileri gerçekten ben mi yetiştirdim? Bilinmeyen hediyelerdeki tehlikeyi anlamıyor musunuz? Anlamadığınız şeye yaklaşmazsınız. Beni dinlemediğiniz için kulaklarınızı büküp koparmadan önce içeri girin de temizlenin."

Her bir hücrem öfke ve buza dönüşürken, intikam fikirleri zihnimi sararken ve beni içlerine alıp yutarken olduğum yere çakılıp kaldım. Öylece bakıp durdum. Sonra öylesine yüksek sesle bir çığlık attım ki sesim çatladı ve boğazım kanıyor gibi geldi. Bu öfke patlaması niteliğinde bir çığlık, onların artık apaçık ortada ve kaçınılmaz mesajına bir cevaptı. Orada durup *Evelina*'ya kapıların arasından bakmışlar ve gülmüşlerdi. Bahse girerim ki annemin arabasını mahvederlerken *gülmüşlerdi.* Arsızca kapımıza gelmiş ve tehditlerini âdeta yüzüme çarpmışlardı. *Annene ne olduğunu hatırlıyor musun? Bak ve gör. Ona ne yaptığımızı hatırlıyor musun? İşte senin için bir hatırlatıcı. Hainlere işte böyle yaparız. Sana da işte böyle yapacağız.*

Sen bir hainsin Sophie Marino ve işini bitirmeye geleceğiz.

"Sophie." Luca'nın eli kolumdaydı, beni geriye çekiyordu. Sanki arabanın üstüne atlayıp kendimi kızgın metalde yakacakmışım gibi. "Ondan uzaklaş."

Ona döndüm. "Neden öyle yapayım ki?"

Bu mesaj banaydı. Ondan neden gizlenmeliydim ki? O anki dünya solmaya başladı; etrafımda kenarları kararda ve sessizleşti. Hayatımda daha önce hiç böyle bir husumet görmemiştim. Herhangi bir konuda böylesine ateşli hissetmemiştim.

Tekrar arabaya baktım. Öfkemin kulaklarımda zonkladığını, parmak uçlarımı ısıttığını hissedebiliyordum. Göğsümü sıkıştırıyordu. Dilimin altında birikiyor; ensemi acıtarak karıncalanıyordu.

Sakin ol.

Senin zamanın da gelecek.

Onlara bunu ödeteceksin.

---

* (İta.) Embesil, ahmak –çn

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

MÜTTEFİK

Evelina'daki kütüphanede, tekli bir koltuğa kendimi bırakıp şakaklarımı ovuşturarak baş ağrımı geçirmeye çalıştım. Üç duştan sonra bile ölü sıçanların, geçmeyen dumanın kokusunu hâlâ alabiliyordum. Bu da midemi bulandırıyordu.

Bedenimde gittikçe yoğunlaşan, kalp atışımı hızlandıran, nefesimi düzensizleştiren sıcak basması hissini bastırmaya çalıştım. Arkama yaslanıp sayarak yedi saniyelik bir nefes verdim. Her duvar kitaplıklarla kaplıydı ve kartonpiyerli tavana kadar uzanıyorlardı. Üç renkli cam pencereler evin önündeki bahçelere bakıyordu.

Felice'nin merhum eşi Evelina Falcone'nin yağlı boya bir tablosu tüm heybetiyle şöminenin üstünde asılıydı. Hafif aralık gözleri pencereye dönüktü ve dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Koyu renkli saçları kafasının tepesinde toplanmış, salaş tutamları yüzünü çevreliyordu. Geçmişe ait bir şeydi, yeniden yaratılmış bir Da Vinci eseri, bir mihrabın bir parçası gibi. Tabloyu Felice'nin yaptırdığına, Evelina'nın boynundaki elmas

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tasma kolyeyi de onun almış olduğuna hiç şüphem yoktu. Yine de sahip olduğu bütün o zenginliğe rağmen, Evelina'nın gözlerinde sadece hüzün vardı.

Kütüphane, loş ışıkları ve bir dizi şatafatlı deri sandalyeyle bir tapınak gibiydi ama yine de eskimiş bir yanı da vardı. Oyun odaları, düz ekran televizyonlar, oyun konsolları ve kendinizi kaybedeceğiniz hektarlarca araziyle dolu bu sarayda, kütüphanede teselli bulan çok az sayıda Falcone vardı. O nedenle de burası başka bir çağdan bir zaman kapsülü olmuştu. Tozlu ve unutulmuş. Sessiz.

Sessizlik tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kapıdaki tıkırtı, düşüncelerimi vahşi bir yere doğru yönelemeden böldü. Nic içeri girdi. Elleri arka ceplerine sokulmuştu. "Selam."

"Selam."

Saçları ıslaktı. Koyu renkli tutamları alnına yapışmıştı. Şampuan kokuyordu, benim gibi duman değil. Kendini karşımdaki sandalyeye bıraktı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Ah, bilirsin işte, kendi intikam hırsımdan yeni bir nefes çekiyorum sadece."

Bana hafifçe gülümsedi. "Kulağa verimli geliyor."

Omuz silktim. "Senden n'aber?"

Kafasını yana eğdi. Dudakları bir yana doğru kıvrıldı. "Birlikte intikam hırsı güdeceğim birini arıyorum sadece."

"Ciddiymişsin gibi konuşuyorsun," diye belirttim.

"Öyleyim."

Birbirimize uzun bir süre baktık. Rahatlatıcıydı – aramızdaki bu sessizlik. Bir müttefikimin olması, içimdeki çirkinliği görebilen ve benim ondan kaçınmamı beklemeyen birinin olması güzel bir histi.

Sessizliği ben böldüm. "Demek nerede olduğumu biliyorlar."

"Bizim kültürümüzün utanç kaynağılar," diye cevap verdi hemen.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu onlara ödeteceğim," derken nefesim bir an kesildi ama yüz hatlarımı düzelttim. Onun bana inanmasını istiyordum. Onun bana inanmasına ihtiyacım vardı.

"Tabii ki ödeteceksin." Nic'in yüz hatları inanç dolu bir maskeye bürünerek sertleşti. Dişlerini sıkıyordu ve gözleri âdeta kıvılcımlar saçıyordu. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Kan gölü olacak, Sophie. Donata neyin geldiğini anlamayacak. Ondan herkesi koparıp alacağız. Onun masum insanları dehşete düşürmediğini bilmen, üzüntünü atlatmanı sağlayacak. Tepesine binip ona ne kadar yanıldığını göstereceğiz. Bize bulaşmanı–"

"Nicoli."

Nic cümlesinin geri kalanını yuttu. Arkasına dönerken, yüzünü sinir olduğunu gösteren bir ifade kapladı. Luca kollarını göğsünde kavuşturmuş kapıda duruyordu.

Nic tahammülsüz bir tavırla, "*Ne?*" dedi.

Luca kibarlık girişimi olduğunu farz ettiğim bir tavırla, "Üst kata çıkabilir misin?" dedi. Kibarlıkla uzaktan yakından alakası yoktu tabii. "Dom ve Gino'yu kontrol etmeni istiyorum."

"Bir konuşmanın ortasındayız."

Luca hiç etkilenmeden, "Görebiliyorum," dedi.

"Ee?"

"Ee'si, şimdi sana üst kata çıkmanı söylüyorum."

Tereddütlü bir sessizlik oldu. Nic bana, sonra Luca'ya, sonra da tekrar bana baktı. Düşünceli bir ifadeyle durakladı. Luca hiçbir şey yapmadı. Nic'in taviz vereceğinden sinir bozucu derecede emin olarak öylece bekledi. Nic kızgınlıkla oflayarak ayağa kalktı ve abisinin yanından sert adımlarla geçip arkasından, "Tamam, her neyse," diye söylendi.

Bizden uzaklaştıkça omuzlarını düşürerek gidişini izledim.

Luca kütüphaneye girdi ve onun da duman kokusunu benim kadar yoğun bir şekilde alıp alamadığını merak ettim. Her bir hücreme işlemiş, burnumun içine ve beynime yapışıp kalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Luca sitemkâr bir tını alan ses tonuyla, "Onun böyle aklına girmesine izin verme. Bundan daha akıllısın sen," dedi.

Patlamama on saniye kalmasına rağmen normal davranmaya çalışarak, "Yani şimdi benimle konuşmak mı istiyorsun?" dedim.

"Ne?"

Gözlerimi devirdim. Masmavi gözlerinden kaçınıp gömleğinin yakasına bakarak, "Buraya geldiğimden beri benimle neredeyse hiç konuşmadın," dedim. "Benden uzak durmak için odaları terk ediyorsun. Çoğu zaman bana *bakmıyorsun* bile."

"Senin bana şu an baktığın gibi mi demek istiyorsun?" diye cevabı yapıştırdı.

Gözlerimi yukarı doğrultarak onun o aptal, mükemmel suratına odaklanıp kaşlarımı çattım. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Luca. Beni görmezden geliyorsun."

Karşımdaki sandalyenin kolçağına oturdu. "Buraya tartışmak için gelmedim." Sessizliğin uzamasına izin verdim. Son iki haftayı onun dikkatini çekmeye, kafasının içinde ne haltlar döndüğünü öğrenmeye çalışarak geçirdikten sonra bu sessizliği benim değil, onun doldurması gerektiği konusunda kararlıydım. Bugünkü üyeliğe kabulü de *Gino'dan* öğrenmiştim.

"Nicoli'nin niyetini sahte bir ihtişamla süslemesine izin verme. Hikâyelerine kanma."

"Bunu da sürekli şiirlerden alıntı yapıyormuş gibi konuşan adam söylüyor."

"Sana tavsiye veriyorum."

"Karşılığında da biraz tavsiye almak ister misin?" diye önerdim. "Bir dahaki sefere sohbetlerime kulak misafiri olacağında... olma."

"Peki ya kardeşimin seni küçük parmağında oynattığını gördüğümde? Onun senin aklına girmeyi bitirmesini mi beklemeliyim yoksa araya mı girmeliyim?"

"Yapma, Luca," derken sesimin uyuşuk bir hâl almasına, bitkinliğin içine işlemesine izin verdim. "Hiç havamda değilim."

"Şu an hissettiğin şeyin ilacı onda yok. Kimsede yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu, *bana* yönelik bir mesaj," derken pencereyi işaret ettim. Ötesinde bir yerde annemin arabası garaj yolunda can çekişiyordu. "Ve bu yüzden Donata'yı öldürmek istiyorum."

Kafasını iki yana salladı. Alnı kırıştı. "İstedikleri cevap da tam olarak bu işte. Seni dışarı, kendilerine doğru çekmek istiyorlar."

"Ne zaman bir Marino öldürme fırsatı bulacağım?" diye sordum.

Luca ağzı açık bakakaldı. Göğsünü ve dengesiz nefesleriyle inip kalkışını izledim. Sessizlik uzadı. Onu bölmeye karar verdim. "Suikast kuralları konusunda güncel bilgilere henüz hakim değilim ama senin bu abartılı tepkine bakılırsa, yersiz bir davranış sergilediğime dair bir hisse kapılıyorum. Öyle mi?"

Bir elini yanağında gezdirdi. "Bak, şu an öfkeli olduğunu anlıyorum. Anlıyorum..."

"Ne zaman?" diyerek sözünü kestim. "Valentino hedefimi yakında öğreneceğimi söyledi. O nedenle yakında ne kadar yakında, Luca? *Ne zaman?*"

Sırf sadakatimi test etmek için bir Marino öldürmek zorunda olma meselesi mideme taş gibi oturmuştu ama o alevlerin sıcağı hâlâ içimde yanarken, kendim de Donata'ya bir darbe indirmek istediğimi fark ettim. Ona korkmadığımı, benden aldığı her şeyin bedelini ödeyeceğini, bunun sadece başlangıç olacağını göstermek istiyordum. Hedefi istiyordum. *Hedefimi* istiyordum. İçimde kaynayan bütün bu öfkeyi yöneltebileceğim bir yer istiyordum.

Luca birden ayağa fırladı ve kütüphanenin kapısını kapatarak bizi içeriye hapsetti. Bana doğru geldi. Sesi öylesine alçaktı ki zar zor duyabildim. "Sophie... Senin gerçekten birini *öldürmeni* beklediğimi düşünmüyorsun değil mi?"

Ben de sesimi onunkiyle aynı tonda tutarak, "Valentino üyeliğe kabulde öyle söyledi. Hepimiz de kabul ettik. Hatırlamıyor musun?" dedim.

Sert bir tavırla, "Ben kabul etmedim," dedi.

"Ama onun rütbesi senden yüksek."

"Umurumda değil," dedi sakince. "Bu hayatta ya da başka

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

herhangi bir hayatta senin birinin kafasına silah doğrultup tetiği çekmene imkân yok."

Hayatımı nasıl da rahatça kontrol ediyor gibiydi, benim diğer herkes gibi davranılmayı beklemem ne kadar da garibine gidiyormuş gibi. "Ah, gerçekten mi?" dedim. "Yani o zaman amcam ve Donata sürünerek tekrar yeraltına indiklerinde ne olmasını bekliyorsun? Durup hiçbir şey yapmayacağımı mı düşünüyorsun gerçekten?"

Luca ellerini saçlarının arasında gezdirerek, beni hipnotize eden o mavi gözlerine hapsedebilmek için dağınık siyah tutamlarını yüzünden geriye çekti. Bu hareketi neredeyse kasıtlı gibi geldi, insanı nasıl da felç ettiğini biliyormuş gibi. "Sophie, bu konuda aramızda bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyorum."

Sesimin sakin kalmasına özen gösterdim. "Peki neymiş o?"

"Ben, amcanı öldüreceğine söz verdiğin için senin burada kalmana izin vermedim. Burada kalmana izin verdim çünkü gidecek başka bir yerin yoktu ve senin için endişeleniyordum."

"Ama Nic bile bana yardım edeceğini söyledi. Söz verdi..."

"Ben Nicoli değilim," diyerek sözümü kesti.

"Bunu biliyorum," dedim. "Ama o..."

"Bu karar onun değildi. Benimdi."

"Ve Valentino'nun."

Açıklama yapmadan sadece, "Benim," dedi.

Bunca zamandır, kapılarında belirdiğim o gün, içeri girmek için kendi pazarlığımı kendim yaptım sanıyordum ama Luca karşımda durmuş bana orada olmamın nedeninin acıma duygusu olduğunu söylüyordu. Bu işe yaramazlık, güçsüzlük hissi, ıstırabımın beni güçlü ya da becerikli değil, *acınası* kıldığı fikri içimi burktu.

"Beni açıkça tehdit etmek için bu eve bir şeyler gönderirlerken, bugün yaptıkları gibi beni çağırırlarken olduğum yerde oturmamı mı bekliyorsun? Ya onlara zarar vermek *istiyorsam*? Ya bu aileye gerçekten *katkıda bulunmak istiyorsam*?"

"Hayır dedim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman lanet üyeliğe kabulü niye yaptınız?" diye çıkıştım. "Zamanımı niye boşa harcadınız?"

Bu sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi, "Seni güvende tutmak için," dedi.

Kolumu garaj yoluna doğru sallayarak ağzım açık ona baktım. "Şu an kendini *güvende* hissediyor musun? *Herhangi biri* hissediyor mu?"

Gözlerine bir gölge düştü. Bu, öylesine çabuk gelip geçti ki gözlerine böylesine dikkatlice bakıyor olmasaydım fark etmezdim. Bir an sonra, "Sadece Marinolardan değil," dedi.

"Geri kalanınızı kastediyorsun."

Hiçbir şey söylemedi ama ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk: *Felice'den.*

"Luca, ben kendimi kanıtlamak istiyor–"

"Hayır dedim," diye sözümü kesti.

Öfkeden kudurarak, "Bana patronluk taslama," dedim.

Bana doğru, kafamı kaldırıp ona bakmama yetecek kadar bir adım attı. Kollarındaki sıkı kasların hatlarını, parkelere bastığında botlarının kalın topuklarını izledim. "Tabii ki sana patronluk taslayacağım. Ben bu ailenin ikinci patronuyum."

"Rolünün ne olduğu umurumda değil. Sana boyun eğmeyeceğim. O nedenle öyle yapmamı beklememelisin."

"*Dio mi aiuti.*" Gözlerini sıkıca yumdu. "Sen Sophie Marino, beni tek başına, zamanım gelmeden yaşlandırıyorsun."

Gerçekten de kendimi psikolojik olarak bir hiçe mi hazırlamıştım? Daha ne kadar süre boyunca kendi hayatımda bir seyirci olmam bekleniyordu ki? Annemin ölümündeki rolümün kıvrandıran ve vicdan azabıyla örülü faydasızlığını daha ne kadar hissedecektim? *Bu karar senin değil, Valentino'nun. Kendimi bu aileye kanıtlayacağım ve sonra da annemin intikamını alacağım,* diye düşündüm. Onun bunu anlamasını sağlamaya kararlı bir şekilde ayağa kalkarak boy farkını yarıya indirdim. "Bu benim de davam. Bu benim intikamım."

---

* (İta.) Tanrım, yardım et. –*çn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Luca alaylı bir kahkaha attı – sert ve keskin. "Senin intikamın," diye tekrar etti. "Başka bir insanı öldürmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sırf bundan bahsetmiyoruz diye vicdan azabı duymuyor değiliz. Sırf ölen insanlar iyi insanlar değiller diye bu, insan öldürmeyi daha kolaylaştırmaz. İnsan buna alışamıyor. Sophie, vicdan azabı bitmek tükenmek bilmiyor. Seni boğuyor, sen oluyor. Sonunda sadece ondan ibaret oluyorsun, aldığın canlar ve bunu sorun etmiyormuş gibi davranmak için taktığın maskenin bir birleşiminden."

Jack'i, çakmağı yakıp annemi öteki dünyaya gönderirken Donata'yı düşündüm. Öfke içimi hâlâ kızgın bir yangın gibi kavuruyordu. Zaten karanlıktaydım ve Jack'in bana hissettirdiğinden daha beter, mide bulantısından, beni her sabah uyandıran ve geceleri sallayarak uyandıran ıstırap hissinden, önümde o arabanın patladığını görmekten, onun beni geriye savurmasına, bedenimi kan ve küle bulamasına izin vermekten daha beter bir his düşünemiyordum. "Donata'ya bana yaptığı şeyi yapmakla başa çıkabilirdim."

Luca kafasını iki yana salladı. "Her hayatın bir değeri var, Sophie. Hepsi geride bir iz bırakır."

O an ona o kadar yakındım ki... Ne zaman olmuştu bu? Tıraş losyonu aramızdaki havayı kapladı. "O zaman buraya gelmeme izin verdiğinde bu, beni onlarla yüzleşmeye hazırlamak için değil onlardan uzağa hapsetmek için miydi?"

Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı.

"Valentino'ya yalan söylemek zorunda kalacaksın," dedim. "Kendi aileni kandırmak zorunda kalacaksın. Nasıl olacak bu?"

Luca geriye, kapıya doğru bir adım attı. Elleri arkasında kavuşturulmuştu. "Olacak çünkü bu sadece geçici bir durum."

"Geçici mi?" Onun açtığı mesafeyi kapatmak, onu kendime çekmek istedim.

Bana derin bir ifadeyle baktı. "Donata ve Jack'in icabına baktığımızda, sen yanımızdan ayrılacaksın. Sonra da bu iş temelli bitmiş olacak. Sonsuza kadar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yer aniden altımdan çekilip alınmış gibi hissederek, "Ne bitmiş olacak?" diye fısıldadım.

Sertçe yutkundu. Dilinin ucunda biriken bütün her şeyle yüzü tekrar ifadesizleşti ve o delinip geçilemez maske bir kez daha yüzüne indi. "Bu. Biz. Her şey."

Bu. *Biz*.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ORTAK NOKTA

Bir şey, göğsümde kabaran bu acı hissinden kafamı uzaklaştıracak herhangi bir şey söylemek istedim ama hemen sonrasında Luca gitmişti ve ben yine yalnızdım. Ani ve rahatsız edici sessizliğin ve bu evde güvenebileceğimi hissettiğim tek kişi, benim ona karşı hissettiğimin muhtemelen bir gramını bile hissetmemiş biri tarafından terk edilmiş olmanın farkındalığı altında ezilmiş bir hâlde... Peki bu benim geleceğim için ne anlama geliyordu? Bu aile yanımda olmazsa, hiçbir şeyim yoktu. Davam yoksa, o zaman yöneleceğim hiçbir hedefim de yoktu.

Kütüphaneden çıkıp tekrar evin içine doğru yol aldım. Elena mutfaktaydı, bir leğendeki dezenfektanın içinde kurulama bezlerini ıslatıyordu. Bütün öğleden sonra Dom ve Gino'yla ilgilenmişti. Beni öfkeli bir tıslamayla karşıladı.

"Düşünceni kendine sakla," diye çıkıştım. "Hiç havamda değilim."

Ben mutfağın diğer tarafına, buzdolabından bir şişe su almak için giderken peşimden geldi. Hareketlerimi yavaşlattım ve ba-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kışlarını ensemdeki tüylerde hissedebilmeme rağmen, ona korkmadığımı göstermeye çalıştım. "Hımm... belki *ben* de bu çatının altında bir Marino'nun yaşaması konusunda havamda değilimdir, kızım."

Buzdolabının kapısını sertçe kapattım ve ona korkutucu bir bakış attım. "Hımm... belki de bunu atlatmalısın."

"Kız kardeşime fazla yakınsın sen, kızım."

"Yine de onunla aynı kanı taşıyan *sensin*," diye dikkat çektim. "Ben ona asla senin kadar yakın olmayacağım."

Yüz ifadesi değişti, gözleri kısıldı ve sonra tuhaf bir şey oldu. Dudaklarının iki kenarı kalktı ve bana hafifçe gülümsedi. "Daha da esaslı olmuşsun, seni küçük Marino."

"Güven bana," derken gülümsemesine ve onun altındaki hafif dengesizlik imasına aynısıyla karşılık verdim. Bu anda hiçbir mutluluk yoktu. "Bu, gücümün daha başlangıcı." İçimdeki bütün o öfkenin yakıcılığını hissettim ve zamanı geldiğinde, bir silah olarak kullanmaya hazır hâlde, onu orada tuttum. Luca'yla ya da Luca'sız, intikamımı alacaktım. Sonunda kendimi savunacaktım. "Kız kardeşini ben öldüreceğim."

Elena'nın gülümsemesi büyüyerek yanaklarını gerdi. "Ona önce ben ulaşırsam yapamazsın, Persephone."

İşte karşımdaydı... ismim. İdeal hâli değil ama yine de olsun. *Solucan*dan daha iyiydi. *Marino*'dan daha iyiydi.

"Ondan nefret ediyorum," dedim sadece. "Ondan nefret ediyorum ve onun bedel ödemesini istiyorum ve bunun nasıl ya da ne zaman olacağı umurumda değil ama her saniyesinin bir parçası olmak istiyorum."

Elena, "Hımm..." deyip aramızdaki hava onun çiçeksi parfümü ve çok hafif bir duman kokusunun keskin bir karışımına dönüşene kadar yaklaştı. "Ortak bir noktamız var o zaman."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BARBARLAR VE KÜTÜPHANECİLER

"Bu gerçekten de yapmak zorunda kaldığım en korkunç şey." Millie dolabını sertçe kapattı ve metal çınlaması kulaklarımda yankılandı. Çantasını sırtına taktı ve abartılı bir nefes verdi. "Cidden, Soph. Neden buna razı olduğumu bilmiyorum. Bu tedirginlik ve endişeyle neredeyse yaşayamıyorum."

"Hadi bakalım, Millicent," diyerek omzunu sıvazladım. "Eminim üstesinden geleceksin."

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Senin için söylemesi kolay, sen bütün bu korkunç *baskıyla* uğraşmak zorunda değilsin."

Bir yanım patlayarak kahkaha atmak istiyordu – korkunç, tiz, neşesiz bir kahkaha. Dünyada insanın ruhunu en çok değiştirecek şeyi yapmaya ne kadar yakın olduğumu bir bilseydi... Ruhumun şu an ne kadar perişan bir hâlde olduğunu, Marinoların beni vurduğu bütün o yolları, onlara zarar vermek istediğim bütün o yöntemleri tekrar tekrar kafamda canlandırmaya ne kadar zaman ayırdığımı bir bilseydi... Onun bildiği kadarıyla, ben Fal-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cone yerleşkesinde gözlerden uzak takılıyordum sadece. Onların beni kabulüne karşılık ne sunduğumu gerçekten bilseydi, işimi bitirirdi.

"*Koskoca* bir okul balosu organize etmek zorundayım," diye mızmızlandı Millie. "Bunun ne tür bir stres olduğunu *hayal edebiliyor* musun?"

Dünden beri, annemin Falcone yeraltı dünyasının eşiğinde yanan arabasının görüntüsü uyanık olduğum her an düşüncelerimi işgal ettiğinden beri, iç organlarımı âdeta sıkarak ezen yoğun, bunaltıcı dehşet hissiyle değil, biraz da olsa eğleniyormuş gibi görünmeye çalışarak kıkırdadım.

"Ne düşünüyordum acaba? Bunun üstesinden gelmek için ancak bir ayım var ve henüz kimse bana güzel tema fikirleriyle gelmedi. Bir dizi *ahmakla* çalışıyorum."

"Halledersin. Sana inancım sonsuz." Edebiyat dersine giderken onun koluna girerek endişelerimi iyice bastırdım. Okul eski Sophie'ye göre bir şeydi. Yenisine değil. Gerçeğine değil.

Sınıfın arkasındaki yerlerimizi aldık. Sırama oturup kafamı eğik tuttum ama insanların kafamın yanına işleyen bakışlarını, ortamda örümcekler gibi gezinen fısıltıları hâlâ hissedebiliyordum.

Artık hiç gülümsemiyor.

Orayı ateşe verenin amcası olduğunu ve şimdi de onu hiçbir yerde bulamadıklarını duydum.

Yangını onun başlattığını duydum. O da babası gibi bir psikopat.

İstediğimi yapabilseydim Falconelerin eşiğinde belirdiğim gün okulu bırakırdım ama hayatımda bir tür normallik hissini koruyabilmek için eğitimime devam etmem konusunda çok katılardı. Tabii bir de Millie yüzünden... yani ona bir söz vermiştim. Dördüncü sınıfı birlikte bitirecektik ve sadece kötü bir arkadaş böyle bir sözü tutmazdı. İyi bir arkadaş olmaya kararlıydım. Bu da kompozisyonlar, cebir, balo planlama, futbol maçları ve artık sahip olduğumdan emin olmadığım yavaş yavaş gelen uğursuz bir gelecek anlamına geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Millie not defterinden bir sayfa koparıp hararetle bir şeyler yazmaya başlamıştı ki öğretmenimiz Bay Simmons hızla sınıfa girdi. 1900'lü yılların başlarından çıkıp gelmiş de nerede olduğunu tam olarak kestiremiyormuş gibi baştan ayağa tüvit giyinmişti.

"Ne yapıyorsun?" Bir sıra ötemden bana pis pis bakan Erin Reyes'i görmezden gelmeye çalıştım. Onun için zaten bir eğlence kaynağıydım ama artık "trajik" kategorisine terfi etmiştim ve bu da onun bana en az iki kat daha fazla dik dik bakmak istediği anlamına geliyordu. Ona bakmadan yanağımı orta parmağımla el hareketi çekerek ovuşturdum. Sessizce söylendi ve tatmin hissinin yüzümü bir gülümsemeyle kaplamasına izin verdim.

Simmons neşeyle, "Bir sonraki ödeviniz için, derin bir duygusal bağ kurabileceğiniz bir eser seçmenizi ve neden öyle hissettiğinizi açıklamanızı istiyorum," diye söze başladı. "O nedenle de bunu göz önünde bulundurarak, bugün şiirlere dalacağız."

Bir volkana dalmayı tercih ederim.

Millie bana bir kâğıt parçası uzattı. "Benim herhangi bir şeye dalacak vaktim yok," diye fısıldadı. "Bir balo teması seçeceğiz."

"Kim seçecek?" derken katlanmış kâğıdı açtım.

"Biz," diye kızgınca fısıldadı. "Bu ders bittiğinde, bu işi tam on ikiden vurmuş olacağız."

Olasılıklar listesini inceledim. *Serseriler ve Korsanlar, Kahramanlar ve Kötüler, Çocukluk Çizgi Film Kahramanları, Barbarlar ve Kütüphaneciler.*

"Sonuncusunda sadece rasgele bir eşleştirme yapmışsın," diye belirtme ihtiyacı duydum. "Hiçbir anlamı yok."

"Kapat çeneniii."

Sayfanın en altına "Seksi Meyveler?" yazıp sonra da üstünü çizmişti. Ona yan gözle baktım. "Bununla herhangi bir noktada kesinlikle hiçbir alakam olmaması için izin alabilir miyim?"

"İzin reddedildi." Millie masama simli bir kalem uzattı. "Şimdi yaratıcılığını konuştur bakalım, Gracewell."

Huzursuzca kâğıda baktım. Eski Sophie bu konuda yardımcı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olurdu. Eski Sophie, Millie'nin hak ettiği bir arkadaştı. Okul ona uygundu. Yutkunarak hislerimi bastırdım ve işe koyuldum.

Balonlara ne dersin? İnsanlar balonları severler.

Notu çaktırmadan Millie'ye uzattım ve yüzünün buruşmasını izledim. Cevap olarak bir şeyler karaladı.

Bu ilk girişimin karşısında incindiğimi bil.

Mars olur mu? Mars tropik.

Bütün olası ihtimallere karşın, tavsiyelerin gerçekten de daha beter bir hâl aldı.

İşte bu yüzden balo komitesinde değilim.

Olsaydın seni derhal kovmak zorunda kalırdım.

Ya Denizler Altında'ya ne dersin?

Sophie!!! Beş yaşında bir çocuğa doğum günü partisi yapmıyoruz.

Keşke yapsaydık. En azından pasta olurdu.

Çocukları sevmezsin ki sen. Bir bebeğin elini sıkmaya çalıştığın zamanı hatırlıyor musun?

Pasta sevgimi hafife alıyorsun. Ayrıca sadece dost canlısı davranmaya çalışıyordum o zaman.

Dersin sonunda, elimde yirmi dokuz tane reddedilmiş balo teması vardı.

Millie ayağa kalktı. "Hımm, tam bir hüsran oldu. Senin bu konuda başarılı olacağını düşündüğüme inanamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse ben de inanamıyorum. Yani her ne kadar istesem de ortalıklarda öylece gezinemem, sanki şeyi bekleyen biri gib–"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sophie!" Millie'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Bir dâhisin sen! Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum ama tabii ki de son derece mantıklı, özellikle de Cadılar Bayramı yaklaşıyorken." Elini tepemize doğru kaldırarak sadece bizim göreceğimiz bir tabloyu ortaya koydu. "Sophie, sana... Cedar Hill Lisesi Maskeli Balosu'nu takdim ediyorum. Seçkin, seksi, gizemli..."

"Maskeler," derken ironinin tadını âdeta alabiliyordum. "Maske takmamızı istiyorsun."

Zihnimin bir köşesinde bir anı net bir şekilde öne çıktı. Cedar Hill'deki Priestly Malikânesi'nde Valentino'yla ilk karşılaşmam. Onun o sırada taktığı maske. Alternatifinden, yani kendi gerçek benliğimize bürünmekten, en özümüzde olduğumuz kişi, gerçekten arzuladığımız şey yüzünden reddedilmekten korktuğumuz için hepimizin taktığını söylediği maskeler. Şimdi bile en yakın arkadaşıma karşı rol yapıyordum. Mutluymuşum gibi davranıyordum. İyileşiyormuşum gibi davranıyordum. İçten içe, perişandım ve ıstırap içindeydim.

Zaten bir maske takıyordum.

Millie heyecanlı bir köpek yavrusu gibi zıpladı ve insanların, omzuma değerlerse ağlayabilirmişim ya da gözüme bakarlarsa küfredebilirmişim gibi kasıtlı kavisler çizerek benden uzaklaştıkları koridora geri çekti beni.

"En azından maske takmak zorunda olursak insanlar bana yine normal bir insan gibi davranabilirler."

"Peh!" Millie kilitli dolabına doğru dönüp şifre düğmesini kurcalarken omzundan geriye doğru bana bir bakış attı. "Normal, sıkıcı demek. Bizse tuhafız."

Ona gülümsemeye çalıştım ama bu kez gülümsemem titrekti. Bundan sonra nereye gideceğimin bilincindeydim. Beni almak üzere dışarıda hangi Falcone'nin olabileceğinin de. Eski Sophie'yi silkinip dışarıya adım atarak, cinayet ve ihanetin fırtına bulutlarının etrafımda dolandığı yeni hayatıma doğru gittim.

"En azından bugün cuma."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne?" derken ona tekrar odaklandım.

"Çok düşünceli ve üzgün görünüyorsun," diye belirtti. "Bugünün cuma olduğunu unutmuş olabileceğini sandım. Artık Luca'yla öpüşmeye fazladan zamanın var." Abartılı öpüşme sesleri çıkarmaya başladı.

"Aman Tanrım, kapat çeneni," diyerek koluna vurdum. Başıboş bir Falcone bir dolabın içinde saklanıyor ya da Nic tavana yapışık hâlde duruyor olabilir diye omzumdan geriye doğru baktım. "Bu bir sır. *Çok büyük* bir sır."

Millie kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Eve taşındığımdan beri öpmedi beni. Benimle neredeyse hiç konuşmadı." *Beni kendisinden mümkün olduğunca uzak tutmakla, gerçekten bir Falcone olmak anlamına gelen her şeyden mümkün olduğunca uzak tutmakla fazlasıyla meşgul.* Bunu umursamıyormuşum gibi yapmayı denedim ama ağır basan bir yanım, onun kollarının beni sarması hissini, dudaklarımdaki dudaklarını, bana kendimi ne kadar rahatlamış hissettirdiğini, kötülükle birlikte yüzleştiğimizde onun nasıl da o kadar kötü görünmediğini unutamıyordu. Ama artık *Evelina*'da yaşadığım için işler farklıydı. Aramızda camdan bir duvar varmış gibiydi.

Luca'ya göre her şey geçiciydi.

Geçici.

Bu sözcük içimi yakıyordu.

"Yani bütün ailesinin sana sığınma hakkı sunmasını sağladı. Şeye rağmen... senin bir şey olmana... biliyorsun işte."

"Bir Marino," diye ekledim. "Bu bir lanet değil. Söyleyebilirsin."

"Evet, işte demek istediğim senin için kendisini ortaya koydu ve onu tanıdığım kadarıyla, böyle bir şeyi öylesine yapacak türden birine benzemiyor gerçekten. Belki de zamanını dolduruyordur... ya da," deyip bir parmağını kaldırdı, "bir şeyden ya da... birinden korkuyordur. Muhtemelen ikizindendir. Patron. Mavi gözlü, ürkütücü gülümsemeli var ya hani. Neydi onun adı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Adını biliyorsun," dedim. "Ayrıca sesini alçaltabilir misin lütfen? Bir gizlilik yemini ettim ve şu an bizi herhangi biri dinliyor olabilir."

Millie gözlerini devirdi.

"Ayrıca evet, Valentino'nun benim kardeşiyle öpüşmem fikri karşısında mutluluktan havalara uçacağından şüpheliyim. Özellikle de Nic'le olup bitenlerin ardından."

Millie şimdi gözlerini kısarak, "Biliyor musun? Böylesine romantik adı olan birine göre tam bir oyunbozan değil mi? Sürekli, *Ah, bana bak, hassasım ve naziğim ve güzel, uzun bir ismim ve güzel gözlerim var,* der gibi dolaşıyor. Sonra da BAM! Psikopata dönüşüyor. *Seni vuracağım,* oluyor. Ben buna ne derim biliyor musun, Soph? Ben buna aldatıcı reklam derim ve bunun yasa dışı olduğuna eminim."

Okulun dışında şoför koltuğunda Dom oturuyordu. O yüzden de özellikle cipin arka koltuğuna oturdum.

"Gerçekten böyle çocukluk etmek zorunda mısın, Marino?" diye sordu. "Seni ısırmam."

"Sadece jölenin üstüme bulaşmasını istemiyorum. Yıkayıp çıkarmak *imkânsız.*"

"Güven bana, ben de öğleden sonralarımı bu şekilde geçiriyor olmak istemiyorum."

"Sana kendi başıma geri dönebileceğimi söyledim."

Dom alaylı bir kahkaha attı. "Sadakatini kanıtlayana kadar Valentino, gözetimsiz bir şekilde Chicago'da süzülmene izin vermeyecek. Sürtük Marino ve onun dangalaklar ekibine haber uçuruyor olabilirsin."

"Annemin arabasını havaya uçurup beni neredeyse öldürmesinin ardından mı?" dedim. "Sen bile buna inanıyor olamazsın."

Gözlerini önünde tutarak omuz silkti. "Ben artık neye inanacağımı bilmiyorum." O mu ben mi? "Seksi arkadaşın ne yapıyor? Uzun zamandır görmedim onu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Muhtemelen senden hâlâ nefret ettiği içindir."

Bana yan gözle baktı. Dudakları ukala bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel. Zorlukları severim."

Parmaklarım kafasının arkalığında gezinecek şekilde öne doğru eğildim. Derinin kenarında ritim tutarak gözü boyunca uzanan gümüşi yara izini inceledim. "Yanlış anlama ama eğer sen ve Millie dünyadaki son iki insan olsaydınız ve insan ırkının bütün geleceği sizin birlikte olmanıza bağlı olsaydı, sana serçe parmağıyla bile dokunmazdı çünkü senin varlığından derinlemesine tiksiniyor, genel olarak kadınlara yönelik katıksız bencilce bakış açından bahsetmiyorum bile. Dünyayı senin ve saf iğrençliğinin küçük versiyonlarıyla doldurmaktansa dünyanın büzüşüp yok olmasını izlerdi."

Dom gözlerini yola verdi. "Bunu nasıl hakaret olarak algılamayabilirim ki?"

Omuz silktim.

O da benimle aynı ilgisiz tavrı takındı. "Bu beni senin sandığın kadar gücendirmiyor, Marino."

Cedar Hill'deki ağaçlar, sonbahar turuncuları ve kahverengilerinden lekeler hâlinde bulanık bir şekilde yanımdan gelip geçerken arkama yaslandım. Düşüncelerim eski sokağıma, evimizde hâlâ kilitli olan annemin eşyalarına gitti. Her şey çok yarım kalmış gibi hissettiriyordu. "Hımm, çünkü pisliğin birisin."

"Peki bir herifin cesedine dumanı tüten bir silahı doğrultup Marino sadakatinin kalan her bir zerresini hiçe saydığında bu seni nasıl biri yapacak?"

Gözlerim hâlâ eski kasabam ve dönüştüğü mezarlıktayken, "Beni bir Falcone yapacak sanırım," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

KÖTÜ ADAM

Şiir ödevi için hiç de havamda değildim. Kendi kaybım bu denli acı verici ve yakıcıyken, göğsüme bu kadar ağırlık yaparken en son ihtiyacım olan şey, başka birinin ıstırap ve acıya dair sözcüklerinin izini sürmekti. Yine de dikkat dağıtacak bir uğraştı, mezun olmak için gerekli bir unsur olmasından bahsetmiyorum bile. O nedenle de bu konuda elimden geleni yapıyordum. Neredeyse bir saat boyunca kocaman bir şiir kitabına göz gezdiriyordum ki dikkatim sonunda bir tanesine kaydı. Sayfadan bana âdeta göz kırpıyordu. Ayrıca *bir ritmi vardı* ki bu da onun doğru düzgün bir şiir olduğu anlamına geliyordu. Paul Laurence Dunbar tarafından yazılmış "Maske Takıyoruz" adında bir şiirdi. İlk kıtayı kopyaladım, sonra da ona olan tepkimi not etmeye başladım.

Sırıtışlar ve yalanlardan bir maske takıyoruz
Yanaklarımızı gizliyor, gözlerimizi gölgeliyor,
İnsan hilekârlığına ödediğimiz bu borç,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parçalanmış ve kanayan kalplerle gülümserken

Ve bir sürü kurnazca laflar ederken.

Ben eskiden öylesine görünmez maskeler takardım ki onları kendim bile zor fark ederdim. Başarısız bir yemeğin ardından anneme ettiğim bir iltifat, detone bir şarkı söylediğinde en yakın arkadaşıma bir gülümseme, amcamın kötü şakalarına zoraki bir kahkaha. Değişen yüz ifadeleri gibi gelip geçen küçük maskeler takardım.

Şimdi taktığım maskenin içine sıkışıp kaldım. Onu söküp atmak istiyorum. Yaralarımı dünyaya göstermek, içimi dolduran çirkinliği gün yüzüne çıkarmak istiyorum. Utanmamak istiyorum. Ama maske her geçen gün daha da sıkılaşıyor ve biraz daha boğuluyorum.

Yazmayı bıraktım. Bu, kesinlikle çok fazlaydı. Devam edersem Simmons düşüp bayılırdı. Yazdıklarımın üstünü çizdim ve şiir kitabını tekrar açtım. Başka bir şiir, daha az acılı, daha az gerçek bir şiir lazımdı.

Başka bir maske.

"Pek çalışkansın, Persephone. Üstelik de bir cuma akşamında. Ben de burada durmuş senin sadece Nicoli'yi boş hayallerle peşinden sürüklemekle ilgilendiğini sanıyordum." Kendi iğneleyici şakasına güldü. "Görünüşe göre beynin farklı bir alana yönelebilme kapasitesine sahip."

Kalemi bırakıp sandalyemde arkaya yaslandım. "Bu bir belgesel değil, Felice. Bana seslendirme yapmaz mısın?"

Onun daha da yaklaştığını hissedebiliyordum. Mide bulandırıcı bal kokusu çalışma alanını sardı. Gölgesi masanın üstüne düştü. Dış hatları masa lambası altında keskin ve kararmıştı. Üs-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tüme eğilir gibi yaptı ve içgüdüsel olarak not defterimi dirseğimle gizledim.

"Bu aptal kompozisyonu yazmaya çalışırken beni rahatsız etmekten başka bir şey gelmiyor mu aklına?"

Masanın etrafında dolandı. Üstünde kan kırmızısı bir kravatla koyu mor renkte yeni bir takım elbise vardı. Kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. Gülümsemesi hoşgörülüydü. "Zor bir hafta geçirdin. O nedenle bu dediğine alınmayacağım, küçük Persephone."

"Senin bir kalbin olduğunu bilmiyordum."

"Yok zaten," dedi. Açık renkli kaşları gözlerinin üstüne doğru indi. Karşımda, üstünde azıcık bir et olan bir iskelet gibiydi. Belli bir ışıkta, kelleşen saç çizgisinin altında, kafatasının hatlarını seçebiliyordum.

"Sen gerçekten kötü adamsın."

"*Eskiden* bir kalbim vardı." Yaptığım gözlem karşısında duruşunu bir milim bile bozmadı. "Gençken ve ahmakken ve dünyanın aydınlık, merhametli bir yer olduğunu düşündüğümde. Ama derslerimi aldım, Persephone, tıpkı senin de alacağın gibi."

O an sesinde, dilimin ucuna gelen hakareti yutmama neden olan bir şey vardı. O şeyi gülümsemesinin özenli sergilenişinde, sağ gözündeki seğirmede görebiliyordum. Istıraptı bu... Sekiz aylık hamileyken onu terk edip giden ve onun ahmak kalbini de beraberinde götüren karısı için duyduğu ıstırap. Evelina için, uğruna bu sarayı inşa ettiği kadın için duyduğu ıstırap.

Fakat Evelina, sandığı gibi onu terk etmemişti. Ondan koparılıp alınmıştı. Bir daha asla geri dönmeyecek bir kadının yasını tutuyordu. Babamın öldürdüğü bir kadının. Restoranın kasasındaki yakut kırmızısı yüzük aklıma gelince boğazıma doğru bir safra yükseldi. Babamın yoldan çıkışının gerçekliği, annemin ölümünün acısıyla boğuşuyordu ve ben ikisini de serbest bırakmaya hazır değildim. Karısına gerçekte ne olduğunu Felice'ye anlatacak değildim kesinlikle. Bunu beraberimde mezara götürecektim. Luca'nın da öyle yapmasını umdum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Not defterimi kapattım. "Sanıyorum ki buraya bir nedenle geldin. Değil mi?"

"Hiçbir şey gözünden kaçmıyor değil mi?" dedi alay ederek. "Bilmek zorundaysan, niyetinin ölçüsünü merak ediyordum."

"Niyetimin mi?"

Gözlerinde karanlık bir ifade oluştu. Dişleri daha keskin gibi göründü. "O öç alma hissini yaşamak istiyor musun hâlâ? Sığınmak için kapımıza geldiğin günkü gibi hâlâ o hisse aç mısın?"

Ağır ciddiyeti cesaret kırıcı olmanın da ötesine geçiyordu. Artık hiçbir komiklik ya da alay kalmamıştı. "Bütün bunlar nereden çıktı?"

"Bu haftadan," dedi.

"Bu hafta Donata annemin arabasını ölü sıçanlarla doldurup onu gözümün önünde havaya uçurdu ve sen benim ondan hâlâ eskisi kadar nefret edip etmediğimi merak ederken mi buluyorsun kendini? Onun benden aldığı her şeyin bedelini ödemesini hâlâ isteyip istemediğimi? Senin akıllı olman gerektiğini sanıyordum."

Felice tek kaşını kaldırdı. "Ben de senin için aynı şeyi söylerdim ama senin bir parça kalın kafalı olduğun hissine kapılmışımdır hep."

Gözlerimi devirdim.

Yaklaştı – nefesi aramızdaki havaya boğucu bir koku yayıyordu. "Annenin intikamının alınması konusunda Gianluca'ya fazla güvendiğini düşünüyorum. İzin verirsen onun söyledikleri seni zayıf düşürür ve her zaman olduğun gibi kalırsın..." deyip duraksadı. Sonra da, sanki ağzında tadını alabiliyormuş ve vazgeçemeyeceği kadar lezzetliymiş gibi, "Güçsüz," dedi.

Güçsüz. İşte oradaydı. Damarım... ve ona basıyordu.

"Güçsüz." Gerçekten de *güçsüzdüm*. Güçsüz hissediyordum. Özellikle de Marinoların annemin arabasına yaptıkları şeyden sonra. Orada öylece durup tıpkı daha önceki gibi alevlerin her şeyi yutmasını izlemiştim.

"Açık konuşmama izin ver, Persephone. Gianluca her zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arızalıydı. Kalbi ve kafası olması gerektiği yerde değil. O, kesinlikle diğerlerinin ileri sürdüğü gibi babamın veliahdı değil. Her zaman, vazifeleri ve aile sadakatinin altında, geri döndürülemez derecede *tatminsiz* olduğuna dair yoğun bir hisse kapılmama neden olmuştur." Tatminsiz kelimesini ağzında döndürüp tadına baktıktan sonra tükürür gibi yaptı. "Gianluca, basitçe ifade etmek gerekirse, *tatmin edilemez*."

Luca'yı savunmaya yönelik mantıksız bir arzu duydum ama bu sadece tuhaf görünürdü ve şu an dikkat çekmemeye çalışıyordum. Felice istediğini düşünebilirdi. Bu, hiçbir şeyin doğruluğunu değiştirmezdi.

Kendisini masanın üstüne savurarak, masanın kenarlarını çöp gibi parmakları kopabilirmiş gibi sıkıca kavradı. "Gianluca'nın sende kendisinin başka bir hâlini gördüğünü zannediyorum. Kurtarılmaya bu kadar geç kalmamış, aslında kontrol edebileceği bir hâlini. Seninle etkileşimleri, tahminime göre, kendi içindeki başarısızlıklarının bir yansıması."

Bu, sanki kalbime yumruk yemişim gibi hissettirdi. Luca'nın bende kendisinden bir şey gördüğü fikri aklımın ucundan bile geçmemişti. Onun bana yardım etmek, hatta belki de alternatif bir evrende benimle *olmak* istediğini düşünmüştüm ama bunu, benim bir tür proje olabileceğimi asla tahmin etmemiştim. Baştan alma fırsatı olduğumu... Bu canımı yaktı. Gerçekten *yaktı*.

Yüz ifademi sakin tutmaya çalıştım. "Vay be, Felice! Bana gerçekten nasıl hissettiğini anlat."

"Bunu senin iyiliğin için söylüyorum."

Ona dik dik baktım. "Ah, eminim öyle yapıyorsundur. Eminim buraya beni kollamak için gelmişsindir. Eminim birkaç hafta önce kafama silah doğrultup bütün ailenin önünde beni vurmakla tehdit ettiğinde aslında öyle yapmak istememişsindir. Bana değer veriyorsun. Evet. Bu gerçekten de muhtemel geliyor. Buna tamamen ikna oldum. Ah, sana inanıyorum. Felice, lütfen bana bu kadar değer vermeyi bırak, kalp krizi geçireceksin neredeyse. Lütfen bu kadar içten değer vermeyi biraz azalt."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bana alnını kırıştırarak baktı. "Bitirdin mi?"

"Evet," deyip omuz silktim. "Hepsi bu kadar."

"Luca'nın seni aile meselelerinin nasıl dışında tuttuğunu görüyorum. Seni intikamın ihtişamından uzaklaştırmaya yönelik her girişimi, bencil bir şekilde kendi eksiklerine kafa yormasından öte bir şey değil."

"Felice" ve "samimi" sözcükleri bir cümlede asla yan yana getirmezdim. Tabii, "Vay be, Felice ne kadar da samimiyetsiz bir insan," cümlesi olmadığı sürece. Yine de yüz ifadesinde huzursuz edici bir dürüstlük vardı. Söylediğine gerçekten de inanıyordu. Luca'nın benden gerçekten hoşlanabileceği ya da bana değer verebileceği fikri aklının ucundan bile geçmemişti. "Bana bunları neden söylüyorsun?" diye sordum. "Bunun ne önemi var ki?"

"Savaştayız, Persephone. Artık her şeyin önemi var."

"Gerçekten de tiyatro bölümünde okumalıydın, Felice. İnanılmaz bir Leydi Macbeth olurdun."

Kafasını benim hizama eğdi. Dirseklerini masaya yasladı. "Nicoli sana ileriye giden yolu gösterecek. O, yolu biliyor ve o yolda yürüyor... Gianluca, çok geç olana dek gözlerini kapatacak ve sen de, sana garanti ederim ki annenle aynı kaderi paylaşacaksın."

Bir nefes aldım ve herhangi bir espri kırıntısı buhar olup uçtu. "Annem eğitici bir hikâye değil, hele senin bana karşı kullanacağın bir silah kesinlikle değil."

Felice dilimden dökülen zehri durdurmak için bir elini kaldırdı. "Artık tek sahip olduğunun biz olduğumuz gerçeği hâlâ geçerli, Persephone. Bu ailenin bir parçası olmak ve *öyle kalmak* istiyorsan, kimi dinleyeceğini seçmelisin. Bütün farkı *bu* yaratacak. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Sadece konuşmayı sonlandırmak için, "Anlıyorum. Luca benim bu dünyada hayatta kalmama yardım etmeyecek," dedim.

Felice'nin gözleri derinleşti ve dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama Nicoli edecek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALTINCI BÖLÜM

ANTRENMAN

Felice'nin arka bahçesinin bir ucundan bir ucuna doğru ilerlerken, uzun ve geniş, betondan yapılmış ambar beni karşıladı. Sonbahar gelmişti ve beraberinde hava daha da sertleşmişti. Artık rüzgârın içinde yakıcı bir soğukluk vardı ve Felice'nin arazisindeki ağaçlar turuncuyla sarının canlı renklerine dönüyordu. Neredeyse bir resim kadar güzeldi bu suikastçının evi. Başka bir zamanda burada huzurlu hissedebilirdim. Burayı zamanla sevebilirdim.

Ambarın arkasında, evin pencerelerinden görünmeyecek şekilde oyalandım ve kollarımı kendime doladım. Kışlık paltom gardırobumun içinde bir yere tıkıştırılmış hâlde hâlâ Cedar Hill'deydi. Bir nevi binlerce kilometre ötede.

Nefesimin havada buharlaşmasını izledim ve bu yerin aralık ayının ortasında nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım. Kar ve buzdan bir battaniyeyle örtülü – içeride de soğuğu kovalamak için her şöminede çatırdayan ateşler olurdu. Aralık, Noel düşüncelerini beraberinde getirdi. Noel çorapları, baston şekerler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve hindili akşam yemeklerini, hediyeleri, *eggnog* ve aileyi de. O zamana kadar hepimiz hayatta kalır mıydık? Noel sabahında ruhum ne kadar kararmış olurdu?

O, yanıma gelmeden önce rüzgârda nefesini duydum. Koşmayı bıraktı ve onu böylesine uygunsuz bir zamanda rahatsız ederek yataktan kaldırdığım göz önünde bulundurulsa bana şaşırtıcı derecede sıcak bir ifadeyle gülümsedi. Bana bütün o Colgate ihtişamıyla gülümserken de, "Günaydın!" dedi.

Nic, kışlık bir mont giyecek kadar akıllıydı tabii. Saçları dağınık ve jölesizdi, alnına doğru kıvrılmıştı. Alnındaki saçları geriye aldı. Muhtemelen böylesine berbat bir zamanda yataktan çekilip çıkarıldığı için hasta gibi, kısmen sıcak, kısmen solgun görünüyordu.

Parmağımla hayali saate dokunarak, "Geç kaldın. Sana sabah tam 7'de demiştim," dedim.

"Ben pek sabah insanı değilim," derken gülüşü şapşal bir hâl aldı.

"Gülümsemen bu yüzden mi titrek?"

"Az önce mideye iki tane duble espresso indirdim," diye sırrını paylaştı. "Sanırım yüzüm titreşim yayıyor."

"Hımm, hiç belli olmuyor." Ona gülümsedim. "Geldiğin için teşekkürler."

Omuz silkti ama gülümsemem onun da gülümsemesine neden oldu ve bu görüşmenin nasıl ilerleyeceği konusunda çok dikkatli olmam gerektiğini aklımın bir kenarına yazdım. Bu işti, eğlence değil.

Nic parmaklarını çıtlattı ve boynunu esneterek ısındı. "Ee? Neden bu konuda bu kadar gizli kapaklı hareket etmek zorundayız demiştin? Valentino mutlu *olacak*." Dün gece onu dişini fırçalarken habersiz yakaladığımda da aynı soruyu sormuştu.

"Söyledim ya, ne yaptığımı bilene kadar kimsenin bilmesini istemiyorum."

Çevirisi: *Luca'nın bilmesini istemiyorum.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Luca, ikizine verdiğim sözden dönmem için her şeyi riske atmak niyetinde olsa da ben kesinlikle değildim.

"O yüzden olduğuna emin misin?" Nic gittikçe daha da muzipleşen gülüşüyle bana biraz daha yaklaştı. "Yoksa ortada benim bilmediğim başka bir şey mi var? Çünkü benimle zaman geçirmek için bahaneler uydurmak zorunda değilsin. Biliyorsun değil mi? Benim, olmayı tercih ettiğim başka hiçbir yer yok."

"Nic..." Avucumu göğsüne bastırıp onu nazikçe ittim. "Bu konuda konuşmuştuk."

"Hadi tekrar konuşalım. Artık işler değiştiğine göre."

"Hiçbir şey değişmedi," dedim nazikçe. "Biz birbirimize uygun değiliz."

Alnı kırıştı. "Bilgin olsun, ben buna katılmıyorum," dedi. "Bence birbirimize uygunuz."

Gülümsemem garipleşse de ses tonumun normal olmasına özen gösterdim. "Birisiyle bir ilişki yaşamak için, iki tarafın da birbirlerine uygun oldukları konusunda hemfikir olması gerekir Nic... sadece sen öyle düşünemezsin. Bu yeterli değil."

Nic omuz silkti. "Acele etmene gerek yok, Sophie. Eninde sonunda fikrini değiştireceğim." Kararlılığı onun daha da şişinmesine, boyunun daha da uzun görünmesine neden oldu.

Ona kısmen kızarak, "Sen her zaman, her şeyden eminsin," dedim.

"Çünkü ben istediğimi her zaman alırım," dedi kendinden emin bir tavırla.

Bunu değil. Beni değil.

Bu meselenin harareti bizi yoldan çıkarmadan önce konuyu değiştirmeye karar verdim. "Silahın var mı?" diye fısıldadım.

Nic'in kahkahası sabah sessizliğini böldü. Geri çekildi ve etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. "Bu evde silahlar konusunda fısıldamana gerek yok gerçekten. Anlıyorsun, değil mi? Bunun bir sır olmasına gerek yok."

"Kimsenin öğrendiğimi öğrenmesini istemiyorum," dedim hızlıca.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tabii ki öğreneceksin. Ateş etmeyi bilmezsen bir Marino'nun işini nasıl bitireceksin ki?" Bana şaşkın bir ifadeyle baktı. Sonra tekrar kahkaha attı. "Çok komiksin, Sophie."

Belinden bir silah çıkardı ve kalbim ufak bir parende attı. Gerçekten kendime hâkim olmak zorundaydım. "Şunu bir dakika tutabilir misin?" Silahı bana verdi ve refleks olarak onu elime alıp ağırlığı karşısında şaşırdım. Şık ve gümüş rengindeydi, üstü boyunca uzanan siyah bir şerit vardı. Onu kendimden uzakta tutarak incelerken tetiğe dokunmamak konusunda aşırı özen gösterdim.

Nic montunun fermuarını çenesinin altına gelecek şekilde çekti. Of be! Çok ısınmış görünüyordu. Bense titrememeye çalışıyordum. Ayrıca yanımda bir silah sallanırken son derece rahat görünmeye de çalışıyordum.

Silahı işaret etti. "Emniyeti kapalı, rahatlayabilirsin."

"Son derece rahatım," deyip ölmek üzere olan bir sırtlanın sesine benzer zoraki bir kahkaha attım. "Daha önce hiç bu kadar rahat olmamıştım."

Silahı tekrar ona verdim. Namlusu bizden uzağa dönük bir hâlde, avucunun içinde eski bir tarihi eser gibi yatay pozisyonda duruyordu.

Nic yine kahkaha attı. "Çok tatlısın."

"Benimle dalga geçmeyi bırak."

"Tamam, affedersin," deyip yüz ifadesini ciddileştirmeye yönelik berbat bir girişimde bulundu. "Elimden geleni yapacağım." Beni ambarın etrafından önüne doğru çağırdı.

Onu takip ettim. "Neden oraya giriyorsun?"

Kapının kilidini açıp kapıyı itti ve bana cevap vermek için eşikte durdu. "Atış antrenmanını nerede yapacağımızı sandın ki?"

"Şey..."

"Burada mı?" derken açık araziyi, arka bahçeyi süsleyen ağaç kovanlarını, uzaktaki ağaç öbeklerini, evin arka tarafını ve kırılabilir onca pencereyi işaret etti. "Böyle uluorta mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayakkabılarıma bakarak, "Yoo, hayır..." dedim. "Bu kötü olurdu herhalde?"

Nic alaylı bir kahkaha attı. "Kötü olarak da ifade edilebilir tabii."

Ambar, beton duvarları ve dışarıyı göremeyeceğim kadar yüksekte pencereleri olan kocaman bir açık alandı. Sabah güneşi o pencerelerden içeri vurarak ortamı aydınlatıyordu. Karşı uçta, duvarın önüne dizilmiş on iki tane hedef vardı. Üstlerinde filmlerde olduğu gibi siyah insan maketlerinin olduğu on iki tane kalın ahşaptan pano.

Ambarın tam olarak neden burada olduğunu fark ederek, "Aa," dedim. "Şimdi anladım."

Nic arkamızdaki uzun ahşap masaya yaslanmış duruyordu. "Burada mahsul depoladığımızı düşünmüyordun, değil mi?"

"Bu konuda hiç düşünmedim." Tamam, belki ufacık bir yanım hepsi siyah kurdeleli ve alıcılarını bekleyen binlerce bal kavanozuyla tıka basa dolu bir ambar hayal etmiş olabilirdi. Geri dönüp baktığımda bu, Felice'nin standartlarına göre bile biraz fazla kaçabilirdi.

Nic masanın çekmecesini çekti ve içini karıştırdı. Bana bir çift güvenlik gözlüğü verdi. Şüpheyle inceledim. "Bunlar gerekli mi?" Elimde döndürdüm. "Gidip aile işlerini hallederken sizin güvenlik gözlükleri taktığınızı düşünmemiştim." *Aile işlerini halletmek. Evet, Sophie, biraz daha çocuk gibi davran.*

Nic bana bir çift köpük kulak tıkacı verirken "I-ıh," dedi. "Ama ilk seferin için bazı önlemler alalım. Gürültüye alışana kadar bekle."

Dizlik ve kask da olmasını ister gibiydim. Becerilerim konusunda kendime güvenmiyordum. Gözlüğü taktım. Çok büyüktü ve burnumun ucunda tehlikeli bir şekilde duruyordu. Onu tekrar yukarı ittim ama yine aşağı kaydı. Hüsranımı sesime yansıtarak "Hayıır," dedim. "Yüzüm gözlüğü reddediyor."

Nic gözlüğün kenarlarını kulaklarımın arkasını daha iyi kavramaları için birbirlerine doğru itti. O, gözlüğümü düzeltirken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

göğsüne baktım, dağ kokusu beni sardı. "Çünkü burnun çok küçük," deyip parmağıyla burnuma dokundu. Bana o gür kirpiklerinin altından bakarak, "Çok tatlı," diye geveledi.

Böyle anlarda ilk konuştuğumuz ânı, bana dünyadaki tek insanmışım gibi bakışını hatırlamamak güçtü. Beni ilk ve son öpücüğü olacakmış gibi öpüşünü, tanıdığımı sandığım, ihtiyacım olduğunu sandığım Nic'i de. İçimde hâlâ o arzunun kalıntıları vardı ama onları bir nedenden dolayı gömmüştüm. O nedeni hatırlamak zorundaydım.

Nic artık bana dikkat dağıtıcı derecede yakındı ve kafam, *Sakın ona dokunma! Bu kafa karıştırıcı suikastçıdan hemen geri çekil!* çığlıklarıyla patlayacak gibiydi.

Geri çekilip, "Nic," dedim kızarak.

Teslim olurcasına bir elini havaya kaldırdı. Dudaklarının kenarı ağır bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Öylesine söyledim."

"Buraya çalışmaya geldik. Unuttun mu?" Kulak tıkaçlarımı taktım.

"Peki hanımefendi." Gülümsemesi daha da büyüdü. "Hazır mısın?" Onu zar zor duyabiliyordum. Aşağı yukarı kafa salladım. "Tamam. İzle."

Öne doğru iki adım atarak ayaklarını yere sağlam bastı. Kolunu kaldırarak silahı ambarın diğer ucuna doğrulttu ve art arda altı el ateş etti.

Kulak tıkaçlarıyla bile, ses felaketti.

İlk altı hedefin her birinin kafalarında, tam ortada bir kurşun deliği belirdi. Cebinden bir şarjör çıkardı ve öylesine hızlıca takviye yaptı ki hareketini az kalsın fark etmeyecektim. Sonraki altı delik geri kalan maketlerin her birinin göğsünün sol tarafında belirdi. Tüm bunlar en fazla on saniyede olmuştu.

On saniyede on iki hedef. Üstelik bir damla bile ter dökmemişti. Rahattı. Yüz ifadesi sakindi. Nefes alıp verişi yavaş ve doğaldı.

Bitirdiğinde silahını alçalttı ve yeniden şarjör takıp yüzünü bana döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona ağzım açık baktım. Atışının nihai hedefi üzerine çok fazla düşünmez ve sadece becerisine odaklanırsam, hayran kalmadan edemezdim. Her şey öylesine hızlı ve zahmetsizdi ki. "Nişan alışın..."

"Eşsiz," diye tamamladı ve yüzünde kendinden memnun olduğunu gösteren kocaman bir gülümseme belirdi. "Söylemiştim sana. Sıra sende."

Hedeflere tekrar baktım. Artık hepsi öylesine imkânsız bir şekilde uzak görünüyordu ki Nic'in açtığı delikleri zar zor görebiliyordum. "Daha yakına gidebilir miyim?" diye sordum. "Yani çok çok daha yakına."

Nic kafasını iki yana salladı. "Daha başlamadan ödleklik etme. Bahse girerim ki bu işte iyisindir."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Hayır girmezsin."

Tekrar kahkaha attı. Kahkahası yüksek sesli, tasasız ve bu kez neşeliydi. Silahın, ateş etmenin hissi onun bütün duruşuna bir şey yapmıştı. Onu mutlu etmişti; gerçekten, tam anlamıyla mutlu. Bütün o öfke, korku ve kararlılığın altında, içimde ufacık başka bir his belirdi. Bu kadar genç bir erkeğin bütün bunlarla böylesine çılgınca eğlenebilmesi rahatsız ediciydi. Yine de bu genç erkek benim ihtiyacım olana ulaşmama –intikam almama– yardım edecekti ve şu anda benim için en önemli şey buydu.

"Peki," diye razı oldu. "İlk seferinde usta olacağını düşünmüyorum. Ama gerçekten de öğrenmeye yatkın olduğunu düşünüyorum."

Silah ellerimde sıcaktı. Sıcaklığı hoş karşıladım ve onun kolumdan yukarısını ısıtmasına izin verdim.

"Korkma ondan," dedi. "Bu silah senin dostun. Senin için çalışıyor."

"Ya kendimi vurursam?"

"Biraz kendine güven, Sophie. Gücünü geri alıyorsun. Daha dik dur." Ellerini omuzlarıma koydu ve onlardan güç alarak geriye doğru yaslanarak çenemi kaldırdım. Nefes vererek, "Güzel," dediğinde sesi kulağımı okşadı. "Buna hazırsın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gerektiğinden birkaç saniye daha uzun bir süre öylece durdu.

"Tamam." Dişlerimi sıktım ve hedeflerle göz göze geldim. "Öğret bana."

Nic ellerini indirip yanıma geldi. Dikkatini duruşuma verdi. "Ayaklarını sağlam bas." Sesi eğlence emarelerinden tamamen arındı. İhtiyaç duyduğum Nic buydu işte. Bana bilmek istediğimi öğretecek Nic. "Dizlerini biraz kır. Güzel. Şimdi omuzlarını hedeflere doğru dik tut. Güçlü kolunu tamamen uzat. Şimdi horozu diğer elinle çek." Çıt diye yerine oturdu. Bu seste mide bulandırıcı bir heyecan vardı.

"Sol kolunu kaldırıp silahın diğer tarafını avucunla kavra. Hayır, o kadar gevşek değil." Etrafımda dolandı. Kolları omuzlarımın üzerinden kollarımın üstüne geldi. Elleri ellerimin üstüne kapanırken çenesini saçlarıma yasladı. Sol elimi parmaklarım silahı kavrayacak şekilde oynatarak, "Böyle," dedi. Nefesi sıcacıktı. Bunu yok saymaya çalıştım. Sağ elini sağ elimin üstüne koyarak onu biraz daha yukarı kaldırdı. "Tetikte sadece bir parmak," derken parmağıyla parmağımı yerine oturttu. "Kabzada üç parmak." Elinin geri kalanıyla elimin üstüne kapattı ve elimin küçücük kalmasına neden oldu. "Ayaklarını yere sağlam basmaya devam et. Geri tepmeyi karşılayabilmen lazım."

Odaklanmaya çalıştım. Onunla öpüşmeye yönelik böyle bir arzu duymamalıydım. O hâlâ ahlaki anlamda yozlaşmış, hâlâ tehlikeli, hâlâ benim için kötüydü. O, restoranın içinde kafama silah doğrultan çocuktu hâlâ. Nazik, iyi ve akıllı çocuğun kardeşiydi... Beynim bunu biliyordu. Kalbim bile biliyordu. Ama şu an, bu kadar yakın dururken, bedenim bilmiyordu.

"Anladım," deyip onun kollarından kurtuldum. "Yapabilirim."

Benden uzaklaşarak sırtımın üşümesine ve karıncalanmasına neden oldu. "Peki," deyip ambarın diğer ucundaki hedefleri işaret etti. "Şimdi silahı göz hizasına kaldır, kollarını önüne doğru uzat ve nişan al."

Omuzlarımı düşürdüm. Kollarım, görüş mesafemin sınırla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rındaydı. Silahı ambarın sonundaki ortada duran hedeflerden birine doğrulttum.

"Birini hayal et," dedi. "Bu, daha gerçekçi görünmesini sağlar."

Bir nefes verdim. "Donata'yı görüyorum," deyip silahı biraz alçaltarak onun pahalı özel tasarım takım elbisesinin, kemikli boynunun hayali sınırlarında gezdirdim. "Kalbine nişan alıyorum."

"Güzel," diye geveledi. "O seninkini aldı, şimdi sen de onunkini alacaksın."

Ağzım kurudu. Kollarım karıncalandı ve nefesim hızlandı.

"Adrenalinin seni sakinleştirmesine izin ver." Tekrar arkamdaydı. Beni sola doğru sadece birkaç santim döndürürken elleri tekrar omzumdaydı. Güç vermek için bir kez sıktı, sonra da geri çekildi. "Odaklanmanı sağlamasına izin ver."

Donata'nın aşırı makyajlı suratını, mide bulandırıcı sırıtışını kafamda canlandırdım. Silahımı iskeletsi bedenine doğrulttuğumda, korkudan atan rengini hayal ettim.

Nic hırsla, "Ateş et," dedi. "Öldür şu sürtüğü."

Ateş ettim.

Elim geriye doğru savruldu. Silah geri teperken tavana doğru kaydı. Öfkeyle, "Kahretsin!" deyip tetiği bıraktım. "Bu kadar güçlü olacağını düşünmemiştim."

Nic başarısızlığımdan etkilenmeyerek, "Alışırsın," deyip beni rahatlattı. "Bu kez elini daha sabit tut. Geri tepmenin kavrayışını geriye atmasına izin verme."

Silahı ateşlemenin heyecanı çabucak hedefin yakınını bile isabet ettirememem gerçeğinin gölgesinde kaldı. "Kurşun nereye gitti?" dedim gözlerimi kısarak.

Nic, Donata hedefinin sağındaki yeri işaret etti. "Duvara saplandı."

"Eh, bu utanç verici."

"Kolun saptı." Tekrar arkamda durdu. Elimi eliyle, silah tekrar önümde duracak şekilde kaldırdı. "Bu şarjörde beş kurşun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha var. Yeniden doldurmadan önce bir hedefi vurmak için beş şans daha."

Tamamen elimdeki göreve odaklandım, onun yanağımdaki nefesine ya da kulağımdaki sesine değil. Kollarımız aynı hizaya geldi. Onun paltosu, benim de kazağım olduğu için minnet duydum. Tenin tene değmesi şu an iyi bir fikir olmazdı. "Görüşünü hizala. Sabit tut."

Donata'nın yüz hatları gözümün önüne geldi. Onu zihnimin gözünde gördüm, önümdeymiş gibi net bir şekilde.

"Tekrar," diyerek geri çekildi Nic. "Vur onu."

Tekrar ateş ettim.

Bu kez geri tepmeyi bekliyordum. Kolum yine irkildi ama çok değil. Hedefi ıskaladım.

"Tekrar," diye emretti.

Ayaklarımı yere sıkıca basarak ateş ettim.

Iska.

"Tekrar."

Iska.

"Daha yukarıya."

Kolumu daha yukarı kaldırdım. Yorulmaya başlamıştı.

"Tekrar."

Iska.

"Tekrar," diye talep etti.

Bu seferki, nişan aldığımın yanındaki hedefe isabet etti. Kurşunlar bitmişti. Kolumu indirdim ve nefes nefese olduğumu fark ettim. Hüsran ve utanç içimde âdeta savaş veriyordu.

"Lanet olsun," diye söylendim. "Yapamıyorum, Nic." Silahı ambarın diğer tarafına fırlatmak istedim. "Bu konuda berbatım," dedim. *Güçsüzüm. Zayıfım.*

Nic silahı elimden alıp yeniden kurşunla doldurdu. "Daha acemisin."

"Kötü bir acemi."

Bana kaşlarını çattı. "Kendine bu kadar yüklenmeyi bırak."

"Bu konuda iyi olmak istiyorum," dedim. "Mesela hemen."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nic kafasını geriye doğru eğerek tavana doğru kahkaha attı. "Sophie," derken eğlenişi sesinin titremesine neden oldu. "On dakikada kendini usta bir nişancı yapamazsın. Bu konuda çalışmak için kendine zaman ver. Ben sana yardım edeceğim ama sen de kendine daha az yüklenmelisin."

Ellerinin arasındaki silahı, onu rahatça idare edişini, duruşundaki o gevşek kendinden eminliği izleyerek, "Yapamıyorum," diye ofladım. Ayrıca ortada beklenmedik başka bir şey vardı: *Kıskançlık*. "İşin ucunda çok fazla şey var."

Nic'in yüzü düştü. Ciddiyet bir fırtına bulutu gibi yüzünü kapladı. "Biliyorum," dedi. "Ama o noktaya geleceksin. Söz veriyorum sana. İntikamını alacaksın." Bana tekrar doldurulmuş silahı verdi. Onu aldım. Kararlılık beni tekrar atış pozisyonuna soktu. "Ustalaşması en zor şey tetiği çekmek. Onu çektiğinde irkiliyorsun, bu da bedeninin dengesini bozuyor. Beynin sana geri tepmeyi telafi etmeni söylüyor ama beyninin o kısmını dikkate almamalısın."

Donata hedefine, o siyah kalem çekilmiş gözlere, kırmızıya bulanmış o ince dudaklara tekrar odaklandım. *Sana ödeteceğim.*

Nic bana soramadan önce, "Hazırım," dedim.

"O zaman ne bekliyorsun?"

Tetiği çektim. Bu kez geri tepmeye karşı koydum. Silah tamamen doğru durmaya devam etti ve kurşun, isabet ettiğinde hedefin sağ omzunu delip geçti.

"Fevkalade!" diye tezahürat yaptı Nic. "Doğal bir yeteneğin var."

Tekrar ateş ettim. Iska oldu ama yakındı. Sonra iki tane ıska daha.

"Odaklan," diye uyardı. "Geri tepmeye dikkat et."

Tekrar ateş ettim ve bu kez kurşun Donata'nın gövdesinin tam ortasına isabet etti.

"Öldürücü bir darbe!" diye bağırdı. Hedefteki iki kurşun deliğini işaret ederek, "Bak işte! Onu vurdun," dedi.

Dişlerimi sıktım. İçimde gittikçe yoğunlaşan bir haz duydum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha karanlık hisleri iyice bastırarak tekrar ateş ettim. Bu seferki göğüs kemiğine isabet etti.

"Öldü." Nic coşku dolu bir kahkaha attı. "İşini bitirdin."

"İşini bitirdim," diye haykırarak boşalmış silahı yanıma indirdim. "Bunu yapabilirim." Güç bedenimi sardı ve bu, enfes, iç ısıtan ve çarpıcı bir histi. Bu işte iyiydim. Üstelik bu ilk seferimdi. Daha iyi olacaktım. Muhteşem olacaktım.

"Bak," dedi Nic boş silahı benden alıp hedefi işaret etmek için kullanarak. Diğer kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti. Ben de heyecanlı bir çocuk gibi zıplama isteğime karşı koyarak kolumu onun sırtına uzattım. Yan yana durarak hedefi inceledik ve ufak zaferimin ihtişamının keyfini sürdük. Kulaklarım çınlıyordu, kolum titreşiyordu ve aklını kaçırmış biri gibi sırıtıyordum. "Gördün mü?" deyip silahın namlusunu üç ayrı deliğe doğrulttu. "Bunu sen yaptın. Hepsini."

Biz, hedefe hâlâ inanamayarak bakarak neşeli kahkahalar atıp duruyorduk ki altı el daha ateş edildi.

O kurşunların hedefi, *benim* hedefimi zedeleyişini izledim. Bir paltonun düğmeleri gibi, hedefin köprücük kemiğinden göbek deliğine kadar mükemmel dikey bir çizgi oluşturan altı tane delik vardı. Altı mükemmel atış.

Kalbim ağzıma gelirken ateş eden kişiye döndüm.

"Belki bunu da yapabilir," dedi Luca. Göz açıp kapayıncaya dek şarjörü tekrar doldurup altı el daha ateş etti. Her biri hedefin alnının tam ortasına isabet etti. Silahını indirerek, "Ya da bunu," dedi. "*Gerçekten* çalışırsa." Bize doğru dönerek silahını tekrar kot pantolonunun beline soktu. "Ne düşünüyorsun, Sophie? Bunu yapabilecek misin?"

Sesi tehlikeli derecede sakindi. İçimi bir gerginlik kaplayarak o ânın bütün sıcaklığını ve coşkusunu alıp götürdü. Sertçe yutkundum.

Luca beni ve Nic'i işaret etti. "Muhtemelen kendini Nicoli'den ayırman gerekecek önce. Becerilerini gerçekten keskinleştirmek istiyorsan."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İşte oradaydı; gözlerinden ateşler saçtıran öfkenin, gergin duran dudaklarının altında başka bir kıvılcım vardı. İncinmişlik... Ama neden incinmişti ki? İçimde bir şey göğsümden fırlayıp çıkacak gibi oldu; onun bana hâlâ o şekilde değer veriyor olabileceğine dair bir umut. Sonra da kafamda uyarı çanları çaldı. Nic'in kolu hâlâ belimdeydi ve şey gibi görünüyordu... Aman Tanrım!

Of, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Nic'ten ayrıldım. Kolu pat diye yanına düştü. Ben de kolumu kendi gövdeme siper ettim. İçerisi *buz gibiydi*. Şu âna kadar nasıl fark etmemiştim ki? Ayrıca neden söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum? Ağzım kurumuştu ve beynim âdeta... donup kalmıştı.

"Gerçekten daha şimdiden iyi, Luca," derken Nic'in sesi gururla dolup taşıyordu. Konuşmamızın altında yatan imayı hiç anlamamıştı. Kocaman bir yanım buna memnun oldu. "Bence çok etkileneceksin."

Luca hâlâ bana bakıyordu. "Etkilenecek miyim?"

Nic, "Evet," derken bana dönerek silahı uzatıp aramızda benim yarattığım büyükçe mesafeyi kapattı. "Ona göstermek ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, teşekkürler."

"Hadi ama." Nic bana göz kırptı. "Etkilenecek."

Luca'ya bakmaya cesaret edemiyordum.

"Hadi," dedi ipeksi bir sesle. "Neden bana göstermiyorsun, Sophie? Bana bütün sabah burada ne yaptığını göster."

"Çok üşüdüm," dedim. "İstemiyorum."

Nic afalladığını belli eden bir sesle, "Hadi ama. Az önce çok heyecanlıydın," dedi.

"Öyle miydi?"

"Yorgunum," dedim. "Şimdi göstermek istemiyorum."

"Luca'nın ne kadar iyi bir öğretmen olduğumu görmesini istiyorum. Hadi ona ne kadar iyi bir takım olduğumuzu gösterelim." Nic'in bana takıldığını biliyordum ama bu, o anda söylenecek bir şey değildi. Özellikle de *takım* kelimesinin üstünde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

durması yüzünden. Luca'nın öfkeden kudurduğunu resmen hissedebiliyordum.

"Hayır," dedim. Cevabım kesindi.

Luca çabucak, "Peki," dedi. Bu konuyu aşmıştı. Abartılı davranışlar ona göre değildi neyse ki. "Belki başka bir zaman." Nic'e dönerek keskin bir tonda, "Valentino on dakika içinde bir toplantı yapacak. Libero Marino, Chicago'ya geri dönmüş," deyip arkasını, evin olduğu tarafı işaret etti. "Seninle şehirde yapılacak bir tür keşifle ilgili konuşmak istiyor."

Nic o anda şişinerek neredeyse iki katına çıktı. "Tabii, neye ihtiyacı olursa."

Öylesine *uysaldı* ki.

Suratımı asarak az önce bana yardım eden çocuğu olduğundan daha değersiz gördüğüm için kendime kızdım. Nic neyse oydu. Utanılacak bir şey yoktu. O bir askerdi. Buna yönelik bir görev aşkı vardı ve bu işte iyiydi.

Luca sadece kafa sallayarak onayladı. "Biz de peşinden geliyoruz."

Nic giderken kafasını arkaya çevirip bana sırıttı. "Bu öğleden sonra tekrar buluşalım mı?" Bu soruyu askıda bıraktı. Ben cevap vermeyince de cevabı göz kırparak mühürledi âdeta. "Eğlenceliydi."

Sonra da gitti ve kapı arkasından kapandı ve Luca içinde bariz bir şekilde biriken azarı bana yedirmeden önce ambarın duvarlarına tırmanıp bir camdan dışarı sıvışabilir miyim diye merak ettim. Diğer tarafa düşmeye değer miydi?

Kafamı kaldırdım. Ondan ya da sözlerinden korkmayacaktım. O benim sahibim değildi. Beni kontrol etmiyordu. İstediğimi yapabilirdim.

"Öğrenmek istedim ve sen bana öğretmiyordun," dedim sakince.

Gözünü bile kırpmadı. "Sen de öğretecek birini buldun."

Neden kendimden bu kadar utanıyordum ki? Yanlış bir şey yapmamıştım. Nic benimle gurur duyuyordu. Nic bana *yardım*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ediyordu. Bana bu yolda yürümek için ihtiyacım olan özgüveni veriyordu. Luca'ysa onu almaya niyetliydi. Böyle işe başlayacaktım artık! "Nic benim mutlu olmamı istiyor."

Luca'nın yüzünde bir ifade belirip kayboldu. "Nicoli senin kendisi gibi olmanı istiyor."

"Öylesi çok mu kötü olurdu?"

Yine o ifade... gelip geçti. Bu sefer onu yakaladım. İhanetti o. Benim kendisine ihanet ettiğimi düşünüyordu.

"Bir şey söyle," dedim. "İstersen bana kız ama orada öylece durup bana öfkeyle bakma."

Bana hâlâ umursadığını göster. Bana gerçek bir şey göster.

Sessizlik uzayıp gitti.

Onun bir anlam ifade etmesini istedim sadece.

Luca'nın çenesindeki bir kas titreşti. "Benim sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Sophie."

Sonra da gitti. Ama içimi oyan vicdan azabı kaldı. Onu da içimde çoktan yıkılmak üzere olan kocaman, can çekişen desteye ekledim.

YEDİNCİ BÖLÜM

SIVIŞMAK

Pazar sabahı, Falcone hanesinde herkes kiliseye gitmeye hazırlanırken, ben sıvıştım. Millie, yolun Felice'nin evinden sekiz yüz metre kadar uzağında bir hendeğe inen derin viraj çevreleyen bodur ağaçlarla kısmen gizlenmiş bir hâlde, her zamanki yerine park etmişti. Kafası önüne eğikti ve telefonunun ışığı yüzüne vuruyordu.

Ona yaklaştıkça içimde bir kararlılık belirdi. Bir maskenin bütün yüz hatlarımı emdiğini, kişiliğimin eski iskeletinin yerine oturduğunu hayal ettim. Hislerimi birbirinden ayrı tutmak konusunda öylesine başarılı olmaya başlamıştım ki bu neredeyse korkutucuydu. Onlar gibi olmayı öğreniyordum. Valentino gibi olmayı öğreniyordum.

Şoför kapısını açtım ve Millie koltuğunda sıçradı. Telefonu arabanın diğer tarafına doğru uçtu. "Yuh be, Sophie, rüzgâr gibi süzülüyorsun."

"Affedersin," deyip arabaya bindim. "Kaçamağımızı gerçekleştirmeye hazır mısın?"

Bana tek kaşını kaldırdı. Motor çoktan altımızda hırıldıyordu. "En yakın arkadaşımı, bir avuç suikastçıyla yaşadığı yeni evinden, onlar onun gittiğini fark edip de büyük ihtimalle az kalsın âşık olacağım ama sonradan beni sadece bilgi almak için kullandığı ortaya çıkan çocuk olacak bir refakatçiyle izini sürmeden önce kaçırmaktan başka ne yapıyor olacaktım ki bir pazar sabahında?"

Yola çıktık ve Millie en sevdiği hobisine, yani utanmadan aşırı hız yapmaya girişti. Emniyet kemerimi takıp koltuğumun kenarlarını sıkıca tuttum. "Müzik ister misin?" Radyoyu açtı ve arabayı bir titreşim sarana dek sesini açtı. "Şimdi, seni korkutmak istemem," diye bağırdı. Müziğin sesini kısmaktansa bağırmayı tercih ederdi hep. "Ama bu geçtiğimiz ay itibariyle, bana korkunç bir şey oluyor sanırım."

Onunla aynı tonda konuşarak, "Öyle mi?" dedim.

"Evet." Yola bakarken ciddiyetle aşağı yukarı kafa salladı. "Henüz emin değilim ama *sanırım* artık bir Belieber olabilirim."

Elimle kalbimi tuttum. "Yüce Tanrım."

"Şarkıları bugünlerde öylesine yerinde ki ne yapmalıyım yani? Dinlemeyeyim mi? Eşlik etmeyeyim mi? Ben de insanım, Soph. Güzel, çok komik, zeki bir insan."

İkimiz de yoldan çıkıp bir yere çarparız diye ona sarılma isteğime karşı koydum. "Seni özledim, Mil."

Millie alaylı bir kahkaha attı. "Tanrıım! O erkeklerle dolu cehennemsi malikânede hayat nasıl? Daha sadece iki gün oldu."

Luca'dan gördüğüm buz gibi muameleyi, Nic'in beni eğitmeye yönelik hevesini, ne kadar arada kalmış hissettiğimi, Valentino'nun bana hedefimi vereceği an için nasıl da yanıp tutuştuğumu, o anı beklediğim için ne kadar vicdan azabı duyduğumu düşündüm. "İki gün çok uzun."

"Sorgulamayı bırakmaya kesinlikle söz verdiğim ama içten içe hep merak ettiğim biraz tuhaf yaşam düzeninden bahsetmişken... Yakışıklın nasıl?" Bana muzip bir bakış attı.

Ben de ona ifadesiz bir suratla baktım.

"Ne var?" dedi masum masum. "Artık 'bebek' mi deniliyor? Bütün havalı tipler öyle mi diyor? Yoksa 'katil bebek' mi olacaktı?"

Gözlerimi kapattım. "Lütfen Luca Falcone'den bir daha asla katil bebeğim olarak bahsetme."

"Ama *çok* komik," diye itiraz etti. "Bundan *nefret* ederdi."

Ah, hem de nasıl.

"Evet, nefret ederdi. Muhtemelen şu an benden nefret ettiği kadar."

Millie suratını buruşturdu. "Luca senden neden nefret etsin ki? Seni ailesinin içine kendi soktu resmen. Sana karşı eşeklik mi ediyor? Dahil olmamı ister misin? Çünkü onu alt ederim, Sophie. Katil bebek olsun ya da olmasın, onu yerle bir ederim."

En yakın arkadaşıma gülümsedim. Bütün tasalarımın üstüne bir sevgi yağmuru yağıyordu. Biraz durakladıktan sonra, "Nic'le ilgilendiğimi sanıyor," dedim. Bu kısmen doğruydu. En fazla bu kadarını anlatabilirdim.

"Iyy..."

"Nic'le ilgilenmiyorum." Bunu eklemenin uygun olacağını düşündüm.

Millie gözlerini devirdi. "Yani."

"Nic'le birlikte olmak istemiyorum."

"Peki Nic bunu biliyor mu?"

Bu soruyu bir an tarttım. "Biliyor musun? Nic'e bunu söylemekle Nic'in bunu gerçekten duyması arasında bir fark var mı yok mu diye merak etmeye başladım."

"Erkekler bazen çok aptal olabiliyorlar," deyip ofladı. Telefonu yere düştüğü yerden öttü. Uzağındaki telefonuna yüzünde öylesine yoğun bir özlem ifadesiyle baktı ki savaş sırasında geçen bir aşk romanından çıkıp gelmiş kadar oldu.

"Adı ne?"

Yanakları hiç de doğal olmayan bir tonda kızardı. "Ne dedin?"

"Çocuğun," deyip telefonunu onun için yerden aldım. O, dik-

katini yola vermeye çalışırken telefonu aramızda tuttum. "Beni özeline izinsiz girmek zorunda bırakma çünkü yaparım."

"Ah, lütfen," dedi. "Benim özelim senin özelindir."

Ama bu kesinlikle tek taraflı bir durumdu.

Ekrana baktım. "Crispin *kim*?" Sonra da "*Neden* adı *Crispin* olan biriyle çıkıyorsun ki?" diye eklemenin en iyisi olacağını düşündüm.

"Eh... çünkü o çok seksi ve ben sığ biri olduğum için olabilir mi?"

"Gerçekten mi?"

"Hayır!" Dizime vurdu. "Pek sayılmaz. Çünkü annesiyle babasının kendisine koyduğu isim onun suçu değil. Ayrıca gerçekten nazik ve tatlı ve evet, seksi... ayrıca hayatımın şu dönemi için mükemmel biri."

"Hangi dönemi?"

"Bütün arkadaşlarım arasında tam bir ezik gibi görünmemek için Cadılar Bayramı Maskeli Balosu'nda bir kavalyeye ihtiyacımın olacağı dönem."

Birdenbire baloyu hatırlayarak, "Ah... O zaman bu ezik tek başına gidecek sanırım," dedim.

"Cris futbol takımında."

"Ah, *şu* Crispin. Cris." Birden kafama dank etti. Uzun boylu, sarışın, kaslı Crispin. "O *cidden* yakışıklı. Yine de berbat isim."

Millie elini havada döndürdü. "Kimya dersinde yanımda oturuyor."

"Nasıl da denk gelmiş..."

"Laboratuvar eşim... Bazen benden kopya çekmesine izin veriyorum."

Nefesim kesilmiş numarası yaptım. "Millicent!"

"Bak, fen onun iyi olduğu bir konu değil," dedi. "Ama hamur işi yapmak konusunda çok başarılı. Enfes bir yaban mersinli turta yapıyor."

"Bu... imalı bir şey mi?

"Şaka yapmıyorum."

"Vay be!"

"Neyse, *neyse*, burada bir noktaya parmak basıyordum. İstersen arkadaşlarından birini sana ayarlamasını söyleyebilirim ve hep birlikte limuzine binebiliriz."

"*Limuzin*?"

"Evet," dedi. "*Limuzin*. Bu yüzden de şu negatif tavrından kurtul; onu paket yapıp yağmurlu bir güne sakla çünkü sen ve ben baloya limuzinle gideceğiz."

"Ben yürüyerek eşlik edemez miyim?"

Millie bana sert gözlerle baktı. "Limuzinin içinde gideceksin yoksa seni onun tepesine bağlarım. Karar senin."

"Peki. Sanırım lüksü seçeceğim."

"Sana Cris'in arkadaşlarından birini ayarlamamı ister misin, istemez misin?"

Hayatıma testosteron bombası bir erkeği daha ekleme fikri, ancak serçe parmağımı kesmek kadar cezbedici geliyordu. "Ah... hayır, teşekkürler. Ölmeyi tercih ederim," dedim kibarca.

Millie sanki at kuyruğunu sertçe çekiştirmişim gibi tepki verdi. "Sophie! Hadi ama. Seni tekrar gerçek dünyaya çekmeye yardım etmeme izin ver. Bu sana iyi gelebilir. Üstelik bana kesin iyi gelir."

"Bir dakika önce Luca'yla aramızı yapmaya çalışıyordun."

"O bir şakaydı. Tabii ki senin mesleği insanları öldürmek olmayan biriyle olmanı tercih ederim."

"Peki ya kendi başıma olmama ne dersin?" diye sordum. "Ben epey havalı bir insanım. Kendi kendimle çok mutlu bir ilişki içinde olabilirim. Ayrıca soğuk ama tarz bir kedi almayı da araştırabilirim."

Millie geçmişe dair entrikalardan bahseder gibi bir ses tonuyla, "İşte bu, sorunun tam olarak kendisi, canım. Dahil olmama izin ver," dedi.

"Millie, hiçbir koşulda aşk hayatıma müdahale etme," dediğimde kesinlikle ciddi olduğumu anlaması için bütün bedenimi ona doğru döndürdüm.

Telefonum titredi. Aramayı reddettim.

Millie kestane rengi saçlarını yüzünden geriye doğru üfleyerek dudak büzdü. "Peki."

Telefonum tekrar titredi. *Reddet.*

Gözlerini ekranımda Luca'nın numarasının belirdiği telefonumun olduğu dizime çevirerek, "Belli ki başında bir sürü dert var," dedi. "Ona cevap verecek misin?"

Düşünceli gözlerle telefona baktım. "Hayır."

"Seninle konuşmadığını söylediğini sanıyordum."

"Yanımda bir refakatçi olmadan çaktırmadan evden kaçmamdan önceydi o."

Millie radyoyu, aramızda hafif bir mırıltı olarak kalana dek kıstı. Sesi değişti, şimdi saygılı bir havaya büründü. "Bugün nereye gittiğini biliyor mu?"

"Tabii ki hayır."

Ekranda bir mesaj belirdi:

Nereye gittin? Komik DEĞİL bu.

Telefonu ters çevirdim ve sessize aldım. "Luca'yı neden davet edeyim ki?"

Millie yumuşak bir tonda, "Çünkü olay yaşandığında o da oradaydı," dedi. "Bence bugün senin yanında olmak isterdi."

"Neden? Bana göz kulak olmak için mi? Gözlerden uzakta *yas* bile mi tutamayacağım?"

Millie irkildi. "Hayır, sadece yanında olmak için. Daha önce yaptığı gibi... olay olduktan sonra hani."

Gözlerimi kapattığımda Luca'nın kollarıyla beni sarışı aniden gözümün önüne geldi. Onunlayken kendimi ne kadar güvende hissettiğimi, bana karşı ne kadar hassas davrandığını, saçlarımdaki dudaklarını, yanaklarımdaki gözyaşlarını silen baş parmaklarını hatırladım. Kalbimde atan kalbini ve bütün o haftalar önce odamın karanlık sessizliğinde bunun gerçek bir şey ifade ettiğinden ne kadar emin olduğumu hatırladım. Hayatımda daha önce kimseye o kadar yakın hissetmemiştim kendimi. Daha önce hiç bu kadar *görüldüğümü* hissetmemiştim.

Nasıl bu kadar yanılmıştım ki?

Kafamı iki yana salladım. "Umurunda olmazdı, Mil. Güven bana, onun aklı şimdi başka şeylerde. Hem ayrıca bugün onunla ilgili değil. Annemle ilgili."

"Biliyorum," dedi yavaşça. "Ona hak ettiği vedayı edeceğiz."

Camdan dışarı, tanıdık gelen karelere, beni eve, tekrar Cedar Hill'e götüren açık yola baktım.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Hayır. Hazır değilim. Asla hazır olmayacağım.

Gözlerimi kapattım ve maskemin yerine oturduğunu hayal ettim. Asık suratım bir gülümsemeyle kaplandı. Gözyaşlarımı gizlemek için gözlerimi kocaman açtım. "Evet," diye yalan söyledim. "Hazırım."

Radyonun sesini tekrar açtım. Taylor Swift sessizliği doldurdu. O an için hiçbir söz söylenmedi, nereye gittiğimizin, bugünün ne anlama geldiğinin acısını alıp götürecek hiçbir şey yoktu. Millie uzanıp elimi tuttu.

"Teşekkür ederim, Mil."

"Elbette," derken sesi çatladı. Kafamı bilerek çevirmedim çünkü onun yüzünden dökülen yaşları görürsem, o zaman beni ayakta tutan bir gram metaneti de kaybederdim. Ona ihtiyacım vardı, sadece bugün için. Sadece elveda demek için.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DAVETSİZ MİSAFİRLER

"Annenin arabası nerede? Onu Falconelere mi götürdün?"

Millie'nin arabasıyla bizim evin önüne geldiğimizde, "Belki tamirhanede falandır," diyerek sorusunu geçiştirdim. Boş araba yolu kâbus gibi üstüme çöküyordu. Donata'nın dalkavukları buraya gelmişlerdi. "Bu çok zor."

"Biliyorum," dedi kafasını omzuma yaslayarak. "Ben de seninle içeri geleceğim. Çok uzun kalmamıza gerek yok. Sadece ihtiyacın olanları al."

Kendimi sıktım. Derin bir nefes alıp kalbime baskı yapan bütün o anıları özenle yeniden düzenledim. Telefonuma baktım. Altı cevapsız arama daha vardı. Luca'dan üç mesaj, Nic'ten de iki tane. Bir tane de Elena'dan. (Seni öteki dünyaya göndermemi istemiyorsan o kemikli kıçını kaldır da buraya geri getir.) Amma seçkin bir mesajdı. Luca'nın mesajları öfkeliden endişeliye dönüyordu ve kötü hissetmeye başladım. Yokluğumu sadece biraz mesafeye ihtiyacım olduğu şeklinde yorumlayacağını düşünmüştüm.

Elena'nın mesajını tamamen görmezden gelerek Luca'ya bir cevap yazdım:

Daha sonra geri geleceğim. Bugün annemin küllerini savuracağım.

Lütfen beni tekrar arama.

Bunu yazmak bile canımı acıttı. Acıyı dindirmek için göğsümü ovuşturdum ama faydası olmadı. Bu acıyla nefes alıp vermek zorundaydım sadece.

Dış kapının kilidini açtım ve Millie'yle eşikte yan yana durup eski hayatıma baktık.

Eve hoş geldin Sophie. Lütfen kalbine saplanan bu anlık acının tadını çıkar.

Ev, koridordaki birkaç kurumuş kan damlası dışında el değmemiş hâldeydi. Jack, ben onu gözünden bıçakladıktan sonra anlaşılan tekrar bu tarafa gelmişti.

Kan görmenin beni artık rahatsız etmemesi ne kadar da tuhaftı.

Başka birinin acısının kafamın bu kadar rahatlamasına neden olması da.

Amcamın, yani bana dünyadaki en yakın insanlardan birinin ölmesini hem de yakın zamanda ölmesini istemem de.

Onu bizzat öldürecek olmam da.

"Çabuk ve dikkatli davranalım," diyerek Millie'yi uyardım. "Kapının yanında kal ve onu açık tut. Buralarda dolanan Marinolar varsa diye. Bir şey duyar ya da görürsen çığlık atmaktan çekinme."

Millie burundan bir kahkaha atarak, "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi. "Bence Felice Falcone'yle çok fazla zaman geçiriyorsun, Soph."

"Eh, o konuda haklısın." Uyarı konusunda şaka yapıyor olmayı dilerdim ama tetikte olmak zorunda olduğumu biliyordum. Marino ailesi, annemin arabasını fark edilmeden Cedar Hill'den kaçırabildiyse, evime de kesinlikle girebilirlerdi ve gerektiğinden bir dakika daha fazla kalacak kadar aptal değildim.

Millie kanlı parkeleri fark edince şüpheli bir tona bürünen bir sesle konuştu. "Ama şu şüphe çekici derecede kana benziyor... ya da belki de birisi bir dolgulu tatlı poğaçayı döke saça yemiş ve her yere reçel bulaştırmış..."

"Evet, tabii. Belki de Jack kendi kendine spontane bir İngiliz çay saati atıştırmalığı yapmaya karar vermiştir... Bilirsin işte, ben bir çakıyı gözüne sapladıktan hemen sonra."

Millie gözlerini sımsıkı kapattı. "Ah, o görüntünün kafamda canlanmasına gerçekten hiç ihtiyacım yoktu."

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Yatak odamda, kıyafetlerimin geri kalanını bir çantaya tıkıştırdım ve ailemin üç yıl önce Noel'de çekilmiş bir fotoğrafını aldım. Aynı Noel Baba şapkalarından takmış ve kötü görünecek derecede büyük beden geyik desenli kazaklar giymiştik, fotoğraf makinesine neşeyle gülümsüyorduk. Babam en az yirmi yaş daha genç görünüyordu. Yüzü endişeden kırış kırış değildi. Annem her zamanki gibi güzeldi. Yanağını yanağıma yaslarken saçları altın bir hale şeklinde yüzünü çevreliyordu. Benim saçlarım da açık renkli ve parlak, tenimse bronzdu. Öyle kocaman gülümsüyordum ki muhtemelen yanaklarım acıyordu.

Bu fotoğrafı Jack çekmişti. En az sekiz bardak *eggnog*u mideye indirmişti ve sendeliyordu, babam da ona bu yüzden kızıyordu ama annem ağzını kapalı tutuyordu. Öfkesini yutuyordu çünkü Noel'di ve Jack'i Noel'de evden kovamazdı. Kovmuş olmasını diledim. Onu dünyanın öbür ucuna kovmuş olmasını ve orada kalmış olmasını diledim. En azından fotoğrafta yoktu. Bir de babam ve onun yalan söyleyen gözleri meselesi vardı tabii ama sahip olduğum en güzel ve yanıma almak zahmetine girdiğim tek fotoğraf buydu. Geri kalanları, yani DVDleri ve ufak tefek süs eşyalarını, not defterlerini, babamdan gelen bütün o hapishane mektuplarını, bütün o yalandan sözcükleri geride bıraktım.

Annemin odasındaki lavanta kokusu geçiyordu. İçimde beliren, onun yatağına yatıp yorganların arasına sokulmak ve bir daha asla kalkmamak dürtüsüne gücümün son damlasına kadar

direndim. Bazı takılarını, safir gözyaşı damlalı kolyesini ve aynı takımın küpelerini aldım. Donata Marino'nun o kemikli parmaklarını onlara sürmesine izin vereceğime ölürdüm. Annemin en sevdiği kazağını da alıp katlamadan önce yüzüme bastırdım.

Millie'nin hâlâ orada olduğundan emin olmak için aşağıya seslendikten sonra –hâlâ oradaydı ve belli ki Crispin'e mesaj atıyordu çünkü korku filmlerindeki uğursuz oyuncak bebekler gibi kıkırdıyordu– siyah düz bir elbise ve aynı renkte bilekte biten botlar giydim. Saçlarımı taradım ve geriye alıp aynada kendime baktım. Yoğun bir Wednesday Addams* havası yayıyordum ama en azından usturupluydum. Zariftim. Annem onaylardı.

Telefonuma baktım. Luca'dan bir cevap vardı:

Şimdi neredesin? Tek başına mısın?

Ona cevap verme zahmetine girmedim. Bana kızmak istiyorsa, bunu sonraya saklayabilirdi. Şu an havamda değildim. Merdivenlerin dibinde Millie'nin kollarını evden aldığım şeylerle doldurdum ve geride bıraktığım her şeyi görmezden gelmeye çalıştım. Bugün vedayla ilgiliydi. Bugün geleceğe adım atmakla ilgiliydi.

"Güzel görünüyorsun," dedi Millie. "Elbiseyi sevdim."

Omuz silktim. "Annem bana elbiseleri yakıştırırdı hep, beni beş yaşında gibi gösterseler de."

"Ah, Soph, abartma. Bu elbiseyle en az yedi buçuk gösteriyorsun."

Salona girerken ona dil çıkardım ve sonra da kendimi şöminenin üstündeki ayaklı ve kapaklı kül kavanozunun önünde durarken buldum. Oyalanıyordum.

Ona bir anlığına öylece baktım. Bu şey şimdi annemin özünü barındırıyordu. Annemin en sevdiği renk olan koyu mor renginde idi. Onlara bunu ben söylemiş olmalıydım. Şimdi hatırlayamıyordum. Tepesini çevreleyen altın rengi bir halka ve onu çevreleyen çiçek filigranlı bir şerit vardı. Güzeldi sanırım ama bir parça midemi bulandırıyordu.

* Amerikan çizgi romanı ve aynı adlı dizi *Addams Ailesi*'ndeki bir karakter. -ç-

Tekrar arabaya bindiğimizde saat neredeyse öğlen bir olmuştu. Millie aynasını düzeltiyordu ki kaşları çatıldı. "Ciddi olamazsın."

"Ne oldu?" diye sordum.

İç geçirerek, "Sokağın sonunda siyah bir cip var," dedi. "Hangi Falcone olduğunu seçemiyorum."

Arkama dönmeyi reddederek, "Önemi yok," dedim. Sadece tek bir şeye odaklanmıştım. Bugün annemle ilgiliydi. Bugün vedayla ilgiliydi. "Hadi gidelim. Geç kalmak istemiyorum."

Sıra sıra dizili kutu gibi evlerin en son sırasının ve bakımsız futbol sahasının ötesinde, kasaba yukarı doğru yükseliyor, beklenmedik bir şekilde düzleşene ve alabildiğince uzanan sedir ağaçlarından bir araziye açılana kadar sokağı daraltıyordu. Burası, her şeyin canlı ve yeşil olduğu doğanın huzurlu bir parçasıydı ve tepenin tekrar yokuş aşağı indiği yerde ağaçların arasından zikzak çizerek ilerlerseniz, aşağıda nehrin kasabaya doğru kıvrıla kıvrıla aktığını görebilirdiniz.

Orası annemin en sevdiği yerdi. Ben küçükken orada yürüyüşlere çıkardık. Çabucak sıkılıp çok üşüdüğümden ya da tepeyi çıkamayacak kadar yorulduğumdan şikâyet ettiğim zamanlarda. Ne kadar şanslı olduğumu bilmediğim zamanlarda.

Tepenin başında Millie bir öbek ağacı çevreleyen çamur sınırına arabayı park etti. Aşağı indik. Ellerimle kapaklı kavanozu sımsıkı tutuyordum. Etrafımı bir çam kokusu sardı. Hafif rüzgâr, saçlarımın ince tutamlarını yüzüme doğru savurdu. Geçmişin kokusuydu bu.

Gracewell's'in eski müdür yardımcısı Ursula hızlı adımlarla bana doğru geldi. Her zamanki canlı renklerdeki kıyafetleri yerlerini uzun siyah bir elbise ve aynı renkte bir paltoya bırakmıştı. Gri bir atkıyı burnuna kadar dolamıştı ve kuzguni siyah gözleriyle kısa kır saçlarının sadece küçük bir bölümünü açıkta bırakmıştı.

Bana aramızda hâlâ kül kavanozu varken garip bir şekilde sarıldı. Ruhuma bakmaya çalışıyormuşçasına yüzümü ellerinin

arasına aldı. "Bunca zamandır nasıldın? *Neredeydin?*" Geriye doğru bir adım atarak beni kabaca süzdü. "Senin için endişelendim. Seni en son gördüğümden beri uzun zaman geçti."

Prova yapmışım gibi sorularını geçiştirdim. Ona şehir dışında arkadaşlarımda kaldığımı, her şeyi hazmetmeye çalıştığımı söyledim. Fazla üstüme gelmedi ama o kara gözlerinde merak dolu bir ifade vardı. O, benim yüzüm kızarmadan söylediğim yalanın daha da derinine inemeden, "Geldiğin için teşekkürler," dedim. Şüpheyle örülü olsa da onun yakın tavrı karşısında memnun oldum. "Bu, benim için çok anlamlı."

Alnını kırıştırarak kolumu hafifçe sıktı. "Dünyada kaçırmazdım, Sophie."

Hayatınızdaki sadece sevinçlere değil, üzüntülere zaman ayıran insanlar, çevrenizde tutmaya değerlerdi. Şimdi yeni hayatımı ve o hayatta Ursula'ya hiçbir yer olmadığını düşünmek beni üzdü.

Davet ettiğim neredeyse herkes buradaydı: Tüllü siyah bir peçe ve *Buradaki baş cenaze ağıtçısı benim ve aynı zamanda da çok zenginim,* der gibi duran kocaman bir kürk giymiş Bayan Bailey vardı. Millie'nin annesiyle babası ve abisi Alex de gelmişti. Bana garip bir şekilde sarıldı ve bunun başıma gelen en güzel şey olduğunu düşüneceğim zamanları hatırlamaya çalıştım.

Restorandan bazı eski tanıdıklar ve annemin şehirden bazı sadık müşterileri vardı. En yakın arkadaşlarından birkaç tanesi, babam hapse girdikten sonra onu bırakmayanlar da gelmişti.

Yüzlerin çoğunu tanıyordum ve ânında çıkaramadıklarımı da tahmin edebiliyordum. Babam hapse girdikten sonra, annemin çevresi bu kadar daralmıştı işte. Onun değer verdiği herkesi bir araya toplamak bu kadar kolaydı. Ben aralarından geçerken hepsi hüzünlü suratlarla bana yol verdi ve tekrar baş sağlığı diledi. Millie koluma girdi. Ben de ona yaslanarak annemi benim tanıdığım gibi, mutlu, canlı ve güzel birisi olarak tanımış olan o yüzlerde huzur buldum. Annem böyle hatırlanacaktı. Buradakiler onu dünyada en çok seven insanlardı.

Babamı düşünmemeye çalıştım. Onunla en son konuştuğumda ev telefonumuzu duvara fırlatmıştım. Michael Gracewell bir yalandı; Vince Marino Jr. gerçekti ve asla bunu bana söyleyecek kadar cesareti olmamıştı. Yapmış olduğu diğer kötü şeylerin ötesinde, cinayetler ve yalanlar da bu işin tuzu biberiydi. Onu bu yüzden asla affedemezdim. Bunu kendim öğrenme fırsatım olmadan önce kimliğimi elimden aldığı için de.

"Bu ne kadar da hoş bir fikir, Persephone." Bayan Bailey önümdeydi. Tülden peçeyi yüzünün önünden kaldırarak saçının üstüne yatırdı. Gözlerine siyah kalem çekilmişti. "Annene bu güzel uğurlamayı düzenlemek. O da böylesini isterdi... şeyin ardından... öylesine trajik bir..." Gerisini getirmedi ve kaçak amcamdan bahsetmesi için ona sessizce meydan okudum. Hepsi onun bir parmağının olduğundan şüpheleniyordu ama hiçbir fikirleri yoktu.

"Güzel kürk," deyip konuşmayı daha güvenli bir konuya getirdim. "Nereden aldınız?" Titanik*'ten kurtulan birinden mi?*

"Ah, bunu mu?" Ellerini kürkün önüne sürttü. "Bu, dolabın arkasında tuttuğum bir şey sadece."

"Hımm, peçeyle çok hoş duruyor," dedim. *Peçeden bahsetmişken, gerçekten ciddi misiniz şu an?*

"Senin küçüklüğünü hatırlıyorum da..." deyip arkama, omzumun gerisindeki ağaçlara sanki kendisine fısıldıyorlarmış gibi baktı. "Senle anneni sık sık burada görürdüm. Şimdi çok uzun bir zaman öncesi gibi geliyor."

Zihnim o anılara geri döndü. Ağaçların altında salamlı sandviçler ve buzlu meyve pürelerine, nehrin aşağı doğru akışını izlemeye, tepenin başında karahindiba üfleyerek dilekler dileyip annemin kahkahasını dinlemeye gitti. "Burası bizim için mutlu bir yerdi. Onun için."

"Eminim hep de öyle olacak." Koluma dokundu. Uzun tırnakları tenimde izler bıraktı. "Hımm... başka bir şey daha var." Bayan Bailey boğazını temizledi. "Biz, topluluk olarak, yani süre bu kadar kısa olunca, herkes dahil olamadı ama ona değer verdi-

ğimizi ve ne kadar muhteşem olduğunu göstermek amacıyla annen için hoş bir şey yapmak istedik. Birkaç bağışta bulunduk..."

Bayan Bailey arkaya doğru çekildi ve onu ancak o zaman doğru düzgün gördüm. Çimenli tepenin kenarındaki yeni dökülmüş granit zemine ahşap bir bank oturtulmuştu. Tam da ben küçükken oturduğumuz, ağaçların altını aradığımız ve Noel çelengi için kozalaklar topladığımız yere. İleri doğru gittim. Botlarımın kısa topukları çimlere batıp çıkıyordu. Parmaklarımı ahşabın üstünde gezdirdim. Vernik kokusunu hâlâ alabiliyordum. Bankın tam ortasına altın bir plaka yerleştirilmişti:

CELINE GRACEWELL'İN ANISINA. HUZUR İÇİNDE YATSIN.

"Ah..." derken sesim göğsümden çıkan bir ciyaklamaydı sadece. "Gerçekten çok güzel," dedim. Gerçekten, hayal edebileceğim en güzel şeydi.

Birisi bankın kollarına annemin yaratıcılık sevgisine övgü niteliğinde mor bir kurdele bile bağlamıştı. O, burada, doğada, en sevdiği yerlerden birinde sonsuza dek hatırlanacaktı. Başka annelerin kızlarıyla oturabileceği ve tepenin üstünden karahindiba üfleyerek dilekler dilerken gülebileceği bir yerde...

"Teşekkürler," deyip bunun gerçekleşmesini sağlamak için Noel'e ayırdıkları paranın ya da birikimlerinin ne kadarını verdiklerini merak ederek cenazeye katılan küçük bir grup insanı inceledim. "Bunu çok severdi."

Nehri arkama alarak herkesin önünde durdum ve boğazımı temizledim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ve bir yanım töreni yönetecek resmî bir din görevlisi olmadığı için pişmanlık duydu ama annem hiçbir zaman organize dinin pek hayranı olmamıştı zaten... ya da organize hiçbir şeyin aslında.

Nereye odaklanacağımdan emin olamayarak, "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedim. Topluluk önünde konuşmanın en huzursuz edici yanı buydu, yani özellikle kimseye bakmamak ama insanlar aptal olduğunuzu düşünmesin diye

tavana da bakmamaktı. *Odaklan.* Gözlerimi Bayan Bailey'nin tül peçesine diktim. *Çok saçma.* Ursula'nın pörtlek gözlerine. *Çok şüphe dolu.* Sonunda küçük kalabalığın arasında Millie'nin iç rahatlatan gülümsemesini buldum. "Bu resmî bir tören olmayacak çünkü annem pek de resmî bir insan değildi. Spontane şeyleri ve kaosu severdi, doğayı ve dışarıda olmayı severdi ama hepsinden de ötesi ailesi ve arkadaşlarının, hayatını aydınlatan insanların etrafında olmayı severdi. Bence onun da bizim hayatımızı aydınlattığını söylemek yerinde olur."

Gruptan beni onaylayan alçak sesler, aşağı yukarı sallanan kafalar ve ne demek istediğimi anlayan gülümsemeler geldi. Sonra kalabalık sadece birazcık hareketlendi ve birisi, Bayan Bailey'yle Millie'nin omuzlarının arasından geçti. Onların arasında durdu ve onun orada, kendileriyle omuz omuza durmasına izin verdiler. Doğruca benim karşımda, kafası onlarınkinden yüksekteydi. Orada, tam karşımda Luca duruyordu.

Bana gülümsedi. Ufak ve çabucak kaybolan bir gülümsemeydi ama anlamıştım. O anda, birbirimize zıt değildik. Annemin anısını şereflendirmek için gelmişti. Benimle dayanışma içinde durmak için gelmişti.

Töreni diğerlerine açtım ve Ursula annemle ilgili bir hikâye anlatmak için öne çıktı. Sonra Bayan Bailey kendi hikâyesiyle dahil oldu ve insanlar, sadece küçük bir şey, bir sözcük, bir cümle ya da bir anekdot paylaşmak için sırayla konuştular ve o paylaştıkları, yani annemin ve onun hayatımıza kattığı bütün o ışığın özü etrafımızdaki havada birikti.

Sonra Millie elleri masum bir şekilde arkasında kavuşturulmuş hâlde öne çıktı. Dudağının tek tarafını kıvıran gülümsemesiyle, "Benim de bir hikâyem var," dedi. Ufacık bir yanım onu omuzlarından tutup, *Seni dinleyenlerden haberin olsun,* diye fısıldamak istedi. "Soph ve ben küçükken, Main Sokağı'nın sonunda havalı çocukların okuldan sonra takıldıkları Mücevher isimli bir dükkân vardı. Doğal olarak olunması gereken bir yerdi."

Luca tek kaşını kaldırdı ve kafası merakla hafif yana eğildi.

"Orada akşamları takılan bir grup çocuk vardı ve ben onlardan birine gözümü dikmiştim. Adını hatırlayamıyorum ama saçlarını böyle çok tatlı çocuklara özgü bir şekilde jöleliyordu ve o sıralar çok popüler olan bilekte ayakkabılardan giyiyordu." Alex kız kardeşine gözlerini devirdi. "Celine bize çok küçük olduğumuz için kendi başımıza gidemeyeceğimizi ve havanın yakında kararacağını söyledi. Biz de saat gibi gelen bir süre boyunca söylendik. Oraya gitmenin bizim için ne kadar çok anlam ifade ettiğini ve genç, yetenekli kadınlar olarak özgüvenimiz açısından bunun ne kadar önemli olduğunu anlayınca, Celine sonunda teslim oldu. Dışarıda şiddetli bir yağmur yağıyordu ama umurumuzda değildi. Yağmurluklarımızın fermuarını çektik ve yola koyulduk."

İçimde minik bir sıcaklık duydum. Herkes Millie'ye, onun o ninni gibi İngiliz aksanına, görkemli el hareketlerine, konuşurken taşıdığı o elektrik saçan özgüvene dikkat kesilmişti. Luca bile ilgiyle dinliyordu.

"Kış mevsimiydi ve hava epey bir karanlıktı, sokakların yağmur yüzünden bomboş olduğundan bahsetmiyorum bile. Beş dakika sonra, Sophie peşimizden birinin geldiğini fark etti. Uzun trençkotlu bir adam bizi takip ediyordu. Birdenbire ortaya çıkmıştı ve kapüşonu kapalı olduğu için yüzünü göremiyorduk. Hızlandık ve omzumuzdan geriye doğru baktığımızda, adam da hızlanmıştı. Biz de el ele tutuşarak, sonunda o dükkâna varana kadar su birikintilerine basıp çıkarak var gücümüzle koştuk. Bütün o curcunanın ve hayatlarımızı tehlikeye atmamızın ardından, yakışıklı çocuklar orada bile değillerdi. İçerisi bomboştu.

"Ben doğal olarak küplere bindim. Soph bunun aslında komik olduğunu düşündü ama onun her zaman çarpık bir espri anlayışı var zaten. Neyse sonunda, ikimiz de birkaç tane *milkshake* alıp onları çok hızlı içtik ve peşimizde hâlâ Trençkotlu Kötü Adam varken eve kadar yol boyunca koştuk."

Bu anı gözümde canlanırken içimden bir kahkaha kopup geldi ve Luca ilk kez dikkatini Millie'den bana verdi.

"Eve geri döndüğümüzde, dış kapıyı arkamızdan çarparak kapattık ve Sophların mutfağına daldık. Öylesine nefes nefeseydik ki konuşamıyorduk bile ve sonra birden kapı açıldı ve içeri kim geldi dersiniz? Trençkotlu Sapık!"

Bayan Bailey nefesi kesilerek şokla Luca'nın kolunu sıktı. Sonra aynı kolunu bıraktı; gerçekten de bir Falcone'ye dokunmuş olduğu için daha da şokla ve abartıyla nefesi kesildi. Luca bunu sorun ediyormuş gibi durmuyordu.

"Sonra sapık kapüşonunu indirdi ve bilin bakalım kimdi?" Millie'nin dişleri göründü. "Celine!" Kalabalığı kahkahalar sardı. "Bizim maceramızı yaşamamızı istemişti ama tehlikede olmamızı da istememişti. O yüzden başımıza bir şey gelmediğinden emin olmak için kendi gizemli yöntemiyle bizi dükkâna kadar takip etmeye çalışmıştı."

"Ama işe yaramadı," diye araya girdim. "Çünkü yağmurluğu çok korkutucuydu, kapüşon bütün yüzünü kaplıyordu ve onu, bir korku filminden çıkmış gibi gösteriyordu."

Millie kafasını iki yana sallayarak dudaklarında hâlâ hafif bir gülümsemeyle, "Ödümüzü patlatmıştı ama çok komikti," dedi.

Ondan sonra hep birlikte ne kadar güldüğümüzü hatırladım. Annemin başından beri ondan kaçtığımızı fark etmeden peşimizden koşarak bize yetişmeye çalışmasını ne kadar komik bulduğunu da.

"Ama Celine öyleydi işte. İyi kalpli ve korumacı, olması gerektiğinde dişli. Ailesi için her şeyi yapardı. Şimdi gitmiş olsa da hâlâ burada." Millie etrafını, havayı, ağaçları ve yaprakların hafifçe sallanışını işaret etti. "Burada." Elini kalbine koydu ve tekrar konuştuğunda gözleri doluydu. "Daha da önemlisi, orada," diyerek beni işaret etti ve göz göze geldiğimizde gülmeye çalıştı. "O senin içinde, Sophie. Onun içindeki bütün o iyilik artık senin de içinde. Sen onu öylesine gururlandırdın ki ve her zaman da gururlandıracağını biliyorum. Onun kalbisin sen. Hatırası sende yaşayacak."

Kalabalıktan onu onaylayan sesler yükseldi. Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. Of! Millie konuşmaların kraliçesi değilse kimdi bilmiyorum. Devlet başkanı için konuşma yazmalıydı. Hatta *kendisi* devlet başkanı olmalıydı ya da başbakan. Her neyse artık.

Dik durmak ve yıkılmamak için elimden geleni yaptım çünkü Millie'nin annemin benimle gurur duyması, onun hayatımdaki ve geleceğimdeki yeriyle ilgili son cümlesi üzerine düşünmek için kendime izin verirsem, saçlarımı yolardım. Bugün veda etmekle ilgiliydi, yarınsa intikamla. Hiçbir şey bunu değiştirmemişti. Artık bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Kül kavanozunu alıp en yakın arkadaşımın konuşmasının yürek parçalayan samimiyeti beni yerle bir etmeden önce onu bir kenara iterek, "Bütün bu muhteşem anılar için size teşekkür ederim," dedim. "Onun küllerini savuracağım, sonra da veda edeceğim." Elimde kavanozun ağırlığıyla onlara arkamı döndüm ve tepe aşağı doğru inmeden önceki kenarına yürüdüm. Ortama bir sessizlik çöktü. Tek sesler, uzaktaki bir arabanın motor hırıltısı ve tepedeki yapraklarının hışırtısıydı. Aşağıdaki nehre baktım. Kapağı açarken rüzgâr yanaklarımı okşuyordu.

Seni seviyorum. Seni sonsuza kadar seveceğim.

Rüzgâr külleri havaya savurdu ve onları aşağı, nehrin özgürce aktığı yere doğru çekti ve o anda, etrafımda, içimde sadece annemi hissettim ve bu öylesine sessiz, geçici anlık bir mutluluktu ki uzun bir zaman boyunca öyle hissetmeyeceğimi anladım.

Arkamda bir hareketlilik, saygılı sessizliği bölen bir gürültü oldu. Boş kül kavanozunu ayağımın dibine bıraktım ve böyle önemli bir anda konuşacak kadar küstahlık eden kimse ona ateş saçan gözlerle bakmaya hazırlanarak arkama döndüm. Öfkeden şişinmiş, sinir olmuş ve hararetliydim. Sözcükler dilimin hemen ucundaydı... ama onların yerine ağzımdan sadece tek bir şey çıktı.

"Baba?"

Babam cenazeye katılanların arasından gelirken nehrin üs-

tündeki tepede donup kaldım. Ağzım açıktı. Onu inceledim. Bir yanım onun gerçek olmadığını, ıstırabın sonunda beni çıldırttığını düşündü.

Gerçekten oydu.

Perişan bir hâldeydi, zayıftı ve eski takım elbiselerinden birini giymişti. Kolları ilikli değildi, yakası kolalı değildi. Ayak bileğinde bir takip bilekliği, üç metre kadar ötesinde de bir ağacın altında beklerken kollarını göğsünde kavuşturmuş bir gardiyan vardı. Ve o sözcük, ben telefonu duvara atıp parçalamadan önce bana söylediği son sözlerden biri kafamda yankılandı. *İzin. İzin almak için başvurdum.*

Vay canına! Onu dışarı çıkarmışlardı. Belli ki birisi ona annemin töreninden bahsetmişti ve hapishane de gelmesine izin vermeye karar vermişti.

Aptallar...

Babam saygıyla kafasını eğerek annemin, gözleri benimkiler gibi delirmişçesine yuvalarından fırlamak üzere olan birkaç arkadaşıyla alçak sesle konuşurken donup kaldım. Gülümseyip Ursula'ya sarıldığında, Bayan Bailey'yle el sıkıştığında, orada durup ödülmüş gibi taziyeleri kabul ettiğinde, ben hâlâ donup kalmış hâldeydim.

Millie kalabalığın diğer ucundaki yerinden çıkıp daha yaklaşamasın, durduğum yerden benim görebildiğimi göremesin diye babamın önüne geçene kadar şoktan donakalmış, ağzım açık bir hâlde durmaya devam ettim. Sonra kafam dank etti ve anladığımda âdeta beynimden vurulmuşa döndüm.

Ah, lanet olsun.

Michael Gracewell, nam-ı diğer Vince Marino Jr., Marino suç ailesinin vârisi hiçbir şeyden habersiz bir şekilde, bütün Falcone hanedanının ikinci patronu olan Luca Falcone'nin on adım ötesinde duruyordu.

İçimi yoğun bir dehşet kaplarken kafam Luca'nın durduğu yere döndü.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Luca doğruca babama bakıyordu.

Bütün bedeni öne doğru meyilliydi, aralarındaki sonsuz boşluğa doğru ve yemin ederim ki o anda bedeninden yayılan öfkeyi hissedebildim. Bakışlarla can alınabilseydi, düşüncesiz, dünyadan habersiz babam olduğu yere yığılıp ölürdü.

Luca kıpırdamıyordu. Kendine hâkim oluyordu. Ellerini yanlarında yumruk yapıp açarken bütün enerjisi kıpırdamamaya odaklanmıştı. Burun delikleri genişleyip daraldı. Göğsü sığ nefeslerle kabarıp indi. Dudakları kıpırdıyordu ama hiçbir söz çıkmıyordu.

Luca'yı sinirli görmüştüm; Luca'yı sakin de görmüştüm ama onu daha önce kendine hâkim olmak için bu kadar çabalarken görmemiştim hiç. Onu hiç böylesine korkutucu derecede kendini kaybetmiş bir hâlde görmemiştim. Her şeyi içinde tutmaya çalışıyordu ama onu açığa çıkarmak için tek bir şey, ufacık bir şey yeterdi.

Ona öylesine dikkatlice baktım ki gözlerim acımaya başladı.

Bana bak. Ona bakma. Bana bak.

Ama hiç kırpmadan babamı izleyen gözleri ateşler saçıyor, onu avının izini süren bir aslanın ölümcül sessizliğiyle inceliyordu. Hem neden öyle yapmayacaktı ki?

Karşısında babasını öldüren adam vardı. Luca gerçeği biliyordu. Evelina'nın yakut yüzüğünü görmüştü. Babamın iddia ettiği masumiyetinin bir aldatmaca olduğunu biliyordu. Katil, karşısında, en fazla on adım uzağında, uzaktaki bir ağacın altında asık suratla duran ilgisiz tek bir gardiyanla savunmasız duruyordu. Gardiyan hiçbir şeyi durduracak kadar hızlı davranamazdı, özellikle de Luca silah çekerse.

Luca babamın üstüne atlarsa da. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar bitebilirdi. İntikamı karşısında alınmayı bekliyordu.

Lütfen yapma, diye yalvardım içimden. *Lütfen hiçbir şey yapma.*

Millie babama sarılıyor, onu tekrar daire hâlindeki kalabalığın içine, Luca'nın öfke saçan gözlerinden uzağa götürüyordu.

Bir şey yap, Sophie. Herhangi bir şey.

Herkes babama, bir kez daha aralarında özgür bir adam gibi dolaşan Michael Gracewell'e bakıyordu. Kimse artık bana bakmıyordu. Kimse annemi düşünmüyordu. Gün bambaşka bir yöne sapmıştı.

Bir şey söyle. Herhangi bir şey söyle.

Babamın ortadan kaybolmasını sağlamak zorundaydım. Onların dikkatlerini ondan uzaklaştırmak zorundaydım. Luca'nın düşüncelerinin yönünü değiştirmek zorundaydım. Onu, bütün bunlara dikkat çekmeden bir şekilde sakinleştirmek zorundaydım.

Bildiğim ve o âna uygun düşecek tek şiirin sözleri âdeta uçarak aklıma geldi. *Teşekkürler, Mary Elizabeth Frye.*

Korkuyla boğuk ve pürüzlü çıkan sesimle *"Mezarımda durup ağlama,"* dedim. Kafalar bir bir bana dönerken boğazımı temizledim. *"Ben orada değilim. Uyumuyorum."*

Hadi, Luca. Hadi.

"Ben esen binlerce rüzgârım." Babam Millie'ye fısıldamayı kesip kafasını kaldırarak bana baktı. *"Karların üzerindeki elmas ışıltılarıyım."*

Benimle kal. Dairenin diğer tarafına bakma. Luca'ya bakma.

"Olgunlaşmış tahıllara vuran gün ışığıyım ben." Millie bana, *Devam et,* dercesine kafa salladı. *"Hafiften yağan sonbahar yağmuruyum."*

Luca, gözlerini, ağırlıkları kocaman ve hantal bir şeymiş gibi yavaş yavaş babamdan uzaklaştırıyordu. *"Sabahın sessizliğinde uyandığında,"* derken sesim çatladı. *"Ruhunu aydınlatan coşkulu akışıyım."*

Lütfen ona zarar verme. "Döne döne uçan sessiz kuşlarım." Lütfen bu günü annemden alma. "Geceleri parlayan narin yıldızlarım."

Luca tekrar bana bakıyordu. Yüzü düştü. *"Mezarımda durup ağlama."* Gözlerim dökülmemiş yaşlarla doluydu. *"Ben orada değilim. Uyumuyorum."* Sonra babam kalabalıktan ayrılarak çimenli tepeyi geçip kollarını uzatarak bana doğru geliyordu. *"Mezarımda durup ağlama."* Herkes bizi izliyordu. Kızıyla yeniden buluşan bir baba... ve fark ettim ki ne kadar çok istesem de onu itemez-

dim. *"Ben orada değilim."* Gözlerimi kırpıştırdım ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. *"Ben ölmedim."*

"Ah, Sophie, canım." Babam kollarıyla beni sardı. Beni göğsüne çekti ve ben de kendimi ona bırakarak gömleğini gözyaşlarımla lekeledim. Ondan içimi öylesine kavuran bir hırsla nefret ediyordum ki ama o sarılmaya, o kolların beni sarmasına ve beraberinde gelen bütün yalanlara ihtiyacım vardı çünkü bütün o öfkenin altında, bütün o ihanetlerin altında onu hâlâ seviyordum. Hâlâ onun iyi olmasını istiyordum. O sarılmaya ihtiyacım vardı çünkü sarılmamız onu Luca'dan uzak tutuyordu. Babamı güvende tutuyordu.

Uzun bir süre öylece durduk. Sırtım diğerlerine dönük, bedenim, bana bütün hayatım boyunca yalan söylemiş katille onun yokluğunda bana göz kulak olan suikastçı arasında bir kalkandı.

Babam benden uzaklaştığında ve soğuk hava yanaklarımızdaki buz gibi gözyaşlarını kurutarak aramıza girdiğinde, diğer herkes de ağlıyordu ve Luca Falcone gitmişti.

Bu, onun bana verebileceği en büyük hediyeydi. Çekip gitmeye razı oluşu... Ve biliyordum ki ben aynı ikilemde kalsaydım, başarısız olurdum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

UYARI

"Sana kim söyledi?" Gardiyanın yakında durduğunun farkında olduğum için sesimi kontrol altında tutmak için çok fazla çaba sarf ediyordum.

Babam yanındaki boş yere dokundu. "Otursan da bu konuda doğru dürüst konuşsak?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup ayaklarımı granit zeminin önünde iyice yere basarak durdum. "Sana kim söyledi?" diye tekrar ettim.

Bütün yüzümü, nefretimin tamamını görebilmek için kafasını kaldırdı. Gözleri bu açıdan kocamandı. "Ursula bana yazdı," diye itiraf etti. "Senin bana söylemeyi unutmuş olmandan korkmuş."

"Senin burada olmanı isteseydim sana söylerdim."

"Biliyorum." Ellerini kucağında birleştirdi ve tırnaklarını yumruklarının çıkıntılarına batırdı.

"Yine de geldin. Geldin ve olay yarattın."

"O benim *karımdı*," dedi hatırlatılmaya ihtiyacım varmış gibi.

"Onu seviyorum ve yasını tutuyorum. Sen de benim kızımsın ve seninle burada olmaya sonuna kadar hakkım var."

Ona doğru eğilerek, "Hayır," dedim ve sesimi fısıltıdan sadece birazcık daha yüksek bir tona alçalttım. "Ben Michael Gracewell'in kızıyım ve Michael Gracewell gitti. Ben senin kızın değilim, *Vince*."

Babam geriye doğru irkildi. "Böyle davranma, Sophie. Sana yakışmıyor."

"Beni tanımıyorsun," diye çıkıştım. "Ayrıca görünüşe göre ben de seni tanımıyorum. Tek bildiğim senin bana söylediğin bir sürü yalan ve yaptığın bütün o korkunç şeyler. Aldığın bütün o canlar."

"Sesini alçalt." Yanakları kızardı. Tıpkı benimkiler gibi olan gözleri uyarırcasına ciddileşti. "Beni hayatımın sonuna kadar içeri mi tıktırmak istiyorsun?"

Ona yumruk atabilirdim. Tam da o zaman ona yumruk atabilirdim ama atmadım çünkü aptal, savunmasız ve çocukça bir yanım, önümde babamı görüyordu hâlâ. Eskiden bana uyumadan önce Dr. Seuss'u okuyan, neşelendirilmeye ihtiyacım olduğunda beni omuzlarına kaldırıp etrafta döndüren babamı. "Beni ne kadar incittiğinin farkında mısın? Bana nasıl ihanet ettiğinin?"

Oturduğu yerde omuzları düştü ve siyah takım elbisesi onu yutmuş gibi göründü. "Evet," dedi. "Ne yaptığımı anlıyorum. Neyi kaybettiğimi."

Hayır. Bu konuşma olmazdı. Bütün gün içimde biriken her bir his, kalbime bastıran küçük eller yüzünden ağlamanın eşiğindeydim zaten. Geri çekilerek aramızdaki mesafeyi açtım. "Jack nerede?"

Babam kafasını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde bir ışıltı vardı. Biliyordu. *Biliyordu*.

"Bana bir kez daha yalan söyleme."

Bana, benim kendisine karşı koyduğum gibi karşı koyarak kafasını kaldırdı. "Sophie..."

"Annemi öldürdü."

"Ne olduğunu biliyorum, Sophie."

"Annemin ölmesinin nedeni o."

Gardiyana endişeli bir ifadeyle baktı.

"Ne olduğunu biliyorum, Sophie. Amcan..."

Belimi büküp eğilerek yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Sen orada değildin," dedim hırsla. "Bilmiyorsun. Hiçbir fikrin yok. Şimdi yaptığının bedelini ödeyebilmesi için bana onun nerede olduğunu söyle."

Sonra gördüm – alnın düzleştiğini, gözlerinin soluşunu, dudaklarının ince bir çizgi hâlinde birleştiğini. Komutan moduna girmişti. İşte karşımda usta suikastçı Vince Marino duruyordu. Sonunda. Sonunda kendisini bana gösteriyordu. Çelik gibi sertliğini bana gösteriyordu çünkü kardeşini gammazlamaya niyeti yoktu.

Artık duygusuzca, "Sophie," dedi. Öfkeden kudurması gerekirken sakindi, tıpkı benim gibi. "Sen nerede kalıyordun? Evde olmadığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" diyerek meydan okudum. "Senin rezil ailen annemi öldürüp sonra Felice'nin garaj yolunun girişinde yakmak üzere arabasını almaya geldiklerinden mi?"

Babamın yüzünde bir ifade belirip kayboldu. Zayıf bir noktasıydı bu. "Demek Falconelerdesin," derken dudağı hoşnutsuzlukla büzüştü.

"Falconelerde değilim," diye karşılık verdim sakince. "Bir Falcone'yim."

Kafasını ellerinin arasına indirdi. Onun iki büklüm oluşunu izledim ve üzüntüsü karşısında içimde baş gösteren kaygıyı bastırmaya çalıştım. "Ah, Sophie," deyip kafasını kaldırdı ve avuçlarını yanaklarına sürttü. "Ne yaptın sen?"

"Hımm, işte asıl beklenen soru bu. Sen bana söylersen ben de sana kendi cevabımı veririm."

Bana doğru eğilerek, "Sana zarar verecekler," dedi. "Anlamıyor musun bunu, Soph? Seni *incitecekler*."

"Beni Marinolar kadar incitemezler."

Perişan bir ifadeyle, "Neden?" diye sordu. Sesi cılızdı ve komutan kostümü üzerinden düşüyordu. Bu babamdı, tanıdığım adam. "Neden onlara gittin?"

Omuzlarımı düşürdüm. Öfkem, yerini teslim olmuşluk hissine bıraktı. "Başka nereye gidecektim ki?"

Babamın sessizliği yeterli bir cevaptı.

Hiçbir yere. Gidecek hiçbir yer yoktu.

Omzumdan geriye doğru kaçamak bir bakış, gardiyanın bizden ziyade telefonuyla daha çok ilgili olduğunu anlamama yetti. Diğer herkes eve gitmişti.

Babam yüzünü tekrar ellerinin arasına gömdü. Onun kafasının tepesine, kır saçların mat kahverengi saçlarına karıştığı yere konuştum. "Bana Jack'in nerede olduğunu ve ne yaptığını söylemezsen arkamı dönüp gideceğim ve bu konuşma ebediyen bitecek. Bildiğini biliyorum. Annemin ölümüne karışmasının ardından onu hâlâ neden koruduğunu bilmiyorum ama bana söylemeyi reddedersen o zaman bunu anneme olduğu kadar kendime de bir ihanet olarak sayacağım." Sesimdeki acımasızlığı duyabiliyordum ama bunun ileri doğru tek yol olduğunu bilerek devam ettim. Babam da acımasızlık etmişti ama şu an bunu gösteremeyecek kadar korkuyordu. Benim en azından içim dışım bir olurdu.

"Anneni sevdim, Soph." Ben onun kafasına öfkeli gözlerle bakarken, o da ayaklarına bakarak konuşuyordu. "O, benim başıma gelen en iyi şeydi. Sen ve o."

"Ona yalan söyledin sen. Öldürdüğün bütün o insanlarla ilgili hiçbir fikri yoktu... senin intikam arayışınla ilgili. Kasanın içinde ne olduğunu görmedi. Falcone çakılarını, yüzüğü, isimleri. Ama ben gördüm."

Babam birden kafasını kaldırdı. "Falconeler, Jack'le benden her şeyi aldılar. Annemizle babamızı öldürdüler, Sophie. Annemi vurdular. *Annemi*. Bu konuda ne kadar öfkeli olabileceğimi anlayamıyor musun? Neden onun intikamını almak isteyeceğimi anlayamıyor musun?"

Bir an tereddüt ettim. Tehlikeliydi bu; hislerimin bir çağrışımıydı ve babama empati duyma lüksüm yoktu. Onun yaptığıyla benim yapmak istediğim arasında bir bağlantı kurmasına da izin veremezdim... bunu kendi avantajıma kullanamadığım sürece.

Gözlerimiz aynı seviyeye gelene kadar eğildim. "Benim de annemi öldüren insanlara aynı şeyi yapmak istediğimi anlayamıyor musun? Jack'i neden aradığımı, Donata'yı neden aradığımı anlayamıyor musun?"

Babam gözlerini kapattı. "Bu, senin için doğru bir yol değil, Sophie."

"Peki senin için öyle miydi?"

Omzumdan geriye doğru, hapishane refakatçisine bir bakış attı. "Beni ne hâle getirdiğine bak, Soph."

"Nerede o?" dedim ısrarla.

O da benimle aynı anda, "Onların yanından ayrıl," dedi. "Onlar sana zarar vermeden önce Falconelerden uzaklaş. Çünkü sana *kesin* zarar verecekler. Felice Falcone kafadan rahatsız. Onunla aynı çatı altında hayatta kalamazsın. Bir de Angelo'nun oğulları... bana karşı kin güdüyorlar, Sophie. Sana da güdecekler."

"Peki nereye gideyim? Marinolara mı? Donata'nın evinde Şükran Günü yemeği mi yiyeyim? Jack'le omuz omuza mı oturayım? Annem restoranda ayağının dibinde baygın yatarken hiçbir şey yapmayan Jack'le?"

Babam ani bir nefes aldı. "Tabii ki hayır. Senin yeraltı dünyasının hiçbir yerinde olmanı istemiyorum. Nokta. O dünya iyi insanları cesetlere dönüştürüyor, hayatta kalanlarsa daha beter. Orada adalet yok, Soph. Söylediğim başka hiçbir şeye güvenmiyorsan, buna güven. O dünya seni mahveder."

Kafamı iki yana salladım. "Artık çok geç, baba."

"Çok geç *değil*, Sophie." Cebine uzandı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bu senin dünyan değil, senin yolun değil. Seni bu dünyadan uzak tutmak için bu kadar zaman çabaladım, şimdi vazgeçmeyeceğim."

"O, annemi öldürdü." Kulağa bir papağan gibi gelmeye başlıyordum ama duyulmaya ihtiyacım vardı ve babam beni dinlemiyordu. "Onun ölümünde parmağı var, sana her ne söylemiş olursa olsun."

"Bu senin savaşın değil," derken kâğıdı uzattı. Kâğıt aramızda beyaz bir bayrak gibi havada kaldı. "Al şunu."

Ona şüpheyle baktım. "Ne bu?"

"Bir adres," dedi. "Sana yardım edecek birisi. Ona gidersen seni saklayacak. Canını kurtar ve kaç. Benim için değilse bile annen için. O senin karanlık tarafa geçtiğini görmekten nefret ederdi. Kalbini iki parçaya bölerdi bu."

Kâğıdı hırsla onun elinden alıp açtım ve adresin başını okudum. "M. Flores de kim?"

Babam sadece, "Sana yardım edecek birisi," dedi.

Adresi okudum. "*Colorado* mu?" Kafamı kaldırıp ona baktım. "Ciddi misin? Colorado'ya gidip hayatımda daha önce hiç görmediğim bir adamın yanında kalmamı mı istiyorsun?"

"Aynen öyle yapmanı istiyorum."

"Ama bu çok saçma," deyip kâğıdı aramızda salladım. "Sen gerçekten aklını yitirmişsin."

Babam elini kaldırdı. "Sakla onu. Kimseye gösterme. Gittiğinde, ortadan kaybolmak zorundasın. O kâğıttaki adresi tek bir kişiye bile söyleme."

Acele acele konuşması karşısında gözlerimi kıstım. "Kim bu? Ayrıca sana ne borcu var?"

Babam dudaklarını sıktı. Açıklamayacağı başka bir sır daha... Bunu bana vererek aptallık etmişti. Sanki bir daha onun sözünü dinleyecektim de. Sanki onun aptal ve pervasız tavsiyeleri hâlâ umurumdaymış gibi. Benim savaşım burada, Chicago'daydı. Savaşım yeraltı dünyasındaydı, tıpkı onunki gibi.

"Ben canavar değilim, Sophie."

Bir of çektim. Bu tür konuşmalardaki sabrımın sınırına gelmiştim. Bütün suikastçılar aynıydı, kendi kendini kandırıyorlardı ve ben onların sabit danışmanları olmayacaktım. İkinci şans

larla, *üçüncü* şanslarla işim bitmişti. Bundan sonra kime güveneceğim konusunda kendi kararımı verebilirdim. O kadarı netti. Gözlerimi gardiyana dikerek, "Ne kadarlığına dışarıdasın?" diye sordum.

"Bana tören için izin verdiler."

"Hımm, izin bitti o zaman. Tekrar gidebilirsin."

Hâlâ az az uzaklaşıyor, kendimi bu adama duyduğum sevgiden, artık içimi yakan bütün o hayranlık ve saygıdan, çocukluk şefkatinden oluşan çöplükten uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Dediğimi yapacak mısın, Soph?"

Aşağıya, nota baktım. Babamın yüzüne baktım.

"Sadakatini kanıtlarsan," derken onunki gibi keskin bakan gözlerle ona baktım. "Bana her şeyden sonra bizim tarafımızda olduğunu göster. Benim ve annemin. Bana Jack'in nerede gizlendiğini söyle."

Babam ağır ve uzun bir nefes aldı. Göğsü kabardı. "Yapmayacağım."

Notu buruşturdum ve ayağının dibine attım. "O zaman sana güvenemem."

ONUNCU BÖLÜM

HEDEF

Valentino'nun, "Sophie," diyen sesi, çalışma odasını zihnimde incelememi yarıda kesti. Kadife perdeler, maun ağacından masa, pahalı deri sandalyeler, koyu renk ahşap dolaplar. "Artık dikkatini bana vermeye hazır mısın?"

Gözlerimi odanın köşesindeki epey gösterişli bir lambadan ayırarak tekrar ona döndüm. "Ben sadece... her şeyi idrak etmeye çalışıyordum." Sandalyemde rahatlamaya çalıştım ama yapamadım. Deri, uğraşlarım sonucu gıcırdayarak, gereksiz yere entrikayı artıran Bach, Vivaldi ya da Beethoven'ın sesini bastırdı.

Valentino'nun bakışları üstümdeydi ve diğerlerinden birini benimle birlikte içeri çağırmış olmasını diledim. Falcone patronuyla birebir görüşme, yapmak istediğim şeyler listesinde üst sıralarda değildi.

Parmaklarıyla masada ritim tuttu. Müzikle son derece uyumlu, özenli bir ritimdi bu.

Gamsız bir tavırla, "Okul nasıldı?" diye sordu.

"Gerçekten umurunda mı?" Valentino havadan sudan konuşmazdı.

Sandalyesinde geriye yaslanmıştı. Bir kurşun kalem alıp onu elinde döndürdü ve yakalayıp parmaklarının arasına bıraktı. "Hayır, pek sayılmaz."

Kurşun kalem epey büyüleyiciydi. "El çabukluğun takdire şayan."

Kurşun kalemi hâlâ elinde tek tek döndürerek, "Ne yaptın? Yerleşebildin mi?" dedi. Sanki dikkatimi dağıtmaya çalışıyor gibiydi. Bir test gibi. Gözlerimi önüme diktim.

"İdare eder. Felice'ye rağmen," dedim.

"Ne yazık ki Felice'nin buradaki mevcudiyetiyle ilgili bir şey yapılamaz." Yani Valentino da Felice'yle ilgili pek iyi düşünmüyordu demek. *İlginç. Ayrıca bknz: şaşırtıcı değil.* "Nic senin doğal bir nişancı olduğunu söylüyor."

"Evet, idare ederim," dedim alçakgönüllü görünmeye çalışarak. Luca dün gece eve gelmemişti. O nedenle Nic'le ben dışarıda, ambarda araya bir atış seansı daha sığdırmayı başarmıştık. "Çabuk öğrenen biriyim."

"Belli ki kanında var."

"Öyle olmalı." *Gamzeler ve nişancılık. Teşekkürler, Baba.*

Valentino konuyu değiştirdi. "Dün gezmeye gitmişsin."

"Annem için bir tören düzenledim."

Valentino kalemi yumruğuyla sıktı. "Bir daha yapma bunu."

"Deneyimlerime dayanarak, rüzgâra külleri sadece bir kez savurabilirsin. Ondan sonra toplaması çok güç oluyor."

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Uygun hedef kitleyle evet." Kalbim göğsümün içinde küt küt atıyordu.

"İğneli konuşmalardan hoşlanmıyorum," dedi sert bir tavırla. "Haberin olsun."

O zaman benden de pek hoşlanmayacaksın.

"Peki," derken yerimde yine kıpırdandım. Deri, ellerimin altında soğuktu. Ellerimi sıcak tutmak için bacaklarımın altına

aldım. "O yüzden mi buradayım? Dün yüzünden mi?" Te
ni, taş gibi kayıtsızlığını inceledim. Babamın da orada oldu
biliyor muydu? Onunla konuştuğumuzu? Luca ona ne kad
dan bahsetmişti?

Valentino kafasını iki yana salladı. "Eve dair o ufak ku
önce aradan çıkmasını istedim. Bir daha önce bize söyleme
gezmeye gitme. Bu zaman ve iş gücünün aşırı derecede i
demek ve bir kan davasının ortasında olduğumuz göz önü
bulundurulursa, eminim bunun ne kadar da aptalca olduğu
sen de görebilirsin." O safir rengi gözleriyle beni âdeta olduğ
yere çiviledi. Sonra da köpek dişlerini görebileyim diye dud
larını birazcık geriye çekti. "Değil mi?"

Rahatlama hissi içimde bir kuş gibi pır pır etti. Yani Luca h
bir şey söylememişti. Kilitli bir kasa gibiydi. Ne zaman ortaya
karsa teşekkür etmek zorunda kalacağım bir kasa gibi. "Bir dal
olmayacak."

Valentino masasının çekmecesini açtı ve tek bir sayfa çıkard
"Şimdi önemli meselelere geçebiliriz." Kâğıdı aramıza koydu v
masada bana dönük olacak şekilde itti. Ellerimi altımdan çıkarı
öne doğru kaydım.

Aaa...

Bir kâğıt parçası değil, bir fotoğraftı.

Ürpertici derecede tanıdık bir fotoğraf.

Aaa...

"Bu," diyerek baş parmağını fotoğrafa koydu. "Libero Mari-
no. Donata Marino'nun oğlu."

Libero Marino'nun fotoğrafına baktım. O iri, koyu renkli göz-
lere sahipti o da. Fotoğrafta saçları tıraşlanmıştı ama gür, siyah
keçi sakalı ve burnunun kemerinin hemen üstünde berbat bir
yara izi vardı. Gülümsemeye alışkın biri gibi durmuyordu. Diş-
lerini ortaya çıkarırsa hepsinin altın olacağını hayal ettim.

Boğazım tıkanacak gibi oldu.

Gözlerimi fotoğraftan ayırmadan "Sara'nın abisi bu," dedim.
Fotoğrafın altına birkaç detay karalanmıştı. Boyu: *1.76*. Yaşı: *22*.

Becerileri: *bıçak, çıplak elle dövüş.* Rütbesi: *Marino Capo', Donata Marino'nun oğlu.*

Valentino başıyla onayladı. "Şehre geri dönmüş, Donata için müşterilerle anlaşmalar yapıyormuş."

Gözlerimi fotoğraftan kaldırdım ve birdenbire duyduğum bütün hisleri açığa vermek üzere olan sesimdeki titreşimi yutkunarak geçirmeye çalıştım. "O... hedefim o mu benim?"

Valentino ellerini önünde birleştirdi, parmaklarının uçları dudaklarına değiyor, ağzını gizliyordu. "Evet," dedi. "Libero Marino senin hedefin."

Kulaklarımdaki ani uğultuyu göz ardı etmeye çalıştım. Libero Marino, Sara'nın abisiydi. Jack'in sağ kollarından biriydi. Neden tanımadığım biri olacağını düşünmüştüm ki? Marinolar benim kanımdandılar, yani çoğu... o nedenle de tabii ki de hedefimi tanıyacaktım. Kirpiklerim hafif titrerken, "Ne zaman?" diye sordum.

"Cumartesi akşamı."

Beş gün. Hazırlanmak için beş günüm vardı.

Luca biliyor muydu? Bunu durdurmaya çalışır mıydı? Benim kendi kaderimin kontrolünü almam fikrine boyun mu eğmişti sonunda?

Boğazımdaki çölü görmezden gelerek kendimi cevap vermeye zorladım. "Tamam."

"Zamanı geldiğinde bütün gerekli detaylar Nic'te olacak."

Hafifçe gülümsedim. "Güzel."

"Bu işi seninle birlikte yapan kişi olmayı çok istiyor," diye eklediğinde sesine başka bir şey daha karıştı. Rahatsızlık mıydı o? Yoksa onaylamama mı? "Fırsat istiyor... eski yaraları tamir etmek için."

Rengimin solduğunu hissettim. Nic beni geri kazanmak istiyor ve bunun da onun yolu olacağını düşünüyordu. Denklemin o kısmıyla uğraşmak istemeyerek sertçe yutkundum; özellikle de alacak bir canım varken, ben kendi karakterimi kanıtlamak

* (İta.) Mafya babası ya da mafyanın belirli bir kolunun başı. –*çn*

zorundayken. O çocukları birinci sıraya koymayı bitirmiştim artık.

Valentino tereddüdümü yanlış yorumladı. Ellerini indirdi. "Libero'yu haklamana gerek yok, Sophie, sadece öldürücü darbeyi indirmek zorundasın. Tercih edersen bir bıçak kullanabilirsin."

"Hayır," derken dudaklarımı korkunç bir şekilde büzmemeye özen gösterdim. "Silah kullanacağım. Ben... silahları seviyorum."

Silahları seviyorum mu? Gerçekten mi, Sophie?

Yüz ifadesi eğlendiğini gösteriyordu. "Sen mi ben mi?" Sandalyesinde geriye yaslandı. O köpek dişler bana parlıyordu. "Bunu yaparsan, bir dahaki sefere silah doğrulttuğun kişi amcan olacak."

Ben de dişlerimi bileyerek, "Güzel," dedim. Onu zorla yapmak zorunda olmayacaktım.

Başka bir çekmece daha açtı ve ahşap bir kutu çıkardı. Kapak kiraz ağacındandı ve üstüne bir doğan işlenmişti. Falconeler gerçekten de her şeyin üzerinde armaların olmasından hoşlanıyorlardı. Kapağı açtı ve kapak tok bir sesle masaya düştü. "Bu senin için, Sophie. Cumartesi için."

Kutudan bir silah çıkardı ve onu masada ileri itti. Silah siyah ve gümüştü, Nic'inki gibi ama daha küçüktü ve kabzası kıvrımlıydı. Onu alıp yüzümün önünde döndürdüm. Böylesine kısa bir sürede, rahatça silah tutar hâle gelmiştim. Yanlışlıkla kendimi vurabileceğime dair korkum, artık beni geride tutmuyordu.

Şık hatlarını, kabzasının avucumun içinde bıraktığı hissi inceledim. "Güzelmiş."

"Öyle."

"Hafif de."

"İçi boş."

Göz ucuyla kutuya baktım. "Kurşunlar nerede?"

Valentino bana hafif gülümsedi. "Sana olan güvenimi abartıyorsun."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Seni vuracağımı mı düşündün? Üstelik de onca yer arasından bu evde mi?"

Muhtemelen şu son kısmı eklememeliydim.

Köpek dişleri yine parladı. Onun yanında zaman geçirdikçe, Luca'ya gittikçe daha az benziyordu. İkisi yüz hatlarını tamamen farklı kullanıyorlardı. Valentino empati, sempati ya da anlayış belirtileri sergilemiyordu. Kurnaz ve bıkkın bir eğlence ifadesi vardı. "Ben risk almam," dedi. "Bu evde bile." Libero Marino'nun fotoğrafına dokundu. "Belki de cumartesi akşamından sonra farklı düşünürüm."

Libero'nun koyu renkli gözlerine odaklanarak "Düşüneceksin. Cumartesiden sonra her şey farklı olacak," dedim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

MARINO KANI

Korku göreceli bir şeydi.

"Ne yaparsan yap telefonu kapatma. İhtiyaç duyduğum şu anda sakın yüzüme kapatayım deme, Sophie."

Pazar akşamı saat 21:15'ti ve ben Falcone Malikânesi'nin üçüncü katındaki yatak odamdaydım. Yatağımın üstünde bağdaş kurmuş oturuyordum. Bitmemiş şiir ödevim kucağımda, cep telefonum da kulağımdaydı. Nic'le iki saatlik bir atış antrenmanını daha yeni bitirmiştim ve tetik parmağım felaket acısa da, kolum ağrısa da buna değerdi.

"Buradayım," diyerek Millie'yi rahatlattım. "Bunu dünyada kaçırmazdım."

"Bana gülmeyi bırak," diye mızmızlandı.

"Sana gülmüyorum."

"Sesinden eğlendiğini duyabiliyorum," dedikten sonra yine çığırmaya başladı. Bir hızlı eğlence treninde gibi geliyordu sesi. "Aman Tanrım, doğruca üstüme geliyor. Aman Tanrım, AMAN TANRIIIM! BANA YARDIM ET, SOPHIE!"

Millie son on dört dakikadır uzun bacaklı bir örümceği öldürmeye çalışıyordu. Sahte panikle sesimi yükselterek, "Koş!" dedim. "Seni de kendine dönüştürmeden önce koş."

"Ah, Tanrım, sanırım onlardan iki tane var, Soph." Son derece sessizleşti ve sonra boğazından abartılı bir nefes aldı. "Sanırım havada seks yapıyorlar. Ah, çok iğrenç bu."

"Seni sinek, böcek dikizcisi. Onları biraz yalnız bırak."

Diğer taraftan yüksek bir pat sesi geldi ve onun kimya kitabını duvara attığını hayal ettim. "Kahretsin," diye söylendi. "Kaçırdım onları."

Kendimi arkamdaki yastıklara bırakarak gözlerimi kapattım. Kendimi *Evelina*'dan çıkarıp ev ödevlerinden, silahlardan, tehditlerden ve genç erkeklerden uzaklaştırdım ve Millie'nin çiçek desenli nevresiminin üstünde oturmuş, onun birkaç zararsız böcekle başa çıkmaya çalışırken neredeyse ayağını burkuşunu izlerken hayal ettim. "Sakin ol," diye onu sakinleştirdim. "Onlar senden, senin onlardan korktuğundan daha çok korkuyorlar."

"Nedense bundan şüpheliyim Soph. Birazcık olsun korksalardı seks yapmayı bırakırlardı ama *karşımda çiftleşerek* havada dolanıyorlar sadece."

Bir pat sesi ve ardından bir söylenme daha geldi.

Cık cıkladım. "Şu *cürete* bir bak!"

Millie nefes nefese, "Nabzımın daha önce hiç bu kadar yükseldiğini sanmıyorum," dedi. "Onu boğazımda hissedebiliyorum. Mantıklı mı bu? Nabzımın beni boğduğunu gerçekten hissedebiliyorum."

"Neden onlarla barışçıl bir şekilde var olmayı öğrenmiyorsun ki?"

"Of, kapat çeneni, sen burada değilsin," diye çıkıştı. "Şu an katlandığım travmadan haberin yok."

Gözlerim açtım – çıplak beyaz duvarlar içeri doğru yaklaşıyor beni içine hapsediyor gibi geldi. Elena'nın aşağıda biriyle tartışmasının uzaktan gelen sesini duyabiliyordum. İki oda ötede, CJ aşırı derecede yüksek sesli rock müzik dinliyordu. Küçük

Sal bu hafta her gün çığlık atarak uyanmıştı. Gözlerim, Libero Marino'nun kendisine bakmam için meydan okuyarak bana dik dik baktığı fotoğrafının olduğu masanın yan tarafına kaydı. Serinkanlılıkla, "Evet, muhtemelen hayal bile edemem," dedim.

Millie nefes nefese, "Biliyor musun? Bu, muhtemelen hayatımda en çok korktuğum an," dedi.

"Gerçekten mi?"

Sonradan düşündüğünde aklına gelmiş gibi, "Eden'ı saymıyorum," diye ekledi. "Ama bu da çok yakın."

Millie yaşadıklarını birbirinden ayrı tutmak konusuna ustaydı. Bir şey bittiğinde, bitmişti ve zihninin arkalarındaki bir dosya dolabındaki küçük düzgün bir kutuya konulup bir daha hiç dokunulmamak üzere kaldırılmış demekti. Bu huyuna imreniyordum. Benim de yakında o beceriye ihtiyacım olacaktı.

"Onlar çekilene kadar havayı süpürgeyle çekmeye başlayayım mı?"

"Olur," derken Libero'nun koyu renkli gözlerine bakıyordum ve Sara'nın bana şu an ne söyleyeceğini merak ediyordum. Ama Sara ölmüştü. Kan davası iyi insanları cesetlere dönüştürmüştü.

Libero iyi bir insan mıydı?

Bunun bir önemi var mıydı?

Başka bir pat sesi ve bu sefer beraberinde bir zafer narası geldi. "Evet!" diye bağırdı. "Evet, onu ve sevgilisinin işini bitirdim. Aman Tanrım! Bitti. Sonunda yaptım bunu." Millie şu an kendisinin bambaşka versiyonuydu ve bütün o neşe tekrar sesini sarmıştı. "Çok başarılı hissediyorum kendimi."

Bu iş bittiğinde ben kendimi nasıl hissedecektim? Beni sonsuza kadar değiştirecek miydi yoksa beni görünüşe göre Nic'i yaptığı canlandıracak mıydı?

"Soph?"

Hâlâ Libero'ya bakıyor, gümüş rengi yara izine göz gezdiriyor, dudağının sakallarının altında kalan kıvrımını inceliyordum. "Hıı?"

"Sadece desteğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Bu, yani beni böylesine tehlikeli bir durumda duymak senin için kolay olmamalı."

"Evet," derken gözlerimi fotoğraftan aldım. "Evet, değildi."

"Yani artık iyiyim. O yüzden telefonu kapatıp *Grey's Anatomy* izleyeceğim."

"Tabii, Mil, beni kullan ve sonra da bir kenara at."

Telefonda öpücük sesleri çıkardı. "Kucak dolusu sevgiler, Soph. Yarın okulda görüşürüz."

Telefonu kapattığında, ödevime dönmeye çalıştım ama beynim âdeta boşalmıştı. Bunun için hiç de havamda değildim. İçimden bir esneme yükseldi ve kendimi uyumaya mı zorlasam diye düşündüm. Hem zaten yapacak başka bir şey falan da yoktu, uyanık kalıp Libero Marino'yu daha da insancıl bir hâle getirmek istemiyorsam tabii. Belki bir köpeği vardı. Belki kız kardeşine her yıl bir Noel hediyesi alıyordu. Belki onun cenazesinde en çok o ağlamıştı.

Belki de masum insanları öldürmüştü, tıpkı annesinin yaptığı gibi. Belki sonunda insanları öldüren uyuşturucuların ticaretini yapıyordu. Belki de o da benim işimi bitirmeye geliyordu.

Bu konuda ne kadar az düşünürsem o kadar iyiydi. Bütün bu acabalarla kendi kendimi çıldırtabilirdim.

Yatak odamın kapısı çalındı. Kafamı aniden kaldırıp sonra da telefonuma baktım. Mesaj yoktu. Cevapsız arama yoktu. Genelde beni istediklerinde ararlardı.

"Kimsin?"

"Nic."

Üstümde ayıcıklı pijamalar ve büyük beden kapüşonlu bir eşofman üstü vardı. Bir yanım daha iyi görünmeyi diledi. Diğer yanım bana çenemi kapayıp bu kadar yüzeysel olmayı bırakmamı söyledi. Saçlarımı yüzümden geriye doğru alarak düzelttim ve kapüşonumu indirdim.

"Gel," derken ev ödevimi, bir yığın hâlinde yere düşene kadar kenara ittim.

Nic, kapıyı arkasından kapattı. Yere göz gezdirdi; notlardan oluşan öbeğe ve o notların yarısını ezen kocaman şiir kitabına bakında tek kaşını kaldırdı. "Evet, şu an sana imrenmiyorum, Soph," dedi. Zehirlilermiş gibi üstlerinden atlayarak yatağımın ucuna çöktü. "Ben hiçbir zaman şiirlerden hoşlanan biri olmadım."

Yere atılmış şiiri işaret ettim. "Yani bu aptal ödev için bağ kurabileceğim aşırı duygusal bir şiir seçmeme yardım edemezsin o zaman sanırım"

Nic suratını ekşitti. Yüz ifadesi sahte bir korkuyla neredeyse çizgi filmlerdeki gibi oldu. "Kesinlikle edemem."

"Ah, neyse, en azından denedim."

"Eve geldiğinde Luca'ya sorarım. O böyle şeylere hasta."

Luca'nın adı anılınca tepki vermemeye çalıştım. Gerçek şuydu ki onu annemin töreninde babamla neredeyse yumruk yumruğa geldiğinden beri görmemiştim. Öylece ortadan kaybolmuştu ve bütün gün de ortalarda yoktu. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu tahmin ettim ama bunun, içimde kıvranan vicdan azabı hissini dindirmeye pek bir katkısı olmadı.

Nic bir model gibi, *Titanik*'teki Rose'muş da ben resmini yapacakmışım gibi yatağımın ucuna yerleşti. Siyah bir tişört ve lacivert kot pantolonla rahat tarzda giyinmişti. Saçları jöleliydi ve dalgalar hâlinde yüzünden geri alınmıştı. Boynunda altın bir kolye vardı. Aslına bakılırsa, Nic muhtemelen odamda olmamalıydı ama şu an endişeleneceğim daha önemli şeyler vardı. "Neler oluyor?" diye sordum. "Uyumadan önce masal mı arıyorsun?"

"Normalde bir ninni isterdim ama senin geçen gün mutfakta şarkı söylediğini duydum ve sütün kesildiğini gördüm."

Yastığımla yüzüne vurdum. "Seni kaba, domuz herif. Bu ne cüret?"

Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. Yastığı tekrar arkama yerleştirip sırtımı yasladım. "Gerçekten neler dönüyor?"

Nic bana sırıtarak baktı. "Mesela sevinçten başım dönüyor," dedi. Şaşkın yüz ifadem karşısında, Libero Marino'nun yüzünün

tavana baktığı komodini işaret etti. "Valentino iyi haberi bana az önce verdi. Hedefini öğrenmişsin. Sonunda!"

"Ah, evet." Gülümsemeye çalıştım ama yanaklarım seğiriyordu. "Öğrendim."

"Libero Marino." Nic onun adını gülerek söyledi. "Biz küçükken tam bir pislikti ama artık şaka gibi. Her zaman kafası bir şeyle iyi. Onu serçe parmağınla bile alt edebilirsin."

Sertçe yutkundum ve içimde uçuşa geçen on binlerce kelebeği göz ardı etmeye çalıştım. "Harika."

Nic yavaşça bana yaklaşarak aramızdaki yorganda girinti ve çıkıntılar yarattı. Yüzünü endişeli bir ifade kapladı. "İyi misin, Soph?"

Hiç de ikna edici olmayan bir yalan söyleme girişimiyle, "Evet, iyiyim," dedim.

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum."

Ellerime bakarak parmaklarımı birleştirdim. "İstiyorum. Sadece buna alışkın değilim. Hedefin Sara'nın abisi olmasını beklemiyordum, hepsi bu."

"Ah," dedi yavaşça. "Tanımadığın biri olacağını sandın."

Yatak örtüsüne bakarak aşağı yukarı kafa salladım. "Evet. Sanırım öyle sandım. Sadece beklediğimden biraz daha kişisel gibi geliyor..."

"Marinolar senin ailen," dedi.

"Yani sen öyle deyince şu an kulağa çok aptal gibi geliyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye ekledi. "Gerçekten, anlıyorum. Şüphelerin olması doğal, Soph."

Onun o koyu renkli gözlerinde yüzen o bal gibi sıcaklığa baktım ve göğsümdeki düğümün gevşediğini hissettim. Bir an sessizdi. Ben de o sessizliği içime çektim ve nefes alıp verişimin normale dönmesini bekledim. Ellerini biraz daha yaklaştırdı. Hâlâ içimde olan arzuyu körüklemeyi istemeyerek, zaten karmaşık olan bir durumu daha karmaşık bir hâle getirmemek için içgüdüsel olarak geri çekildim. "Nic..."

"Annenin dünkü törenini duydum," diyerek lafımı kesti. Belki de onun yakınlığını, bedeninin bana doğru yaklaşıyor gibi oluşunu ben hayal ediyordum. "Orada olmadığım için üzgünüm. Bilseydim gelirdim."

Luca'nın ona ne söylemiş olabileceğine dair ipuçları bulabilmek için yüzünü inceledim. Babamdan haberi var mıydı? Sakin ifadesi aksini gösteriyordu. Luca'nın tuttuğu başka bir sırdı bu; o zaman... ona karşı minnettar ve aynı zamanda da suçlu hissetmem için bir nedendi.

"Nasıldı?" diye sordu. Parmakları hâlâ parmaklarıma yakındı. Sağ elinin yumruk çıkıntıları bir dizi morluklar süslüyordu. Şehirdeki işlerden kalma morluklar.

"Hüzünlüydü," dedim ona.

Anlayışla kafasını salladı ve öylece, boyun eğmiş ruh hâlim öfkeliye döndü. Düşüncelerim de Donata'nın benden aldığı her şeye yöneldi. Annemi bir kül kavanozuna, birçok insanın yakında unutacağı bir dizi hatıraya indirgemişti. İşin gerçeği buydu. Soğuk ve katı gerçek.

Ellerimi yumruk yaparak içimdeki yangını açığa çıkardım. "Ona öyle çok zarar vermek istiyorum ki bunu kelimelere bile dökemiyorum, Nic. Bana acı çektirdiği gibi acı çekmesini istiyorum."

Homurdanırcasına, "Güzel," deyip doğrularak bedenini benimki gibi doğrulttu. "İşte bu kafa yapısı lazım, Sophie." Ellerini omuzlarıma koydu ve ben bunu göz ardı ederken canım acıyana kadar bastırdı. O gücünü bana aktarırken acıyı yakıt olarak kullandım. "Bu konuda fişek gibi olman gerek, Sophie. Kararlı ve öfkeli olman gerek, hepsinden de öte heyecanlı hissetmelisin. Bu senin karşı koyma zamanın. Karşı koymak istemiyor musun?" Yine o gülümseme, kocaman, beyaz ve büyüleyici. "Onun senden aldığını almak istemiyor musun?"

"Hayır, tabii ki istiyorum." Kafamı sallayarak bu ölçüsüz iyimserliğin bir kısmını cebe indirerek kendime sakladım. "Onun bedel ödemesini istiyorum, Nic. Ona ödeteceğim."

"Ben de sana yardım edeceğim," derken benimle birlikte kafa sallıyordu ve parmaklarını omuzlarıma daha da bastırdı ama umurumda değildi. Bu işte beraberdik. Bunu yalnız yapmak zorunda değildim. "Geriye hiç kimse kalmayana dek senin yanında duracağım. Donata ayaklarının dibinde merhamet dilenene kadar. Sonunda kadar tam burada olacağım."

İçimde bir memnuniyet dalga dalga yükseldi. İhtiyacım olan buydu: güç, inanç, destek.

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler. Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Gerçekten bana teşekkür etmek istiyor musun?" Kafasını yana doğru eğdi ve dudaklarında ağır ağır bir gülümseme belirdi. Bir anlığına öne doğru eğilip beni öpeceğini sandım ama öyle yapmak yerine ellerini indirip parmaklarıyla silah yaptı ve alnıma bastırdı. "Bu hafta sonu Libero Marino'nun kafasına bir kurşun göndererek teşekkür et." Bana göz kırptı. "Bana Marino kanıyla teşekkür et."

ON İKİNCİ BÖLÜM

RUHUM

Ertesi gün öğleden sonra okuldan eve gelip kütüphaneye gittiğimde, sehpanın üstünde adımın yazılı olduğu, beni bekleyen bir kâğıt parçası vardı. Daha önce görmediğim bir şiir kitabının üstünde duruyordu. Nottaki el yazısının Luca'nınki olduğunu gördüm.

Yani Nic gerçekten de ona ödevimden bahsetmişti. Luca da bana yardım etmeye karar vermişti. Nedenini merak etmemeye, onun beni düşünerek bu şiir kitabına konsantre olduğunu hayal etmemeye çalıştım. Bu, sadece beni çıldırtırdı.

Luca'nın hangi şiirin benimle ilgili olduğunu düşündüğünü ve bunu bir hakaret mi yoksa iltifat olarak mı değerlendireceğimi öğrenmek için dayanılmaz bir şekilde meraklanarak kâğıt parçasını açtım.

William Ernest Henley'dan *Yenilmez*'di. Şiir bana tanıdık gelmedi ama zaten tanıdık gelen çok az şiir vardı. Luca sözcükleri küçük, siyah bir yazıyla kendisi yazmıştı. Bu... bana özel gibi

geldi. Bu düşünceyi uzaklaştırdım ve ilk satırı sesli bir şekilde okudum.

Beni gizleyen bu gecenin koynundan
Zifiri karanlık bir uçtan bir uca
Hangi Tanrılar bahşetmişse bana
Minnettarım yenilmez ruhum için onlara.

Son kıtaya geldiğimde kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Fark etmez ki kapı dar olsa da
Cezalarının çetelesi dolu olsa da
Kaderimin efendisi benim,
Benim ruhumun kaptanı.

Şiiri üç kez daha okudum. Evelina Falcone'nin yağlı boya tablosu tepemde asılıydı, bakışları da ensemdeydi. Babamın kurbanlarından birisi daha, ruhundaki lekelerden birisi daha.

Ellerimde, sözcükler gittikçe daha da büyüyor gibiydi.

Anladım.

O anda Luca'nın Valentino bana ilk resmî hedefimi verdikten sonraki gün bu şiiri neden seçmiş olduğunu anladım.

Kusursuz hareket, Luca. Gerçekten kusursuz.

O gece uykuya dalarken, o sözcükler, koyu renkli gözler ve altın dişlere ait görüntülerle birlikte zihnimde yüzdüler.

Kaderimin efendisi benim,
Benim ruhumun kaptanı.

Beş gün.

Beş gün geçecek ve her şey değişecekti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KONUM

Sanatsal becerilerimle mütevazı bir mitokondri çizimini ince ince işliyordum ki okul hoparlöründen tanıdık bip sesi geldi. Yirmi tane kurşun kalem çizimlerinden ayrılırken hareretli kalem sürtünme sesleri kesildi.

"Sophie Gracewell, derhal müdürün odasına gelebilir mi?"

Yüzümün renginin attığını, sınıf arkadaşlarımın dikkatli bakışlarını hissedebiliyordum. Sınıfın arkasındaki ufak bir gruptan *Ooo* sesleri geldi.

Biyoloji öğretmenim Bayan Henderson bana gözlüklerinin üstünden öfkeli gözlerle baktı. "Gitsen iyi olur, Sophie."

Omuzlarımı geriye attım ve sandalyemi masadan geriye iterek endişeli görünmemeye çalıştım. Yapabileceğimden çok daha yavaş yürüyerek kapıdan çıkıp koridor boyunca ilerleyip beni oraya götüren her neyse önemsiz bir şey olması için dua ederek müdürün odasına gittim.

Sekreter çoktan ayaktaydı ve beni ofise geçirdi. "Gel hadi, gel— acele et bakalım," diyerek oluşturduğu kendi kıtasını dile geti—

rirken yanakları kıpkırmızıydı ve hafif esinti benim daha hızlı hareket etmemi sağlayacakmış gibi ellerini yelliyordu.

"Bayan Gracewell, tekrar karşılaşmış olduk."

Ah, Tanrım! Öldür beni şu an.

"Memur Medina, Memur Comisky," derken gergin bir gülümsemeyle, içimdeki bütün o panik beni sıkıştırırken ikisini de saygılı bir şekilde kafamla selamladım. "Sürpriz oldu bu."

Comisky gözlerini kısarak, "Öyle mi oldu?" dedi. Arkasındaki masaya yaslanıyordu. Takım elbisesi kusmuk rengiydi. Bana oturmamı işaret etti. Kullanılmayan bir kitaplığın yanında kambur oturan Medina'ya yaklaşarak etrafından dolanıp polis memurlarının tepemde durduğunun son derece farkında olarak bana söyleneni yaptım, çok önemli olan üstünlüğü teslim ediyordum.

Ayrıca kapının dışında kulağını cama yaslamış olan Müdire Campbell'ın da fazlasıyla farkındaydım. Görünüşe göre, buzlu camın da hâlâ bir parça saydam olduğu ona söylenmemişti.

Polis memurlarının ikisine de bakarak, "Evet. Tabii ki bu bir sürpriz," dedim. Kafamı kaldırdım ve keskin bakışlarına kendi keskin bakışlarımla karşılık verdim. Gizleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Aşağı yukarı.

Medina ortağına üzülmüş gibi bir ifadeyle bakarak, "Annenizle ilgili haberi duyduğumuza çok üzüldük," dedi. Onun gözleri daha yumuşak, duruşu birazcık daha rahattı.

"O yüzden mi buradasınız?" diye sordum. "Çünkü ben restoran olayına bakan polis memurlarına onlardan daha fazla bir şey bilmediğimi söyledim ve siz sormadan önce, hayır, olay olduğundan beri amcamı ne gördüm ne de ondan bir haber aldım."

Ah, bir de bir sonraki görüşümde onu öldürmüş olacağım. Tamam mı?

Comisky kafasını iki yana salladı. Bu hareket yanaklarının çok hafif sallanmasına neden oldu. "Hayır, Bayan Gracewell, o yüzden burada değiliz."

Valentino'nun tarzını benimseyerek yüz hatlarımı ifad
tuttum.

Comisky formaliteleri bırakarak, "Nerede kalıyorsun,
hie?" diye sordu. İri kır bıyığı beklentiyle titreşti. Yani açık
insanlar en başında neden bıyık bırakırlar ki? İnsan teriyeri
görünmeyi mi planlıyorlar yoksa bu görüntü çaktırmadan ü
rine mi çöküyordu?

"Arkadaşımda," dedim. "Velayet belgeleri düzenlenene
dar. Amcam da hâlâ uzakta olduğu için..." Omuz silktin
sonra da konuşmamın altında yatan iğneleyici tavrın etk
azaltmak için masum gözlerle bakmayı denemeye karar ver

Medina biz göz göze gelene kadar eğildi. Birdenbire pen
lerden birinden atlayıp *Evelina*'ya kadar koşmaya yönelik an
istek duydum.

"Bayan Gracewell," dedi temkinle. "Şu an size bir soru
racağım ve ona yüzde yüz dürüstlükle cevap vermezsen
zaman hukukun işleyişine mâni olacağınız ve bunun sonu
olacağı konusunda sizi iyice bilgilendirmek isterim."

Avuçlarım terlemeye başladı. Onları birleştirdim ve sor
rece hareketsiz kalmaya çalıştım. Beynim teorilerle patlay
gibiydi. Bunu belli etmemeye çalıştım. Libero'dan haberler
mıydı? Cumartesi günü ne yapacağımı biliyorlar mıydı? F
neler tutuklanmışlar mıydı?

Medina'nın arkasından, "Dinliyor musun Sophie?" diy
du Comisky. Masadan ayrılarak ağır ağır bana doğru yak
"Söylediğimize dikkat kesilecek misin?" Çok sinirli, çok
bir dedeye benziyordu. Ama sevimli olanlardan değil.
buluşmalarında-çok-içerim-ve-çocuklara-bastonumu-sal
türünden bir dede.

"Dinliyorum," dedim. Kafamı yana eğdim ve daha ne
mek zorunda kalacağımı bile bilmeden önce yalanımı hazı
rak kirpiklerimi titreştirdim. "Sorun."

Medina öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine d
"Babanın nerede olduğunu biliyor musun, Sophie?"

"Ha?" derken yüzümü buruşturdum. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Soruya cevap ver," dedi.

"Cevabım bu."

Medina tekrar geriye yaslandı. Kafasını kaldırıp Comisky'ye baktı ve aralarında huzursuz bir bakışma daha oldu.

"Neler oluyor? Babam nerede?"

Medina ayağa kalktı. "Sophie, babana pazar sabahı annenin anma töreni için Stateville Cezaevi'nden izin verilmiş."

"Evet," derken başımla onayladığımı hissedebiliyordum ama o anda aklım bana söylemeye çalıştıkları şeyi yavaş yavaş idrak ediyor ve doğru olmaması için dua ediyordu. Ama o şeyin âdeta bastığım yeri içine çekip gittikçe kabararak bir tsunami gibi üstüme doğru yuvarlandığını da hissedebiliyordum.

Comisky, "Ve sen merhum annenin anma töreninde onunla birlikte görülmüşsün," diye ekledi.

"Evet," dedim tekrar.

"İkinizin iletişim hâlinde olduğunuzu biliyoruz."

"Bütün kasaba biliyor. Bu bir sır değil."

Medina, "Onun törenden sonra nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Hapishaneye değil mi?" dedim. "Nereye gidecekti ki?"

Lütfen hapishaneye geri döndüğünü söyleyin.

Lütfen bana bunun gerçekten olmadığını söyleyin.

Medina'nın dudakları kayboldu ve belirgin bir çizgi hâlini aldı. "Hayır, Sophie. Baban hapishaneye geri dönmedi."

"Yanında bir refakatçi vardı," diyerek kafamı iki yana salladım. "Onu gördüm. Bütün o süre boyunca oradaydı. Babam gözlem altındaydı. Yanında bir gardiyan vardı." Onları ikna edebilirmişim gibi tekrar ettim.

"Burada vurgu 'vardı' kelimesinde," dedi Media. "O gardiyan şu an hastanede ciddi bir beyin sarsıntısından sonra iyileşme aşamasında..." Gerisini getirmeyerek derin bir of çektikten

sonra "Babanın takip bilekliği devre dışı bırakıldı ve baba hiçbir yerde bulunamıyor," diye ekledi.

Onlara ağzım açık baktım.

Bu bir şakaydı. Bu bir şaka olmalıydı.

Comisky, "Birkaç gündür onu arıyoruz," diye ekledi.

"Ve bana bunu şimdi mi söylüyorsunuz?" derken ses diğimden daha tiz çıktı.

Bir kez daha bakıştılar. "Durum hassas," dedi Medin telaşlandırmak istemedik. Ta ki..." Gerisini getirmedi.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Ta ki siz onu bulama ve benim de bu işte bir parmağım olduğundan şüphel başlayana kadar, değil mi?"

Kafa sallayarak onayladı. "Onun gibi bir şey."

"Sophie," diyerek araya girdi Comisky ve konuyu yerden alıp Medina'dan daha sert bir tavırla, "hadi açık lım. Onu saklayıp saklamadığını bilmek istiyoruz," ded

Sözcükler neredeydi? Neden ağzımdan çıkmıyorlard döner bir kapıya sıkışmış, itip dürterek mücadele veriyo zımı açtım. Bütün korkum dilimin ucuna geldi ve birik sonunda içimden bir ses çıkana dek.

Ve o ses kahkahaydı.

Kontrolsüz, dehşet verici bir kahkaha.

Boğulacak gibi olarak, "Beyler," dedim. Vurgu yap kot pantolonumun ceplerini, içlerini kontrol ediyormuş tım. "Onu hangi *cehennemde* saklayayım ki?"

"Onu sen söyle. Bu yüzden buradayız," dedi Comi

Sandalyeye yayıldım ve tek görebildiğim tavand keler olana kadar kafamı geriye doğru eğdim. "Aman diye söylendim. "*Aman Tanrım!*"

Demek kan davası hararetleniyordu ve artık babam bir parçasıydı ve kanlı bir tarihle bitmek bilmeyen intik larının karşı cephesinde, benim tam karşımda duruyo

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KARA CUMA

Öğleden sonra eve gittiğimde, babamın kaçışının haberi beni tekrar karşıladı. Bu haber, Chicago Emniyeti'nden sızmış ve ta *Evelina*'ya kadar ulaşmıştı. Şimdiyse kötü bir koku gibi Falcone Malikânesi'ne yayılıyordu.

Vince Marino özgürdü.

Peki Sophie Marino bu konuda tam olarak ne biliyordu?

Tekrar tekrar, "Hiçbir şey," diyerek itiraz ettim. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Bu, yaşam koşullarımı "özgür irade" olmaktan çıkarıp "tutsaklığa" doğru götürüyordu. Sadakatim iki mafya arasında pamuk ipliğine bağlıyken ve babam onların arasında kol gezerken, cumartesi günü artık hiç olmadığı kadar önemli olacaktı. Ya Libero Marino ölecekti ya da ben.

Başımı önüme eğik tuttum. Luca'dan uzak durdum ve akşamlarımı Nic'le birlikte ambarda, hedef koyabildiğim her şeye ateş ederek geçirdim.

Başarılıydım. Hazırdım.

İçten içe ödüm patlıyordu.

Cuma günü geldiğinde, mideme bir korsan ailesi yerleşmiş de beni içten dışa doğru bıçaklıyorlarmış gibi hissediyordum.

"Bugün neden bu kadar tedirginsin? Hafta sonu geldi." Millie beni inceliyordu. Millie'nin beni incelemesi hiçbir zaman iyi bir şey değildi. Bu, ondan bir şeyler gizlememi son derece zorlaştırıyordu.

"Bilmiyorum," derken midemdeki hafif ağrıyı ovuşturdum. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Kendi kendine, "Hımm," dedi. "Hayır, kesinlikle ondan değil. Bir iş karıştırıyorsun. Hissedebiliyorum."

Dolabımı sertçe çarparak kapattım. Çantam beni yere çekmeye çalışıyormuş gibi her zamankinden daha ağır geldi. Bir hafta sonunda yapılacak bunca ödev, öldürülecek bir adam vardı.

"O da neydi?" diye üstüme geldi Millie. "Az önce yüzünü kaplayan o düşünce neydi?"

"Sadece babamı düşünüyorum, o kadar." Bu tamamen yanlış değildi ama kesinlikle dürüstlükten ziyade yalandı.

"Onu buldular mı?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Nerede olabileceğini düşünmek istemiyorum."

"Ya sana cenazede verdiği adres?" dedi. Ona adresten bahsettiğimden beri ona takmıştı. Onu attığıma, olası bir yaşam halatını yok ettiğime inanamıyordu. Şimdi bile, her şeyin ardından ikimizin de pek tanımadığı bir adama hâlâ çok güveniyordu.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Babam sırf başka bir eyalete kaçmak için hapisten kaçmazdı. Marinolarla birlikte. Bunu hissedebiliyorum."

"Ah! *Neden*?" diye homurdandı.

İçimden, *Kan davası yüzünden,* diye bağırdım. *Çünkü ailesini yanında savaşmak istiyor.* "Kim bilir?" dedim.

Millie kafasını iki yana salladı ve konuşmasının arasında geçirdi. "Ne biçim bir kaos."

"Sadece bu konuda düşünmemeye çalışıyorum. Yoksa beni çıldırtacak."

"Sadece bana takıl," deyip kafasını kafama dokundurdu. "Ben seni neşelendiririm bu hafta sonu. Yarın akşam film izlemek ister misin? Cris'i ekebilirim. Bu ilişkide alfa kesinlikle benim. O yüzden idare etmek zorunda."

"Ne kadar da hoş." Dışarıda hava sert ve soğuktu. Paltoma daha sıkıca sarındım ve sırtımdan yukarı tırmanan ürperti hissini göz ardı etmeye çalıştım. "Ama yarın olmaz. Planlarım var."

"Ne planları?"

"Hımm..." Yarım saniye daha bekleseydim her şeyi yumurtlardım, o nedenle aklıma gelen ilk ve tek şeyi söyledim. "Film gecesi yapacağız."

"Film gecesi demek," deyip yürümeyi bıraktı. "Bu film gecesini tam olarak kim yapacak?"

"Bütün Falconeler." Sakin görünmeye gerçekten çok çabalıyordum ama bunun düşüncesi bile gülünçtü.

İnanmadığını yandan bir surat asışla dışa vurarak, "Peki," dedi. "Hangi film?"

Bir film düşün. Herhangi bir film düşün. Bu yalanı çılgınlığın eşiğinden geriye çek. "*Sıkı Dostlar*," dedim. "*Sıkı Dostlar*'ı izleyeceğiz."

Ah, başını eğip seyircilere selam ver.

İrkilmemeye çalıştım.

Milli tek kaşını kaldırdı. "Çabuk sinirlenen mafya mensuplarından bir ailenin oturup çabuk sinirlenen mafya mensuplarından bir aileyle ilgili bir film izlemek üzere bir cumartesi akşamında kaynaşacağını mı söylemek istiyorsun? Bana gerçekten bunu mu söylüyorsun?"

Yani artık yapacak başka bir şey yoktu.

Yüzümü tamamen ona dönüp göz temasını kurdum ve "Evet, Millie. Sana tam olarak bunu söylüyorum," dedim.

Bakışlarını sabit tut. Gözlerini kaçırma. Bunu sat. Sat... Üç, iki, bir...

"Demek öyle." Millie bana burnunu kırıştırdı. "Yani hepsi bu mu gerçekten? Gerçekten tuhaf."

Belli belirsiz gülümsemeyi başardım. "Bir de bana sor."

"Pazar olsun mu o zaman?"

"Olur. Pazar."

Pazar günü nasıl hissedeceğimi hayal etmemeye çalıştım. Tedirginlikten içim içimi yemesin diye hiç düşünmemeye çalıştım.

Millie merdivenlerden hoplaya zıplaya öğleden sonranın doğruca içine dalıp beni, bir öne bir arkaya sallanan uzun, koyu renkli at kuyruğunun ardından bakarken bıraktı.

Ben de siyah cipe doğru gittim ve çantamı bagaja atarak arka koltuğa geçtim. Bir tane yerine iki tane Falcone kafası görünce sıçradım.

"Selam," derken selam vermekten ziyade soru sorar gibiydim. "Neden ikiniz de buradasınız?"

Nic ve Dom bana aynı anda baktılar. Dudakları aynı gülümsemeyle kıvrıldı. Hep bir ağızdan, "Selam," dediler. Sesleri kollarımdaki tüylerin ürpermesine neden oldu.

Nic, "İstikamette ufak bir değişiklik oldu," dedi.

Dom kontağı açtı. Omzundan geriye doğru, "Umarım bu akşam için plan yapmamışsındır," dedi. "Çünkü ufak bir infaz âlemine gidiyoruz."

İrkilerek geriye sıçradım. Kafam hafif bir küt sesiyle koltuğa değdi. "Bu akşam mı? Yarın olduğunu sanıyordum?"

Nic kafasını iki yana salladı. Yüzünde hâlâ kocaman bir gülümseme vardı. "Paulie mekânı izliyor. Libero yarın yerine bu akşam geliyor."

"Yani *şimdi* mi gidiyoruz?"

"Hazır mısın?" Kurt gibi gülümsemesiyle bana tekrar dişlerini sergiledi.

Hayır. Hayır! Hayır!

"Luca nerede?" Birdenbire yarısı boş bu koca arabada kendimi küçülmüş gibi hissettim. "Onun da gelmesi gerektiğini sanıyordum."

"O, bu akşam şehrin diğer yakasında çalışıyor," derken uzaktaki hayali Luca'ya el salladı. "Hem ayrıca, bu iş için bizden çok kişi gerekmeyecek. Libero, Gino'nun bile zar zor dengi."

Bu haberi hazmetmeye çalışarak ona sersem sersem baktım.

Hızla Cedar Hill Lisesi'nin yanından geçtik. Sınıf arkadaşlarım, arkamda birbirlerine karışan bulanık renklere dönüştüler. Hafta sonu partileri ya da kahve buluşmaları, ebeveynleriyle akşam yemeği, futbol antrenmanı ya da filmler veya Main Sokağı'nda amaçsız yürüyüşler için hazırlanmak üzere eve gidiyorlardı. Bense çok uzak bir yere gidiyordum. Arka koltukta ne kadar yalnız olduğumun farkına vararak öne doğru kaydım.

"Soph." Nic'in sesi düşüncelerimi böldü. Ben farkına bile varmadan önce, koltuğunda arkasına dönerek kol desteğinin üstünde elimi tutuyordu ve baş parmağını tenimde gezdiriyordu. "Solgun görünüyorsun. İyi misin?"

Düşüncelerimden uzaklaşmaya, konuşmak için ağzımı kullanmaya, hislerimi bir kutuya hapsedip iyice bastırmaya çalıştım. Kurumuş dudaklarımı yalayarak, "İyiyim," dedim. "Hadi yapalım."

Elimi sıktı. Ben de onun elini sıktıktan sonra elimi tekrar kucağıma, onun yüzünden çok bariz bir şekilde okunan niyetlerinden uzağa çektim.

Dom, "Evet be!" diye bağırdı. "Hadi yapalım."

Araba titreyene kadar radyoyu açtı. Sonra da gaza iyice yüklendi ve hızla Cedar Hill'den çıktık. Çocukların ikisi de avazları çıktığı kadar bağırarak şarkı söylüyor ve gülüyorlardı. Ben de arka koltuğa pusmuş, camdan dışarı kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SİCİLYA ÖPÜCÜĞÜ

Şehre vardığımızda güneş batmıştı. Marino ailesi üyelerinin müdavimi olduğu salaş bir bar olan Sicilya Öpücüğü'nden üç bina uzaktaki köhne bir otoparka çektik. İçerisi, biz önünden geçerken boş görünüyordu. Pencereleri ahşaplarla kaplanmıştı, kapısının siyah boyaları dökülüyordu ve "Sadece Özel Kabulle Girilir" yazan bir tabela vardı.

Araba parkına ulaştığımızda, Dom kontağı kapatıp koltuğunu arkaya yatırarak ayaklarını panele doğru uzattı. Ben öne doğru oturarak kafamı iki kardeşin arasından uzattım. "Şimdi ne olacak?"

Nic öyle aniden arkasına döndü ki geri çekilecek vaktim dahi olmadı. "Paulie'nin işaretini bekleyeceğiz. İçeride bir adamı var. Libero anlaşmayı yapmak için gelince, içeri gireceğiz," derken burunlarımızın arasında sadece birkaç santim vardı.

Dom havalı bir tavırla, "Onun silahlarını alıp bacaklarından vuracağız," dedi. "Sonra da sen işini bitirebilirsin."

Bunu, gerçekleşmeden önce kafamda canlandırmamaya ça-

lışarak şakaklarımı ovuşturdum. Her şey çok dümdüz ilerliyor gibi geldi. Şiddet dolu ama basit. Fazla basit. "Ve gerçekten bundan paçayı sıyıracak mıyız?"

Nic özgüvenle tizleşen bir sesle, "Kolayca," dedi.

Dom omzundan geriye doğru bana şöyle bir baktı. "Rahatla," dedi. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Nic ona bilmiş bir ifadeyle güldü. "Bu akşam bir hayalet *yaratacak*."

Ben yüzümü ekşiterek bir ona, bir diğerine baktım. "Sizin bu konuda nasıl bu kadar... şakacı olduğunuzu anlayamıyorum."

Dom, "Neşelen, Sophie. Libero'yu öldürmen gerekiyor, keyfimizi değil," dedi.

Nic burundan bir kahkaha attı, sonra yüzümdeki sinirli ifadeyi gördü ve bana özür dilercesine baktı. "Sadece ilk sefer heyecanı bu," dedi nazikçe. "Konuşup da kendini bundan vazgeçirmeye çalışma. Kendi kendini germe. Libero Marino pislik herifin teki. Sana bunu söylemiştim. Unuttun mu? Şehrin doğusundaki fuhuş ticaretinden sorumlu ve kız arkadaşlarını dövüyor. İki yıl önce bir tanesini komaya soktu. İkisi de daha küçükken Luca'nın dudağını patlattı ve onu öldürmeye çalıştı. O iyi bir adam değil. Tamam mı? Bunu hak ediyor."

Gerçekleri kafamda evirip çevirdim. Zaten onun iyi bir adam olduğunu düşünüyor falan değildim ama bu kadar nefret edilebilir olmasını beklememiştim. Onun mükemmel bir kötü olması neredeyse çok kolaydı. Ondan nefret etmek kolaydı. O duyguya tutunmaya çalıştım. Buna ihtiyacım olacaktı. Sadece yakıp kavuran ve dinmek bilmeyen nefrete ihtiyacım olacaktı. Birazcık bile empati duyarsam bütün her şey berbat olurdu.

Nic gözlerimin içine bakarak, "Bu annen için. Unuttun mu?" diye ekledi. "Bu, onların senden aldıkları için."

Evet, haklıydı. O yüzden buradaydım. Restoranı, yangını, sıcaklığı ve... dumanı hatırladım. Annem içindi bu.

Nic telefonunda bir müzik açıp gözlerini kapatarak kendi kendine mırıldandı. Ön camdan karman çorman duvar yazıları ve re-

simleriyle, dolup taşan çöp tenekelerine baktım. Sicilya Öpücüğü yakında bir yerde bizim gelmemizi bekliyordu ve Libero Marino ölümüne kendi ayaklarıyla gelecekti. Müziğe odaklanmaya çalışarak onun beni alıp farklı bir yere götürmesine izin verdim.

Zaman yavaş yavaş ilerledi.

Sonra...

Dom parmağını telefonunun ekranında kaydırdı ve bir mesaj okudu. Nic sanki en sevdiği filmi açıyormuş gibi ukala bir ifadeyle gülümsedi ve "Şov zamanı," dedi.

Yedi dakika sonra, üç katlı bir yangın merdiveninden tırmanmıştım ve Sicilya Öpücüğü'nün çatısında duruyordum. Silahımı paltomun cebinde sıkıca tutuyordum ve dişlerim öylesine zangırdıyordu ki düşüncelerimi bile zar zor duyabiliyordum. Paulie'ye göre, barın içinde sadece beş kişi vardı: Libero Marino, Eric Cane, barın sahibi (zemin katta saklanan Falcone muhbiri) ve Libero'nun uyuşturucu pazarlığı için az önce gelen iki alıcısı.

Biz çatıdaki yangın çıkışından içeri girerken, Paulie de aynı anda ön kapıdan girdi. Nic ve Dom önümde bir bariyer oluşturdular. İkisi de baştan ayağa siyah giyinmiş bir hâlde omuz omuza duruyorlardı. Paltolarının fermuarı çenelerine kadar çekilmişti. Merdivenlerden hızlıca ve çabukça inerek soğuğu çabucak arkamızda bıraktık. Yüzüm yanıyordu ve nefesim hızlı, kesik kesik çıkıyordu. Tenimin her yeri elektriklenmiş gibiydi. Adrenalini kanımda ilerleyen sıcak bir metalmiş gibi hissedebiliyordum.

Yangın çıkışının dibindeki dar bir koridorda durduk. İçerisi nemli ve rutubetliydi. Hemen önümüzde ortasında yuvarlak bir cam olan bir kapı vardı. Siyah duvarları ve külüstür eski masaları olan loş ışıklı odadan sesler geliyordu. Kapının arkasında birisi kahkaha attı. Bu yüksek sesli ve tiz bir kahkahaydı ve sesin tanıdıklığı karşısında irkildim. Bu, Jack'in en yakın arkadaşı Eric Cain'di. Jack de yakınlarda olabilir miydi? Ya babam?

Hayır. Paulie bizi uyarırdı. Bu, onun işiydi. Nic ona boş yere "Hayalet" demediklerini söylemişti. Her zaman yakınlardaydı,

her zaman izliyordu. Gölgelerin arasında görünmeden ilerliyordu. En son dakikada bir şeyler değişmiş olsa bile, onun kaynakları değişmezdi. Kendi kendime bunu tekrar tekrar söyledim. Nic'in uyarısı kafamda yankılanıp durdu: *Kendi kendini germe.*

Nic çaktırmadan cama gidip içeri baktı. Dört parmağını kaldırdı. Dom silahının kızağını çekti. Ben de onun yaptığını yaptım. Parmaklarım soğuk metalin üstünde kayarken adrenalinin etkisiyle sıcaklardı.

Nic, bir elini çoktan kapıya koyup omzundan geriye doğru baktı. Dom telefonuna bakıyor, sessizce geri sayıyordu. Belli ki Paulie karşıdaki merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Nic merdivenlerin arkasındaki karanlık bir noktayı işaret etti. "Biz sana seslenene kadar saklan."

İçimde yoğun bir his oluştu. Arzu muydu bu? Öfke mi? Ya da heyecan mı?

"Bırak ben de içeri geleyim," diye fısıldadım. "Beni dışarıda bırakma."

Nic kafasını iki yana salladı. Dikkati çoktan benden uzaklaşmıştı. "Bu kısma hazır değilsin henüz."

Ben karşı çıkamadan ya da gerçekten karşı koymak *isteyip istemediğimi* bile çözemeden, çocuklar silahlarını kaldırıp birden kapıyı açarak ateş etmeye başladılar. Sonra ayaklarım da hareket ederek, kapı onların ardından kapanırken beni o boşluktan geçirdi ve kendi silahım da havadayken silahların ateşlendiği yere doğru götürdü.

Önce Nic ateş etti ve Eric Cain düştü. Bedeni bir masanın üstüne yığılarak etrafa bardakların saçılmasına neden oldu. Herkes haykırmaya başladı ve uzun, dar oda kaosa bulandı. Libero, Dom'un hedefinden kaçarak geriye doğru yuvarlanıp aralarına bir masayı geçirirken gözlerimi ona diktim. Paulie birdenbire ortaya çıktı ve ilk alıcıyı sırtından iki hızlı atışla etkisiz hâle getirdi. İkinci alıcı Nic'e ateş etti ama kıl payı kaçırdı. Ben geriye doğru sendeleyerek barın arkasına çökerek onlardan birini, Libero'nun

şu an siper olarak kullandığı masadaki debelenen Eric'in bedenini hedef almaya çalıştım. Ama herkes *hareket etmeye* devam etti sadece.

Hareketli hedeflere alışkın değildim.

İkinci alıcı da yere düştü ve boynundaki yeni bir yaradan kanlar fışkırırken bedeni sarsıldı. Bacağı seğirdi, sonra da durdu. İlk alıcının da işi bitmişti. Nic, Eric Cain'in icabına bakmıştı ve son el ateş edilirken sırtı aramızdaydı. Sonra... sonra da sadece Libero Marino vardı. Ters çevrilmiş bir masanın diğer tarafında ürkmüş bir sıçan gibi çömelmiş duruyordu.

Her şey çok çabuk olmuştu. Flaş yanıp söner gibi. Artık üç kişi ölmüştü. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Kırık cam parçaları ve dökülmüş viskilerin birikintiler hâlinde durduğu barın arkasından ayağa kalktım. Cesetleri görmezden geldim ve arkama dönüp onları incelememeye, ölümün yüzüne bakmamaya ve onun buz gibi içimi sardığını hissetmemeye çabaladım. Adrenalinim, adımlarımı birbiri önüne attırarak beni Nic ve Dom'a doğru götürdü. Libero'nun silahı boştu. Biz üç ölüm meleği üstüne yürürken onu bize fırlattı. Tok bir pat sesiyle ayağımın dibine düştü. Tekme atarak onu savurdum.

Paulie tekrar aşağı inerek gözden kaybolmuş, çoktan bu karmaşanın ortadan kalkması için çalışmaya koyulmuştu.

Masa Libero'yu boynuna kadar gizliyordu ama onun için bir çıkış yolu yoktu ve o da bunu biliyordu. Korkmuş gibi görünmüyordu. Ama Sara'ya benziyordu. O iri gözleri ve sadece korkunç derece asık suratlı olduğu ve sakalları fotoğraftakinden daha yoğun olduğu için yakından fark ettiğim o gamzeleri.

"Ayağa kalk, Libero," diye emretti Nic. Silahını doğruca Libero'nun alnına doğrultmuştu. Bu sadece bir tehditti. Öldürücü atış benimdi.

"Canın cehenneme, Falcone!" Libero bana baktı ve dudakları nefretle büzüştü. "Seni hain sürtük. Soğukkanlılıkla kendi aileni öldürüyorsun."

Dom uyarı niteliğinde bir ateş ederek "Çenene hâkim ol, Ma-

rino," dedi. Kurşun aralarındaki ahşap masaya isabet etti. Libero irkilmedi bile. Gözlerini benden ayırmadı.

Sesini aşırı derecede alçaltarak, "Kendinle gurur duyuyor musun?" dedi. "Vince Marino'nun kızı, bir ödlek ve satıcı. Ailem seni eline geçirdiği zaman sürüneceksin. Annem çıkıp geldiğinde seni deşecek. Sonra da Zola seni küçük parçalara bölüp çığlıklar atarak bayılışını dinleyecek."

Annem geldiğinde. Ne saçmalıyordu bu? Paranoyamı bir kenara ittim. Sadece beni germeye, aklıma girmeye çalışıyordu. Nic ve Dom ona tepki vermiyorlardı. Ben de onları örnek aldım. Libero'ya bakarak, yapmak zorunda olduğum şeye kendimi hazırlamaya çalıştım. Onun nefretinin kesinlikle faydası dokunuyordu.

Dom masayı hırsla çekip bara doğru fırlattı. Libero tükürükler saçarak öne, ellerinin üstüne düştü. Sol tarafından kan akıyordu ve tişörtünü lekeliyordu. Çoktan vurulmuştu zaten. Yüzünün rengi soluyordu. Siyah keçi sakalı soluk benzine zıt duruyordu.

Dom ve Nic, geri çekilerek iki yanımda durdular. Birdenbire ne yapmak zorunda olduğumun, onların neyi beklediğinin farkına vardım. O an bu andı. Zaman gelmişti.

Silahımı kaldırdım.

Libero kahkaha attı ve ağzından yine kanlar süzülerek dudaklarını kırmızıya boyadı. Ayağımın dibine tükürdü. "Oyuncaklarına bir silah vermişler." Tekrar tükürdü. Bu kez ayakkabıma geldi. İleri bakmaya devam edip onun o pis sırıtışına odaklandım. Kendime güç vermek için de bütün o nefreti kullandım.

Ona dudaklarımı büzerken kendi sesimi neredeyse hiç tanımayarak, "Evet," dedim. "Bana bir silah verdiler."

Libero aynı çarpık gülümsemeyle bana karşılık verdi. "Hangisiyle yatıyorsun, satıcı? Kendini hangisine pazarladın? Kanındaki bütün o şeref ve itibara rağmen kendini böyle küçük düşürüyorsun. Midemi bulandırıyorsun."

Dik duruşum sarsıldı. Söyledikleri önüme çektiğim seti aşıp bana ulaşıyordu. "Kapat çeneni!" diye çıkıştım. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Nic omzumun gerisinde bir yerden, "Sophie, yap hadi. Bitir işini," diyerek beni teşvik etti.

Libero, "İşimi bitir!" diye bağırdı. "Kendi annenin işini bitirdiğin gibi bitir işimi. Onun artık bu dünyada yaşamak istememesine şaşmamak gerek. O alevlerin arasına dalmasına da. Senden uzağa!"

Parmağım tetikteydi ve dünya sessizleşti. Sadece ben ve Libero Marino vardık. Bir de onun dudaklarından dökülen ve etrafımı sararak benimle alay eden o art niyetli nefret sözcükleri. "Kapat çeneni," dedim.

"Elin titriyor." Libero'nun dudakları geri çekilerek kanlı dişlerini gözler önüne serdi. "Görebiliyorum."

"Sophie," diye uyardı Nic. "Kan kaybından ölecek."

Elim *gerçekten* titriyordu. Ama doğruca Libero'nun terleyen alnını hedef aldım. Yüzümdeki hırsı hissederek ona dişlerimi bileledim. "Şimdi seni vuracağım," dedim ona. "Ve sen bunu hak ediyorsun."

Sırıtışı kayboldu. Gözleri kocamandı, kocaman. Sara'nınkiler gibi. Yutkunduğunda âdemelmasının kalkıp inişini izledim ve o korku hissinin neredeyse tadını alabiliyordum. İnsanın kemiklerine kadar işleyen o korkunun. Bunu gerçekten yapacağımı biliyordu. Ve bu da benim kendimi güçlü hissetmemi sağladı. Benim tamamen kendim değilmişim gibi hissetmemi de. Bu da beni içten içe çok korkuttu.

"Öldür beni, tıpkı kız kardeşimi öldürdüğün gibi." Sözcükleri tekledi ve birbirine dolandı. Enerjisi artık hızla bedenini terk ediyordu. "Bir ihanet daha etsen ne olur ki?"

Kalbim sıkıştı. Parmağım tetikte tereddüt etti. *Hadi, Sophie. Hadi.*

"Şimdi, Sophie," derken Nic'in öfkeden kudurduğunu hissedebiliyordum. "Onun konuşmasına izin vermeyi kes."

Libero'nun kafası önüne düştü. Güçsüzlüğü bedenini yere doğru çekiyordu. Etrafında daha şimdiden o kadar çok kan var-

dı ki. Kokusunu alabiliyordum. Kafasını zorla kaldırdı. Gözleri sulanmış ve kızarmıştı. "Vur beni," dedi. "Seni lanet olası ödlek."

Dom, "Vur onu," dedi. "Ne bekliyorsun?"

"Yap şunu," diye teşvik etti Nic.

Vur işte! Vur onu!

Donup kaldım. Yüzüne öyle dikkatli bakıyordum ki gözlerim sulanmaya başladı. Yüzü Sara Marino'nunkine o kadar çok benziyordu ki. Babamın gamzeleri... Sahte bir kabadayılıkla kaplı gözlerinden benim kendi korkum yansıyordu. Zaman işkence gibi bir hızda ilerliyordu. Gözüme bir damla ter düştü.

Vur onu. Onu vurmak zorundasın.

Elim titriyordu.

Annen seninle gurur duyardı.

Kendimi bunu yapmaya zorlamaya çalışarak ona doğru bir adım daha attım.

Yap şunu, seni korkak. Ona yanıldığını göster.

Zaten her halükârda ölecek.

Parmağımla tetiğe basmaya çalıştım.

Yapamıyorum. Yapamıyorum.

Arkamdaki kapı açıldı ve sessizlik patladı. Yüksek, sinirli bağırış sesleri arkamdan içeri doldu. Dikkatim ikiye bölündü. Kolum ağırlaştı. Nefeslerim kısa ve kesik kesik çıkıyordu. Adrenalin bedenimi terk ediyordu ve onun yerine panik yoğunlaşıyordu. Libero önümde kan kaybından gidiyordu ve benim bütün kurşunlarım hâlâ silahımdaydı.

Sonra elimin üstünde bir el vardı ve silahı avucumdan almaya çalışıyordu. Luca'nın sakin ve ısrarcı sesi kulağıma geldi.

"Silahı bana ver, Sophie." Diğer elini nazikçe sırtıma koymuştu. Bense hâlâ Libero'ya bakıyordum. Bedeni iki büklüm olarak tortop bir şekilde yığıldı. "Onu bana ver."

Gözlerimin arkası rahatlama hissiyle yandı. Elim gevşedi ve soğuk, pürüzsüz metal elimden ayrıldı.

Nic bana bağırıyordu. "Öldür onu! Onu şimdi öldür, Sophie. Bunu yapmak zorundasın. Bunu yapmak zorunda, Luca!"

Luca beni aniden geriye doğru çekti. Dom ve Nic bir anda, "Donata!" diye bağırırlarken kafamın hemen yanında bir el ateş edildi.

Kurşun Libero'ya doğru havada süzülürken Luca'nın geri tepmesinin titreşimlerini hissettim. Sonra kargaşa, panik ve Libero'nun bedeninin küt diye yere düşmesinin arasında, kurşunu sol kulağımı teğet geçen Donata Marino'nun haykırışlarının sesi geldi.

Donata silahını kaldırmış, sert adımlarla kapıdan içeri girerken, sıçrayarak Luca'dan ayrıldım ve geriye doğru sendeledim. Trençkotu sivri çenesine kadar düğmelenmişti. Saçları sıkı bir topuz yapılmıştı. Fondöteni yoğundu ve gözlerine kalınca siyah kalem çekilmişti. Kız kardeşinin gölgesi gibi görünüyordu. Keskin yüz hatları ve zalim dudakları, elindeki tuttuğu silah kadar korkutucuydu. Dudakları loş ışıkta kan kırmızısı bir çizgi gibiydi. Onun bir sonraki kurşunu aramızda patlarken Luca yan tarafa doğru atıldı. Nic paltomun arkasından tutup Dom'u da beraberinde iterken beni arka kapıya doğru çekti. Bu sırada Luca, Donata'nın bir sonraki kurşunundan kıl payı kurtularak ona ateş açtı. Onun Libero'nun barın yanındaki cesedini fark etmesinin yarattığı dikkat dağınıklığından faydalanarak bizim peşimizden geri geri geldi. Donata'nın çığlıkları arkamızdaki barı bir arya gibi sararken biz de koşarak yangın çıkışından geri çıktık.

*"Il mio bambino! Mio figlio!"** diyordu.

Biz hep birlikte ilerleyerek Sicilya Öpücüğü'nden canımız pahasına kaçarken Nic, *"Hızlı, hızlı!"* diye çıkıştı.

Park yerine indik. Luca önde, Dom da onun hemen arkasındaydı. Biz silahlarımızı her yöne doğru kaldırmış hep birlikte ciplere doğru koşarken Nic fazladan kalkan oluşturmak için arkamdan geldi.

---

* (İta.) Çocuğum! Oğlum! –*çn*

Luca omzundan geriye doğru, "Destek gelecektir. Gözlerinizi açık tutun," diye seslendi.

Etrafımızda bir dizi ateş edildi ve Donata'nın Sicilya Öpücüğü'nün çatısına çıkmış, bütün kurşunlarını bize harcıyor olduğunu bilmek için arkama bakmam gerekmedi. Hepimizin onun gecenin içine doğru haykırışlarını duyabiliyorduk. *"Ti scuoierò!"** Ateş! *"E ti ucciderò!"*** Ateş. *"Molto Lentamente!"***** Ateş.

"Zikzak çizin," diye bağırdı Luca. Kurşunların arasından sekerken nefes nefese kafalarımızı koruduk. Cipe ulaşıp kapıları kalkan olarak açtık ve nefes nefese kalmış bir hâlde, titreyerek kendimizi içeri attık. Luca ayağını gaza basıp hızla otoparktan çıkarken ön cama bir kurşun isabet etti. Cam, kurşun geçirmezdi.

Donata'nın çığlıkları dışarıdaki dünyayı gümbürdetiyordu ama benim tek duyabildiğim Libero'nun kafamın içinde pis pis sırıtarak, *Başarısız oldun! Başarısız oldun! Başarısız oldun! Ödleksin sen!* diyen sesiydi.

Öldüğünü biliyordum. Ama kafamda hep canlı olacak, beni tereddüt ettiğim o anda dondurarak benimle alay edecekti.

Başarısız olmuştum.

Bir ödlektim.

Şimdi de cezamla yüzleşmek zorundaydım.

---

* (İta.) Derinizi yüzeceğim sizin. –ç*n*

** (İta.) Ve sizi öldüreceğim. –ç*n*

*** (İta.) Çok yavaşça. –ç*n*

II. KISIM

"Biz… hepimiz aynı gemideyiz, fırtınalı bir denizde.
Hepimiz birbirimize korkunç ve trajik bir sadakat borçluyuz."
—G.K. Chesterton, *All Things Considered*

ON ALTINCI BÖLÜM

GÖRÜŞ AYRILIĞI

Nic'le Luca önde buz gibi bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Araba o kadar hızlı gidiyordu ki ses duvarını aşabilirmişiz gibi geldi. Dom arkada yanımda oturuyordu ve Marino pususunun bitmesini beklemek için yakınlardaki bir restorana kaçmış olan Paulie'yle telefondaydı. Hâlâ istihbaratlarında neyin yanlış gittiğini, Marino patronunun oraya o anda gelmeyi planladığını neden bilmediklerini çözmeye çalışıyorlardı.

Dom, Paulie'ye aynı şeyi sorup duruyordu. Sesi şaşkınlıkla huşu arasındaki tuhaf bir tondaydı. "Orada ne *halt* ediyordu ki?" Duyduğum kadarıyla Paulie iyi bir cevap veremiyordu çünkü Dom tekrar tekrar, "Geleceğimizi biliyor olmalı. Biliyor *olmalı*," deyip durdu.

Sonunda hepsi aynı sonuca vardılar. "Aramızda bir casus var."

O casus da onu bulduklarında yavaş yavaş ve acı çekerek ölecekti.

Jack'in Donata'nın yanında olmayışıyla avunmaya çalıştım. Öyle olması, kaçma şansımızı kesinlikle yarıya indirirdi. Babamın nerede olduğunu, o mekâna kolaylıkla Donata'yla birlikte elini kolunu sallaya sallaya gelebilecek oluşunu düşünmekten özellikle kaçınıyordum.

Evelina'ya neredeyse geri dönmek üzereydik ki Luca ciddi ve alçak bir sesle Nic'e dönüp, "Sana bensiz yapmamanızı söylemiştim," dedi.

Birbirlerine bakarlarken profillerini izledim. Nic, Luca'nın özenli tavrının altında gittikçe yoğunlaşan öfkeyi hissedebiliyordu. Hepimiz hissedebiliyorduk. Nic diğer tarafa dönerek kafasını cama yasladı. Tekrar konuştuğunda sesi küçük bir erkek çocuğununki gibi çıktı. "Ama Valentino dedi ki..."

Luca, "Ben sana *beklemenizi* söyledim," dedi.

Nic abisine gözlerini önce bir kez, sonra bir kez daha kırpıştırdıktan sonra, "Ama neden?" dedi.

Luca, "Neden mi?" diye tekrar etti. "*Neden* mi?"

"Donata bir sürprizdi. Bunu öngöremezdim ya."

"Ah, öyle mi *sanıyorsun*? Sana bunu bensiz yapmamanı söyledim."

Nic, "Kontrolüm altındaydı," diye karşılık verdi. "Sophie'nin bebek bakıcısına ihtiyacı yok."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sana ihtiyacımız yoktu demek oluyor, Luca." Nic'in sözcüklerinin keskin bir yanı vardı. Luca'nın gözlerinin arasına isabet edip kaşlarını çatmasına neden oldular. Ayrıca söylediği doğru değildi, biliyordum. Çünkü benim ona ihtiyacım *vardı*. Hepimizin vardı. Şimdi bile ona ihtiyacım vardı. O, orada olmasaydı Donata'nın nasıl bir zarar verebileceğini kim bilirdi? Kaçabilir miydik, kaçamaz mıydık kim bilirdi?

Nic aksi bir tavırla, "Bunun zaten başından beri *bizim* görevimizdi," diye ekledi.

"Peki." Luca'nın sesi tehlikeli derecede sakindi. "O zaman kim başarısız oldu, Nicoli?"

"Ne?"

Luca, "Bunu birlikte yapmanız gerekiyorduysa o zaman ikiniz de başarısız oldunuz sanırım," dedi. "Bunu Valentino'ya söylememi ister misin?"

Nic'in suratı düştü. "Ha...hayır. Tabii ki hayır."

"O zaman ne diyeceğim, Nicoli?" diye üstüne gitti. "Valentino'ya ne diyeceğim?"

Nic arada kalmış bir ifadeyle bir kez bana baktı. "O-onun yapması gerekiyordu ama yapamadı. Ben yapmam gereken her şeyi yaptım." Gözlerini bana çevirdi. Beni ceza nehrinden memnuniyetle aşağı sürüklerken dudağının hafif kıvrımında bir özür belirtisi vardı. "Valentino anlayacaktır. Ona bir şans daha verecektir. Donata'nın işleri karıştırdığı falan göz önünde bulundurulursa..." Gerisini getirmedi.

"Donata araya girmese de başarısız olurdunuz."

Nic bir of çekti. Karşı çıkmıyordu ama gerçek şu ki Luca haklıydı. Ben, her halükârda başarısız olurdum. Yapamazdım. "Valentino anlayacaktır," dedi.

"Öyle mi?" dedi Luca.

Nic cevap vermek için ağzını açtı ve aynı hızla kapattı. Bilemezdi. Hiçbirimiz bilemezdik.

Luca sessizliğin uzamasına, gittikçe daha da küçülüyormuş gibi gelen arabanın içini paniğin sarmasına izin verdi. Sonra, en sonunda, fısıltıdan ancak biraz daha yüksek bir sesle, "Hazır değildi. Hazır değil," dedi.

"Ateş edişi inanılmaz," diye karşı çıktı Nic. "Nişan alışı neredeyse mükemmel."

Luca suratını asıp dudaklarını bükerek kardeşine sinirli gözlerle baktı. "Sophie'nin nişan alışından mı bahsettiğimi düşünüyorsun gerçekten, Nicoli?"

Nic, ilk kez cevabı ben biliyor olabilirmişim gibi bana baktı ama ben hâlâ afallamış bir hâldeydim ve kafamın içinde çınlayan *ödlek, ödlek, ödlek* nakaratını kesintisiz olarak dinliyor, kendi

faniliğimin göğsümün içinde küt küt atışını hissediyordum. Nic tekrar abisine baktı. Sonra da bir kez sert bir şekilde omuz silkti.

Luca kafasını iki yana sallayarak dikkatini tekrar yola verdi. "Bazen akıl almayacak derecede aptal oluyorsun."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BEKLEYİŞ

Kapıdan içeri daha yeni girmiştik ki Luca, Nic ve Dom, Valentino'nun odasına çağırıldılar.

Bilgilendirme oturumuydu bu.

İlerleme raporu.

Donata'yla ilgili.

Benimle ilgili.

Bana dışarıda beklemem söylendi. O yüzden ben de tırnaklarımı diplerine kadar yiyerek merdivenlerde oyalandım. Hangisinin daha kötü olacağına karar veremiyordum. Sicilya Öpücüğü'nde olan biten her şeyin üzerinden geçerlerken onlarla aynı çalışma odasının içinde oturmak zorunda olmak mı? Yoksa Valentino başarısız olduğum için cezama karar verene kadar dışarıda beklemek mi?

Ne olduğunu duyduğunda patronun gözlerindeki öfkeyi hayal etmemeye çalıştım.

Başarısız oldum. Ben bir ödleğim. İşe yaramazım.

Güçsüzüm. Bir hiçim.

Neden bunu yapabileceğimi düşünmüştüm ki?

Bunu yapabilirim.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından telefonum çaldı ve Valentino'nun numarası ekranda yanıp söndü. Bir elimi kalbime koyup telefonu kulağıma götürdüm.

"Çalışma odamda görüşelim."

Neydi bu? Böyle mi bitecekti bu? Şimdi nereye gidecektim? Üyeliğe kabulde başarısız olmanın cezası neydi? Kimse bana bundan bahsetmemişti. Telefonumu cebime koydum ve ayağa kalkıp boynumu yuvarlayarak gerginliğimi bir parça geçirmeye çalıştım.

Mermer zeminde sessiz adımlarımı dinleyerek ve kendimi, kafamda celladımın darağacına doğru ilerleyen bir suçlu gibi canlandırarak yavaşça yürüdüm.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İLK YALAN

Valentino masasındaydı. Beni o kobalt mavisi gözlerle incelerken kafası yana eğikti. Akşamın bu saatinde tuhaf derecede canlı duruyordu ama zaten Marinolar karşısında tek parmağını bile oynatmamıştı. O yüzden de neden yorgun olacaktı ki?

Luca ikizinin sağında hareketsiz duruyordu. Siyah gömleğinin kolları dirseklerine kadar katlanmıştı. Saçları geriye doğru taranmıştı. Felice de onun solunda, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Üzerinde hâlâ kusursuz kıyafetleri vardı. Daha ziyade Hugh Hefner tarzı ürkütücü ipek bir sabahlık giymiş olacağını beklemiştim. Nic ve Dom pencerenin önünde, denizliğinin kenarına çökmüş yan yana oturuyorlardı. İçeri girdiğimde ikisi de bana bakmadı.

Suikastçılardan oluşan yarım daireye doğru ilerledim. Görünürde silah yoktu. Temkinli duruşlar da yoktu. Ortam rahat gibi duruyordu. Bunun beni kandırmasına izin vermemeye özen gösterdim. Falconelerin maskeleri yerli yerindeydi.

Valentino odadaki tek boş sandalyeyi işaret etti. Tam dört gün önce de buradaydım ve Libero Marino'nun bir fotoğrafına bakıyordum.

Oturdum. Luca'ya baktım – dudakları ciddiyetle bir çizgi hâlinde birleştirilmişti. Dişlerini iyice sıkıyordu. Elini kaldırıp parmaklarıyla dudaklarına dokundu. Sonra dudaklarını birleştirdi. Renkleri tamamen kayboldu.

Hiçbir şey söyleme.

Ağzımı sımsıkı kapattım. Valentino, Felice'ye işaret etti. Felice arkasına dönüp bir dolap açtı. Ellerim kaskatı kesilmişti. Onları gevşek bıraktım. Neden kimse hiçbir şey söylemiyordu?

Felice masanın üstüne iki tane yarı dolu şişe yerleştirdi. Bir şişe Southern Comfort*, bir şişe de amaretto**. Eğilip masanın altındaki bir bölmeyi açtı ve tekrar doğrulduğunda elinde hepsi düzgün bir kule hâlinde üst üste dizilmiş altı tane shot bardağı tutuyordu. Sessizlik içinde bardakları birbirinden ayırdı ve onları önce Southern Comfort, sonra amaretto ile doldururken biz hepimiz izledik.

Valentino kendi bardağına uzandı. Diğerleri de aynısını yaptılar. Masada sadece bir tane bardak kalıp da bütün gözler üstüme çevrildiğinde, onu kendime çekerek titremeyen elim için evrene teşekkür ettim.

Benim evden atılmama mı içiyorduk?

Valentino bardağını kaldırdı ve sonra daha önce hiç görülmemiş bir şey yaptı. Bana gülümsedi. İlk kez gerçek gibi geldi. Ayrıca inkâr edilemez derecede büyüleyiciydi.

"Bunu Sicilya Öpücüğü içerek kutlamanın uygun olabileceğini düşündüm," dedi başıyla bardağı işaret ederek. "Bu akşam ne olduğu göz önünde bulundurulursa."

Neyi kutluyorduk?

Shot bardağıma bakarak içinde yüzen bademlerin hafif kokusunu aldım. "Daha önce hiç içmedim," dedim. Sanki bunun bir önemi varmış gibi.

---

* Meyve ve baharat aromalı bir Amerikan viskisi –*çn*

** Acıbadem ya da kayısı çekirdeğinden yapılan bir İtalyan likörü –*çn*

Valentino tekrar gülümsedi. "Bu akşam cesurca bir şey yaptın, Sophie. Libero Marino'yu ortadan kaldırdın ve Falcone ailesine olan sadakatini pekiştirdin."

Bir dakika. Ne?

Luca bana sinirli gözlerle baktı.

Valentino'nun devam etmesine izin verdim.

"Şimdi Donata yanında amcanla şehre geri dönecek. Kan davası hararetli bir şekilde başladı ve bu savaşı biz kazanacağız." Şok olduğumu belli etmemeye çalıştım. Valentino beni överken donup kalmış bir suratla orada öylece oturdum. "Bu akşam gerçek bir Falcone *soldato* oldun, Sophie. O nedenle de diğerlerinin de burada şahitliğiyle sana kadeh kaldırıp resmen, *Benvenuta nella famiglia, Sophie,* demek istiyorum. Aileye hoş geldin."

Bardağını bir kez daha kaldırdı ve diğerleri de onun dediğini tekrar ederek bardaklarını benim, bu yalanın şerefine tavana doğru kaldırdılar. *"Benvenuta nella famiglia, Sophie."*

Hep birlikte içtik. Bir shot ölçüsündeki alkolü ağzıma doğru eğdim ve onun sıcak, aromalı bir şekilde boğazımdan aşağı süzülmesine izin verdim. Midemde bir ateş yandı. Bademin hafif tadı hâlâ dilimdeydi ve gözlerim asla Luca'nın gözlerinden ayrılmadı; onunkiler de benim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KAYAN YILDIZLAR

Ben üçüncü kattaki karanlık koridorda ilerlerken saat g
ikiyi biraz geçiyordu ve ev sessizdi. Kendimi gererek v
geçirmeden önce Luca'nın kapısını çaldım.

Cevap gelmedi.

"Luca," dedim hafifçe.

Yine ses yoktu.

Bir dakika bekledikten sonra, kabalık etmeye karar verd
Tekrar odama gidemeyecek kadar gergindim. Onunla konuşm
dan, aramızdaki bu tuhaf mesafeyi kapatmaya çalışmadan
gece daha uyuyamayacak kadar tedirgindim – özellikle de
akşamın ardından.

Varlığımdan onu haberdar etmek için, kapıyı açarken yin
çaldım. Oda karanlıktı. Tek ışık dışarıdaki aydan içeri vuru
du. En son burada olduğum zamanı, Luca'nın bana nasıl sar
ğını, beni nasıl da tutkuyla öptüğünü düşünmeden edeme
O zaman şu andan dünyalar kadar uzak gibi geldi.

Oda hatırladığımdan çok daha büyüktü. Daha önce hiç incelememiştim. Bir dizi kitaplık, bir masa, iki gardırop ve çift kişilik bir yatakla benim odamın neredeyse üç katı büyüklüğündeydi. Duvarlar krem rengiydi ve çeşitli noktalarında tanımadığım çağdaş resimlerin baskıları asılıydı. Eriyen bir saatin olduğu bir tane ve tuhaf kelebeklerden oluşan bir geminin olduğu bir tane vardı. Oda beklenmedik derecede düzenliydi. Yatak bile hâlâ yapılıydı.

Telefonu komodininin üstündeydi. Ana ekranı saati gösteriyordu. Saat 02:13'tü ve Luca Falcone ortalarda yoktu. Pencere sonuna kadar açıktı. Çatının aşağıdaki üç kata doğru yavaş yavaş inmeden önce düz bir şekilde uzandığı yere göz ucuyla baktım. Ve oradaydı işte; çatının hemen kenarında, bacaklarını önüne uzatmış, gökyüzüne bakarken ağırlığını dirseklerine vermişti.

Luca yıldızları izliyordu.

Gerçekten, bu çocuk...

Pencereden dışarı tırmandım. Ayaklarım çatıya basana dek dizlerim titredi. Ayağım kaydı ve kendi kendime söylenerek kenardan tutundum.

Luca'nın kafası aniden bana doğru kalktı. Afallamış bir hâlde, "Sophie?" dedi. "Ne yapıyorsun burada?"

Dengemi sağlamak için pencerenin önüne çömelerek ona tuhaf bir şekilde el sallar gibi yaptım. "Hımm... yıldızları mı seyrediyorsun?" dedim. "Sana katılabilir miyim?"

Karanlıkta gözlerini göremiyordum ama kafasını bir yana doğru eğdi. "Sen bilirsin."

Ellerim ve ayaklarımla emekleyerek ona doğru yaklaştım.

"Gerçekten o kadar zor değil," diye belirtti. "Yürüyebilirsin, biliyorsun değil mi?"

Dehşete düşmüş bir ifadeyle, "Ya düşersem?" dedim.

"Düşmene izin vermem."

Sonunda ona ulaştım. Bacaklarını yukarı çekerek karanlıkta bana bakarken kollarını dizlerinin üstüne koydu.

Ben de onun gibi durdum. Biraz nefesim kesilmiş gibi hissederek, "Selam," dedim.

"Merhaba." Luca kafasını geriye doğru eğdi. Ben de yukarı doğru baktım. Gökyüzü berraktı ve binlerce yıldızla kaplıydı. Burada, şehir dışında, doğal ışığı çalacak sokak lambaları olmadan, onu kesecek hiçbir engel olmadan, hava çok güzeldi. Aydınlıktı ve büyüleyiciydi. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Çünkü hiç kafamı kaldırıp bakmıyordum.

"Bu akşam bir meteor yağmuru var," dedi. "Daha önce gördün mü hiç?"

Herhangi bir şeyi görmeyi umarak hâlâ gökyüzünü izlerken, "Daha önce kayan yıldız bile görmedim," dedim. Tekrar Luca'ya baktığımda, onun da bana baktığını gördüm. Birbirimizin hemen yanındaydık. Parmakları parmaklarıma o kadar yakındı ki birkaç santim ilerlesem dokunurduk. Bu, haftalardır en yakın olduğumuz hâlimizdi.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum.

Tereddüt etmeden, "Evet," dedi. "Sana kızgınım."

Bir yanım neden diye sormak istiyordu ama zaten biliyordum. Artık farklı bir insandım. Onun bende olmasını istemediği şeyleri istiyordum. İntikam istiyordum ama onun midesi bunu kaldırmıyordu. Dönüştüğüm kişiyi hazmedemiyordu.

"Özür dilerim," dedim alçak sesle. Kafamı kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedim. Bakışlarının yakıcılığını yanaklarımda hissedebiliyordum.

"Bu akşam bunu yapmaya hazır olduğun için mi yoksa sonunda yapamadığın için mi özür diliyorsun?"

Neredeyse birbirine dolanmış olan parmaklarımıza baktım. "Bu aile için yeterince iyi olmadığım için özür dilerim. Benim uğruma bu kadar canla başla savaşmak zorunda olduğun ve sonunda elinde kalan bu olduğu için özür dilerim." Sesimin titremeyi kesmesini bekleyerek tereddüt ettim. "Böylesine bir ödlek olduğum için özür dilerim."

Luca çenesini aşağı eğdi. Bu hareketi bakışlarımın tekrar yukarı yönelmesine neden oldu.

Bana alnını kırıştırarak bakıyordu. "Birini vurmanın seni cesur yaptığına mı inanıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Tek bildiğim, zamanı geldiğinde bunu yapamadığım. Tek bildiğim, sınavımda başarısız olduğum."

"Başarısız olduğuna memnun oldum," dedi.

"Benim için yalan söylemek zorunda kaldın. Hepsine benim için yalan söylettin. Onları patronlarına yalan söylemeye zorladın."

"Umurumda değil."

"Ama sen Valentino'ya hiç yalan söylemezsin."

"Bu farklı."

"Nasıl?"

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Öyle işte."

Sesim sadece bir fısıltı gibi çıkarken, "Nedenini anlamıyorum," dedim. "Neden benim için bunu yaptığını anlamıyorum."

Luca'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Evet," dedi. "Anlamıyorsun, değil mi?"

"Keşke yapmış olsaydım."

"Tetiği çekmediğin için memnunum."

"Ödlek olduğum için mutlu musun?" dedim.

"Ödlek değilsin."

"Ben bir Falcone değilim," diye belirttim. "Gerçek anlamda değil."

"*Güzel*," derken yüzünde hırslı bir ifade vardı.

"Bir Marino değilsem, bir Gracewell değilsem ve bir Falcone de değilsem, o zaman neyim?"

Luca bana doğru eğildi. Gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu âdeta. "Özgürsün," dedi.

Ondan, baş döndürücü kokusundan ve sesindeki sertlikten geriye çekilip dirseklerimi dizlerime koydum. "O zaman neden bu kadar mutsuzum?"

Luca olduğu yerde kaldı. Bakışları ensemin karıncalanmasına neden oluyordu. "Anneni daha yeni kaybettin, Sophie. Kendine zaman vermen gerek."

"Zamanım yok benim." İçimi tanıdık bir hüsran kaplıyordu. "Onlara bedel ödetmek istiyorum, Luca. Bunun doğru olduğunu biliyorum ama bu akşam silahı Libero Marino'nun kafasına doğrulttuğumda ve onun bana küfredişini, benimle alay edişini, bana hain deyişini dinlerken öylece *donup kaldım*."

Luca sessiz kaldı. Neden bilmiyorum ama hissettiğim her şey dökülmeye başladı. "Donup kalmamdan nefret ediyorum. Başarısız olmamdan da. Bunu yapamadığım için öylesine utanıyorum ki... sonra gerçekten üzerine düşündüğümde, bir yanımın bunu gerçekten yapabilecek güçte olmasından çok korktuğumu fark ediyorum. Bir yanımın, Libero önümde titrerken orada durduğum sırada kendini çok güçlü hissetmesinden de. Ne istediğimi bilmiyorum. Ne yapabilecek kapasitede olduğumu bilmiyorum ama bu akşamın benim için bir başarısızlık olduğunu biliyorum."

Luca, denesem de kafamı çeviremeyeceğim şekilde bana yüzünü döndü. "İzin ver de bu durumu senin için karmaşık olmaktan çıkarayım, Sophie. Sen bunu istemiyorsun. Seni temin ederim ki bu, senin için doğru yol değil."

Felice'nin çalışma odasında söyledikleri aniden aklıma geldi. Luca'nın düşündüğü gerçekten bu muydu yoksa kendi arzularının bir yansıması mıydı? "Benim için neyin doğru olduğunu nereden biliyorsun? Ben sen değilim, Luca. Ben kendi çapımda bir insanım. Annemin boşuna ölmediğini bilmesini sağlamak istiyorum. Bu hayatı, damarımdaki kanı kabullenmek istiyorum. Kendi başıma olmak istiyorum."

Luca avuçlarını gözlerine bastırdı. Parmak uçlarıyla saçlarını kaşıdı. "Yanılıyorsun, Sophie. Öylesine derinlemesine, katlanılmaz derecede yanılıyorsun ki ve ben sana bunu nasıl göstereceğimi bilmiyorum. Bu da beni öylesine öfkelendiriyor ki haykırmak istiyorum."

"Bu yüzden benden uzak duruyordun," dedim. "Anlıyorum. Bu hayata uygun olduğuma inanmıyorsun. Bunu yapabileceğimi düşünmüyorsun."

Ellerini yüzünden çekti. *"Ne?"*

"Öyle," dedim. Hüsranım şimdi öfkeye dönüşüyordu. "Kendimi yanlışlıkla vuracağımı ya da bıçaklayacağımı ya da kardeşlerinin yaptığı şeyleri yapacak kadar güçlü veya akıllı olmadığımı düşünüyorsun. Benim buna uygun olduğumu düşünmediğini ve olmaya çalışmamdan bile nefret ettiğini biliyorum ama yapmak zorundayım. Bunun senin bana kızmana neden olması da umurumda değil," diye yalan söyledim. "Bana inanmaman umurumda değil."

Şakaklarını yavaşça ovuşturdu, ben de onun öfkesini boyun eğmeye dönüştürüşünü izledim. Sonra da dünyadaki en bariz şeymiş gibi, "Tabii ki sana inanıyorum," dedi.

"Ne?"

"Ben senin akıllı, komik, cesur ve kararlı olduğuna inanıyorum. Senin sadık ve iyi kalpli olduğuna inanıyorum. Senin iyi bir insan olduğuna inanıyorum. Kalpten, ruhunun derinliklerinden... Ama bir konuda haklısın. Senin bir suikastçı olduğuna inanmıyorum. Senin birini öldürüp bunu sorun etmeyebileceğini düşünmüyorum. Bu da bir hakaret değil, Sophie. Sana ne kadar zarar vermiş olurlarsa olsunlar, senin birini incitemeyecek kadar iyi ve temiz kalpli biri olduğuna inanmam da; koca yürekli olduğuna, çok yoğun bir empati duygun olduğuna inanmam da... Sana *bu yüzden* inanıyorum. Sana açıklayabileceğimden çok daha fazla inanıyorum ve sen gözlerimin önünde kendini mahvederken, benim durup izlememi bekliyorsun. Libero Marino'ya silah doğrultup onu vurman için sana bağırmamı mı bekliyorsun?"

Bana bunu gerçekten soruyor, cevap vermemi bekliyordu. "Ben senin benim istediğimi istemeni istiyorum," dedim yavaşça. "Senin beni desteklemeni istiyorum..."

"Hayır," dedi. "Seni kışkırtıp sana silah vermeyeceğim. Seni ateş etmeye götürüp nişan alışının ne kadar iyi olduğuna dair yalakalık etmeyeceğim. Sana ne kadar muhteşem olabileceğini ya da aklına koyarsan kaç tane Marino öldürebileceğini söylemeyeceğim. Seni tehlikenin içine sokup sen öldürmek için ateş

ederken alkışlamayacağım. Senden silahı alıp senin onsuz bin kat daha iyi olduğunu söyleyeceğim. Senden silahı hep alacağım, Sophie. Sana ona ihtiyacın olmadığını hep söyleyeceğim. Seni her zaman destekleyeceğim ama bunu asla desteklemeyeceğim. *Asla.*" Elleriyle alnını ovuşturarak saçlarını yüzünden çekti. Hüzünlü bir tavırla, "Sen beni kışkırtmayı daima başarıyorsun," dedi.

Bunca zamandır onun kendisine çok değer verdiğini düşünüyordum ama asıl yücelttiği bendim. Benim ondan –hayatından, ailesinden– daha iyi olduğumu düşünüyordu ama değildim.

"Biz aynıyız," dedim. "Aynı kandan geliyoruz. Bana bunca şeyi söyleyip bunları kendin için nasıl söylemeyebilirsin ki? Böyle bir iki yüzlülükle söylendiğinde bütün bunların içtenliğine nasıl inanmamı bekliyorsun? Ailenin gerçekten kötü olduğunu düşünseydin, o zaman onları bırakıp tüm bunlardan uzaklaşırdın. Senin yeterince güçlü olduğunu biliyorum."

Luca kafasını iki yana salladı. "Aynı şey değil."

"Neden değil?"

"Benim için artık çok geç. Ben çoktan felaket şeyler yaptım. Bundan dönüş yok."

Çatıya sırt üstü uzandım. Üstüme bir yorgunluk çöktü. Bunun benim için aynı olduğunu göremiyor muydu? Benim de aynı şekilde hissettiğimi anlayamıyor muydu? Onunla bu tartışmayı yapmak anlamsızdı. Asla hemfikir olmayacaktık ve gerçek şu ki, beni burada tutmak için Valentino'ya yalan söylemişti ve bu da benim burada kalacağım anlamına geliyordu.

"Yoruldum, Luca. Bu konuşmadan yoruldum."

Luca da yanıma yattı. "Biliyorum," dedi. "Ben de yoruldum."

Sessizliği ve onun beraberinde getirdiği molayı memnuniyetle karşıladık. O, düşman değildi, ben de değildim. Dünyamız asıl sorundu ve ikimiz de onun içine kısılıp kalmıştık. Bir çıkmazda, yan yana yatıyorduk ama ayrılmak da istemiyorduk. Çenem omzuna değiyordu. Kollarımız yan yana uzanmıştı. Serçe parmağım serçe parmağına değiyordu. Bir zamanlar sahip oldu-

ğumuz gelip geçici yakınlık için yanıp tutuşuyordum ve bir daha ona sahip olacak mıyız diye merak etmeden edemedim.

Tepemizde alabildiğince uzanan boşluğa doğru, "Anlat bana. Bunun yerine nasıl bir hayata sahip olmak isterdin?" dedim. "Bir Falcone olmasaydın nasıl bir insan olurdun?"

Daha önce hiç bu kadar derine dalmamıştım ve Luca'nın bana izin verip vermeyeceğini bilmiyordum. Ama yine sessiz bir an oldu ve ben sadece konuşmak, konuşma varsayıma dayalı olsa da, bir önemi olmasa da onun yanında olmak istiyordum.

"Üniversiteye giderdim." Nefesi üstümüzdeki havayı bulandırdı. "Astrofizik okurdum. Gelmiş geçmiş en *inek* öğrenci olurdum." Son sözcüğünde benim sesimi taklit etti. "Çocukken, astronot olmayı her şeyden çok isterdim."

"Tavanında şu karanlıkta parlayan yapışkanlı yıldızlardan var mıydı?"

"Tabii ki," dedi. "Hangi gelecek vaat eden astronotun olmaz ki?"

"Peki ne oldu? Yeterince zeki olduğunu düşünmedin mi?" diye takıldım ona.

"Ah, ben kesinlikle yeterince zekiyim, Sophie," derken gülüşü benimki gibi çıktı. "Ben sadece tek seferde, aylarca mukavva gibi yemekler yeme fikrinden hoşlanmadım. Yedi yaşındayken, babam bana doğum günümde bir yıldız aldı. Bütün bu özel koordinatlar ve üstünde adımın yazdığı bir sertifikayla birlikte geldi ve havanın kararmasını bekleyip onu teleskopla bulduk."

"Tabii ki bir teleskopun vardı," diye araya girdim.

Bilmiş gülümsemesi gözümden kaçmadı. "İşte sonra o yıldızı bulduk, Gianluca Falcone Yıldızı'nı ve babam, yıldız tam da önümde parlayana kadar koordinatları ayarlamama yardım etti. Göz merceğinden geri çekildiğimde, sırtımı sıvazladı ve bana yıldızla ilgili ne düşündüğümü sordu."

İstemeden yan dönüp onu daha iyi görebilmek için elimle kafamı kaldırdım. O hikâye anlatırken onu izlemek hoşuma gidiyordu. Bir, anormal derecede yakışıklıydı ve iki, konuştuğun-

da yüzü aydınlanıyordu. "Eee?" diyerek onu konuşmaya teşvik ettim.

Bana yan baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bütün parasını gerçekten düşünceli, eşsiz bir hediyeye harcamış olan babama dönüp dedim ki..." Boğazını temizledi ve çocukluk hâline elinden geldiğince benzer bir taklidini yaparak, "'Baba, bu yıldızdan gelen ışığın dünyaya ulaşmasının bir sürü yıl aldığının ve gerçekte muhtemelen çoktan bir toz ve kül bulutuna dönüşmüş olduğunun ve bu yüzden de teknik olarak konuşmak gerekirse bu hediyenin ölü ve o nedenle de işe yaramaz olduğunun farkında mısın?'"

Tekrar sırt üstü yatarak, "Ah be," dedim. Kahkaham içimi ısıttı. "Hatırlat da sana asla hediye almayayım."

"Sadece gerçek bir *yıldız* olduğundan emin ol, yıldızdan geriye kalan değil," dedi. "Kendimi savunacak olursam, sadece yedi yaşındaydım. Hediye kabul etmenin geleneksel kurallarını bilmiyordum. Her şeyi bildiğimi sanıyordum."

"Bazı şeyler asla değişmez."

"Yani tek fark şu ki şimdi gerçekten de her şeyi biliyorum."

"Başka? Başka ne yapardın?"

Dikkatini tekrar yıldızlara vermişti. "Machu Picchu'ya gider ve İnka Yolu'nu tamamlardım. Eski bir Camaro'yla kısıtlı bir bütçeyle Route 66'da yolculuk yapardım. Floransa'da Rönesans'ı inceler, İzlanda'da Kuzey Işıklarının altında uyurdum..." Gerisini getirmedi ve üzerimize yavaş yavaş çöken hüznü, onun da hissedebildiğini bildiğim gibi hissedebiliyordum. Bunun üzerine *gerçekten* düşünmüştü; olacağı bütün o şeyler, yapacağı bütün o şeyler üzerine. Yaşanmamış bir hayatın, gerçekleştirilmemiş hayallerin fısıltılarıydı bunlar... Onun bu şeylere, gözlerinin parlamasına ve gülümsemesinin tekrar küçük bir erkek çocuğu gibi büyümesine neden olan bütün o şeylere asla sahip olamayacağını bilmek içimi derinden acıttı.

Yıldızlar ve melankolinin altında birlikte yattık ve ona kendisini iyi hissettirebilecek bir şey düşünmek, içimdeki o karan

ve boş yere dalıp onun için bir tutam ışık çıkarmak için çabaladım ama sadece boşluk, korku ve öfke vardı.

O da yan döndü ve aşağıya, bana bakarken bütün bedeni bedenime değdi. "Ya sen, Sophie? Sen ne yapardın?"

Benim yapmak istediğim milyonlarca şey vardı. Eskiden, yerini bütün bu kâbuslar almadan önce kafamda kesintisiz bir şekilde dönüp dururlardı. "Ben çocukken, ne zaman yeni bir müzikal sergilense, amcam bizi şehirdeki gösteri merkezine götürürdü." Eski amcam Jack'in gerçekte olduğu kişi olan Antony Marino'dan farklı bir birey olduğunu düşünerek hızla anlatmaya devam ettim. "*Wicked*'ı bir yılda dört kez izledim. *Billy Elliot* ve *Aladdin*'i de. Canlandırılmış bütün bu muhteşem hikâyeleri ve daha on bir yaşındayken, hayatımın geri kalanı boyunca bir şey yapacaksam, onun bu, yani hikâyeler olacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Filmlerde ya da müzikallerde sahne arkasında çalışacak, her şeyi bir araya getirecektim. Bir yapımcı ya da yönetmen olacak ya da bütün gün orada durup memnuniyetle mikrofon tutacaktım. Hangisi olduğu umurumda değildi, sadece bunun bir parçası olacaktım. Benden daha büyük bir şeyin." Nefes alıp verişim iki kat hızlanmıştı ve heyecanlı konuşmam yanaklarımdan belli oluyordu. Gülümsediğimin ve Luca'nın bana çok yakın olduğunun farkında değildim. O da gülümsediğinde gerilen dudağının üstündeki yara izini görebiliyordum.

Daha da yaklaşarak, "Başka? Başka ne yapardın?" diye sordu.

"İngiltere'ye gidip Millie'nin nerede büyüdüğünü görürdüm. Buckingham Sarayı'na ve West End'e giderdim. Millie orada *Wicked*'ı İngiliz aksanıyla sergilediklerini söylüyor. Ne kadar tuhaf, değil mi?" Onun cevap vermesini beklemedim. "Ya da belki de *Operadaki Hayalet*'i izlerdim. Onu hiç izleyemedim ve annemin en sevdiği gösteriydi. Gidecektik ama..." Gerisini getirmedim.

Sesi artık daha yumuşayarak, "Başka?" dedi.

"Mısır'daki Krallar Vadisi'nde henüz keşfedilmemiş bir sürü lahit mezar olduğunu düşündüklerini biliyor muydun? Benim

bir tanesini bulduğumu hayal edebiliyor musun? Çok ünlü olurdum."

Luca'nın kahkahası aniden yükseldi ve aramızdaki havayı ısıttı. "Bu amma da ayrıntılı olmaya başladı. Senin standartlarına göre bile."

"Piramitleri görmek istemezmişsin gibi yapma."

"Tabii ki isterdim," deyip dikkat dağıtacak denli yakınıma geldi. "Belki bu versiyonda ben de seninle gelebilirdim..."

Tıraş losyonunun kokusunu, bana temas eden bedeninin sıcaklığını görmezden gelmeye çalıştım. "Oraya giderken muhtemelen seni araba tutardı."

"Sen de güneşten yanardın."

"Sen de bütün zamanını ezik şiirler okuyarak geçirirdin. Ya da ellinci kez *İlyada*'yı okuyarak."

"Bak bak, gerçek bir kitabın adını falan biliyorsun. Etkilendim."

Koluna yumruk attım. "Hayalimden atıldın."

Tekrar güldü ama bu kez gülüşünde başka bir şey, bir empati, bir anlayış hissi vardı. "Ah," deyip tekrar sırt üstü yatarak benden uzaklaştı. "Muhtemelen yürümezdi zaten."

Ben de kafamı onun kafasının yanına koydum. Coşku tekrar uçup gitti ve gerçekliğin örtüsü üzerimize indi. Çektiğimiz oflar tepemizdeki havada birbirine karıştı.

Luca sessizliğin içine, "Bu akşam bir adam öldürdüm ben, Sophie," dedi.

Anlamı açıktı. Başka hayat yoktu. Sadece bu hayat vardı ve onun kaderi çoktan yazılmıştı.

"Ağır hissediyorum," dedi alçak sesle. "İçimde bir ağırlık hissediyorum."

Yavaşça, "Biliyorum," dedim. "Üzgünüm." Gerçekten de *üzgündüm*. Ben yapmayı başaramadığım için üzgündüm; onun o yükü benden almış olmasına ve bu yüzden iliklerine kadar üzgün olmasına üzgündüm.

Aranarak elini tuttum. Parmaklarını açtı ve benimkilerle kenetledi.

Tepede, bir yıldız bembeyaz parlak bir çizgi hâlinde gökyüzünde iz bıraktı. "Bak," dedim. "Kayan bir yıldız."

"Hımm," dedi Luca. Bu ses göğsünü titretti. Bu kez sol tarafta bir parıltı daha oldu. Elimi kendi eliyle biraz daha sıkıca tutup diğer eliyle işaret ederek, "Bir tane daha," dedi.

"Onlar kayarken dilek tutuyor musun?" diye sordum.

"Uzun zamandır yapmadım," dedi. "Ben küçükken Evelina'yla ben hep burada uzanıp yıldızlara bakardık. O bana yıldız kümelerini öğretti. Bana onların ardındaki hikâyeleri anlattı. Eskiden onlara bakarak dilek tutardık."

"Kulağa harika biri gibi geliyor."

"Öyleydi," derken sesi değişti. Sözlerinde bir saygı hissi vardı. "Eskiden hep bundan, bu olasılık hissinden bahsederdi. Onu göremezdin ya da dokunamazdın ama peşinden koşmak zorundaydın. Bana hep onun peşinden koşmamı söylerdi, ne olursa olsun..." Gerisini getirmedi ve hüznün etrafımızda bir göl gibi biriktiğini hissettim. Bizi suyun üstünde yüzdürmeye kararlıydım.

Yumuşak bir tonda, "Hadi o zaman bu gece dilek tutalım," dedim. "Onun anısına."

Bir anlık sessizliğin ardından, "Tamam," dedi. "Hadi tutalım."

Tepede daha fazla yıldız parlamaya başlarken ben de gülümseyerek, "Tamam," dedim.

Uzun bir süre gümüş lekeler hâlinde aydınlanan gökyüzünü izleyerek öylece kaldık.

Her yıldız kaydığında dilek tuttum ve bütün dileklerim onun içindi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ÇIT

Pazar sabahı Libero Marino'nun mafya cinayeti bütün gazetelerdeydi. Erkek kardeşi Marco, aile adına kan dondurucu bir açıklama yapmıştı. İntikamları için geliyorlar ve bütün dünyanın bunu bilmesini istiyorlardı. Bizim bunu bilmemizi istiyorlardı. Millie, bunun Twitter'da en çok konuşulan konulardan olduğunu söylemek için aradı. Şaşırmış gibi yaptım ve o, telefonu kapatana kadar gerçeği sakladım.

Haber ortadaydı ama *Evelina* memnun edici bir şekilde polissiz kalmaya devam etti. Arkamızda iz bırakmadığımızı biliyordum ama çocukların sorgulardan nasıl kaçtıklarını hâlâ çözemiyordum. Herkes Falconeler ile Marinolar arasında kanlı bir tarih olduğunu biliyordu. İlk başta, polisin işinde muazzam derecede kötü olduğunu düşündüm ama iki mafya ailesi savaş hâlindeyken buna göz yummanın ve suçluların birbirlerinin icabına bakmalarının daha mantıklı olduğu bariz bir hâl aldı. En azından Paulie bana böyle söyledi. "Masumlar öldürülmediği sürece, biz onlar adına şehrin işini yapıyoruz."

Ben de bütün gece zihnimde Libero'nun suratına bakmıştım ve pazar sabahı saat yedide biraz kahvaltılık gevrek yemenin, kafamda sürekli yankılanan *Hain! Hain! Hain! Başarısızlık! Başarısızlık! Başarısızlık!* sözlerini duymazdan gelmeye tercih edilebilir olduğuna karar verdim.

Ayrıca o felaket soru huzursuz edici bir şekilde beynimi zonklatıyordu: *Jack'i nasıl vuracaksın? Annenin intikamını nasıl alacaksın?*

Kendime bunun farklı olduğunu söyledim. Libero'yu tanımıyordum. O bana doğrudan yanlış yapmamıştı hiç. Tek suçu Sara'ya benzemekti ve yüzü bana onu nasıl yarı yolda bıraktığımı hatırlatmıştı. Libero'yu vuramamıştım çünkü vurmam başka bir ihanet olurdu. Sara'ya borçluydum. Kendimi bu yüzden tereddüt ettiğime ikna ettim.

Daha kanlı öte bir yandan, Jack'i kesinlikle vurmak istiyordum. Azıcık bile donup kalmadan bıçakla gözüne bir kesik atmıştım. O nedenle de tekrar gün yüzüne çıktığında, onu vurmam sorun olmayacaktı. Yeterince tekrarlarsam bunun gerçek olacağını umarak kendi kendime defalarca kez bunu söyledim.

İki kâse mısır gevreği yiyip sabah sessizliğinin tadını çıkararak bulaşıklarımı yıkadım. Aklımı her şeyden uzaklaştırmak için kütüphanede kitap okumayı bile düşündüm. Bu yalan iyice iliklerime işleyene kadar dikkat çekmemeyi, en azından Valentino'nun gözünden uzak durmayı istiyordum ve burada olmayı hak ettiğimi düşünmeye başladım. Sessizlik hâlâ sürerken tadını çıkararak koridor boyunca ilerledim. Yaklaşık iki saat içinde, Dom ve Gino küçük bir konser salonundaki kadar gürültü koparacak, Nic de muhtemelen daha fazla atış talimi yapmak için beni bulmaya gelecekti.

Evin içine yayılan alçak sesi takip ederek koridorda ilerledim. Elim çoktan aralık olan oturma odasının kapısında duraklayıp kapıyı biraz itti. Kapı rahatça açıldı ve onun ötesine bakındım.

Felice iki büklüm duruyordu. Konuşurken sesi parmakları yüzünden boğuk çıkıyordu.

Paulie onun yanındaydı, koltuğun koluna çökmüş, bir eliyle kardeşinin sırtını sıvazlıyordu. "... defalarca kez. Onun uygun gördüğü şekilde yönetmesine izin vermek zorundasın."

Felice boynunu büktü. Sesinden zehir akıyordu. "O bir çocuk Paulie. Bu aileyi yoldan çıkaracak."

Paulie iç geçirdi. "Libero'yu öldürmek stratejik olarak doğru karardı. Bunu bir Marino'ya yaptırmak da... yani."

Felice tükürükler saçarak, "Saçmalık," diye çıkıştı. "Baştan sona sorunlu. Askerlerini pamuklara sarıyor. Hepimiz aynı yerde kapalıyız."

Paulie daha eğilerek, Felice'ye doğruca bakabilmek için şimdi diz çökmüş bir hâlde topuklarının üstünde oturup, "Bence... şu an biraz fazla içiyor olabilirsin," dedi.

Felice çıngıraklı bir yılan gibi, "*Stai zitto*," dedi. "Neden içtiğimi biliyorsun." Kafasını geriye doğru bıraktı ve tavana bakan gözlerini kapattı. "Yılın. Bu. Zamanından. Nefret. Ediyorum."

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama kendi kendini bir şeylerle tedavi etmenin faydası yok," dedi Paulie. "Valentino'ya kızgın değilsin."

Felice, Paulie'nin sözlerini geçiştirdi, neredeyse onun yanağına vuracaktı.

Paulie yumuşayan bir sesle, "O seni terk ettiği için kızgınsın," diye ekledi.

Felice şömine üstü rafa, Evelina'yla kendisinin düğün günlerinde gülerek şampanyayla birbirlerine kadeh kaldırdıkları fotoğrafa bakarak, "Söyle," dedi. Geriye doğru çekilerek kapının arkasında gizli kalmak için duvara yaslandım. "Gerisini de söyle."

"Kardeşim..."

"O geri gelmeyecek," diye söylendi. "Asla geri gelmeyecek."

"Uzun zaman oldu."

Evelina ne kadar zaman önce ondan koparılmıştı? Kalp ağrısı ne kadar sürerdi? Kendi ıstırabımla, onun bilincimin kıyılarında sürekli geri çekilişini düşündüm. Azalmamıştı. Sadece onu

içimde barındırmıştım. Üzgünlüğün bu bulanıklığı artık benim bir parçamdı. Belki beş yıl sonra, ben de Felice gibi olacaktım. Hâlâ kızgın, hâlâ sorgulayan... hâlâ intikam peşinde. Felice'nin maskesi neredeyse mükemmeldi. Belki benimki de öyle olurdu.

"Çocuğumu görmek istiyorum," dedi Felice.

"Önüne bak."

"Ona bir saray inşa ettim," dedi. Sesi duyguyla titriyordu. Onu böylesine savunmasız görmek, özenle parlatılmış dış yüzünün altındaki iç yüzünü görmek tuhaftı. "Ona dünyayı sundum. O da *veda bile etmeden* ona arkasını dönüp çekip gitti."

"Geleceğe bak." Paulie kardeşinin kolunu tuttu ama Felice artık ona bakmıyordu bile, pahalı ayakkabılarına bakıyordu.

Alçak sesle, "Angelo'nun suçuydu," dedi.

Şaşkınlıkla aniden aldığım nefesi avucumla gizledim. Evelina'nın öldüğünü biliyor muydu? Onu gerçekten kendi abisinin öldürdüğünü mü düşünüyordu? Gerçeği bir bilseydi... Babamı ya da kasayı ya da yüzüğü bilseydi...

Kendi kendime, o beni casusluk ederken yakalamadan önce, *Git, buradan çek git,* dedim ama Felice'yi daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemiştim ve kendimi orada kalmak zorunda hissettim.

"Onun gitmesine yardım ettiğini biliyorum. Onu ikna ettiğini biliyorum."

"Hayır." Paulie kafasını iki yana sallıyordu. "Angelo sana bunu asla yapmazdı."

Felice zalim bir tavırla, "Bunu asla bilemeyeceğiz. Onun ona ne yaptığını asla bilemeyeceğiz," dedi.

"Saçma sapan konuşuyorsun."

"Ben ne bildiğimi biliyorum," dedi Felice. "Angelo bir yılandı."

Enseme doğru bir ürperti yayıldı. Felice, Angelo'dan kardeş değil, düşman gibi bahsediyordu. Nefretinin ne kadar yoğun olduğunu ve onun vuruluşunu izlediği gece de böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Bu nedenle mi araya girmemişti?

"O senin abindi. Sana sadıktı."

"Sadıksa o zaman ben ikinci patron olurdum, onun işe yaramaz..." Felice kendine hâkim olup dili dolanarak söylemek üzere olduğunu yuttu. "Angelo kendini öldürtmeden çok önce bu ailenin geleceğini alt üst etti."

"Dikkatli ol," diye uyardı Paulie. "Kendine çekidüzen ver. Uyumaya çalış. Diğerlerinin senin böyle konuştuğunu duymalarına izin verme."

"Neden?" Felice bayılacak gibi görünüyordu. "O küçük çakallar bu aileyi yönetiyorlar diye mi? Başıboşları eve alıp güvenliğimizi hafife alıyorlar ve ben bu... bariz düşünceyi dillendirmekten çekinmeliyim demek..."

Paulie sabrının son demleri tükenirken, "Yeter!" diye patladı. Kardeşini omzundan tutup sarstı. Ben Felice'ye böyle yapmayı asla hayal bile edemezdim. Kellem uçurulurdu. *"Kendine hâkim ol."*

Felice kardeşinin elini silkti. Takım elbisesi kırışıktı. Pantolonunun paçaları kıvrılmıştı.

Paulie odanın içinde yürüyüp doğruca çalışma odasına açılan kapının eşiğinde durakladı. "Ben biraz şekerleme yapacağım. Sonra da öğleden sonra kızlar bende olacak. Diğerleri uyanmadan önce kendine gel. Sana böyle bakıcılık edip duramam." Kapıyı arkasından tok bir tık sesiyle kapatarak gözden kayboldu.

Felice kafasını öyle aniden kaldırdı ki geriye sıçrayacak zamanım olmadı. Göz göze geldik ve öylesine hızla ayağa kalktı ki gümüşi saçlardan bir leke ve kıvrılmışken birden açılan örümceksi uzuvlara dönüştü. Geriye doğru sendeleyerek koridora çıktım ve bulabildiğim ilk odaya yöneldim.

Kütüphaneye giden yolun yarısındaydım ki geriye doğru çekildim. Dik durmaya çabalarken ayaklarım yere sürtündü. Felice beni aniden döndürüp koridordaki bir nişin içine itti. Sol eliyle nefes borumu sıkıyordu.

Parmaklarıyla boğuştum. "Çekil üstümden."

"Kulak misafiri mi oluyorduk, Marino?" Elini daha da sıktı ve ikimizi de gölgeler kaplayana kadar beni nişin daha da içine itti.

Nefesim tıkanırken güçlükle, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim. "Ben sadece ev ödevimi yapmaya çalışıyordum."

Nefesinde ağır bir viski kokusu vardı. Dudaklarını gerdi. Dişleri, karşımda yırtıcı hayvan dişleri gibi parlıyordu. "Seni buradan atacak kadar sana güvenmiyorum, Persephone."

Masum görünmeye çalışarak ona sersem sersem baktım.

"Buraya aitmişsin gibi dolanıyorsun ortalarda, bu katlar senin geçeceğin yolmuş gibi... ama sana ait değil bunlar, bu aile de değil. Sen bizim için her zaman bir *yabancı* olacaksın."

Ezilen nefes borumla ufak ufak nefes almaya bu kadar çok yoğunlaşmış olmasaydım, onun kendi lekeli sadakatiyle ilgili bir şey söylerdim ama sözcükleri bir türlü ağzımdan çıkaramadım.

"Cuma akşamı Valentino'nun çalışma odasında ne oldu bilmiyorum ama benim, Luca'nın Libero Marino'yla ilgili döktürdüğü hicve inanacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun." Elini hafifçe gevşetti ve yeni bir nefes aldım. Beni serbest bırakacağını sandım ama öyle yapmak yerine silahını çıkarıp horozunu kaldırdı ve namlusunu çenemin altına dayadı. Dilim damağıma yapıştı.

"Benim açımdan, Persephone Marino, sen hâlâ benim için aktif bir tehditsin." Silah oksijen almama engel oluyordu. Felice'nin gözleri çılgın gibiydi. Dudakları deli gibi titriyordu. Elleri bile titriyordu. "Az önce duyduğunu *sandığın* şeyden *herhangi birine* tek kelime bile etmeyi *aklından geçirirsen* ölümün ellerimden olur. Bu sözlerimi bir kenara yaz. Sınırı milim geçersen bile sana gazabımın büyüklüğünü gösteririm."

Olduğum yerde donup kalmıştım. Hiç kıpırdamamaya çalışırken nabzım soğuk metalde atıyordu. Yanlış bir hareket, yanlış bir sözcük Felice'yi tetikleyebilirdi. Gerçek şu ki, deliydi o. Kafası iyiydi ve bağımlıydı. İsteseydi, beni orada, o an öldürebilirdi ve o beni öldürmeden önce ancak kesik ve boğuk bir çığlık atabilirdim.

"Seni izlemeyi asla bırakmayacağım, Persephone," dediğinde ağzının kenarlarında tükürükler birikti. "Beni herhangi bir şekilde hafife almaya ya da bu aileyi tehlikeye atacak bir şey yapma-

ya kalkarsan kafana bir kurşun yersin." Silahın namlusunu daha da bastırdı ve ağzım tıkanırken nefes almaya çalıştım. Bayılmak üzereydim.

Felice, "İşte. Tıpkı. Böyle," diye fısıldadı.

Çıkan *çıt* sesi bir bomba kadar gürültülüydü. Nişin içinde yankılandı ve kafamın içinde gittikçe daha da yüksek bir sese dönüştü.

Hiçbir şey olmadı. Silahında kurşun yoktu. Bu bir uyarıydı.

Dişlerini biledi. Köpek balığı gibi art niyetli bir neşeyle sırıttı. Bu, her ne kadar iğrenç bir manzara olsa da, içim öylesine rahatladı ki bayılacaktım.

Sonra etrafımızda bir *çıt* sesi daha yankılandı. Felice donup kaldı. Bir silah horozunun çekilmesi sesi bulunduğumuz dar alana yayılırken, boş silah hâlâ boynuma dayalıydı. Felice'nin kafasının yanında siyah bir tabanca belirdi. Namlusunun baskısı şakağının derisini büzüştürüyordu.

Rengi hayalet gibi bembeyaz oldu.

Luca nişin içine girdi ve dudaklarını tam da amcasının kulaklarına getirdi. "O silah boş olabilir, *scarafaggio** ama bu dolu," diye kükredi. "Onu bir daha tehdit edersen beynini havaya uçururum."

Köpek balığı sırıtışı kayboldu ve kan donduran bir korku Felice'nin yüzünü kapladı. Göz kapakları yok oldu ve gözleri kocaman açıldı. Luca silahını amcasının kafasına dayamaya devam etti ve Felice yavaşça boynumdaki kendi silahını indirdi. Çenem tekrar yerine geldi ve boğazımdan aşağı serin bir hava indi. Onu âdeta yuttum. Felice, Luca'ya arkasına dönmeden hitap etti. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

Dudaklarını büzerek, "Demek hâlâ uğruna öldürecek kadar değerli gördüğün bazı şeyler var, Gianluca," dedi.

Luca'nın cevabı tek sakin bir nefeste çıktı. "Sadece bir tane."

---

* (İta.) Hamam böceği –*çn*

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

EV ÖDEVLERİ VE VESİKALIK FOTOĞRAFLAR

Sonraki birkaç hafta dersler, sonsuz ödevler, yaklaşan Maskeli Balo'yla ilgili akşamları telefon konuşmaları, var olan her Marino'nun isimlerini öğrendiğim ve Falcone çocuklarının günün rasgele zamanlarında ortadan kaybolup gecenin köründe geri dönüşlerini izlediğim *Evelina*'daki toplantılarla geçti. Çocuklar şehirdeydi ve Donata'nın uğrak yerlerine göz atıyor, bilgi toplayıp Marino müttefiklerini ispiyonculara dönüştürüyor, ikna edilemeyenlerin de işini bitiyorlardı. Ev, Noel zamanındaki bir havaalanından daha yoğundu. Donata ve geriye kalan çocukları Marco ve Zola (Franco'nun hâlâ hapiste olduğunu öğrendim) Chicago tarihindeki en güvenlikli tören olan Libero'nun cenazesi için geri gelmişlerdi.

Babam hâlâ kaçaktı ama ondan ufacık bir haber bile almamıştım. Polis, Cedar Hill'de devriye geziyor, işe yaramaz ihbarların peşinden gidip nöbet tutuyordu. Onlara neredeyse acıyordum. Babamın nerede olduğunu tahmin etmek zor değildi, en azın-

dan benim bildiğimi biliyorsanız. Onun ne planladığını tahmin etmek de güç değildi ama onunla tekrar yüz yüze geldiğimde ne halt edeceğimi bir türlü kestiremiyordum. Beni Colorado'ya göndererek gerçekten korumak isteyip istemediğinden emin değildim ama bana zarar vermeyeceğini biliyordum, en azından kasıtlı olarak. Ama Jack'in yanındaysa, izini sürüp onu bulduğumuzda, işte o zaman bir sorunumuz olacaktı.

Evelina'nın ortadan kayboluşunun yıl dönümü geçti ve Felice her zamanki çizgi filmlerdeki kötü kahraman hâline döndü. Ne yapabilecek kapasitede olduğunu bildiğim ve bunu gerçekten yapmaya ne kadar yaklaştığını gördüğüm için onun etrafında olmak bana daha da zor geliyordu. Boynumda halka hâlinde bir dizi morluk bırakmıştı ve olur da kendimi *Evelina*'da onunla yalnız bulursam, bu, yaptığım en son şey olabilirdi. Babamın, karısına yaptığı şeyi asla öğrenmemeliydi yoksa kesinlikle ölmüş olurdum.

Luca bütün zamanını Valentino'yla geçiriyor, titizlikle plan yapıyor ve Falconeleri eyaletin ücra köşelerine gönderiyordu. Şimdilik benim sadece tek bir görevim vardı: okula gitmek, okulda kalmak. Öğleden sonraları, kütüphanede Evelina Falcone'nin yağlıboya tablosunun altında oturup kendimi umurumda olmayan ödevleri tamamlamaya zorluyordum. Zaman geçtikçe, Evelina'nın gözleri daha da derinleşiyor, gözlerinin ardındaki hüzün ifadesi benimle buluşmak üzere korkunç bir dalga gibi yükseliyor gibiydi. Yüzü rüyalarıma giriyordu. Bana gece, *Seni görüyorum, Sophie Marino. Kaderini görüyorum,* diye fısıldarken dudakları kıvrılıyordu.

Luca'nın benim, ailesinin şiddet gösterisindeki rolüme karşı olduğunu biliyordum ama Marino ailesiyle ciddi anlamda yüzleşme zamanı geldiğinde, beni uzak tutamayacağını o da biliyordu. Hâlâ kendimi kanıtlamak zorundaydım. Bu, umurumda olan, gecelerimi düşünerek geçirdiğim tek şeydi. Korkmayacaktım. Tereddüt etmeyecektim. Tekrar başarısız olmayacaktım.

Haftaları kendimi zihinsel olarak hazırlayarak, atışımı peki

tirerek, amcam ve Donata'yla tekrar yüzleşmeye hazırlanarak ve babamın o zamandan önce yakalanıp hapse geri götürülmesi için umut ederek geçirdim. Okuldaysa farklı bir Sophie'ydim – neşeli, ilgili, masum. Maske yüzüme öylesine çabuk iniyordu ki bazen onu tekrar çıkarmak zor oluyordu.

Cadılar Bayramı'ndan birkaç gün önce, isteksizce biri eşliğinde okula götürülmeyi bekleyerek Falcone antresinde oyalanıyordum ki tam o sırada Nic, elinde yarısı yenmiş kahvaltılık dürümle dış kapıdan girdi.

Yüzü aydınlanarak, "Selam," dedi. "Nasılsın?"

"İyi," dedim. Dürümü bana uzattığında kafamı iki yana salladım.

"Emin misin?" diye ısrar etti. "Çok lezzetli."

"Senin benden daha fazla enerjiye ihtiyacın olduğuna eminim." *İnsanları öldürüyorsun. Bense şiirler okuyup matematik çalışıyorum.*

"Kız arkadaşımla paylaşmayı sorun etmem."

Son zamanlarda bunu yapmaya, yani benim aksi yöndeki tekrar tekrar itirazlarıma rağmen, benden kendisine aitmişim gibi bahsetmeye iyice alışmıştı. Bazen bunu beni kışkırtmak için mi yaptığını merak ediyordum. "Senin kız arkadaşın değilim ben," diye ona hatırlattım. "Üzerinden daha önce de binlerce kez geçtiğimiz gibi."

Nic gözlerini devirdi. "Peki. Peki. Hâlâ arkadaş kategorisindeyim ama bu, çitin diğer tarafına atlayamayacağım anlamına gelmez."

"Aslında tam olarak o anlama geliyor."

"Bilgin olsun, ben aynı fikirde değilim," deyip bir ısırık daha aldı ve suratımı ekşittiğimde güldü.

"Sabahın köründe seni bu kadar neşelendiren ne *cinsiyeti erkek olan arkadaşım*? Dün akşam neredeydin?"

Aslında, *Kimi öldürdün?* diye soruyordum. Ama Falcone malikânesinde, doğruca meseleye girmenin korkunç derecede inceliksiz bir davranış olduğunu çabucak öğrenmiştim. İnfazla-

rından o kadar açıkça bahsetmiyorlardı. O infazlar, ailelerinin yüzeyinin altında olan üstü örtülü şeylerdi.

"Neşeli olduğum konusunda çok haklısın," deyip dürümün geri kalanını ağzına tıkıştırıp hepsini kocaman yutkunarak mideye indirdi. "Arabada ne getirdiğime inanmayacaksın." Dışarı çıkmaya yeltendi. "Burada bekle."

Dom merdivenlerden aşağı pat pat indi ve o, beni yoldan itmeden önce kenara çekildim. "Geri geldiler mi?" diye sordu. "Almışlar mı şeyleri?"

"Şeyler mi?"

İkiz kapıları açtı. Böylece Gino ve Nic antreye üç tane siyah silindir çantayı sürükleyerek getirip onları mermer armanın üstüne bırakabildiler. Gino da Nic kadar neşe doluydu ve Dom silindir çantalara bakarken ellerini ovuşturuyordu.

Nic gözlerini üzerimden ayırmadan, "Bu şerefe kim nail olmak ister?" diye sordu. "Bunları görene kadar bekle, Soph. Çok seveceksin."

"Valentino'yu beklesek mi?" diye sordu Gino.

Dom, "Geliyor," deyip eğilerek çantaların fermuarlarını açtı. "Ona mesaj attım. Gelin, dalın. Ben önce kendiminkini seçmek istiyorum."

Noel sabahındaki küçük erkek çocukları gibi, üçü de diz çöküp çantaları kurcalamaya ve kollarımla bacaklarımdan daha büyük silahlar çıkarmaya başladılar. Savaş filmlerinde gördüğünüz türde silahlar, anında, kesin ölüm diyen türden silahlar.

"Yuh," diyerek silahlardan oluşan toplu hazineye doğru çekildim âdeta. Nic'in yanına diz çöktüm. "*Kocamanlar.*"

Bana bilmiş bir ifadeyle gülerek, "Evet. On sekiz tane otomatik silah ve mermileri. Amcan bunlarla düzenlenen bir saldırıda hayatta kalabilecek mi görelim," dedi.

Daha önce böyle bir yorum beni şok ederdi, hatta korkuturdu ama şu an farkına bile zor varıyordum. Bu fikir, silahlar kadar olağandı.

Nic bir silah alıp onu dirseğinin içine koydu ve rahat poz

yon almak için etrafında omuzlarını kıpırdattı. Onun yanında Dom ve Gino da aynısını yapıyorlardı. Dom, "Dolu olduklarında daha ağır olacaklar," derken silahını bana doğrulttu. "Sence bunun altından kalkabilir misin, Sophie?"

Nic çantadan başka bir silah alıp bana uzattı ve kafasıyla almamı işaret etti. Silahı aldım. Kurşunsuz bile ağırdı.

Nic beni hâlâ dikkatle izleyerek, "Omuzlarını rahat bırak ve onu sıkıca kavra. İşte böyle. Bak," dedi.

Silahını göğsüne alçalttı. Bir eli kaburgasına doğru sokulmuş olan arka kabzaya neredeyse paralel uzanan ön kabzadaydı. Dirseği ona yer açmak için geriye çekilmişti. Silahı Gino'ya doğrulttu.

"Merhaba de küçük arkadaşım," dedikten sonra ona *tak tak tak* sesi yaptı. Gino kalbini tutarmış gibi yapıp yere düştü. Ben Gino'yu daha önce öyle görmüştüm – ama tişörtünün önünden gerçek kan akarken, yüzü kireç gibi beyazken. Şimdi tiz sesiyle kıkırdıyor ve yerde kıvranıyordu. Onun kendisini, neredeyse ölmek üzere olduğu o andan bu kadar çok uzaklaştırmasını tuhaf bulmadan edemedim. Yine de, ben de buradaydım. Göğsüme bir makinalı tüfek dayamış kan ve şerefi simgeleyen yüz yıllık mermer armanın üstünde, bir dizi suikastçının arasında nişan alma pratiği yapıyordum. Nedenini gerçekten bilmiyordum ama ben de gülüyordum.

Nic numaradan ateş etmeyi bırakıp bana döndü. Gülümsemesi daha önce hiç görmediğim kadar kocamandı. Neşesinin bulaşıcı bir yanı vardı. Ben de öyle hissetmek istiyordum. Ben de öyle gülümsemek istiyordum.

Hâlâ biraz gülerek, "Gördün mü?" dedi. "Bu kadar basit."

İçimdeki hafif huzursuzluğu bir kenara itmeye çalışarak, tüfeği Nic'in yaptığı gibi ayarladım. "Böyle mi?" diye sorup silah hareket ederken yeterince sabit mi diye döndüm. Taşıması biraz zordu.

Nic bana, "Aynen," deyip göz kırptı. "Bu konuda doğuştan yeteneklisin. Böyle olacağını biliyordum." Öyle olmaması gerektiğini bilmeme rağmen, onun onayı gülümsememe neden oldu.

Dom bana doğru eğildi. Keskin tıraş losyonu her zaman buram buram yaydığı jölenin hafif kokusuyla karışmıştı. "Belki bu silahla, bir dahaki sefere öldürmek üzere ateş ettiğinde, tetiği gerçekten çekersin."

Gino doğrulup oturdu. "Ne?" deyip önce bana, sonra Dom'a gözlerini kırpıştırarak baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

Nic, Dom'un kafasının yanına vurdu. "*Io non ci scherzerei tanto, fratello!*"*

Dom da, "*Calmati,*"** deyip Nic'in sağ kolunu dürterek karşılık verdi. "Şaka yaptım."

Gino hâlâ sırayla bize bakarak, "Anlamadım," dedi.

Dom'a kızgın bir ifadeyle bakarak, "Kötü bir şaka," dedim.

"Tehlikeli bir şaka," diyerek uyardı Nic.

Dom omuz silkti. "Orasını düşünmeliydi... şeyden önce..."

"Dom!" diye bağırarak Gino'ya tedirgin bir ifadeyle baktım. Onun, Sicilya Öpücüğü'ndeki ödlekliğimden haberi yoktu ama Dom bunu kabak gibi onun önüne serişine bakılırsa öğrenmek üzereydi. Bu da sırrın bir darbe daha alması anlamına gelirdi ve aileden atılmama doğru bir adım daha ya da daha beteri demekti. "Gerçekten, kapa çeneni!"

Dom bana avuçlarını kaldırdı. "Sakin ol, huysuz. Sadece şaka yapıyorum."

"Neler oluyor burada?" diyerek merdivenlerden aşağı indi Felice. Loafer ayakkabıları taş zeminlere yumuşak bir şekilde değiyordu. Sırıtışı kusursuz bir şekilde yüzündeydi. Artık o eski son derece şık hâline dönmüş olsa bile, beni o nişte köşeye sıkıştıran Felice'yi, onun gözlerindeki deli gibi bakışları, Paulie'ye Angelo'dan bahsederken sesinde beliren hırsı asla unutmayacaktım. Bu ailedeki rolünden ne kadar nefret ettiğini ve Valentino'ya karşı ne kadar az saygısı olduğunu asla unutmayacaktım. Şu an benim için hiç olmadığı kadar tehlikeliydi ve hiçbir oranda zoraki şaka ya da neşeli bir kayıtsızlık yapma-

* (İta.) Ben bu kadar soru sormazdım, kardeşim. –ç*n*

** (İta.) Sakin ol. –ç*n*

sı bunu değiştirmeyecekti. "Özel teslimat gelmiş ve kimse beni aramayı düşünmedi mi?"

Gino kendi seçtiği silahı önünde döndürerek, "En sevdiklerimizi seçiyorduk," dedi. "Uyduruklar bize kalsın istemedik."

Felice tek kaşını kaldırdı. "New York'tan böylesine değerli bir teslimatta uyduruk bir şeyler olmasına imkân yok, *Giorgino* ve Di Salvolar senin bu kadarını bile söylediğini duysalardı, öğle yemeğinden önce dilini kestirirlerdi."

"Sakin ol, Felice." Nic şimdi küçük bir tripod desteği olan daha uzun ve ince bir silahı inceliyordu.

Felice çömelip kendisine bir silah aldı. Kucağımda durana küçümseyen bir bakış attığı gözümden kaçmadı. Muhtemelen istediği silahtı. Onu daha sıkı tutarak seçimimden artık ne kadar emin olduğumu gösterdim.

Bir dakika sonra Elena süzülerek koridora geldi. Kargaşamız karşısında perilerinkine benzeyen burnunu kıvırdı. "Berduşlar gibi burada oturmuş ortalığı amma da dağıtıyorsunuz," deyip Dom'un omzunun üzerinden silahları inceledi. "Yetişkinler gibi davranıp bunları başka bir yere yerleştiremez miyiz?" Bana yüzünü buruşturarak baktı. "Ayrıca senin okulda olman gerekmiyor mu, kızım?"

Dom kafasını kaldırıp annesine bakmadan, "Valentino okula giderken ve gelirken ona birinin eşlik etmesini istiyor," dedi. "En sevdiğimi seçince o işle ilgileneceğim."

"Oğlanlar ve aptal oyuncakları." Elena gözlerini devirdi ve kırıta kırıta mutfağa gitti. Topukları da giderken yerde tıkırdadı. "Üstelik Tanrı bana onlardan beş tane verdi. *La vita sa essere terribilmente ingiusta...*'" derken sesi yavaş yavaş kesildi.

"Yani o bir silah istemiyor o zaman," diye fikir yürüttüm.

"Annem eğer yapabilirse ellerini kirletmez," diye açıkladı Nic. Hâlâ silahını inceliyordu. Odaklanmış suratında dudakları büzülmüştü ve kaşları çatılmıştı.

---

* (İta.) Hayat korkunç derecede adaletsiz olabiliyor. –*çn*

"Kızların çoğu ellerini kirletmezler," dedi Gino. "Seni çok havalı yapan da bu, Soph."

İçimde bir kıpırtı oldu. *Aman Tanrım.* Övgü ve kabul görmeye böylesine aç mıydım da bu benim gülümsememe neden oluyordu? Cevap evetti. "Teşekkürler, Gino."

Dom pis pis sırıtarak, "Evet, seni *farklı* kılan da bu," dedi. "İnsanları vurmaya aşırı hazır oluşun."

Yumruklarımı sıktım. Kendine hâkim olamıyordu bir türlü.

Felice bana dikkatlice bakıyordu. O, Dom'u bu aptalca yorumuyla ilgili sorguya çekemeden önce Valentino geldi. Tekerlekli sandalyesinin tekerleri pürüzsüz zeminde neredeyse sessizdi ama yanında Luca vardı. Alçak sesli ve İtalyanca konuşmaları kendilerinden önce geldi.

Valentino teslimata bakarak, "Güzel," dedi. "Yani alışveriş iyi gitti, öyle mi?" diye sordu Nic'e.

Nic silahlardan ayrılıp göğsünü kabarttı. "Ayrıca New York'ta da Di Salvoların desteği arkamızda."

"Aferin."

Nic gururla omurgasını dimdik tutarak kafa salladı. "Sorun değil."

Göz ucuyla Luca'ya baktım. Kucağımdaki makineli tüfeğe bakıyordu. Surat astığını söylemek, durumu aşırı derecede hafife almak sayılırdı.

"Senin okulda olman gerekmiyor mu?" diye sordu bana.

"Dom'u bekliyordum," dedim.

Dom iki elinde de iki silahı döndürerek kendi kendine mırıldanıyordu. İkisi de bana tamamen aynı görünüyordu. Kaşını kaldırmadan, "Neredeyse hazırım," dedi. "Sadece son bir karar vermek zorundayım... ya da ikisi de benim olamaz mı?" Valentino'ya umutla baktı.

Valentino, "Tabii ki hayır," dedi.

Luca, Valentino'ya bir şeyler geveledi. Sonra araba anahtarlarını cebinden çıkardı. "Seni ben götüreceğim, Sophie," dedi. "Gel."

"Sen silahını seçmek istemiyor musun, Luca?" dedi Nic. "İyiler gitmeden önce."

Luca kapıya ulaşmak üzereydi. Cevap vermek için arkasına dönme zahmetine girmedi. "Silah silahtır, Nicoli, ödül değil. Diğerleri aşağı inmeden önce onları ortadan kaldırın sadece. Sal ve Aldo'nun onları görmelerini istemiyorum."

Dom kahkaha atmaya başladı. "Tanrım! Onun da neşesini sömürebilmen için Noel'in gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Luca kafasının üstüne iki parmağını kaldırdı. Sonra da araba yoluna doğru giderek gözden kayboldu. Ben de silahımı bırakıp onun peşinden dışarı çıkmak için sırt çantamı omzuma aldım.

Dom alaylı bir tavırla, "O kara bulut altında okula gitmek konusunda bol şans," dedi. "En azından biz ondan biraz uzak kalmış oluruz."

Valentino, Dom'un kafasının arkasına vurarak, "Büyü biraz," dedi. "Sırf o, oyuncakmış gibi silahlarla oynamıyor diye böylesin."

"Bariz kayırma bu," diye söylendi Dom.

Nic beni elimden yakalayıp dikkatimi tekrar kendine çekti. "Bunu sana saklayacağım. Jack kendisine neyin çarptığını anlamayacak, Soph," deyip bana gülümsedi.

Ben de gülümseyerek karşılık verdim. "Teşekkürler.

Parmaklarıyla avucuma bastırıyor, kolumun yukarı doğru ısınmasına neden oluyordu. "Şu arkadaşlık kategorisinin sınırları ne kadar yukarıda şimdi?"

Minnetimin önüne hayal kırıklığı geçti. "Otuz metre yüksekliğinde ve dikenli tellerle çevrili, Nic."

Bariz bir şekilde dinleyen Dom alaylı bir şekilde kıkırdadı. "Tırmanmaya devam et, kardeşim ve aşmaya çalışarak öl."

Nic silahının kabzasını Dom'un koluna indirdi ve ben onları ağız dalaşı yaparlarken geride bıraktım.

Araç yolunda, arabanın ön koltuğuna geçtim ve emniyet kemerimi takabilmek için çantamı önüme koydum. "Bana bakıcılık ettiğin için teşekkürler," dedim. "Sanırım Dom şoförüm olmaktan bıkmak üzere."

Luca kontağı çevirdi; elini koltuğumun arkasına koyup omzundan geriye baktı ve derin bir kavis çizerek araç yolundan geri geri çıktı. "Öylesine değerli bir bağ kurduğun bir ânı böldüğüm için üzgünüm."

Yüzünün yan tarafına, "Nic'le benim mi yoksa benle yeni silahımın mı?" diye sordum.

Kahkahası kısa ve neşesizdi. "Artık ikisi de aynı şey değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Yapmayalım bunu, Luca. Bu konuda asla hemfikir olmayacağız. O yüzden neden aynı şeyin etrafında dönüp duruyoruz?"

Bana bakmıyordu. Ben de ona bakmadım. "Bazen sırf beni sinirlendirmek için mi kararlar alıyorsun diye merak ediyorum."

Sinirli gözlerle yola baktım. "Ben de bazen benim karar verme sürecimde kendine fazla prim veriyor musun diye merak ediyorum."

"Ölmek mi istiyorsun?"

"İntikam almak istiyorum."

"Bu konuda bir sorunum var."

"O zaman beni aileden at."

"Hayır."

"O zaman bununla yaşa."

Parmaklarını direksiyona bastırdı. "Peki sen de silahlar konusunda geri adım atmayı ve senin için bunun icabına benim bakmama izin vermeyi düşünmez misin?" dedi.

"*İcabına bakmak* derken?"

"Amcan ve Donata'nın icabına bakmama izin ver."

"Ne yani? Ben evde kalıp sen gidip bütün ailemi katlederken hüzünlü bir ifadeyle camdan dışarıyı mı seyredeyim?"

"Öyle yapmanı alternatifine tercih ederim."

"Ama bu senin vereceğin bir karar değil," dedim temkinle. "Bu işte artık hepimiz birlikteyiz ve ben, zamanım geldiğinde bir daha başarısız olmayı planlamıyorum."

Dişlerini sıktı. Elmacıkkemiğinin altında bir kas titreşti.

Sessizliği çiğnedi âdeta. Ben de kendimi o sessizliğe bırakarak bunu, Luca'nın beni ikna etmesinden kaçınmaktansa, benim sürekli onu ikna etmem gerekmesine tercih ettim.

Benimle tekrar konuşmaya başladığında Cedar Hill Lisesi'nin dışında durmuştuk. Kontağı kapattı ve yüzünü bana döndü. Kalp atışım anında hızlandı ama onun beni öpmeyeceğini biliyordum. O yanımız çoktan gitmişti. Artık tartışmadığımız zamanlarda ara sıra araya serpiştirilen belli belirsiz arkadaşlık anları dışında, daha ziyade düşman gibiydik.

Kaşlarımı kaldırarak, "Ee?" dedim.

"Sophie." Gözleri sabah ışığında masmaviydi. Dudakları hafif aralıktı, o yüzden de sözcüklerini ısıtıyordu. "Bu senin için yeterli olamaz mıydı?"

"N-ne?" diye kekeledim.

"Okul," dedi. "Arkadaşların. Normallik. Bu yetmez mi?"

Yüzüm düştü. Gücümü tekrar toplamak için, "Ah," dedim. "Okul, normallik." Okul çantamı alıp utancım beni tamamen yutmadan önce kapıyı açtım. Aşağı inip kafamı tekrar arabanın içine, Luca'ya doğru uzattım ve dudaklarına bakmamak için büyük çaba sarf ettim.

"Bak," dedim. "Eğer sana kendini daha iyi hissettirecekse, eski hayatımdan tamamen kopmadım. Yarın akşam en normal lise aktivitesini yapacağım. Maskeli baloya gideceğim."

"Neye?"

"Baloya," diye tekrar ettim. "Biliyorsun işte. Millie'nin balosu var ya?" Sonra Millie'nin balosundan ona bir kez bile bahsetmediğimi fark ettim. Çünkü neden bahsedecektim ki? Biz sıradan şeylerden, ikinci hayatımın aldatmacalarından bahsetmiyorduk. "Yarın," diye belirttim. "Gideceğim. İsteğim dışında sayılır ama Millie başından beri çok ısrarcıydı ve benim ona borcum var sayılır. Anlıyor musun?"

Luca bana öylece bakıyordu. Üstelik seksi bir şekilde değil.

O evde Valentino'ya infaz konumlarıyla ilgili yardım ederken benim eğlenmem fikri adaletsiz olur diye durumu basitleştirme

ihtiyacı duyarak, "Korkunç olacak," diye ekledim. "Ama gideceğim. Al işte. Bu, normal bir şey. Bu seni idare edecek mi?"

"Belli ki bu bir şaka," dedi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Ne? Hayır."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. *Dudaklarına bakma.* "Sana inanmıyorum."

Tanıdık bir kızgınlık dalgasının bedenimi sardığını hissederek, "Neden?" diye sordum. "Benim bir elbiseyle bir baloda olmam fikri senin için bu kadar mı şok edici?"

Luca kafasını bir yana eğdi. "Sen gerçekten ciddisin."

"Aa, gerçekten mi?" diye çıkıştım.

Kararlılıkla, "Hayır," dedi. "Olmaz."

"Senden izin almıyordum," diye belirttim.

"Ama beni dinleyeceksin."

Kapının kenarını tuttum. "Pardon?"

İstifini bozmadan yaklaştı. "Biz hararetli bir kan davasının ortasındayken başında kimse olmadan akşam saatinde dışarı çıkıp bir baloya gitmene imkân yok dedim."

Parmaklarım kapının kenarında gerildi. "Benim normal şeyler yapmamı mı istiyorsun? Yoksa silahlarla ateş etmemi mi istiyorsun? Kararını ver artık, seni gelgitli."

Bana öfkeli gözlerle baktı. "Donata askerlerini seni aramaya göndermişken baloya gitmeyeceksin. Hepimizin başına ödül koydu ve sana garanti ederim ki eski bir Marino olarak en yüksek ödül seninki."

Beni korkutarak bana boyun eğdirmeye çalışıyorsa, işe yarıyordu ama onun bunu görmesine kesinlikle izin vermeyecektim. "Okula gidiyorum ama, değil mi? Bu konuda hep çok ısrarcı oldun."

"O farklı. Güpegündüz ve etrafta bir sürü şahit var ve seni buraya biz getirip buradan biz alıyoruz."

"Baloda da şahitler olacak," diye dikkat çektim. Bu aptal baloya katılmak için bu kadar mücadele vereceğimi asla hayal etmezdim ama şimdi gerçekten gitmek istiyordum, sırf Luca'ya

beni kontrol edemeyeceğini kanıtlamak için. "Hem Millie ve Crispin'le birlikte gideceğim. Yani yalnız başıma olacakmışım gibi bir durum da yok zaten."

"Peki Crispin tam olarak ne?" Luca bu sözcüğün tadı ağzına gelmiş ama hiç hoşuna gitmemiş gibi söyledi.

Gözlerimi devirdim. "Crispin bir *insan* Luca. O, Millie'nin erkek arkadaşı. Ayrıca balo spor salonunda gözetim altında olacak. Son derece güvenli. Okula gitmekle aynı."

"Hayır, değil."

"Evet, yani," deyip çantamı omzuma aldım. "Her neyse."

"Gitmeyeceksin, Sophie. Ciddiyim ben."

"Göreceğiz." Kapıyı kapatıp kızgın bakışlarını ensemde hissederek hızla merdivenlerden çıktım.

Telefonum titredi.

Böyle bir şey olmayacak.

Gözlerimi devirdim. Hem de nasıl olacaktı. Aksi takdirde Donata Marino, kafamı koparmak için Millie'nin arkasında sıraya girmek zorunda kalırdı. Her gün beni okula gitmeye zorlamaya hazırsa, Luca'nın beni okul balosundan alıkoymasının hiçbir mantığı yoktu. İkisi esasen aynı şeydi ve Donata'da Cedar Hill Lisesi'nin sosyal aktiviteler takvimi falan da yoktu ya. Yine de. Bu yüzden Luca'yla tam gaz bir sivil savaş vermemek en iyisiydi. Yerli yerinde bir emoji pürüzleri giderirdi. Kıkırdayan bir maymun mu? Hayır. Fazla havai olurdu. Dans eden *Señorita* mı? Kesinlikle sona kalanlar arasındaydı ama belki biraz fazla alaycı olurdu. *Bu kez seni dinlemeyeceğim ama hadi önümüze bakıp bu konuda sinirlenmeyelim. Tamam mı?* diyecek bir şey olmalıydı.

Otoritene saygı duymuyorum. Unuttun mu? ☺

Boş koridorlarda ilerledim. Kesinlikle geç kalmıştım. Telefonum yine öttü.

Şımarık bir çocuksun.

Tencere dibin kara, seninki benden kara değil de neydi bu? Biyoloji sınıfımın dışında durup bir mesaj daha gönderdim.

Beni durdurmayı dene bakalım.

İçeri girdim. Acele acele özürlerimi dileyip sırama oturarak telefonuma çaktırmadan son bir kez daha baktım.

İzle de gör.

Öğle yemeğinde, Millie'yle ben, paket sandviçler ve buzlu meyve-sebze püreleriyle dışarıdaki tribünlerde buluştuk. Luca'yla tartışmamı zihnimin bir köşesine, diğer bütün tartışmalarımın yanına bir dosya dolabına ittim.

Kollarımı ovuşturarak Millie'ye, "Neden bunu burada yapmak zorundayız?" diye sordum. "Donacağım."

"Yani en azından şu asık suratınla donma, seni huysuz şey. Elbiseleri başka kimsenin görmesini istemiyorum. Büyük bir oyun bozanlık olur." İçeceğinden bir yudum aldı ve neredeyse tükürecekti. "Kara lahanadan öyle çok nefret ediyorum ki. Neden bunu kendime yapıyorum?"

Benimki orman meyveliydi ve inanılmaz lezzetliydi. Kocaman yudumlar alarak mideye indirdim. "Sağlıklı olmaya çalıştığın için mi?"

"Çimen içmeye değmez ki bu. Ayrıca dürümümün içinde sadece beyaz peynir ve *marul* var," diye mızmızlandı.

"En azından diş tellerine takılmayacak," diye dikkat çektim. Millie diş tellerini yeni çıkarmıştı ve dişleri artık gizli olmadığı için ne kadar göz kamaştırıcı olduklarını belirtmek için her fırsatı değerlendiriyorduk. Millie zaten güzeldi ama yeni gülümsemesi bir sevimlilik patlamasıydı. Ona yakışıyordu. İnci gibi beyaz, dümdüz dişler uzun koyu renkli saçlarıyla, porselen tenindeki hafif çillerle ve o ışıl ışıl mavi gözlerle iyi gidiyordu.

Bana dişlerini gösterdi, aynı anda yüzünü buruşturdu. "En azından artık düzenli ve zamanında bir şeyler yiyebilirim."

"Ve her zaman muhteşem görünebilirsin. Daha önceden de muhteşem görünmediğinden değil tabii," dedim.

Şakayla koluma vurdu. "Seni yağcı seni."

Oturduk ve Millie çantasından iki tane maksi boy elbise çıkarıp onları yan yana önümüze serdi.

Gözlerim kocaman açıldı ve göğsümde bir şey kıpırdandı.

İçimdeki uyuşukluk aniden uyandı. Bu öylesine yeni bir his ya da en azından uzun zamandır unutulmuş bir histi ki yeni gibi geldi. Bir beklenti hissi, bir istekti. Ben sık sık, tedirginlik, korku spazmlarına, hislerine alışkındım ama bu... bu beklenmedikti. Heyecanlanan, kızsı, genç yanımın ölüp gömüldüğünü sanıyordum ama işte ondan ufacık bir parça Maskeli Balo'ya hazırlanıyordu. Birdenbire baloya *gerçekten* gitmek istedim.

"Gece mavisi mi zümrüt yeşili mi?" diye sordu Millie. Hâlâ onları sererek düzeltiyor, şekillerini gösteriyordu.

"Harikalar," dedim. Yeşil elbisenin kumaşına dokunup onu kaldırarak parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim. "Emin misin? Annen sorun etmez mi?"

"İmkânsız," dedi sırıtarak. "Elinden gelse sana şu an ayı bile verirdi. Hangisini istersen seç. Ben siyah balık model bir elbise giyeceğim. O yüzden sen bunlardan birini alabilirsin. Çok darlar ama sen inanılmaz derecede seksisin, o yüzden sorun yok."

Şakayla koluna vurdum. "Şimdi yağcı kim?" Yanaklarımda bir gülümseme belirdi. Kumaşı okşayarak parmaklarımın altındaki yumuşaklığına bayıldım. Daha bu sabah kucağımdaki silah konusunda hevesli olduğumu düşündüm de... Sorunum neydi beni?

Hangi Sophie'ydim ben?

"Hımm." Nasıl indiklerini görebilmek için ikisini de kaldırdım.

"Bence mavi, gözlerini ön plana çıkarır," diye belirtti Millie. Onu şöyle bir döndürerek kumaşın şelale gibi dökülüşüne hayranlıkla baktım. Gövdesine doğru çapraz uzanan narin askılarla Roma dönemi elbiseleri tarzındaydı. Beli dardı ve dökülen dalgalar hâlinde yere doğru iniyordu.

"Yan taraftan yarıya kadar yırtmacı var. O yüzden yürüdüğünde hoş bir hışırtı çıkıyor." Millie hışır hışır ses çıkardı ve göstermek için ellerini önümde birbirine doğru kıvrılarak hareket ettirdi.

"Hışır hışır yapmayı severim gerçekten de," dedim.

Efkârlı bir havayla, "Hepimiz sevmez miyiz?" dedi. "O Falcone erkekleri seni görünce ağızlarının suyu akacak."

İçimdeki bütün ufacık kelebekler havalandı. "Şey, aklıma geldi," deyip elbiseyi tekrar bırakıp bir köpeği severek okşuyormuşum gibi parmaklarımla gövdesini düzelttim. "Luca baloya gidemeyeceğimi söylüyor."

"Demek öyle," deyip yüzünü buruşturdu Millie. "Luca Falcone'nin kötü üvey annen olduğunu fark etmemiştim."

Şaşırmış gibi yaparak, "Ne? *Emin misin*?" dedim.

Çenesini okşayarak, "Oldukça eminim," dedi. "Peki neler olacak? Sana bir balkabağı almam gerekiyor mu? Yardımcı mutfak fareleri falan? Peri bir vaftiz anne belki?"

Hepsi benim tesadüfen akrabam olan Marinoların bir askerini öldürdüğümü düşündükleri gerçeğiyle körüklenen başka bir mafya ailesiyle devasa bir kan davasının ortasında olduğumu ustalıkla gizlemek için nasıl bir yalan uydurabileceğimi merak ediyordum. "Luca sadece korumacı davranıyor."

"Ona bir kedi yavrusu al ve bırak da onu korusun. O senin velin değil."

"Evet, biliyorum," dedim yavaşça. "Sadece benim gitmeme memnun olacağını sanmıyordum. Gitmeyeceğimi söylemiyorum. Sadece onun muhtemelen bana engel olmaya çalışacağını söylüyorum. Hepsi bu."

Millie bana sert gözlerle bakarak, "Sophie, Luca Falone benle balomun arasına girmek istemez. Buna pişman olur," dedi.

İçimden bir kahkaha koptu. "Ah, öyle mi?"

Millie gözlerini kocaman açarak aşağı yukarı kafa salladı. "Kimse benim planlarımı bozamaz. Ne kadar öldürmeye eğilimli olsa da. Geri adım atsa iyi eder. Şimdi."

"O muhteşem bir düşman," dedim. "Güven bana."

Gözleri aydınlanarak, "Bekle. Neden onu *davet etmiyorsun*?" dedi.

Kafamı geriye atarak güldüm. Bu düşünce öylesine çılgıncaydı, öylesine imkânsız ve öylesine... acınasıydı ki. İlgi duyduğum

çocuğun bir lise balosunda gerçek bir randevuda bana eşlik etmektense gözlerini oymayı tercih edecek oluşu acınasıydı. Gülmeyi bıraktım. O kadar da komik değildi.

Kendime hâkim olarak, "Hayır," dedim. "Çözüm bu değil, güven bana. Biz son zamanlarda pek iyi anlaşmıyoruz."

"Neden? Nic'le mi flört ediyorsun?"

"Nic'le flört etmiyorum ben ya! Neden bir kızın bir erkeğe iyi davranması her zaman flört etmek olarak algılanmak zorunda? Benim, kafamda, herhangi bir zamanda birden fazla niyetim olabilir."

"Tamam. Tamam. Sakin ol. Sadece sordum..."

"Ayrıca Luca artık beni öyle görmüyor zaten," diye ekledim.

"Peki, tamam, Luca yok. Anladım," diyerek razı oldu. "Bu, muhtemelen iyi bir şey. Cris'i korkutup kaçırmak istemiyorum gerçekten." Birkaç hafta içinde öylesine takıldığı biri olmaktan çıkıp gönüllü erkek arkadaşa dönüşen Cris'in adı geçince istemsizce gülümsedi. İyi biriydi, normal, nazik ve her şeyden de önemlisi güvenli. Crispin'i seviyordum. Berbat ismine rağmen. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

"Endişelenme, senin filizlenen ilişkinin hatırına, suikastçılarımı senden ve erkek arkadaşından elimden geldiğince uzak tutacağım. Ama herhangi bir şeyin Crispin'i senden uzaklaştıracağını hayal edemiyorum," diye ekledim. "Sen ne de olsa mükemmeliyetin vücut bulmuş hâlisin."

"Ona Cris diyebilirsin. Biliyorsun, değil mi?"

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Aslında uzun hâlini söylemek hoşuma gidiyor. O yüzden bana katlanmak zorunda kalacaksın."

Crispin'i destekliyordum. Benim dünyamda yaşamayan herkesi destekliyordum. Sanırım, içten içe bir gün Millie'yi öyle ya da böyle bırakmak zorunda kalacağımı ve bu olduğunda onu tek başına bırakmak istemediğimi biliyordum.

"Bu arada bizim Crispin'le nasıl gidiyor gerçekten?" Kendimle ilgili endişelenmeye o kadar çok zaman harcıyordum ki

Millie'ye kendisinden bahsetmesi ya da aşk hayatıyla ilgili coşkuyla konuşması için bunun yarısı kadar fırsat vermiyordum.

Millie bana gözlerinin içi parlayarak bakıyordu. "Onun bana âşık olduğuna bayağı bir eminim."

"Hadi be," derken ciyaklamamak için kendimi tuttum. İçimdeki romantik, kanlı canlıydı. "Nereden biliyorsun? Ne söyledi? Ne zaman söyledi? En başından başla. Hiçbir şeyi atlama."

Olası kulak misafirlerini kontrol etmek için uzağa baktı. Benim kötü şöhretim yüzünden etrafımızda otuz metre kadar çapında boş bir alan vardı. "Tamam. Özetle, geçen akşam bizde *Hayalet*'i izliyorduk. Hani Patrick Swayze ve Demi Moore'un seksiliklerinin zirvesinde oldukları film var ya?"

"Tabii ki."

"İşte koltuktaydık ve Cris kolunu bana dolamıştı ve ben de sırtımı onun göğsüne yaslamış yatıyordum ve arka planda 'Unchained Melody' çalarken seramikle ateşli anlar yaşadıkları sahneyi izliyorduk ve ben *Hayalet*'in seramik sanatını, Benedict Cumberbatch'in Sherlock Holmes'ü devleştirdiği gibi devleştirdiğini söylüyordum. Hani daha seksi bir hâle getirdiğini. Her neyse, sonra bir de baktım, saçımı okşuyor, evet... ve sonra... kafamı öptü. Hani eğilip kafamın tepesini öptü."

Oturduğu yerde resmen aşağı yukarı zıplıyordu.

"Iıı... ne?" dedim.

Kafasının tepesini, uzun saçlarının eşit bir şekilde ortaya ayrıldığı yeri işaret etti. "Beni buradan öptü. Kafamdan."

"Seni bir ebeveynin yeni doğmuş bir çocuğu öptüğü gibi mi öptü yani? Seni... baba gibi mi öptü?"

"Ah, Tanrım! Sophie."

"Ne? Anlamıyorum. Coşkulu nutukların her zaman çok belirsiz. CliffsNotes versiyonuna ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

Avuçlarını dizlerine koyup derin bir nefes aldı. "Sana daha önce bu teorimden bahsetmedim mi hiç?"

"Ah, teorilerine bayılıyorum," deyip oturduğum yerde arkama yaslandım ve rahatça yerleştim. "Lütfen. Devam et."

Bana bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Uzun zamandır bir çocuk, cinsel anlamda değil ya da şu-an-seninle-seks-yapmak-istiyorum imasıyla değil, sadece şefkatle, kendisine doğal gelen bir şekilde, neredeyse bir refleks gibi seni kafandan öperse, bunun 'hoşlanma' ya da 'arzulama' eşiğini atlayıp sana âşık olma kategorisine adım attığı anlamına geldiğine inanıyorum. Bazen bunun *fark etmezler* bile. Vücutları ve tepkileri bunu önce anlıyor, bir süre sonra da beyinleri anlıyor gibi. Ama sözlerimi bir kenara yaz, bu bir *işaret*."

Ukala ukala gülümsememek için kendimi zor tutuyordum.

"Sırf öpmüş olmak için öpmek, başka bir anlamla değil," dedi. "Söylüyorum sana, bu bir işaret."

"Bu teori nereden çıktı?"

"Annemden," dedi Millie. "Babamla görüşmeye başladıktan iki ay sonra, bir sinemanın dışında duruyorlarmış ve hava buz gibiymiş. Babam kollarını ona dolamış, annem de vücut ısısını çalmaya çalışarak ona sarılıyormuş ve filmde gördükleri bir şeyle ilgili gülüyorlarmış ve babam eğilip onu kafasından öpmüş. İşte annem o an anlamış."

"Babana âşık olduğunu mu anlamış?"

"Hayır!" diyerek dudak büktü. "Babamın ona âşık olduğunu. Annemi gördün mü sen? Babamdan kat kat daha seksi. Babam onu tavlamak için kişilik kartını öne sürmek zorunda kalmış. Uzun bir süreç olmuş."

Meseleyi algılayarak, "Hımm..." dedim. Daha önce hiç öyle bir şey yaşamamıştım. O nedenle de saçmalık olup olmadığını kesinlikle söyleyemiyordum. Ama gerçekten de kulağa epey şüpheli geliyordu. Yine de bir erkeğin ona sırılsıklam âşık olduğuna inanabilirdim. O kısım kolaydı. "Crispin sana âşık o zaman?"

Millie kafa sallayarak onayladı. Saçları yüzünün iki kenarını kapatıyordu. "Bunu hissettim."

"Yani, iyiymiş," dedim sırıtarak. "Üstelik şaşırmadım da."

"Muhtemelen baloda söyleyecek. Henüz nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum."

"Sen de onu seviyor musun?" diye sordum.

Millie kafasını iki yana salladı. "I-ıh. Henüz değil."

"Han Solo'yu örnek alıp sana söylediğinde 'Biliyorum,' diyebilirsin."

"Senin inek bilim kurgu bilgi dağarcığını dikkate almasam da, bu aslında berbat bir fikir değil, Soph."

Paniğe kapılarak, "Evet, öyle!" dedim. "'Biliyorum,' deme. Bu çok acımasızca! Şaka yapıyordum!"

"Bir şey düşüneceğim," diyerek beni rahatlattı. "Her neyse, daha önce bahsettiğim meseleye gelecek olursak, seni prenses kulene kapatacak anlamsız bir Falcone sokağa çıkma yasağı konusunda endişelenmene gerek yok. Cris ve ben gelip seni yarın akşam alırız ve hep birlikte gideriz. Böylece Sinderella hayalini gerçekleştirebilirsin. Bunu kesin yapacağım."

"Teşekkürler," dedim içtenlikle. "Sanırım ikinizin yanında epey göz kamaştırıcı bir dış kapının dış mandalı olacağım."

"Sen bütün Cedar Hill Lisesi tarihindeki en seksi dış kapının dış mandalı olacaksın. Ayrıca rahatsız hissedersen söylemen yeterli ve Cris'i ekebiliriz çünkü her zaman söylediğim gibi, Soph, sen benim gerçek aşkımsın." Elimi tuttu ve sıktı. "Bir kız ve en yakın arkadaşınınki kadar gerçek bir aşk yok."

"Aynen öyle," diyerek onayladım. "Seni seviyorum, Mil."

Bana göz kırptı. "Biliyorum."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

NORMALLİK

Aynamın önünde durup kendimi gece mavisi elbiseyle görünce ağlamaya başladım. Sarı saçlarım dalgalar hâlinde yüzümü çevreliyordu, yanaklarım hafif pembeydi, gözlerim far ve rimelle daha iri ve mavi olmuştu. Bu, neredeyse tanımadığım bir kızdı. Bu, annemin hayran olacağı bir kızdı. Bu kız zarif ve mutlu görünüyordu.

Bu kızın öylesine ikna edici bir maskesi vardı ki neredeyse kendini kandıracaktı.

Yansımam, dönüştüğüm insandan öyle uzak görünüyordu ki... Bu yeni görüntü ben değildim. İçten içe karanlık ve yaralıydım. Öfkeden kuduruyordum. Istıraptan perişan düşmüştüm. İçten içe mutlulukla uzaktan yakından alakası olan her şeyi yutmayı bekleyen bir kara deliktim.

Bu ben değildim ama bu akşam olmayı öyle çok istiyordum ki... ve bunu idrak ettiğimde mideme yumruk inmiş gibi oldu. O yüzden ağladım, birazcık... sonra da çok ağladım. Yere çöküp

dizlerimi göğsüme çekip yüzümü annemin kazağına bastırarak ağladım.

Tanrım, onu o kadar çok özlüyordum ki. Onun olduğu kişiyi ve benim olabileceğime inandırdığı kişiyi özlüyordum. Bana hissettirdiklerini özlüyordum. Eskiden bildiğim dünyayı ve içindeki bütün insanları özlüyordum. Farklı bir hayat ihtimalini özlüyordum.

Güçlü ol. Cesur ol.

Tekrar ayağa kalkıp makyajımı yeniden yapıp elbisemi düzelttiğimde, uzun bir zamandır ilk kez ona benzediğimi fark ettim. Babama benzemiyordum. Bir Marino gibi görünmüyordum. Annem Celine Durant'e benziyordum. Bir Marino'ya değil, Falcone'ye değil.

Bu akşam Maskeli Balo'da, iki maske takacaktım. Millie'den gelen altın işlemeli maskeyi ve başka bir hayattan bahseden yapmacık gülümsemeli bu maskeyi.

Millie gün batımından hemen sonra bana Cris'le neredeyse *Evelina*'ya varmak üzere olduklarını mesaj attı. Aşağıda kimin olduğunu bilmiyordum. O nedenle onlarla Felice'nin garaj yolunun sonunda, meraklı bütün gözlerden uzakta buluşmanın en güvenlisi olacağına karar vermiştim.

Kendime aynada son bir kez daha baktım. Elbise üstüme cuk oturmuştu ve belimi sarıyordu; yere doğru hafif fırfırlara bölünmüştü. Makyajımı bu kez su geçirmez rimelle yeniden yapmıştım ama ağlama hissi geçmişti ve o anda kendimi güçlü hissettim ve heyecanlı. Annemin en sevdiği safir kolyeyle küpeleri gün yüzüne çıkardım ve onları taktım.

Çantamı ve maskemi alıp topuklarım mermer zeminde beni ele vermesin diye elimden geldiğince yumuşak adımlar atarak çaktırmadan aşağı indim. Bedenimi kaygı dolu titremeler kaplarken nefesimi göğsüme hapsettim.

Antrede Gino'yla karşılaştım. Ellerinin ve dizlerinin üstünde yerde emekleyerek gözlerini kısmış fayanslara bakıyordu. Muh-

temelen üstünden aşabilirdim ama böyle bir risk almamaya karar verdim.

Üzerine eğilerek, "Ne yapıyorsun?" dedim.

Kafasını aniden kaldırdı ve suratında kocaman bir sırıtış belirdi. "Sophie!" dedi. "Vay be! Güzel elbise. Brigitte Bardot'nun gençliğine benziyorsun."

"Ben... ne?"

Topuklarının üstüne oturarak, arayışını göz ardı etti. "O, geçmişten Fransız bir aktris. Filmlerini seviyorum," dedi.

"Hımm... peki. Güzel. Teşekkür ederim?"

Hâlâ gözleri parlayarak, "Bir şey değil," dedi.

Ah, Gino.

Yeri işaret ederek, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Küpemi kaybettim," deyip kulağını çekiştirerek kaşlarını çattı.

"Aa..." Bunun muhtemelen daha iyi olduğunu eklemedim. "Aramana yardım etmemi ister misin?"

"Önemli değil." Duraklayıp tekrar bana baktı. "Gizlice dışarı kaçmana yardım etmemi ister misin?"

Sersem bir ifadeyle gülümsedim. "Sorun değil. Buradan sonrasını ben hallederim."

"Nereye gidiyorsun ki?"

"Bir baloya," deyip elimdeki maskeyi salladım. "Maskeli bir baloya."

Gino iç geçirdi ve gözleri biraz buğulandı. "Dans etmeyi çok severim," dedi. "Ama kimse buna zaman ayırıyor gibi durmuyor. Evelina gittiğinden beri."

Tam anlamıyla bir serseri kurşun gibi olmasaydı onu neredeyse yanımda götürecektim. "Gitsem iyi olur," diyerek lafı çevirdim.

O da arayışına çoktan geri dönmüştü.

Dış kapının sürgüsünü açıp çaktırmadan dışarı çıktım. Gökyüzü pembe ve turuncu fırça darbeleriyle boyanmış gibiydi. Kenarları kararıyordu. Berrak bir gece ve sorunsuz bir kaçış olacaktı.

Olasılık hissi, *önceki* hayata yönelik bir his, hafif bir esintiyle geldi ve ben o hisleri kucakladım.

Garaj yolunun etrafındaki bahçe lambaları çoktan yanmıştı. Çakıl taşlarının ayaklarımın altındaki kararlı çıtırtısına odaklanarak yavaşça yürüdüm. Garaj yolundaki tek cipin yanından geçip yuvarlak park yerinin kenarına ulaştım. Sonra tam olarak neden bilmesem de yürümeyi bıraktım. Durakladım ve nasıl bildiğimi bilmesem de arkamda birinin olduğunu ve beni izlediğini anladım. Bunu ensemdeki tüylerde *hissedebiliyordum*.

Dönmeye cesaret edemedim. Her şey, yerle bir olmadan normallikten ibaret son bir gece geçirmeye kararlı bir şekilde yürümeye devam ettim. Yeraltı dünyası beni daimi olarak yutmadan önce eski Sophie olarak son bir gece...

Bu yeterdi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MASKELİ BALO

Okul spor salonu, eski spor ayakkabı kokan ve 1940'lı yılları kusmuş gibi görünen bir yere göre, bu akşam gerçekten şov yapıyordu. Bütün duvarlar kristal yıldız işlemeli kalın siyah perdelerle kaplanmıştı. Hatta aydınlanmışlardı ve parlıyorlardı. Tavandan, bütün odaya gümüş lekeler saçan kocaman bir disko topunun etrafından krepon kâğıdından kar taneleri sarkıyordu. Zemin beyaz muşamba bir dans pistine serpiştirilmiş yapay karlarla kaplıydı. Masalar da parlak gümüş rengi örtülerle bezenmişti.

Kızların çoğu siyah, gümüş ve altın renklerinde uzun elbiseler giymişlerdi. Maskeleri detaylı ve incelikliydi. Bazılarının süslü sapları vardı, diğerleri de kafalarının etrafındaki bir lastikle sabitlenmişti. Erkekler smokinlerle şık olmuşlardı ama bazıları klasik ayakkabılar yerine Converse tercih etmişlerdi. Bir kız dar bir frak giymişti. Ayakkabıları siyah-beyaz ve parlaktı. Her an karmaşık bir step dans koreografisine başlamak üzereymiş gibi yanında gerçek bir baston taşıyordu. Uçları beyaz maskesinden

dışarı çıkan erkek gibi kısacık koyu renk saçları vardı. Onu tama
men tanımaya çalışırken dik burnu ve koyu mor dudaklarında
ötesini göremiyordum ama eksantrikliğinden kesinlikle etkilen
miştim.

İnsanların gözüne bakmak ve bana bakarlarken yargı ya d
korkularını görmek zorunda kalmamak hoştu. Anonim olma
özgürleştiriciydi. Maskem bir kurdeleyle kafama sıkıca bağlan
mıştı ve yüzümün üst yarısı kapalı olduğu için müziğe ve insa
arasına karışmaya bıraktım kendimi ve bir süredir hissetmed
ğim bir özgürlük hissine kapıldım.

Meyve kokteyli masasının başında Crispin'in gizli matarasıy
kafayı çeken Millie'ye, "Mükemmel bu!" dedim. Crispin onun a
kasında duruyordu ve bir eli, korumacı bir tavırla onun belinde
di. Millie de ona sırtını yaslamış, müziğe eşlik ederek sallanıyo
du. Görünüşe göre onların yanında dış kapının dış mandalı olm
pek de işkence gibi değildi. *Evelina* dışında herhangi bir yerde
mak güzeldi. Herhangi bir mandal olmaktan memnundum.

Bana kocaman gülümseyerek, "Biliyorum. Değil mi?" de
"Herkesin keyfi çok yerinde."

"Tabii ki mükemmel," diye araya girdi Crispin. Benimle
nuşuyordu ama Millie'ye bakıyordu. Bunu sık sık yapıyordu.
raz mide bulandırıcı olsa da tatlı bir hareketti ama ben kimd
ki yargılayacaktım? "Millie mükemmel olduğu için mükemm

Millie kıkırdadı. "Teşekkürler, bebeğim." Bana, *bana-â
olduğunu-söylemiştim* der gibi bir bakış attı. Bel matarasından
yudum alıp Millie'ye göz kırptım.

İkisini birlikte izledikten sonra, onun dün tribünlerde ne
mek istediğini tam olarak anlamıştım. Cris ona çok âşıktı. B
şüphe yoktu. Millie de ona âşıktı ve onun adına yoğun bir n
luluk duydum çünkü şu an hayatımdaki bütün insanlar ara
dan, neşeyi en çok o hak ediyordu. Ben artık ona o neşeyi
akşamlıktan daha fazla veremezdim ama Cris verebilirdi.
şeyini ortaya koymuştu. Millie de kendisi için her şeyi ortaya
yabilecek birini hak ediyordu.

Onlara, "Ben lavaboya gideceğim," dedim. "Bir dakika içinde gelirim."

Millie çoktan Cris'ten ayrılmaya başlayarak, "Seninle gelmemi ister misin?" dedi.

"Hayır, hayır. Ben hallederim. Orada bir sürü insan var zaten," deyip elimi sallayarak onu tekrar talibinin kollarına yolladım ve insan güruhu azalıp da ben biraz rahatlayabilene kadar dans pistini geçtim. Lavaboya gerçekten gitmeye ihtiyacım yoktu ama Millie'ye erkek arkadaşıyla öpüşmesi için biraz zaman tanımak istedim. O âna şahit olmama gerek yoktu ve onu öpmek için yanıp tutuştuğunu anlayabiliyordum. Cris o sarı saçlarıyla, safkan Amerikan atletizm yıldızı tarzıyla bayağı seksiydi. Abercrombie modelleri kadar çekiciydi. Sanırım benim gözüm bu günlerde gizemli suikastçılardaydı sadece.

Şarkı değişti ve coşkuyla neredeyse ciyaklayacaktım. Toto'nun *Africa* şarkısıydı, eski ama harikaydı. Kendi başıma dans etmeyi düşündüm. Sonra itibarımı ve ondan geriye kalan kurtarılmaya değer mi diye düşündüm. Birisine dans etmeyi gerçekten teklif etmeyi kısmen gözden geçiriyordum. Bir sürü onaylayan bakışlar almıştım ve maske kimliğimi kısmen gizlediği için basit bir kaçış ânının ne zararı olurdu ki? Bu akşamın amacı da bu değil miydi zaten?

Tereddüt ederek kalabalığı taradım. Kime soracaktım? Heyecanım devreye girdi. Yapamazdım. Yapabilir miydim? Ama bu şarkıyı çok seviyordum. Bastonlu kız da çok yakında dans ediyordu. Belki onunla dans edebilirdim ama bunun onun havasını büyük oranda söndüreceğini tahmin ettim. Ya da en azından yanına yaklaşıp ona ruju nereden aldığını sorabilirdim çünkü şimdi koyu mor tonun üstündeki simleri görecek kadar yakındım.

Birisi omzuma dokundu. Öyle hızlıca döndüm ki elbisem aşırı pahalı, sıradan bir aktrisin baş rolünde oynadığı Dior parfüm reklamındaki bir figür gibi hışırdadı.

Nefesim o kadar ani kesildi ki sonra da öksürüğe dönüştü ve en başta yaptığım dönüşün yaydığı bütün zarafet buhar olup uçtu.

"*Luca?*" Gerçek olup olmadığını kontrol etmemek, elimi yüzüne bastırmamak için kendime var gücümle hâkim oldum.

Luca Falcone hayatımda gördüğüm en şık siyah takım elbiseyle karşımda duruyordu. Düğmeleri boynuna kadar iliklenmiş siyah ipek bir gömlek giymiş ve kravat takmıştı. Saçları geriye taranıp hafifçe jölelenmişti ve taktığı maske inceydi, gözlerini örten sadece siyah bir leke gibi ama onun o büyüleyici safir mavisini hiçbir şey gölgeleyemezdi.

Bana ukala ukala gülümsüyordu. "Selam."

Gerçekten mahcup, belki de şuh bir "Merhaba," demek istedim ama sözler ağzımdan nefes nefese çıktı: "Ne işin var burada?"

Ukala gülümsemesi yüzünden düşmedi. "Senin kendi bağımsızlığın ve kendi kendine yeterliliğini dikkate almadan, bu akşam birinin sana eşlik etmesine açık olabileceğini düşündüm..."

"Romantik olarak mı yoksa güvenlik için mi?" diye sordum.

"Hangisini tercih ederdin?"

"Sen hangisini teklif ediyorsun?"

Gülümsemesi tek tarafa kaydı. "Hangisi seni daha mutlu edecekse."

"Halüsinasyon mu görüyorum ben?"

"Lise balosunda olan benim," diye belirtti. "Belki de ben halüsinasyon görüyorumdur."

Zihnimde bir anı canlandı. "Daha önce garaj yolundaki sendin değil mi? Beni gördün ve gitmeme izin verdin."

Kafa sallayarak onayladı.

"Beni durduracağını sandım."

"Ben de," diye itiraf etti. "Ama senin çaktırmadan çıktığı gördüm... bu elbiseyle." Gözleriyle bedenimi baştan ayağa yavaşça ve inanılmaz derecede açık açık süzdü. "Ve yapamadım."

"Teşekkür ederim," derken sesim fısıltıdan ancak biraz daha yüksekti. Gerisini söylememe gerek yoktu. *Buna ihtiyacım vardı. Akıl sağlığım için buna ihtiyacım vardı.* O bunu zaten biliyordu.

"Güzel görünüyorsun," dedi.

"Ben... ne?"

Gülümsemesi daha da büyüdü. Adaletsiz derecede büyüleyiciydi, özellikle de elbise giyen tarafın ben olduğum göz önünde bulundurulursa. "Kekeledim mi ben?"

Kararlılıkla, "Güzel bir elbise. Ben de aynaya bakarken bir an çok etkilenir gibi oldum," dedim.

Luca gülümsemeyi bıraktı. "Elbise değil," dedi. Sesini alçalttı ve birkaç santim daha yaklaştı. "Sen büyük beden kapüşonlu eşofman üstleri ve üstünde pelüş ayıcıklar olan polar pijamalar giydiğinde de güzelsin bence... ya da kalın çoraplar giyip kimsenin sana bakmadığını düşündüğünde, onları mermer zeminlerde kaymak için kullandığında da."

"Ben... Aa... demek bundan haberin var."

"Ve bence bana fırça çekerken ayrı bir güzelsin."

"Öyleyse, beni sürekli olarak ilgi çekici buluyor olmalısın."

Kahkahası nefesiyle karışık çıktı. "Hadi gel, Sinderella." Elimi tuttu ve beni dans pistine götürdü. Ben her şeyin tuhaflığını hazmedemeden önce beni kendine doğru döndürüyordu ve birlikte dans ediyorduk. Üstelik bayağı başarılıydı. *Off be! Gerçekten* de iyiydi. Bütün sözleri de biliyordu ve şarkıya eşlik ediyordu. Sesi tınılı ve gürdü. Sonra ben de aşırı detone ama fazlasıyla neşeli bir şekilde şarkı söylüyordum. İkimiz de bir kahkaha krizine girdik. Onun neşesi kulaklarımda çınlıyordu. Gülümsemem o kadar kocamandı ki suratım ikiye bölünecekti çünkü ikimiz de sadece bir geceliğine hile yapıyorduk. İkimiz de başka insanlara ait maskeler takıyorduk ve bu son derece heyecan vericiydi.

Şarkı yavaş bir şarkıya dönüştü ve utanarak çekilmek yerine beni daha da kendine çekip kollarını belime doladı. Ben de kollarımı onun boynuna doladım ve kalp atışını yanağımda hissedebilene kadar kafamı göğsüne yasladım.

Kafasını eğdi. Dudağı kulağımın yanındaydı. "Hadi kaçalım. Bu geceliğine."

Göğsüne bastırdığım kafamı sallayarak onayladım. Gözlerim kapalıydı. Onun kokusunu içime çekiyordum ve o kokunun kalbimin etrafını sardığını hissediyordum. Tanrım! Bu çocuğa fena

tutulmuştum. Ama yarını ya da bu hayal oyunu bi
olacağını düşünmeyecektim. "Sadece bu geceliğine
veleyerek kafamı göğsüne koyup beni saran ellerini
kendimi bıraktım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SÜRPRİZ SON

"Hımm... bu en memnuniyetle karşılanan sürpriz son değilse ne?"

Luca'yla ben dönüp Millie ve Cris'i bize gözleri parlayarak aynı şekilde gülümserken bulduk. Luca elini belimde tutmaya devam etti. Parmaklarını hafifçe kıpırdatıyordu.

Luca nezaketle, "Merhaba Millie," dedi. Millie'nin bizi dans ederken ya da kendisini bir lise balosunda yakalamış olmasını bile zerre kadar sorun etmiyordu.

Ben de, "Selaaam," diyerek onu selamladım. "Affedersin, sizi bulmaya gelecektim ama yolum kesildi..."

Millie kafa sallayarak onayladı. Kaşları alnının yarısına kadar çıkmıştı neredeyse. "Evet, o kadarını görebiliyorum. Luca, bu büyük jesti neye borçluyuz?"

Luca güldü ve ikimizin de bu ortamda ne kadar farklı olduğumuzu, benim içten içe nasıl huzurlu hissettiğimi fark edince şaşırdım. "Sanırım ben..."

Millie de onunki gibi bir kahkaha atarak, "Sadece şaka yapıyorum," dedi. "Biliyorum. Buradasın çünkü en yakın arkadaşıma içten içe âşıksın ama bunu kabul edemeyecek kadar gururlusun, o nedenle de onun başının etini yemeyi tercih ediyorsun. Çünkü onu korkutmadan ya da bu durumu bilse küplere binecek ve çılgınca bir nedenden dolayı tekrar bir araya gelebilecekleri-ni düşündüğü için muhtemelen seni bıçaklamaya çalışacak erkek kardeşinin hakkını gasp etmeden Sophie'ye değer verdiğini göstermenin tek yolu bu ve endişelenme, sana haklı olduğumu kabul ettirmeye de çalışmayacağım, o nedenle bu meseleyi hızla geçeceğiz... her neyse, bu Cris..." Cris'i önüne doğru itti. "Cris, bu Luca. Ona çok iyi davran."

Millie'ye karşı ani, ölümcül düşüncelerimi *(Bir dahaki sefer yalnız olduğumuzda seni öldüreceğim.)* aktarmaya çaba sarf ederken, utancın canlı alevlerinin beni diri diri yuttuğunu hissetmemeye çalıştım.

Luca hiç istifini bozmadı. Cris'in elini alıp sıkarak, daha önce görmediğim kadar cana yakın bir tavırla kendini yeniden tanıttı. Cris de birazcık yüzünü ekşiterek ona karşılık verdi. El sıkıştıkları sırada, Luca'nın kararlı eğlence anlayışıyla onun parmaklarını sadece birazcık da olsa sıkıştırdığını fark ettim. Bunu her şeyden öte kibar bir uyarı niteliğinde yapsa da Cris'in zararsız olduğunu anlayabildiğini biliyordum.

Millie dizginleri tekrar eline alarak, "Yani bu iyi oldu..." dedi. "Tuhaf..." deyip gözlerimin içine baktı. "Ama iyi."

Luca, belimi kavrayan elini birazcık daha sıktı. Kıpırdanarak beni de kendisiyle çekti.

Arkama dönüp ona bakarak, "Ne oldu?" diye sordum.

Alçak sesle, dudaklarının kenarından, "Kıpırdama," dedi.

"Neden birdenbire bizden geriye doğru gidiyorsunuz?" diye sordu Millie. "Neler oluyor?" Cris'in etrafındaki havayı kokladı. Yüzü şaşkınlıkla kırıştı. "Anlamıyorum."

Yanımda tamamen kaskatı kesilen Luca son derece tetikte-

di. Baktığı yere bakmaya çalıştım ama Cris'in geniş omuzlarının ötesini göremiyordum.

Millie'ye fazlasıyla geç cevap vererek, "Yok bir şey," dedim.

Luca'ya, "Ne yapıyorsun?" diye kızgınca fısıldadım.

Dimdik durarak, "Buradalar," dedi. Diğer eli silahını kontrol etmek için beline gitti.

Millie hâlâ bizimle konuşuyordu ama ben onu duymazdan geliyordum ve bütün bedenim Luca'nın baktığı tarafa, hepsi aynı aptal maskeleri ve aynı aptal Converse ayakkabıları giymiş, hepsi aynı görünen bir güruh insana yönelmişti.

Aptal maskeler.

"Soph?" Millie yüzümün önünde parmaklarını şaklatıyordu. "Neye bakıyorsun ya? Beni korkutmaya başlıyorsun."

Luca alçak sesle, "Sanırım Zola o," dedi. "Eğer oysa tek başına olmayacaktır."

Zola. *Zola.*

Ah, lanet olsun.

Zola, Sara ve Libero Marino'nun yakın zamanda hapisten çıkan kız kardeşiydi ve Zola Marino bu spor salonunun içinde bir yerdeyse birisi ölmek üzereydi.

O birisi de muhtemelen ben olacaktım.

Sesimi alçaltma zahmetine girmeden ve Millie'nin Luca'yla benim neden birdenbire böyle soğuk durduğumuzu çözmeye çalışmak için ağzımdan çıkan her kelimeyi okuduğunun son derece farkında olarak, "İmkân yok," dedim. "Zola burada değil. Burada olamaz. Bir *lisede* olamaz."

Luca beni bıraktı ve kalabalığın arasında gözden kaybolmadan önce ceketinin arkasından tuttum. "Delirdin mi sen?" diye çıkıştım. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Aniden döndü. "Buradan bir yere kıpırdama, tamam mı?" Millie ve Cris'e döndü. "Ben gelene kadar kimse kıpırdamasın."

"Ha? Neden bahsediyorsun sen, dostum?" dedi Cris.

Luca, Millie'ye döndü. "Dans pistinde kalın," dedi. "Ben ciddiyim, Millie. Onu yakınında tut."

"Neler oluyor? Şey... Donata mı? Tehlikede miyiz?" Millie paniğe kapılmaya başladı. Sonunda durumu anlamaya başlıyordu.

Cris hâlâ tamamen afallamış bir hâldeydi.

Luca, Cris ve Millie'nin arasından geçti. Onun peşinden atıldım ama Millie beni geriye doğru çekti.

Onun nereye gittiğini görmeye çalışarak, "Dur," dedim. Doğruca elinde baston olan, kısa erkek gibi kesilmiş saçları olan kıza gitti. Doğruca, bütün akşam bana bakarak dans pistinde dolanan kıza. Uzun boylu ve ince, mor dudaklı ve iri, koyu renkli gözleri olan Zola Marino... ve Luca sert adımlarla doğruca ona doğru yürüyordu.

Millie beni kolumdan tuttu. "Burada bekle dedi."

Onu silkeledim. "Mil, anlamıyorsun."

Millie beni daha da sıkı tutarak, "Evet, anlıyorum. Çok iyi anlıyorum," dedi.

Bir silah sesi cevabımın önüne geçti.

"Yuh!" Cris, Millie'yi tutup onu birden dans pistine, sesin uzağına çekti. Ben de onun elinden kurtulup kargaşanın arasına karıştım. Herkes çığlık atıyor ve çıkışlara doğru kaçıyordu Millie'i bana uzanmaya çalışarak Cris'i itti. Ben onu tekrar Cris'doğru iterek etrafımı saran insanların arasından geçerek daha duzaklaştım.

Millie, "Sophie!" diye çığlık attı. "Sophie, buraya geri gHadi."

Silah sesinin izini sürmeye çalıştım. Ses hâlâ kulaklarımçınlıyordu. Herkes akın akın çıkışlara gidiyordu ve spor salnunda yaralanan kimse yoktu. Kimse yaralı değildi ya da çığatmıyordu, yerde kimse yoktu, kan yoktu ve sonra... bir el daateş edildi.

Millie'nin çığlıkları dans pistinde peşimden geldi ama Conu çekerek götürüyordu. Kafamdaki her düşünce Luca'adını haykırırken tamamen adrenalinden güç alarak harediyordum. Onun insanların olduğu bir yerde silahını asla a

lemeyeceğini bildiğim hâlde, ateşlenen o silahların ona zarar vermiş olması ihtimalini aklıma getirmeyi reddettim.

Tam dans pistinin diğer ucuna geçmiştim ki Donata Marino ağır adımlarla yoluma çıkıp yumruğunu suratıma indirdi. Yanımdaki bir kız çığlık atarak bizi ittirip çıkışa doğru gitti. Bu sırada Donata parmaklarını elbiseme dolamış, beni kendine doğru çekiyordu. Gözlerimi kırpıştırarak gözlerimde çakan ışıkları yok etmeye çabaladım ve kafamı dik tutmaya çalışırken, parfümü buram buram üstüme geldi. Maskeli suratını suratımın birkaç santim yakınına kadar getirdi. Üzerime doğru eğilip silahının namlusunu kaburgalarıma indirirken simsiyah kalem çekilmiş gözleri âdeta şimşekler çakıyordu. Beni geriye doğru, kalabalığın arasına götürdü. Uzun siyah elbisesi peşinden sürünüyordu. Kan kırmızısı dudakları tiksintiyle büzüşmüştü.

"Oğlumu öldürüp bundan paçayı kurtarabileceğini mi sandın?" diye tısladı. Sararmış dişleri görünüyordu. "Benden aldığın şey için seni yavaşça ve acı çektirerek deşmeyeceğimi mi sandın?"

Can havliyle bir nefes verdim ve karnımı içeri, onun silahından uzağa çekmeye çalıştım ama o silahını daha da bastırdı ve parmaklarıyla boynumu çizdi; uzun, sivri tırnakları tenimi kanattı.

"Marino ailesinin satıcılara ne yaptığını sana göstereceğim," diye hırladı. "Seni lime lime edeceğim ve bütün gece bağırttıracağım."

Kesik bir nefes verdim ve bedenime bastırdığı silahının hissiyle, onun ellerinde birkaç santim bile kıpırdarsam beni öldürebileceğine dair son derece gerçek ihtimal karşısında kaskatı kesildim.

O sırada kaosun arasından ilerleyerek Jack ortaya çıktı. Bir kızı öylesine sertçe itti ki kız yere düştü.

O da bir takım elbise giymiş, simli altından tam bir maske takmıştı ama o gözleri her yerde tanırdım. Bir tanesinde telafi edilemeyecek bir yara izi, o uzunlamasına kesik vardı. Bizim yanımıza ulaştığında, beni Donata'nın elinden çekti.

Kafamın üstünden, "Burada olmaz," diye çıkıştı on
fazla görgü tanığı var."

Bana bakmıyordu bile.

Hırıltılı bir sesle, "Jack," dedim.

"Kapa çeneni," derken beni boğazımdan kavrayıp Dona
ellerinden hışımla çekerek kendisi tuttu.

"Onu dışarı çıkar o zaman!" Donata yolu açmak için kol
iki yanına doğru açarak önümüzden gitti. "Hadi gidelim."

Jack beni döndürüp kollarımı arkama büktü. Tam da a
mızda bir el daha ateş edilip kalbim hızla ağzıma gelirken b
çıkışa doğru götürdü.

Donata omzundan geriye doğru bir bakış attı. Gür kaşları b
leşti. "Zola."

"Peşimizden gelmek zorunda," diye cevabı yapıştırdı Jack
"Zaman yok."

Çırpınarak serbest kalmaya, çığlık atmaya çalıştım ama etrafımdaki herkes çığlık atıyor ve kaçıyordu. Yüzlerce öğrenci aynı anda paniğe kapılmıştı. Jack kolumu daha da sertçe büktü ve bıçak gibi saplanan acıyla dizlerimin bağı çözüldü. Ona küfrettim ve Donata dönüp yanağımın yan tarafına yumruk attı. Ben de onun yüzüne tükürdüm.

Tiksinerek geri çekildi. Öfkesini yine üstüme saldı ama bu kez kafamı eğdim ve yumruğu Jack'in çenesine isabet etti. Jack'in eli bir anlığına gevşedi ve ayakkabımın topuğunu ayağına sertçe indirip sonra da yere çöktüm. Etrafımızda kalabalıklar akın akındı ve Jack'in ayağı kaydı, ben ondan kaçarken ayağı, ayak bileğime takıldı. Herkes yaygarayla çıkışa doğru gidiyordu ve artık insanlardan bir koridorduk âdeta. Onların arasından emekleyerek, "Polis! Polis!" diye bağırışlar yükselirken Donata ve Jack'le arama mümkün olduğunca çok insan soktum.

Geriye doğru sadece bir kez baktım ve Donata'nın yüz ifadesindeki paniği yakaladım. Jack onu tutup kapıya doğru çekiştirirken koyu renk saçlarının tutamları yüzünün kenarlarına düşmüştü. Donata neredeyse dışarıdaydı ve kargaşanın arasında

gözden kaybolmak üzereydi ki silahını çıkarıp benim olduğum tarafa ateş etti. Bedenimi yere yapıştırdım ve kurşunun yüzümü bir metreden daha az bir mesafeyle teğet geçerek neredeyse bir kızın ayak bileğine isabet edecek gibi oluşunu izledim. Ben yanından sürünerek geçerken kız tiz bir çığlık attı.

Uzaktan gelen bir el daha silah sesi aklımı karıştırdı. Yuvarlanarak ayağa kalkıp kendilerini polislere doğru götüren panik hâlindeki gençlerin arasında kalmış Jack ve Donata'yı arkamda bırakarak sesin peşinden gittim. Yakalanmayı göze almayacaklarını biliyordum. Yani en azından Jack almazdı. Donata ıstıraptan öylesine deliye dönmüştü ki eğer Jack onu zorla çekiştirerek götürmeseydi muhtemelen gelip beni spor salonunun tam ortasında vururdu.

Bir silah sesi daha geldi ve dans pistinin öteki ucundaki ikiz kapılardan geçip okulun içlerine giderken aklımda sadece tek bir düşünce çınlıyordu: *Luca.*

Orada sadece karanlık vardı. Karanlık ve bağrış çağrışlar ve kilitli dolaplarla dolu sonsuz koridorlarda yankılanan ayak sesleri.

"Vazgeç, Falcone!" Zola Marino'nun sesi beklediğimden daha yüksekti. Sözcükleri bana kız kardeşi Sara'yı hatırlatan tuhaf bir tınıyla örülüydü. "Teslim olursan çabucak ölmene izin veririm."

Ayakkabılarımı çıkarıp koridordun bir yanında kalarak kilitli dolaplar boyunca yavaşça ilerleyerek Zola'nın sataşmalarını takip ettim. Korkuyorsa bile bunu anlayamıyordum.

"Niye beni zahmetten kurtarıp kendini vurmuyorsun, Zola?" Luca'nın karşılığı ölümcül derecede sakindi. Bütün silah seslerine rağmen Luca yaralı değildi. İçimde bir rahatlama yükseldi ama kısa süreliydi.

Bir silah sesi daha yankılandı.

"Çık dışarı. Neredeysen çık dışarı!" diye mırıldandı. Kurşun benim durduğum köşenin hemen etrafındaki güvenlik kamerasını paramparça etmişti. Ayaklarımın sadece birkaç metre ötesine cam kırıkları hâlinde düştü. Çok yakındım. "Smokininle gıcır gıcır görünüyorsun, Gianluca. Annem onun üstüne kara el

damgasını basmaktan çok hoşlanırdı. Senin küçük oyuncağınla işi bittikten hemen sonra tabii. Muhtemelen şu an onun parmaklarını kesiyordur."

"Sen kötü bir yalancısın, Zola. Her zaman öyleydin zaten." Luca'nın kahkahası koridorda yankılandı ama gergin ve zorlamaydı.

Zola sinirleniyordu, hakimiyetini kaybediyordu. "Onun kafasına kurşun sıktığında gülemeyeceksin. Orada köşeye sıkıştığını biliyorum."

Zola haklıydı. Bana yakın olduğunu anlayabiliyordum. Luca koridorun diğer ucundaydı. Hiçbir yere açılmayan ucunda ve onu koruyabilecek sadece belli sayıda dolap sırası vardı. Dışarı çıkamazdı. Tek seçenekleri çömelip gizlenmek ya da ateş ederek geçmeye çalışmaktı.

Zola, "Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?" diyerek tahrik etmeye çalıştı. "Mücevherinle ilgili endişeleniyor musun? Annem onun işini çabuk bitirmeyecek. Onu eve götürüp ağırdan almak istiyor." Bir el daha ateş edildi. Zola söylendi. "Lanet olası ayağım."

Azıcık yaklaştım. Topuklu ayakkabılarım ellerimde, köşeden çaktırmadan baktım. Zola koridor boyunca topallayarak ilerliyordu. Bedeninin yarısı yere doğru eğikti ve takım elbisesinin ceketi bir omzundan sarkıyordu. Ardında kandan bir iz bırakarak benden uzaklaşıyordu. Luca'nın gizlendiği yere rasgele ateş ediyordu.

Luca son dolapla duvar arasındaki yerden yuvarlanarak çıktı ve birbirlerine aynı anda ateş ettiler. Luca söylendi ve tekrar ateş etmeye çalıştı ama çıt sesi koridorda yankılandı. Silahında kurşun kalmamıştı. Zola yan tarafa doğru düşerek, görülemeyecek bir hızda silahını tekrar doldurdu ve silahını Luca'ya kaldırdığında, onun Luca'nın en son gördüğü şey olacağını biliyordum. Kolumu arkaya çekerek koşmaya başladım ve stilettomu havaya, doğruca Zola Marino'nun kafatasının yanına fırlattım. İrkilerek yana yalpaladı ve Luca'yı vurmak istediği kurşun duvara saplandı.

Diğer topuğu Zola'nın kafasının yan tarafına sertçe indirerek ayı anda dizlerinin arkalarını tekmeledim. Hızla bana doğru dönerek, Luca'yı görmeme engel oldu. Birlikte yere yuvarlandık. Zola'nın silahının karaltısını yan gözle gördüm. Parmaklarıyla boğazımı sıkmaya çabaladı.

Boş koridoru uzaktan gelen siren sesleri sararken, Zola beni boynumdan yakalayıp üstüme çıktı. Dişlerini biledi. Dişlerinin arasından dili hafifçe dışarıya çıkmıştı. Parmaklarımı gözlerine bastırarak diğer elimle ayakkabımı aldım. Dudaklarındaki simler hedefime odaklanmama yardım etti.

"Al sana mücevher," diye bağırarak ayakkabımı yüzüne çarptığımda burnunun kemiklerinin kırıldığını duydum.

Silahını kaldırarak yana doğru atıldı. Sonra bir keskin bir silah sesi kulaklarımda zonkladı ve bir saniyeliğine bütün bedenimin kavrulduğunu hissettim.

İki büklüm olarak bedenime yayılan acıyı tutmaya, kaynağını bulmaya, odaklanmaya çalıştım.

Omzum alevler içindeydi.

Luca, Zola'yı geriye doğru çekti ve kafasının kenarına silahla vurdu. Zola'nın bir sonraki kurşunu tavana saplandı. Luca silahı zorla ondan alıp koridorun diğer tarafına doğru fırlattı. Bir dolaba çarpıp sekerek görüş alanımdan çıktı.

Zola inledi ve Luca ona tekrar vurdu. Etrafımızda metalin kemiği çatırdatma sesi yankılandı. Zola bayılarak yığıldı.

Sol omzum kanıyor, kolumdan aşağıya doğru sıcak bir nehir gibi kanlar akıyordu. Korkuyla çıkan sesimi duyarak, "Luca," dedim. "Beni vurdu. Vuruldum."

"*Cazzo*!" Yere diz çöktü ve parmağını yaranın etrafında gezdirerek kolumu kendine doğru çekti. Çığlık attım, o da irkildi. Yarayı karanlıkta incelerken, "Özür dilerim," dedi. Yüzüne âdeta bir perde çekti. Tekrar komutan moduna girdiği ânı neredeyse belirleyebilirdim ve bir kez olsun, buna memnun oldum. Buradan zarar görmeden çıkacaksak, birimizin aklının başında olmasına ihtiyacımız vardı.

"İçeride kurşun yok."

"Acıyor," derken sığ ve kesik bir nefes verdim. "Neden bu kadar acıyor?"

"Sıyırmış sadece," derken gözleri kolumdan akan kanlara gitti. "Kötü sıyırmış. Seni hastaneye götüreceğim."

Dişlerimi sıkarak, "Hayır!" dedim. Kendimi doğrultmaya çabaladım. "Bir hastanenin yakınına bile gitmeyeceğim."

Luca sağlam kolumdan çekerek beni ayağa kaldırdı ve belimden sıkıca tuttu. Yüzünde bir telaş ifadesiyle, "Yürüyebilir misin?" diye sordu. Siren sesleri artık kulak tırmalayacak kadar yüksekti. "Sence yürüyerek dışarı çıkabilir miyiz?"

Acı kötüydü ve *vurulduğumu* fark etmem onu daha da kötüleştirdi. Can havliyle, "Evet," dedim. "Yürüyebilirim."

Acıyı göz ardı et. Onu enerji olarak kullan.

Luca silahları kilitli dolapların üstüne zulaladı ve ayakkabılarımı alıp Zola Marino'yu ardımızda kanlı, baygın bir yığın hâlinde bıraktı.

Tekrar spor salonuna doğru giderek koridorlardan aceleyle geçtik. Ben geri kalıyordum ama Luca beni kendisine doğru çekti.

Elbisemin yan tarafındaki ize bakarak, "Kan," dedim. Donata'nın boynumda bıraktığı tırnak izleri tenimdeki kızıl nehirlerle birleşiyordu. "Görecekler. Anlayacaklar."

Luca çoktan takım elbisesinin ceketini çıkarıyordu. Onu etrafıma sarıp beni kendine çekti.

"Yaraya bastırıp kanı durduracağım," dedi. Bunu söylerken de beni saran el omzumdaki kurşun yarasını kavrayarak öylesine sertçe bastırdı ki onun bedenine doğru devrildim.

"Ahhh," diye inledim.

Luca gerginlikle, "Özür dilerim," dedi. "Sadece dişini sıkmaya çalış, Soph."

Bedenimi saran ufak çaptaki işkenceye odaklanmamaya çalışarak dışarıdan belli olabilecek kan lekeleri var mı diye kendimi inceledim. Luca'nın ceketi öylesine büyüktü ki beni yutmuştu. Arbedemizin bütün delillerini de yutmuştu.

Artık boşalmış olan dans pistinden ilerledik. Luca ayakkabılarımı kargaşa sırasında terk edilmiş diğer stilettoların yanına bıraktı. Şu an onların üstünde ikna edici bir şekilde durabilmeme imkân yoktu.

İnledim.

"Sana yeni bir çift alırım," dedi.

Dişlerimi sıkarak, "O değil. Acı. Elin. Çok sıkı," dedim.

"Kanamayı durduracak," dedi. "Bir sürü polisin içine çıkmak üzereyiz. Sadece bana ayak uydur, tamam mı?"

"Jack... Donata," diye açıklamaya çalıştım. "Buradalar."

"Çoktan gitmişlerdir," dedi ama sesinde özgüven yoktu, spor salonunu inceleyişinde de.

Sağlam kolumu onun beline dolayarak kafamı omzuna yasladım ve diğer elinin baskısı yüzünden irkilmemeye çalıştım. Dış kapılardan sendeleyerek çıktık ve ağlayan ve bağıran son öğrenci gruplarına katıldık. Sonra da içimdeki bütün cinnet eğilimini toplayarak çığlık atmaya başladım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

KIRMIZI VE MAVİ

Her şey kırmızı ve maviydi. Hepsi tam teçhizatlı bir dizi polis çıkışın etrafını sarmıştı. Sendeleyerek ilerledik ve ben korkmuş masum bir genç rolüne mümkün olmasını umduğumdan daha da kolay girdim. Öyle yüksek sesle ağlıyordum ki sesim sirenlerin tiz sesiyle birlikte yankılanıyordu. Luca kafamı vücuduna yaslayarak saçlarıma yapmacık boş sözler fısıldıyordu. Parmaklarıyla yaraya gittikçe daha sertçe bastırıyordu. Midem bulanmaya başladı.

Tepemde, onun polislerle konuştuğunu duydum. "Şokta. Olay başladığında lavabodaydı. Onu tuvalet bölmesinden çıkarmak zorunda kaldım," diyordu.

Yüzümü ceketine bastırıp biraz daha mızmızlanarak ağladım.

Polisler Luca'ya, içeride kimin ateş ettiğiyle ilgili sorular soruyorlardı. Luca soruları ustalıkla geçiştirdi. "Bilmiyorum. Ben olay sırasında kız arkadaşımla birlikteydim. Panik atak geçirdi. Onu eve götürebilir miyim?"

Ben tekrar burnumu çektim. Yüzüm ölü gibi bembeyaz olmuştu.

Tatmin olmuş ve sergilediğimiz gösteriyle dikkatleri bir parça dağılmış olan polisler bizi arkalarından götürüp yoldan çektiler ve çıkıştan uzağa toplanmış öğrenci kalabalığına karıştık.

Onu net görmek için gözlerimi kırpıştırarak yüzümü Luca'ya döndüm.

O da çoktan bana bakıyordu. Kırışan alnı pürüzsüz duruşunu bozmuştu. "Şimdi nasıl?" diye sordu. "Elimi biraz gevşeteceğim."

"Uzanmam lazım."

Beni daha da kendine çekti. Böylece ağırlığımı kısmen ona yaslamıştım, kısmen ayakta duruyordum. "Seni hastaneye götüreceğim. Vita seninle ilgilenir."

"Hayır," diye inledim. Kafam ona doğru düştü. "Lütfen, hastane olmaz."

"Risk almayacağım, Soph."

"Yabancı kimse olmaz."

"Vita, Paulie'nin karısı. O bir doktor."

Güçlükle, "Hastane olmaz," dedim. "Vita'yı bize getirebilir misin? Marinolar okula geldilerse bir hastaneye dalmak konusunda ahlaki çekinceleri olacağından şüpheliyim. Donata'yı görmedin sen. Gözünü kan bürümüş. Artık serseri bir kurşun." Bu son birkaç cümleyi kurmak için sarf ettiğim çaba yüzünden neredeyse yere yığılacaktım.

Luca dediğimi gözden geçiriyor gibiydi çünkü tartışmak yerine sessizleşti. Haklı olduğumu biliyordu. Bu çok tehlikeliydi ve durumum bu riski göze almayı gerektirecek kadar ciddi değildi.

Sonunda oflayarak, "Bir şey düşüneceğim," dedi.

Tökezleyerek kalabalıktan biraz daha uzaklaştık ama Millie bizi fark edip bize doğru yönelmeden önce değil. Cris onunla kol kola kalmaya çalışıyordu. Sadece Millie topuklu ayakkabılarla böyle depar atabilirdi.

"Sophie!" diyerek beni kolumdan tutmaya çalıştı.

"Yapma!" Luca beni geriye çekti. "Ona dokunma."

Millie ben onu yakmışım gibi elini çekti. Gözlerini kısarak önce Luca'ya, sonra bana baktı. Dış görünüşümü idrak edince gözleri sadece bir anlığına kocaman açıldı. "Ne haltlar dönüyor ya?"

Çabucak, "Bilmiyorum," dedim. Gözlerim bambaşka bir hikâye anlatıyordu: *Cris'in önünde bundan bahsetme.* "Her şey çok hızlı oldu. Sanırım ateş eden kişi hâlâ içeride."

Millie olan biten her şeyi birleştirmekte zorluk çekiyordu. Ben ölü gibi solgundum ve pamuk ipliğine bağlıydım. Her geçen saniye Luca'ya daha çok yaslanıyor, kendi ayaklarım üstünde daha az duruyordum. Yaraya baktırmak zorundaydım. Uzanmak zorundaydım. Luca'ya dönüp baktım ve elimden geldiğince sessizce ona, "Sanırım bayılacağım," dedim.

Millie'ye kısaca, "Gitmek zorundayız. Hemen," dedi.

Millie ne olduğunu anladı. Yani belki de her şeyi tamamen anlamamış olabilirdi ama gücümün tükendiğini ve Luca'nın sesine yansıyan telaşı anlayabildi.

"*Evelina*'ya mı?" diye sordu Luca'ya.

Cris, "*Evelina* da ne?" diye sordu.

Luca, Millie'ye, "Evet," dedi.

Cris de artık bana bakarak, "Sen iyi misin, Sophie? Pek iyi görünmüyorsun," dedi.

Kafamı dik tutmaya zorlamaya çalışarak, "Çok korktum. Tuvalette panik atak geçirdim," dedim.

Cris bunu tam olarak yutmadı ama gerçeklerden o kadar uzaktı ki ve benden ziyade Millie için endişelendiğini anlayabiliyordum. Luca bizi arabasına doğru götürmeye başladı. Sesinde bir uyarıyla, "Sonra haberleşiriz, Millie," dedi. "Cris'le sen eve gitmelisiniz."

Millie bizi yakından izliyordu. Söylemek istediği şey her neyse dilinin ucunda kaldı. Doğru zaman değildi. "Ben de sizinle geleyim. Cris, bebeğim..." Erkek arkadaşına dönüp kirpiklerini kırpıştırdı ve sesini bal gibi yumuşattı. "Ben Sophie'yle

birlikte gidip iyi olduğundan emin olacağım. Seni birazdan ararım," dedi.

Luca, "Millie bence bu hiç iyi bir..." diye konuşmaya başladı.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Gelmesine izin ver," dedim. "O biliyor."

"Bize yük olur," diye geveledi Luca.

Kolunu çimdikledim. "O benim en yakın arkadaşım ve güven bana, bunun peşini bırakmaz."

Cris kolunu Millie'ye doladı. Kısmen afallamış bir hâlde, "Ben de sizinle geleyim," dedi.

Millie daha kararlılıkla, "Seni en kısa zamanda arayacağım," dedi. Onun kolunun altından çıktı. "Soph zor bir zaman geçiriyor ve benim onun yanında olmam gerek."

Yüzümü uzattım ve elimden gelen en çirkin ekşimiş surat ifadesini yaptım. "Çok korkuyorum, Cris," dedim. "Her an yıkılacakmışım gibi hissediyorum."

Cris, "Ya o?" diye sorarak Luca'yı işaret etti ama hâlâ Millie'ye bakıyordu. "O da onun yanında."

Millie ters bir tavırla, "Umurumda değil. Böyle bir zamanda bir kızın ihtiyacı olan şey en yakın arkadaşıdır. Seni sonra arayacağım. Söz veriyorum," dedi. Ona dudaklarından küçük bir öpücük verdi, sonra da topuklarının üstünde arkasına döndü. Diğer koluma girdi ve Luca bizi kol kola cipine götürdü.

Millie sesini alçaltarak, "Vuruldu mu?" dedi.

Luca, "Evet," dedi. "Sadece biraz."

"Sadece *biraz* mı?" Millie takdire şayan bir dizi küfretti. "Yapacağın çok fazla açıklama var, Falcone."

"Ona peşimden gelmemesini söyledim."

"Kapat çeneni!" diye kızdım. "Tabii ki peşinden gelecektim."

Luca kafasını iki yana salladı. "Çok sinir bozucusun."

"Hastaneye mi gidiyoruz?" diyerek araya girdi.

"Hayır," dedim. "Omzuma saplanmadı."

Luca, "Ben ona yardım çağıracağım," dedi.

Millie ,"Öyle yapsan iyi olur," diye çıkıştı.

Cipe bindik. Luca öne geçip kontağı çevirdi.

Millie bana, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Ölüm gibi," dedim güçsüzce.

"Bu konuda şaka bile yapma, Soph. Ayrıca bana birkaç dakika önce Donata ve amcanı hızla okuldan uzaklaşırken görmediğimi söyler misin lütfen?"

"O konuya gelince..."

"Ah, Tanrım!"

"Affedersin," diye geveledim. Acı dinmeye başlamıştı ama kolumda hâlâ bir yangın vardı.

Millie bana alnını kırıştırarak baktı. "*Evelina*'ya gittiğimizde bana her şeyi anlatacaksın."

"Mil, ben..."

"Hayır," diye çıkışarak sözümü kesti. "Bu akşam neler oldu bilmiyorum ama belli ettiğinden çok daha büyük bir tehlike altında olduğunu biliyorum. O yüzden de eğer arkadaşın olmamı istiyorsan, bana kendini açmak zorunda kalacaksın. Keşkeler amalar yok."

Luca dikiz aynasından bizi izliyordu. "Sophie bir yemin etti," diyerek ona hatırlattı. "Sana hiçbir şey anlatamaz."

"Affedersin?" Millie öne doğru eğilerek kafasını koltukların arasından soktu. "Luca Falcone, sen o yemini alıp bir tarafına..."

"Millie!" diye araya girerek onu geri çektim. "Sorun değil. Sana anlatacağım."

Millie kollarını kavuşturdu, kısılmış gözlerini Luca'nın kafasının arkasına yöneltmişti. "Benim baloma gelip rasgele insanlara silahınla ateş ederek en yakın arkadaşımı tehlikeye atıyorsun, sonra da benim ne haltlar döndüğüne dair tek bir soru sormadan seni kendi hâline bırakmamı bekliyorsun. Bu arada en yakın arkadaşım bir silah yarasıyla kıvranıyor ve izin ver de sana bir şey söyleyeyim, güzel çocuk, onu vuran kişinin sen olduğunu öğrenirsem, kafandaki her bir mükemmel saç telini tek tek koparıp sonra da yumruğumu suratına indiririm. Yemin ederim ki bu

rezaletin sağlam bir açıklaması olsa iyi olur yoksa senin cenazen olur eğer ben..."

Luca, "Onu ben vurmadım," diye araya girdi. "Bana hakaret etme."

Millie, "Madalya ister misin?" diye karşılık verdi. "Çünkü gördüğüm kadarıyla, onun yanındaki en son kişi sendin ve o şu an vurulmuş bir hâlde."

"Size olduğunuz yerde kalmanızı söyledim."

"Kendi davranışlarımdan kendim sorumluyum," diye karşı çıktım. "O yüzden birbirinizi suçlamayı bırakmaya ne dersiniz?"

Luca, "Peki," dedi. "O zaman seni mi suçlayayım?"

"Sen ölümüne koşarak giderken geride kalmadığım için mi?" diye cevap verdim.

Millie, "Siz ikiniz sinirli flörtünüze bir son verin," diye araya girdi. "Kimdi? Onu kim vurdu ya? Donata mıydı? *Jack* miydi? Şimdi kimi sakatlamalıyım?"

Neredeyse kahkaha atacaktım. Hiçbir dövüş becerisi, silahı ya da eğitimi yoktu ve Millie, bütün bu suikastçıların arasında her daim gözü pekti.

"Zola Marino," diye cevap verdi Luca. "Donata'nın kızı. Onun peşinden gitmemeliydim. Serseri bir kurşun o. Senin dikkatini çekmek, seni kalabalığın arasından çekmek için yapacaklarından korktum, Sophie. Seni dışarı çekmek için başka birilerine zarar verebilir diye korktum. Onu etkisiz hâle getirmeye çalışıyordum." Durup küfretti. "Önce Donata'yı aramalıydım... amcanı. Yanlış karar verdim."

"Bekle, Sara'nın kız kardeşinin peşinden mi gittin?" diye sordu Millie. "Onun bizim balomuzda ne işi vardı? O da Cedar Hill Lisesi'ne mi gidiyor?" Durakladı sonra şokla nefesi kesildi. "Bekle... O öldü mü şimdi? Onu öldürdün mü?"

Luca'yla ben aynada birbirimize baktık. Tanrım! Nereden başlayacaktık ki? Millie, Libero'yla aramızda geçeni bilmiyordu bile. Kan davasını bilmiyordu. Benim ne planladığımı bilmiyordu. Hiçbir şeyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Luca da aynı şeyi düşünüyordu. Eliyle alnını ovuşturdu. Derin bir of çekerek uzayan sessizliği doldurdu.

Millie geriye yaslanarak, yüzünü arabanın tavanına çevirdi. "Tamam," dedi sakince. "Benim anladığım kadarıyla, ikinizin de iki seçeneği var. Burada boğazınıza kadar yalanlarınıza batmış bir hâlde oturabilir ve önümde birbirinize kaçamak bakışlar atmaya ve fark etmediğimi düşünmeye devam edebilirsiniz ya da biriniz ağzınızı açıp konuşmaya başlayabilirsiniz."

"Ben ilkini seçmeye daha yakınım," dedi Luca.

Millie ona bir kahkaha attı. "O sahte bir seçenekti, Luca. Bu akşam ne haltlar döndüğünü öğrenmek için Chicago'daki her Marino'nun izini sürmem gerekirse o zaman sürerim. Sen Sophie'nin inatçı olduğunu mu düşünüyorsun? O zaman izninle seni Sophie'nin bir üst modeliyle tanıştırayım."

Bir kahkaha patlattım. "Bu, çok uzun bir hikâye, Mil."

Millie kendinden emin bir tavırla konuştu. "O zaman yolumuz *uzun* olduğu için çok şanslıyız."

III. KISIM

"Aşk için yapılan her şey, her zaman iyi ve kötünün ötesinde olur."

—Friedrich Nietzsche

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

GENOVESE

Evelina'ya döndüğümüzde, bana bakan Vita değil, Elena'ydı. Yere değen bir sabahlıkla yatak odama rüzgâr gibi girdi. Koyu renk saçları gevşek bir şekilde omuzlarına düşmüştü. Her zamanki makyajı olmadan daha genç görünüyordu.

Beklediğimden çok daha rahat bir tavırla, "Dönmüşsün," dedi. Yanında küçük bir kutu vardı. Onu yatakta aramıza koyup Luca'nın ceketini göstererek onu çıkarmam gerektiğini işaret etti. "Yarayı görebilir miyim, lütfen?" Sesinde, her zamanki güvensizliğinin yerine bir şefkat belirtisi vardı.

Ceketi omzumdan atarken gözlerinin kocaman oluşunu hissettim. Nefesi kesildi. "Beklediğimden biraz daha kötü." Elimi ellerinin arasına alıp omzuma daha iyi bakmak için hafifçe çekti. Yaranın etrafında kurumuş kan lekeleri vardı. Kurşunun tenimi sıyırdığı yerde deri açık duruyordu. Midem bulanmadan önce kafamı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım.

"Tamam," deyip kutuyu sakin bir şekilde açtı. "Yarayı dikerek kapatmam gerekecek."

"Ne?" Ona ağzım açık baktım. "Bunu yapması için bir doktor falan çağırmamız gerekmez mi?"

Onun eski püskü bir kumaş ve paslı eski bir iğne çıkarmasını neden beklediğimi bilmiyordum ama tam olarak bunu bekliyordum. Onun yerine ameliyat ipi ve steril bir iğne çıkardı. Bana bakarken yüzünü buruşturdu. "Ben beş aktif suikastçının annesi, ölmüş bir mafya patronunun karısı ve başka bir mafya patronunun kızıyım. Ayrıca eğitimli bir hemşireyim. Bu kadar dehşete kapılmış gibi görünmene gerek yok, Sophie."

Sophie. Adım... Üstelik tercih ettiğim hâli. İçimde bir kıpırtı oluştu. Bir parça rahatlama.

Çenemi tekrar kapattım. "Affedersin," dedim. "Ben sadece sandım ki..."

"Senin canını acıtacağımı mı?" dedi. "Tabii ki hayır." Yaranın etrafına bir tür krem sürdü. İrkilmemeye çalıştım ama başaramadım. "Normalde önce uyuşturmam ama bu senin ilk silah yaran olduğu için..."

"Tanrım!" diye geveledim.

Elena kahkaha atarak beni şaşırttı. "İlk iğne batması en zoru, sonrası çabuk olacak. Söz veriyorum." Uyuşturucu kremin etkisi oldu mu diye kontrol etmek için bir parmağını tenime değdirdi. "Bunu hissediyor musun?"

Aşağı yukarı kafa salladım ve geri çekilerek bekledi.

"Eskiden hemşire olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Evet, uzun bir zaman önce eğitim gördüm. Bütün bu çocuklar peşimden koşup eteklerimi çekiştirip benden günde beş öğün yemek istemeye başlamadan önce. Onlar doğunca, anneliğin tam zamanlı bir iş olduğunu fark ettim."

"Tahmin edebiliyorum."

"Aslında bundan keyif alıyorum," deyip tepki bekleyerek bana bir bakış attı. "İnsanlarla ilgilenmekten. Bu, seni şaşırtabilir."

Belki bir zamanlar şaşırtırdı ama artık değil. Onu oğullarının etrafında gördükten, Dom'a lavaboda kirli tabaklar bıraktığı için çıkışırken ya da Gino'ya dağınık saçıyla ilgili kızarken bile

onlara gösterdiği sevgiyi gördükten sonra değil. Hissedebiliyordunuz bunu.

"Aslında beni şaşırtmıyor," dedim. Bu, Elena'nın yüzünde bir gülümseme belirip kaybolmasına neden oldu. "Hemşire olmak istemenin nedeni neydi?" Neden sorduğumu bilmiyorum ama omzum uyuşmaya başlıyordu ve ondan sonra iğnenin geleceğini bildiğim için kafamı dağıtmak istedim. Ayrıca onunla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordum.

"Annem bir hemşireydi," diyerek duvardan tarafı işaret etti ve ben yan gözle iğneye iplik geçirirken onu görmezden gelmeye çalışarak kafamı çevirdim. "Ben çok küçükken öldü ama kız kardeşime ve bana, çocukluğumuzda gösterdiği ilgiyi hiç unutmadım. Teksaslıydı. *Mafiosa** olmaktan tahmin edemeyeceğin kadar uzaktı. Biz daha yeni yeni yürümeye başlamışken, bize at binmeyi ve pekan cevizi turtası yapmayı öğretti. Noel zamanında en şahane hindi yemekleri ve en tatlı *eggnog*ları yapardı. Sonra bir gün bunların hepsi uçup gitti. Babamı hedef alan acemice düzenlenmiş bir saldırı sırasında öldü ve onun bütün o iyiliği de onunla birlikte gitti," dedi. "İşkence ve şiddetin etrafında büyüdüğünde, bunun üzerinde bir etkisi oluyor, Sophie. Ben acıları dindirmek istedim, onlara neden olmak değil. Bir çözüm olmak istedim, olabildiğim şekilde. Annem iyi yürekliydi. Sanırım ben de onun gibi olmak istedim," derken gülümsemesi buruk ve sesi alçaktı.

İğnenin ilk batışını neredeyse hiç hissetmedim. Krem çoktan işe yaramıştı ve Elena'nın hareketleri artık hızlı ve düzenliydi. Yine de gözlerimi kapattım. "Baban onayladı mı?"

Alaylı bir kahkaha attı. "Babam benim yaptığım herhangi bir şeyi nadiren onaylardı. Annem iyi kalpliyken, babam zalimdi. Genovese suç ailesini demir yumrukla yönetiyordu ve bu, Donata ve beni de kapsıyordu. Onun hayatımda gördüğüm en etkileyici adam olduğunu düşünürdüm eskiden. Büyüdükçe bu değişti. Duygularını görevinden ne kadar kolayca ayırabildiğinden korkmaya başladım. Bazen duyguları var mı merak ederdim."

* (İta.) Mafya ailesinin kadın üyesi –ç.n

Aramıza bir sessizlik çöktü ve ben onun bana ne kadar çok şey sunduğunun, o anda ne kadar savunmasız hissediyor olabileceğinin bilincindeydim. O nedenle, "Bunu anlayabiliyorum. Birini tanıdığını sanıp onların sandığınla hiçbir alakası olmadığını öğrenmeyi. Bu berbat bir şey. Özellikle de o kişi babansa," dedim.

Elena kafa sallayarak onayladı. "Anne-babalarımıza pembe gözlüklerin ardından bakıyoruz. Büyümenin bir kısmı da o gözlükleri çıkarmaktan geçiyor. Onları insani bir seviyede anlıyoruz sonunda. Bu, her zaman hoş bir deneyim değil."

"Evet," diye onayladım. "Değil."

"Babam şefkat ya da sevgi gibi saçma şeylere inanmazdı. Düzen ve hürmetten hoşlanırdı. Genovese kanını güçlü tutmak için benim ikinci kuşak kuzenimle evlenmemi istedi."

Kendime hâkim olamadan, "Iyy," dedim.

Elena'nın kahkahası gelip geçen bir çınlama sesi gibiydi. "Evet, aynen. Onun yerine Angelo Falcone'yle kaçtığımda, bunun Don Genovese'yi ne kadar kızdırdığını tahmin edebilirsin."

Donata'nın bana bu durumla ilgili söylediğini hatırladım. *Angelo'nun düğün gecelerinde kız kardeşime ne hediye ettiğini biliyor musun? Babamın ölümünü.*

"Angelo babanı öldürdü." Onları tekrar yutamadan önce sözcükler ağzımdan çıktı. Artık iğnenin batışını daha yoğun hissederek yüzümü ekşittim.

"Evet, Angelo babamı öldürdü ama o bizim canımıza kastetmeden önce değil." Of çekti ve üzüntüsünü, bitkinliğini neredeyse kemiklerimde hissedebildim. "Bir seçeneği yoktu. Bizim için tek seçenek buydu, ya öldür ya öl."

Ani bir nefes çektim. "Baban gerçekten seni öldürmeye mi çalıştı? Âşık oldun diye mi?"

Elena, "Yanlış adama âşık oldum ve kendimi yanlış aileye bağladım diye," diye açıkladı. "Falcone olmasındansa ölü biz kız evladı tercih ederdi. Bence bu yüzden onu düğün gecemde yapmaya çalıştı. Genovese ailesindeki diğerlerine bir ders niyetine... ve bir uyarı. Benim gelinliğimle ölmemi istiyordu."

Kendi babamın da benimle ilgili böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Öyle olmamasını umdum ama Jack söz konusu olduğunda, bu his açık ve netti. Bu akşam beni Donata'yla birlikte götürmeye hazırdı, sırtımı Marino ailesine döndüğüm için onun bana işkence etmesine izin vermeye.

"Babam askerini benim için gönderdiğinde duştaydım, yeni kocamla yatağa girmeye hazırlanıyordum." O anı hatırlayınca ürperdiğini hissettim ama güçlü bir sesle devam etti. "O asker kuzenim Johnny'ydi. Onun birden içeri daldığını görünce çığlık attım. Kurşun yanlış yere isabet etmeseydi, tam orada, suyun içinde ölürdüm. Ama Angelo giyinme odasındaydı ve ona önce o ulaştı. Sanırım Johnny benim yalnız olduğumu sandı."

O tarz bir korkuyu hayal ederek, "Kulağa dehşet verici geliyor," dedim.

"Öyleydi," dedi alçak sesle. "Onun hemen ardından Angelo, Paulie'yi aradı ve birlikte babama son bir ziyarette bulundular." Sertçe yutkunup boğazını temizledi ve "Son çabuktu," dedi.

"Tanrım!" dedim. Mafya aileleri birbirlerini nasıl da berbat ediyorlardı. "Ve kız kardeşin seni asla affetmedi." Bu bir yargıydı, soru değil.

"Angelo'nun babamı öldürdüğü gece Donata evdeymiş. Angelo onu da öldürebilirdi ama ben onun canını bağışlamasını istedim. Bir türlü anlaşamamamıza rağmen, onun bana ve yaptığım şeye yönelik nefretine rağmen, Angelo'nun ona zarar vermesini istemedim." Dikişleri bitirdiğini göstermek için koluma dokundu. Gözlerimi açınca onun o buz mavisi gözlerinin dökülmemiş yaşlarla dolu olduğunu gördüm. "Hayatımın her gününü o karardan pişman olarak geçiriyorum. Uyanık olduğum her anı, o, oğullarımı benden alacak mı diye merak ederek geçiriyorum. O yangın sırasında Gino'yu az kalsın aldığı gibi." Gözlerini kırpıştırdı ve gözyaşları kayboldu. "Bence bu, verdiğim en kötü karardı."

Elena parmaklarını boynumdaki tırnak izlerinin üstünde gezdirdi. "Kız kardeşimden bir hediye mi?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Saçlarını boyundan çekerek, köprücük kemiğinden kulağının arkasına doğru uzanan soluk üç çizgiyi görebilmem için ışığın altında boynunu bana doğru uzattı. "Bana da aynısını yaptı," derken yüzü korkunç bir ifadeyle buruştu. "Bunu bana, kendisinin hoşlandığı bir çocuk onun yerine beni mezuniyet balosuna çağırdı diye yaptı. Tabii ki o çocukla gitmedim ama suç, yara izi almaya yeterliydi."

Nefes nefese, "Delirmiş o," dedim.

Elena sadece, "Evet," dedi. "Ondan uzak olduğuna memnunum."

Bu his kalbimi acıttı ve korkutucu bir anlığına ağlayabilirim sandım. Uzun bir gece olmuştu. "Teşekkürler," dedim alçak sesle. "Bu gece bana yardım ettiğin için... ve bana iyi davrandığın için."

Elena başıyla onayladı. "Bir mafya ailesini başka bir mafya ailesi için terk etmek duyulmamış bir şey değil, eğer sana bir şeyin ya da birinin seslendiğini hissediyorsan." Gözlerine bakmaktan kaçınıp bu ifadenin kapsıyor olabileceği ya da olamayacağı her türlü üstü kapalı anlamı görmezden gelmeye çalıştım. "Oğullarımın güvenliği için kendini tehlikeye atmaya hazırsan, ben de senin için aynısını yapmaya hazırım. Artık birbirimize bakıyoruz. Hepimiz. Eğer oğullarım sana güvenebilirse, o zaman ben de güvenebilirim."

Kare bir bandajı omzumdaki dikişlerin üstüne koyarak tekrar işe koyuldu. Geri çekilip kutudan iki tane hap aldı, sonra onu kapatarak hapları avucumun içine koydu. "Bu ağrı kesicilere ihtiyacın olacak. Daha fazlası için sana bir reçete alıp çocuklardan birini ilaçları alması için göndereceğim. Gelecek birkaç gün boyunca çok fazla hareket etmemeye çalış ve gece bir güzel uyu." Sağlam kolumu bir kez sıkıp sonra ayağa kalktı. "Bu akşam iyi iş çıkardın, Sophie. Cesurdun. Bir Falcone'ydin." Sonra da bana arkasını döndü ve giderken ipek sabahlığı peşinden süzüldü.

Suyla uğraşmadan hapları yuttum. Birkaç dakika sonra, yatak odamın kapısında Nic belirdi. "Ee?"

"On iki dikiş, kurşun yok," dedim. "Amma şanslıyım."

"Tebrikler." Gülümsemesi bütün dişlerini gözler önüne seriyordu. "İlk resmî mafya yaralanman ve on iki dikiş. Etkileyici."

"Değil mi?" Yorganı kollarımı örtecek şekilde daha da kendime çekerek kana bulanmış bütün tenimi gizledim.

Nic odama girerek, "Yapma," dedi. "Bırak bakayım."

İstemeye istemeye yorganı indirerek kana bulanmış kolumu ortaya çıkardım. Omzumdaki yarayı kapatan kalın bir sargı bezli bant vardı.

Nic ıslık çaldı. "Vay be! Fena."

Güçsüzce gülümsedim. "Ufacık bir çizik."

"Amma esaslısın, Soph."

Başım dönmeye başlıyordu. Elena'nın bana ne verdiğini bilmiyordum ama gevşek ve sersem bir hâle büründüm. "Şu an çok yumoş yumoş hissediyorum," dedim. "Ayrıca kanlı... çok kanlı."

"Bekle." Nic odadan çıkıp bir dakika sonra bir el havlusuyla geri döndü.

Yanıma oturup elimi eline alarak dizine koydu. Bense ağrı kesiciler kanıma karışırken ve göz kapaklarım ağırlaşırken yumuşak ve gevşek bir hâlde orada öylece oturdum ve o, ıslak havlulu koluma sürterken izledim.

Onun kanı ufak ufak temizleyişini izleyerek, "Teşekkürler Nic," dedim. Kafası belirli bir açıda eğilmiş, koyu kaşları çatılmıştı. Dokunuşu öylesine nazikti ki neredeyse hiç hissetmedim.

"Seksi sayılır." Parmaklarımı parmaklarının içine alıp onları havluyla yavaşça ovalayarak tırnaklarımdaki kurumuş kanları çıkardı. "Bütün bu kan."

Memnuniyetle kafasının tepesine gülümsedim. "Bu çok aptalca bir laf."

Kahkahası göğsünde alçak sesli bir hırıltı gibiydi.

"Luca, Valentino'yla konuştu mu?"

Nic kafasını kaldırıp bakmadan, "Ona bilgi verdi," dedi.

"Valentino sinirli miydi?" diye sordum.

Nic omuz silkti. "Valentino her zaman sinirli. Luca onun bir ateşkes için diretmesini istiyor. O da bunu gözden geçiriyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Nic kafasını aniden kaldırdı. "Aptalca değil mi?"

"Luca ne dedi?"

"Sanırım onların hepsinin bir liseye çıkıp gelmesine inanamıyor. Yani bu çok rezalet bir durum."

Onunla aynı tavırla, "Evet," dedim.

"Luca artık hiçbir kural, ailelerimiz arasında hiçbir gurur kırıntısı kalmadığını ve şimdi ateşkesi kabul etmezsek o zaman hepimizin bunun acısını çekeceğimizi söylüyor."

Bütün bunlar hazmedilemeyecek kadar fazlaydı. Ben tek seferde tek bir düşünceye odaklanabiliyordum. "Zola Marino'ya ne oldu?" diye sordum. "Biz onu koridorda baygın hâlde bıraktık."

"Gözaltına alındı. Haberlerde ondan tek bir silahlı saldırgan olarak bahsediyorlar."

"Konuşacak mı?"

Neşesiz bir ifadeyle gülümsedi. "Mümkün değil."

"Kefaletle çıkabilir mi?"

"Donata'nın müdahalesi olursa. Chicago Emniyeti'nin yarısı onun cebinde." Havluyu çekip incelemek için elimi kaldırdı. "Bu gece tam bir felaketti."

"Bir dahaki sefere böyle olmayacak."

"Ateşkeslerine kavuşurlarsa bir dahaki sefer olmayabilir."

"Hayır," dedim. "Korkaklık edemeyiz, şimdi olmaz."

Nic hırsla, "Onu Valentino'yla Luca'ya söyle," dedi. "Böyle olduklarında onlarla konuşulmuyor."

"Ben ateşkes istemiyorum, Nic."

İnanamayarak, "Peki sence ben istiyor muyum?" dedi. "İntikamı hak ediyoruz. Sen intikamı hak ediyorsun. Bu akşam zorladı ama kaçtın. Sonunda Donata kaybetti, biz değil." Gözlerini devirdi, hüsranı büzdüğü dudaklarının kenarlarında birikmişti. "Luca'nın bunu neden böyle göremediğini anlamıyorum."

"Bir dahaki sefere silahım olacak. Daha iyi hazırlanmış olacağız." Neden bu kadar mücadele verdiğimi bilmiyordum. Sanırım korkuyla acının ve pamuk ipliğine bağlı faniliğimin aniden farkına varmamın altında, bir güç hissi ve kendi kararlılığım vardı. Güçlüydüm ben. Bu akşam hayatta kalmıştım. Luca'ya yardım etmiştim ve tekrar hayatta kalacaktım. Hepimiz kalacaktık. "Korkmuyorum, Nic. Onların yapacaklarından ve *benim* yapabileceklerimden korkmuyorum."

Bana gülümsedi. Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bak işte," dedi. "Esaslısın."

Havluyu kolumdan yukarı çıkararak dirseğimin içini ovaladı, parmakları bileğimin etrafında geziniyordu.

Kolunu tekrar aşağı indirdi. İstemeden elimden tutuyordu ve parmaklarım parmaklarının arasında kıvrılmıştı. Birbirimize fark ettiğimden çok daha yakındık. Boştaki eliyle omuzumdaki yaranın etrafında küçük daireler çiziyor, dezenfektan ve kanın kalıntılarını temizliyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim. Birdenbire dayanılmaz derecede yorulmuştum.

Elini çekerek havluyu kucağında katladı. İçtenlikle, "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Bu akşam harikaydın. Gerçek bir Falcone'ydin."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler." Sözcükler dilimden buğulu ve istediğimden çok daha samimi bir şekilde çıkıverdi. "Orman gibi korkuyorsun."

Dudağının kenarı titreşti. "Görünüşe göre ağrı kesiciler işe yaramaya başlıyor."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YÜZ MEZAR

"Bu vahşet dolu romantizmin hangi eşsiz türü acaba?" Kafamı kaldırınca Millie'yi odamın kapısında dururken gördüm. "Çünkü hiç hoşuma gitmedi."

"Buna arkadaşlık deniliyor," dedim. Ufkumun açık olduğu gelip geçici bir anlığına belki de bunun gerçekten de farklı bir şey, istemediğim bir şey gibi göründüğünü fark ederek Nic'ten uzaklaştım.

Uzun adımlarla odaya girdi. Topuklu ayakkabıları ve elbisesi hâlâ mucizevi bir şekilde bozulmamış duruyordu. Arkasından siyah kuyruğu süzülüyordu. "İsteğiniz üzerine, Bay Falcone, Efendimiz Valentino tarafından tam anlamıyla bilgilendirilip uygun bir şekilde tehdit edilmiş bulunuyorum."

"Ben ona seni tehdit etmesini söylemedim," dedi Nic. "Ona seni sakinleştirmesini söyledim. Sinir krizi geçiriyordun."

"Hah," dedi Millie düşüncelere dalarak. "O zaman o kısmı bedavadan araya ekledi sanırım. Her neyse, dudaklarım mühür-

lü farz edin. Annemle babamın yaşlandıklarını görmek istiyorum gerçekten."

Nic anlaşılmaz bir küfretti. "Gerçekten aileni mi tehdit etti?"

Millie ona alaylı bir ifadeyle güldü. "Sadece birazcık. Şu an en yakın arkadaşımla konuşabilir miyim lütfen?"

Nic ayağa kalkıp Millie'ye bir şeyler mırıldandı ve sonunda kapıyı arkasından kapatarak çıkıp gitti.

Millie etrafta dolanarak saçlarını yüzünden geriye doğru attı. "Kan davası," dedi.

Kafam boynumun santimetrelerce üstünde uçuyormuş gibi hissediyordum. Parmak uçlarım biraz uyuşuktu. Kafa sallayarak onayladım.

"Soph, *şaka* mı yapıyorsun ya? Bu, senin benim *tanımadığım* biri kılığına girdiğin bir tür zalim Cadılar Bayram şakası mı?"

İma ettiği şey karşısında irkildim. Gerçek kılığın, zoraki gülümsemelerle ve artık erişemeyeceği bir yerdeki bir geleceğe yönelik numaradan ilgi göstererek bu son birkaç aydır onunla takılan kişinin kim olduğunu bir bilseydi...

"Bir *kan davasındasınız*!" diye tekrar etti. "Bunu bana ne zaman söyleyecektin? Yoksa *cenazende* parçaları mı birleştirmem gerekiyordu sadece?"

Onu sakinleştirmeye çalışarak ellerimi havaya kaldırdım. "Açıklayacağım, Mil."

"Kesinlikle deneyebilirsin ama konuşarak bundan paçayı kurtaracağından şüpheliyim."

"Seni endişelendirmek istemedim. Yeraltı dünyasında işler bir nevi böyle yürüyor. Ne kadar az şey bilirsen o kadar güvende olursun. Milyonlarca yıl düşünsem bu akşam böyle bir şey olacağı aklıma gelmezdi. Seni bile bile asla tehlikeye atmazdım. Özür dilerim."

Burun kemerini sıktı. "Zaten yaralı olmasaydın seni gerçekten boğardım, Soph. Yemin ederim ki akıllı bir kıza göre, şu an gezegendeki en aptal insan gibi davranıyorsun. Benim karşı çıkış nedenimin senin bana kan davasından bahsetmemiş olman

olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, benim asıl sorunum senin bir kan davasının *ortasında* olman. Bu nasıl oldu ya?"

Yığılıp yüz yıl kadar uyumaya yönelik yoğun bir istek duyarak ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Benim bir Marino olduğumu biliyorsun. Anneme ne yaptıklarını biliyorsun."

"Burada, bütün bu vahşetin ortasında yaşayarak tam olarak neyi başarmaya çalışıyorsun? Bu akşam neredeyse öldürülmek üzere olduğunun *farkında* mısın?"

"Farkındayım."

"Bu aileyle takılmanın muhtemelen şu an yapıyor olabileceğin en kötü şey," diye ısrar etti. "Alnına kocaman bir hedef koymuşlar."

"O hedef zaten oradaydı, Mil. Marinolar benim de peşimdeler. Birlikle kalırsak daha güvendeyiz. Onlarsız, açık bir hedefim."

Millie, "Eee?" diye teşvik etti. "Hepsi bu mu?"

"Ne?" dedim.

"Burada olmanın tek nedeni bu mu?"

"Neden bahsediyorsun?" İmasıyla ilgili bulanık kafamda bir bağlantı kuramıyordum ama bir şey demeye çalıştığını anlayabiliyordum.

"Aşağıda Gino'yla konuştum," diye devam etti. "Sanırım buraya arabayla gelirken bana her şeyi anlattığını sanmış..."

"Anlattım," diye yalan söyledim.

"Anlattın mı?" diye meydan okudu.

Omuz silktim.

"Bana artık bir silahın olduğunu söylemedin."

"Ben..."

"Ah, affedersin. *İki* silahın," diye düzeltti.

Yine irkildim. "Gino sana bunu söylememeliydi."

Millie'nin ağzı açık kaldı. "Artık dışarıdan biri miyim?"

Nezaketsizliğimden anında pişman olarak, "Öyle değil," dedim. "Sadece onun daha ağzı sıkı olması gerektiğini kastettim. Yani şey değil o..."

Millie beni susturmak için elini kaldırdı. "Ayrıca bana ne kadar iyi bir nişancı olduğundan da bahsetmedin."

Ellerime baktım. Utanç yanaklarımı daireler hâlinde kızarttı. "Sana söylemenin bir anlamı olduğunu düşünmedim. Önemsiz bir şey."

"Önemsiz bir şey," diye tekrar etti. "Yani bu bir hobi mi?"

Onun gözlerine bakmaya cesaret edemedim. "Öyle bir şey."

"Benim buna inanmamı mı bekliyorsun? Ne kadar öfkeli birine dönüştüğünü görmediğimi mi sanıyorsun? Ne kadar farklı olduğu... En yakın arkadaşıma bakıp o yaralı, kırık kalbi, Jack'ten bahsettiğinde gözlerindeki o karanlığı, babandan bahsettiğimde tüylerinin diken diken oluşunu göremediğimi mi düşünüyorsun? Annenle ilgili ne kadar perişan olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sence..." deyip derin bir nefes aldı ve sesi titreyerek, "amcanı bir dahaki sefere gördüğünde silahı onun kafasına doğrultup tetiği çekmek istediğin için bu kadar çok talim yaptığını anlamıyor muyum?"

Yüzüm düştü. Onu zamanında düzeltemeyecek kadar yorgundum. Tabii ki ruhumu görebilmişti. Göremediğine neden inandığımı bilmiyordum. Beni herkesten daha iyi tanıyordu.

"Görüyorum," dedi. "Şimdi bile, onu benden saklayamazsın, o yüzden boş yere uğraşma. Güvenlik için buradasın, tamam ama intikam için de buradasın. Kabul et bunu. Aramızdaki güvene değer veriyorsan o zaman bana yalan söylemeyi bırakacaksın."

Kendimi ona –güzel, komik, akıllı, cesur ve elbisesinin içinde hâlâ parlayan en yakın arkadaşıma– bakmaya zorladım. Ben de burada, onun altında kurşunla yaralanmış, annesinin mavi elbisesinde yamulmuş bir hâlde durmuş, zaten bilmesine rağmen, ona içten içe kim olduğumu göstermeye hâlâ korkuyordum.

Millie geriye kalan tek kişiydi. *Maskeyi çıkar,* diye düşündüm. Bu akşam herhangi bir şey kanıtladıysa, o da insanın kim olduğundan kaçamayacağıydı.

"Tamam," diyerek teslim oldum.

"Tamam mı?" Önümde kollarını kavuşturmuş duruyordu.

"Falconelere yanaştım çünkü Jack'in anneme acı çektirdiği şekilde, bana acı çektirdiği şekilde acı çekmesini istiyorum," dedim. "Onu öldürmek istiyorum. Bu anlık bir his ya da ıstırabın etkisi değil. Bu yapılması gereken şey ve bunu yapan kişi ben olmak istiyorum. Falconeler bana yardım edecekler ve işim bittiğinde, Donata Marino'yu da öldürmek istiyorum. İntikamımı alana dek rahat etmeyeceğim. Jack ettiğini bulana kadar rahat etmeyeceğim. Ben her zaman bu yeraltı dünyasının bir parçasıydım, Millie. Bu kanımda ve kalbimde var. Artık bundan kaçmayacağım. Gerçek kişiliğimden kaçmayacağım." Yüz ifademi görebilsin diye dirseklerime yaslandım.

Boğazı boğuk bir kahkahayla tıkandı.

"Gerçek bu," dedim. "Eski Sophie öldü. Hiçbir zaman yoktu zaten ve benim olmam gereken kişi bu."

Millie bana ağzı açık baktı. Bir anda bütün dişleri görülebiliyordu. Ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Ah, Soph, ciddi olamazsın."

"Omzumdaki kurşun yarası kadar ciddiyim." Artık açılmıştım. Her şeyi bilse de olurdu. "Aslında, hayatımda daha önce hiçbir konuda daha ciddi olmamıştım. Sana bu yanımı göstermek istemedim. Seni korkutmak ya da tehlikeye atmak veya bana şu an baktığın gibi bakmana neden olmak istemedim ama gerçek şu ki ben artık zayıf ve çaresiz olmaktan bıktım, kendi hayatımın kenarlarında olmaktan bıktım ve diğer insanların benim için kararlar vermesine izin vermekten bıktım. Gücümü geri kazanacağım. Bu karmakarışık, karanlık ve korkutucu ama ben korkmuyorum, Millie. Ben buyum."

Millie aramızdaki sessizliğin uzamasına izin verdi. Yüzünü bir dehşet ifadesi kapladı. Kollarını göğsünde kavuşturarak gümüş-elmas kolyesini ışıkların altında ışıl ışıl parlayana dek yukarı kaldırdı.

"Özür dilerim," dedim. "Hak ettiğin arkadaş olmadığım için özür dilerim ve seni bu akşam tehlikeye attığım için özür dile-

rim. Annenin güzel elbisesini mahvettiğim için özür dilerim. Balonu mahvettiğim için özür dilerim ve şu an benimle burada, yüzünde o ifadeyle durmak zorunda olduğun için özür dilerim."

Yüzü buruştu. "Soph..."

Onun rahatsız görünen ifadesine rağmen, "Seni seviyorum," diyerek devam ettim. "Sen benim dayanağım, en yakın arkadaşım, kız kardeşim, hayatımdaki en iyi şeysin ama bu konuda yanımda duramayacağını biliyorum. Senden asla bunu istemem. Beni anlamanı ve yapacağım diğer şeyler için beni affetmeni beklemiyorum. O nedenle gidebileceğini bilmeni istiyorum. Bu da sorun değil. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Gidebilirsin."

"Gitmek mi?" diye tekrar etti sanki sözcüğün hiçbir anlamı yokmuş gibi. "Nereye gideyim?"

İstemeye istemeye odayı sonra kendimi işaret edip elimi kucağıma bıraktım. "Buradan uzağa," derken sadece sallantıda ve üzgün hissetsem de güçlü ve emin görünmeye çalıştım. "Benden uzağa."

Millie'nin alnı kırıştı, bir anlık afallamış bir ifade takındı, sonra da gözlerini devirdi. "Ah, Tanrı aşkına! Bu kadar abartma."

"Abartmıyorum," diye karşı çıktım. "Ciddiyim ben."

"Yani seni devasa felaketle baş başa bırakıp çekip gidecek değilim. Sen şu an sadece kötü kararlar ve yanlış bilgilerle edinilmiş fikirler yumağısın ama bu senin hatan değil. Çok şey kaybettin. Neden boşlukta olduğunu anlıyorum ama bu, çekip gideceğim anlamına gelmez. Hem de şimdi. Bariz bir şekilde bana ihtiyacın varken değil. Yani sen benim ne tarz bir insan olduğumu sanıyorsun? Gerçekten."

"Seni suçlamazdım."

Cevabımı geçiştirdi. "Sadece yanında kalmakla yetinmeyeceğim, elim değmişken seni bu rezaletin içinden de çekip çıkaracağım. Planlarımız var bizim. Okulu bitirip seyahate çıkacak ve maceralar yaşayacağız. Senin ilginin bir saniyesini bile hak etmeyen uyduruk bir pisliğin peşinden koşarak ölmeyecek ya da hapse girmeyeceksin. Jack'i polise ya da Nic'e, hatta şu gariplik

abidesi Felice'ye bırak istersen ama geleceğini bu aptal uğruna harcama. Geçmişinden zaten yeterince çok şey aldı."

"Bu iş bitene kadar buradan ayrılmayacağım, Mil."

Kendini yatakta yanıma bıraktı. "Evet, ayrılacaksın."

Bu kez daha ciddiyetle, "Hayır, ayrılmayacağım," dedim.

An gerginleşti. Birbirimize dikkatlice baktık. İkimiz de bir aralık, birinin yenilgiye razı olmasını bekliyorduk. Millie durumu benim gördüğüm gibi göremiyordu. Ona mantıklı olarak bakıyordu. Ben de kişisel olarak bakıyordum. Tüm farkı da bu yaratıyordu. Bu benim görevimdi, intikamımdı, iyileşmeye giden yolumdu.

"Onu öldüreceğim ve senin beni durdurmak için söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Hiçbir şey," dedim.

Eli ağzına gitti ve sözcükleri parmakları yüzünden boğuk çıktı. Sonunda anlıyordu. Ne demek istediğimi biliyordu. "Yüce Tanrım, Sophie."

Ona gözlerimi kırpmadan baktım.

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

"Duymuyorum." Gözlerini kapattı. "Gerçek değil bu. Duymuyorum."

"Gerçek bu," dedim ona. "Amcamı öldüreceğim."

Birkaç dakikalığına sessizdi; şaşkınlığı ve inanamayışı yüz hatlarında birbirleriyle bir mücadele veriyordu. Sonra tekrar canlandı, gözlerini açıp bana sinirli gözlerle baktı. Havada bir resim yapıyormuş gibi elini salladı. "O zaman iki mezar kaz, Sophie. Bir tane Jack, bir tane de kendin için. Hatta daha da iyisi neden yüz tane yazmıyorsun?" Arkasına dönerek koridoru işaret etti. "Her Falcone, her Marino ve seni seven her lanet olası aptal için bir tane kaz. Gidip birini vurmadan bütün mezarları kaz çünkü aptal bir savaş geldiğinde hepimizin *işi bitti* demektir. Seni seven bu insanlar çekip gitmeyecekler ve onların ölmesine neden olacak senin inatçılığın, tıpkı aynı inatçılığın *seni* öldüreceği gibi." Parmağını omzuma doğrulttu. "Tıpkı bu akşam az

kalsın yapıyor olduğu gibi. Yoksa omzunun kalbine ne kadar yakın olduğunun farkında değil misin?"

"Senin dahil olmana gerek yok. Sana bunu söyledim," dedim.

"Durumu böyle basitleştirme," diye çıkıştı. "Tabii ki dahilim. Sen dahilsin, o yüzden ben de dahilim. Ayrıca senden önce ölmem için dua etsen iyi edersin çünkü benden önce öldürülürsen o zaman iki kez ölmek zorunda kalacağım." Gözleri doldu ama bağırmaya devam etti. Sesi gittikçe daha da yükseldi. "Kendi hayatına nasıl bu kadar az saygın olabilir?"

"Hangi hayat?" diye sordum. "Jack'in benden aldığı mı? *O* hayat mı?"

"Kendi hayatını kendin kontrol ediyorsun, Sophie."

Başım dönmeye başladı. Uzanmaya ihtiyacım vardı. Uyumaya ihtiyacım vardı. "Yorgunum, Mil. Bu tartışmaya tekrar giremem." Ne onunla ne de Luca'yla. "Ne yaptığımı biliyorum. Nereye gittiğimi biliyorum."

Bana kafasını salladı. Ellerini bileklerime indirerek beni düşüncelerimden çekip çıkarabilecekmiş gibi onları sıkıca kavradı. "Buradan ayrıl, Sophie. Çok geç olmadan."

"Çıkış yok. Bunu göremiyor musun? Marinolar tarafından mimlendim. Onlar da beni, benim onları istediğim kadar istiyorlar."

Millie yüzünü buruşturdu. Söyleyecek bir şey arayarak, "Hayır," dedi. "Bu olamaz."

"Öyle," dedim kararlılıkla. "Burası en güvenli yer. Tek yer."

"O zaman babanın sana verdiği adrese git," dedi. "En azından bir süreliğine. Sen şeyi çözene kadar..."

"Delirdin mi sen? Yalancı, katil babama güveneceğimi sana düşündüren ne?"

"O seni seviyor, Sophie. Seni tuzağa düşürmezdi."

"Düşürmez miydi?"

Millie kafasını iki yana salladı. "Sana yardım etmek istiyor. Şimdi ben de anlıyorum. Zamanında anlamamıştım ama o senin çamura ne kadar battığının farkında."

"Adresi attım," diye hatırlattım.

"Onu hatırlıyor olmalısın. En azından bir kısmını. Araştırmaya değmez mi?" diye ısrar etti. "Güvenli ev gibi bir şey olabilir... seni orada aramazlardı."

"Tabii babam onlara söylemezse."

Millie, "O bir canavar değil. Öyle yapmayacağını biliyorsun," dedi.

"Sorun da bu ya," dedim. Üstüme yeni bir yorgunluk dalgası çöküyordu. Arkaya yastığıma yaslandım. "Bilmiyorum. Artık bilmiyorum."

"Tipin kayıyor."

"Ağrı kesiciler yüzünden," derken göz kapaklarımı açık tutmakta zorlandım.

Millie bir of çekti. "Sen uyuyup onların etkisi geçene kadar bu konuşmayı askıya alalım. Hadi sana pijamalarını giydirelim."

Elbisenin fermuarını açarak, "Özür dilerim," diye geveledim. Ellerim ağır çekimde hareket ediyordu. Gözlerimin yanlarından bulanık görüyordum. Omzumda artık acı yoktu. "Elbise lekelendi."

Millie elbiseyi sıyırarak çıkarmama yardım etti. Ben yumuşak şekerler gibi bir o yana bir bu yana düşerken işin çoğunu o yaptı.

"Elbise umurumda değil, Sophie."

Üstüme bir tişört ve eşofman altını geçiriverdim. "Umursamanı dilerdim."

"Hayır, dilemezdin," dedi.

"Daha az gözlemci olsaydın keşke."

"Sen de keşke daha az inatçı olsaydın."

"Sen de benim kadar inatçısın."

"Hı-hı," deyip beni yorganın altına soktu. "Kazanacağımı da bu şekilde biliyorum."

"Neyi kazanacağını?"

Göz kapaklarım düşüyordu. Bir huzur hissine kapıldım, sanki kendi bedenimin üstünde havada uçuyormuşum gibi. Tartışma çok aşağılarımda, başka bir yerdeydi.

Yorganımı etrafıma örttü. Sesini alçaltarak saçlarımı yüzümden geriye aldı ve ben uykuya dalarken sesi peşimden karanlığa geldi. "Bu tartışmayı ben kazanacağım. En son yaptığım şey olsa da seni buradan sürükleyerek çıkaracağım."

Sonra da gittim, o da gitti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAHVALTI

"Kahvaltılık gevreğimin tadı tuhaf."

"Hâlâ kafan iyi olduğu için," diye belirtti Nic. "Bu sabah kaç tane ağrı kesici aldın?"

Çatır çutur yerken ona iki parmağımı kaldırdım. "Her şeyin tadı *marshmallow* gibi."

Gülerek, "Çünkü Lucky Charms* yiyorsun," dedi.

Ağzım hâlâ doluyken ona gülümsedim. Sincaba benzediğimi hayal ettim.

Dört tavada kapsamlı bir kızartma işlemi yapan Elena, "Omzun bu sabah nasıl?" diye sordu.

Ne kadar acıdığını görmek için kolumu döndürerek, "İdare eder," dedim.

Evet. Hâlâ acıyordu.

Felice masanın başında, köpüklü kapuçinosunun tepesinden

* Kavrulmuş yulaftan yapılan renkli *marshmellow* şekilleri ve parçacıkları içeren Amerika menşeili bir kahvaltılık gevrek –*çn*

bana bakıyordu. "Silah Yaralanması Kulübü'ne hoş geldin, Persephone. Yenilmez hissediyor musun kendini?"

"Hayır," dedim. "Hissetmeli miyim?"

Kıvrılan gülümsemesiyle, "Hayır. Hissetmemelisin," dedi.

Bu üstü örtülü tehdidini de diğerleri gibi sineye çekip mutfağı domuz pastırması kokusu sararken bir kaşık dolusu Lucky Charms'ı daha mideye indirdim.

Elena omzundan geriye doğru, "Kaç yumurta, Gino?" diye sordu. Üstünde hâlâ ipek sabahlığı vardı, uzun koyu renkli saçları dalgalar hâlinde beline düşmüştü.

Gino, "Altı," diye seslenirken konuşması ağzındaki kızarmış ekmeğin arasından süzüldü.

"Dom?" diye sordu Elena.

Gino onun yerine, "Dört," dedi.

"Nic?"

"Üç. İki tane pastırma lütfen."

"CJ?"

CJ, "Üç ve iki tane de pastırma lütfen," dedi Nic'e bakarak. Dom geçen akşam CJ'i arabasını sürmeye çalışırken yakalamıştı ve onu neredeyse tahtalı köye gönderiyordu. Bu yüzden de CJ kahramanına duyduğu hayranlığını geçici olarak Nic'e yöneltmişti.

Bir kaşığı daha tadını neredeyse hiç almayarak şapır şupur yedim. Sadece birkaç saattir uyanık olsam da şimdiden bitkin düşmüştüm. Omzum hafif sızlıyordu. Göz kapaklarım ağrı kesiciler yüzünden ağırdı ve Felice'nin masanın karşısından bana baktığını hissedebiliyordum.

Elena bir anlık duraklamanın ardından, "Sophie?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedim.

"Valentino nerede?" diye sordu Gino. "Cumartesileri genelde erken kalkar."

Felice, "Kardeşiyle birlikte," dedi.

Dom gözlerini devirdi. "Valentino, kendisi onu daha etkin bir şekilde pataklayabilmek için muhtemelen Luca'nın gerçek bir yumruk torbasına dönüşmesine yardım ediyordur."

Felice kıkırdadı. Sonra eğlendiğini gizlemek için bardağına doğru eğildi.

Dom'a, "Onu rahat bırak. Sen orada değildin," diye kızdım.

"Evet, çünkü ben alkol karıştırılmış meyve suyu içip yerel bir lisede kostüm giyme oyunu oynamaktan zevk alan aptal bir genç değilim."

"Ayrıca davetli değildin," diye belirtti Nic. "Çünkü kızlar senin jöleni tiksindirici buluyorlar."

Gülme sırası bendeydi. Nic bana onaylayan bir bakış attı. CJ gülümsemesini bastırdı. Dom'a karşı tam gaz Judas gibi davranmaya hazır değildi henüz.

Dom hiç gülümsemeden, "Çok komik," dedi. "Neredeyse Sophie'nin hâlâ kendisini çaresizce becermeye çalışan seni değil *Luca*'yı davet etmesi kadar komik."

Bir sonraki lokmamı püskürttüm.

Elena aniden arkasına dönerek, "Dominico!" diye bağırdı. "Bu evde öyle konuşmayacaksın. Hem de daha küçük çocukların önünde kesinlikle hiç."

CJ, "Ben çocuk değilim," diye çıkıştı.

Nic çatalını Dom'a fırlattı ve yüzünün yan tarafına isabet ettirdi. Sandalyeleri aynı anda geriye ittirilirken yeri çizerek gıcırdadı. İkisi de masanın üstünden birbirlerine doğru atıldılar. Gino, Nic'i belinden yakalayıp diğer tarafa, Dom'dan uzağa döndürdü. Ben de ayağa kalktım ve Dom'un ellerini masanın üstünde vurarak geri ittim. "Otur yerine, seni dangalak."

"Gözümü çıkarabilirdi."

Elena, "Sen de hak etmiş olurdun," diye kızdı. "Ben bir kurt sürüsü mü yetiştirdim?" Ellerini tavana doğru kaldırdı. "*Ti prego, Dio, dammi la forza!*"*

Felice bıyık altından gülerek ve kahvesini yudumlayarak olduğu yerde kaldı. Bir yanım Nic'in çatalının Dom'a isabet etmeyip amcasının suratına saplanmasını istedi. Bu adamın ne kadar yılan olduğunu nasıl kimse göremezdi ki?

* (İta.) Lütfen, Tanrım, bana güç ver! –*çn*

Dom, "*Sakin ol,*" diyerek tekrar oturdu. "Sadece söyledim."

"Sophie, Luca'yı davet etmedi. Luca ona göz kulak olmak için gitti," dedi Nic.

Gino, "İyi ki de gitmiş. Yoksa mahvolurdu," dedi.

"*Luca* mahvolurdu," diye açıkladı Nic. "Zola'yı etkisiz hâle getiren Sophie'ymiş."

Felice sonunda dahil olarak, "Ama onu öldürmemeyi seçmiş," dedi.

Gözlerimi ondan kaçırmadan, "Şartlar fazlasıyla karmaşıktı, Felice," dedim.

"Öyle mi?"

Elena tekrar arkasına döndü. Sesi tavanın cızırtısına karışıyordu. "Söyleyecek bir şeyin mi vardı, Felice? Belki de doğrudan söylemelisin."

Felice yine köpek balığı sırıtışını takındı. "Ben sadece Zola Marino'nun kim olduğuna bakılmaksızın, Luca ya da Persephone'nin fırsatları varken onu öldürmeleri gerektiğini belirtiyordum. O kadın şimdiye kefaretle salıverilmiştir ve hepimiz onun serseri bir kurşun olduğunu biliyoruz. Masum gençlerle dolu bir lise balosuna çıkıp gitmek ve silahını ateşlemesi kesinlikle bunu destekler nitelikte." Tekrar sandalyesine oturarak parmaklarıyla masanın üstünde sabit bir ritim tutturdu. Kimse hiçbir şey söylemeyince de dediğini tekrarladı. "Luca bu işin icabına bakmalıydı."

Elena bıçağını Felice'ye doğrultup onu havada onun kafasının hatlarında döndürdü. "Sence Zola'yı vurup bunun için kelepçelenmeli ve hayatının geri kalanı boyunca hapis mi yatmalıydı?"

Felice omuz silkti. "Ne olacağını kim söyleyebilir ki?"

Nic, "Sağduyu," diye cevap verdi. "Polis her yerdeymiş. Jack ve Donata bile geride kalmamış ki Zola onların ailesi. Luca bunun için hapse tıkılırdı."

Dom gergin bir tavırla, "Bu ailenin aktif üyelerinden de bir tanesi azalmış olurdu," dedi.

"Ve tepeye çıkan yolundan bir kişi daha eksilirdi," diye ekledim.

Felice'nin gözleri bir parça açıldı.

Diğerleri sessiz kaldı.

Bana dişlerini bileyerek, "Dikkatli ol," dedi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ATEŞKES

Luca kapıyı açıp içeri girdiğinde, ben ayaklarımı sehpanın üstüne uzatmış kütüphanede oturuyordum. Diğer herkes öğleden sonra için dışarı çıkmıştı. Bu nedenle de onu yakın zamanda görmeyi beklememiştim.

"Selam." Telefonumu bırakıp Millie'yle etmekte olduğum sadece hareketli resimlerden oluşan yoğun sohbete ara verdim. Doğrulup oturmaya çalıştım ama hareketlerim her zamankinden daha uğraştırıcıydı ve iki katı zaman alıyordu.

Beni baştan aşağı süzerek, "Selam," dedi. Geniş bir kapüşonlu onu saklasa da olsa da gözleri bandajlı omzumda kaldı.

"Beni süzmeyi bırak, Luca. Harika görünmüyorum."

Luca yanımdaki sandalyenin koluna yaslandı ve tıraş losyonu üzerime geldi. Gizli anların ve kaçamak öpücüklerin anılarına dalıp gitmemeye çalıştım. "Nasılsın?" diye sordu.

"Ah, bilirsin işte, ölü değilim," derken kafamı kaldırıp ona baktım. "Bu da bir şey."

Luca gülmedi. Her zaman ışıl ışıl olan gözlerinin kenarları

kızarmış, altları morluklarla kaplanmıştı. Saçları dağınıktı ve yüzünden geriye alınmıştı, giydiği gri kazağın boynu kırışmıştı. Yine de her şeye rağmen, bir GUESS reklamından çıkıp gelmiş gibi görünüyordu.

Kararlılıkla, "Komik değil," dedi. "Hem de hiç komik değil."

Doğrularak iç geçirdim. "Neredeydin? Seni dün akşamdan beri görmedim." *Biliyorsun işte, o koridorda birlikte az kalsın ölmek üzere olduğumuz zamandan beri.*

Bir elini saçında gezdirdi. "Valentino'yla konuşuyordum. Bütün bunları daimi olarak sonlandırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bütün sabah şehirdeydim ve Marinolara bir mesaj ulaştırmaya çalıştım. Gelecek haftaya bir barış görüşmesi planlıyoruz."

"*Barış görüşmesi* mi? Nesiniz siz? Savaş hâlindeki iki ülke mi?"

Luca ciddiyetle, "Öyle sayılırız," dedi. "Ateşkes çağrısında bulunacağız."

"Ateşkes mi?" diye tekrar ettim. "Çat diye *karar verdiniz*? Ben senle Valentino'nun sadece bu olasılığı değerlendirdiğinizi sanıyordum."

Luca tavrını değiştirmeden, "Değerlendiriyorduk. Şimdi de değerlendirmeyi bitirdik. Karar verildi," dedi.

İnanamayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Geri kalanımız olmadan mı?"

Luca kafasını yana doğru eğdi. "Bu kararı vermek bize düşüyordu."

Ayağa kalktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bunu benim arkamdan yaptığına inanamıyorum."

"Arkandan mı?" Hırsla dudakları büzüldü ve daha önce gördüğüm hiddetli Luca bir an göründü. "Bundan dolayı içinin *rahatlayacağını* sandım," dedi.

"Donata Marino'nun lise balomda bana *ateş açtığının* ertesi günü sen ona zeytin dalı uzattığın için içimin rahatlayacağını mı düşündün? *Aklını* mı kaçırdın sen?"

Luca da ayağa kalktı. "Ya *sen*?"

Kafamı iki yana salladım. "Bu şekilde vazgeçtiğine inanamıyorum."

Konuştuğunda sesi aşırı sakindi. "Dün akşam neredeyse *ölüyordun*, Sophie. Neredeyse *ölümünü izliyordum*."

Ona doğru bir adım atarak bütün öfkemi ve hüsranımı aramızdaki alana ittim. "Ama ölmedim, Luca. Önemli olan da bu. Hâlâ buradayım ve onların bir adamı eksik. Şimdi üstünlük bizde."

"Üstünlük umurumda değil," derken benim gibi hızla sakinliğini kaybediyordu. "Hayatlar umurumda. *Senin* hayatın umurumda. En azından birimizin umurunda olmalı."

Dilimden âdeta zehir saçarak, "Bu da ne demek oluyor?" dedim.

Luca bana öfkeli gözlerle baktı. "Senin bu davanın dışında bir hayatın olduğu anlamına geliyor, Sophie. *Olasılıkların* var. Zarar vermek istediğin her şeye bakıp mutlu olabileceğin onca yola bakmaya başlamanı istiyorum. Kendin için hayal ettiğin o hayat var ya? Üstüne konuştuğumuz hayat hani. O hayata sahip olabilirsin. Hâlâ hepsine sahip olabilirsin. Onu düşünmeye başla. Olasılığı düşünmeye başla."

İşte yine beni idolleştiriyordu ve onun benim buna, Donata'nın bedel ödemesine ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlayamayışı beni çok sinirlendiriyordu.

Öfkemi içimde tutarak konuşurken kendimi elimden geldiğince sakin tuttum. "Peki ya ben farklı bir şey istiyorsam? Bunun hiçbir değeri yok mu?"

Luca kararlılıkla, "Ateşkes yapacağız. Bu bir müzakere değil. Sadece haberin olsun istedim. Memnun olacağını düşünerek aptallık etmişim," dedi. Ben cevap veremeden, arkasını dönüp dışarı çıktı.

Sert adımlarla arkasından gittim. "Hey! Geri gel hemen."

Arkasına döndü. Sözleri loş koridorda âdeta kıvılcımlar saçıyordu. "Ne var?" dedi.

"Bu mu yani?" dedim. "Kan davası bitecek, sen de beni görmezden gelmeye devam edeceksin. Ben yokmuşum gibi yapacaksın."

Bana doğru bir adım attı. "Ben ne zaman sen yokmuşsun gibi yaptım ki?"

"Bana günlerce bakmadığın zaman," diye bağırdım. "Benimle konuşmadığında. Bana danışmadan kararlar verdiğinde. Ben yokmuşum gibi davranarak ortalarda gezindiğinde. Beni *düşünmeden* günler geçirdiğinde."

Ellerini saçlarına daldırıp sonra da yanlarında serbest bıraktı. "Sophie, ben *her zaman* seni düşünüyorum. Anlamıyor musun?" Sesi hüsranla teklerken bir adım daha yaklaştı. "Seni düşünmekten *başka* hiçbir şey yapamıyorum. Bütün zamanımı senin güvenliğinle ilgili, mutlu musun diye, iyileşiyor musun diye endişe duyarak geçiriyorum ve sen burada durmuş benden seni tekrar ateşe atmamı istiyorsun."

Bu söyledikleri vereceğim karşılığı bana yutturdu. O önümde durmuş nefesinin yavaşlamasını beklerken, şaşkınlıkla donakalıp orada öylece durdum.

Biraz daha yaklaştı ve ben onun açıklamasını bekleyerek kıpırdamadan durdum. Çakıyı çıkarıp sapını aramızda tuttu. Tepesinde adı yazıyordu. O sırada cebinden bir kâğıt çıktı.

Ben kâğıdı yere düşerken yakalarken, "Sana *bıçağımı* verdim. Sana sahip olduğum en önemli şeyi verdim," dedi.

Kâğıdı beyaz bayrak gibi aramızda tuttum. "Bu ne?"

Asık suratla cebine bakarak "Ah," dedi. Bıçağı kaldırdı. Sesi alçaldı. "O..."

Onun beni durdurmasını bekleyerek kâğıdın katını yavaşça açtım. Durdurmadı.

Benim notumdu.

Benim notum...

Bir milyon yıl öncesinden.

Otoritene saygı duymamama memnun olmadın mı? ☺

Onu aramızda tutup parmaklarım titrerken öylece bakakaldım.

Luca teslim olmuş bir sesle, "Ben her zaman seni düşünüyorum," dedi. "Sadece durumu düzeltmeye çalışıyorum, Soph."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Notumu sakladın?"

"Evet, sakladım."

Utandığını hissedebiliyordum. O yüzden notu katlayıp ona geri verdim. Onu cüzdanına arasına yerleştirip kot pantolonunun arka cebine koydu. Onunla bu konuda, herhangi bir konuda tartışmak istemiyordum artık. O, benim için fazla önemliydi. Onun gülümsediğini görmek ve güldüğünü duymak istiyordum. Onun yanında olmak istiyordum. Luca'nın yanındayken kalbimin kapıları bir parça aralanıyordu ve gerçek hislerimden daha az korkuyordum. Bazen insanlar dinlermiş gibi yaparlar ama aslında kendileriyle ilgili bir şey söylemek için konuşmada bir aralık olmasını ya da daha neşeli konulara geçebilmek için üzüntünüzden bahsetmeyi bitirmenizi beklerlerdi. Luca beni *gerçekten* dinliyordu. Gerçekten umursuyordu.

"Seninle kavga etmek istemiyorum," dedim.

"Ben de seninle kavga etmek istemiyorum."

Onun gözlerine bakmak gibi bir hata yaptım. Ta içime, kalbime işledi.

"Ateşkes?" derken sesim aniden kabaran arzuyla pürüzlü çıktı.

"Ateşkes."

Yumuşak bir tonda, "Biliyor musun? Çok kafa karıştırıcısın, Luca," dedim. "Bazen bir kopya kâğıdına ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Ne düşündüğünü ya da ne istediğini asla bilemiyorum.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bir an sessizlik oldu ve sonra biraz daha yaklaştı. "Ne istediğimi bilmek istiyor musun, Sophie?"

Kafa salladım. "Evet."

"Seni öpmek istiyorum."

Sertçe yutkundum. "O zaman neden öpmüyorsun?"

Luca kıpırdamadı. "Çünkü yapmamam gerekir."

Göğsümdeki çılgınca çarpıntı yüzünden dikkatim dağıldığı için biraz fazla tereddüt ettim. Luca kendine gelmişçesine doğruldu ve benden bir adım uzaklaştı, sonra bir adım daha. Kendine tekrar hâkim oldu ve yüzündeki kararsızlık ifadesini silip boğazını temizledi.

Ona doğru gittim. "Çok fazla düşünüyorsun, Luca."

"Evet," dedi.

"Bütün kararları vermeye alışkınsın."

"Evet."

"Ama bu işte iki kişiyiz. Biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"O zaman ben karar vereceğim." Bedenimi yoğun bir arzu sardı ve kendime hâkim olamadan, onun gömleğinin yakasını tutmuş, onu kendime doğru çekiyordum. Anında karşılık vererek kollarını belime doladı. Beni kendisiyle birlikte geri geri götürürken bedeni bedenimle birleşti.

"Evet." Beni koridorun ortasındaki nişin içine döndürdü. Bir elini belime bastırıyor, diğeriyle de kafamın arkasını tutuyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ben de onu kabul etmek için dudaklarımı araladım ve dili dilime değdiğinde, arzusunu benimki kadar yoğun hissedebiliyordum. Parmaklarını saçlarımda gezdirerek beni daha da kendine çekti. Omzumdaki sızıyı göz ardı edip onun her bir yanını tadabilmek için, beni ne kadar istediğini hissedebilmek için parmak uçlarımda yükselerek ellerimi ensesinde birleştirdim.

Nefes nefese geri çekildi. Nefesini toplarken parmakları dudaklarımda gezdirdi. Alınlarımız birbirine yaslıydı. O bar dokunurken gülümsedim ve dudağımın kenarından öptü.

"Bir daha," diye fısıldadım.

İniltisi boğazına takıldı. "Bir daha," diyerek dudaklarını daklarıma bastırdı. Biz o nişin içinde birbirimize yapışık h durup öpüşürken ve nefes almaya çabalarken bütün zaman ramı yok olmuştu. Nerede olduğumu unuttum ve dilinin d

her dokunuşunda, içimdeki karanlık, parçalara bölünüyor gibi geldi, birazcık da olsa.

Sonsuzluk gibi gelen ama yeterince uzun olmayan bir sürenin ardından, dudaklarımı dudaklarından çektim. Burnumu burnuna değdirdim. Yumuşak bir tonda, "Fazla düşünmediğinde ne olduğunu gördün mü?" dedim. Parmak uçlarım hâlâ saçlarının arasında kayıptı.

Avucunu boynuma getirdi. Başparmağıyla kulağımın arkasındaki hassas noktayı okşadı. "Bunu sonsuza kadar yapabilirim," diye geveledi. Sıcak ve dokundurduğu yerde bir his bırakan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sonra bana bakmak için tekrar geri çekildi. "Kendi adımı bile zar zor hatırlayabiliyorum."

Dudaklarım dudaklarındayken gülümsedim. "Bizi biri bulmadan önce gitmeliyiz."

"Haklısın," deyip beni tekrar öptü. "Ama tadın çok güzel."

"Sen de muhteşem kokuyorsun." Aslında o nişten asla çıkmak istemiyordum. İçinde bulunduğumuz koza mükemmeldi – ateş, adrenalin ve baş döndürücü bir coşkuyla doluydu.

"Altı tane daha," deyip gülümserken beni hızlı hızlı birkaç kez daha öptü.

Ellerimi ondan çekemiyordum. Sanki ikimizin de geri çekilemeyeceği bir şey başlatmıştık. Otokontrolden eser yoktu. Otokontrolüm olduğu bir zamanı bile hatırlayamadım.

Onu kendime çekerek, "Üç tane daha," dedim. Memnuniyetle teslim oldu. Dudaklarını aralarken güldü.

Sessizlik bir haykırışla böldüğünde, birinin vurulduğunu sandım ya da en azından bağıran insanın bize bu kadar inanılmaz derecede yakın durmadığını düşündüm. Luca arkasına dönerken, ben de nefesim kesilip boğazım tıkanırken geri çekildim. Darbe sağ yanağına geldi ve geriye doğru savrularak kafasını duvara çarptı.

Nic onu yakasından tutup nişin dışına fırlattı. Bağrışları bir dizi şiddetli küfre dönüşürken kendisini abisinin üstüne attı. Bağırarak peşlerinden gittim ve neredeyse Nic'in peşinden gelen

Dom ve Gino'ya çarpacaktım. Paltoları iliklenmişti ve gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi abilerine bakıyorlardı. Yüzleri şaşkınlıkla kırışmıştı. Hepsi birlikte eve gelmişlerdi ve Luca'yla ben birbirimize o kadar dalmıştık ki hiçbir şey duymamıştık.

Luca kafasını eğerek Nic'in bir sonraki yumruğundan kaçtı ve nişin içine çekilerek kardeşine ellerini kaldırdı. "Sakin ol, Nicoli."

Nic ona bir boğa gibi saldırarak Luca'nın gövdesine çarptı ve ikisini de ilerideki tırabzana götürdü. Gino, Dom ve ben de onların peşinden gittik. Onların bağrışlarıyla benimki birbirine karışıyordu. Valentino antredeydi. Üstünde hâlâ paltosu vardı ama önündeki sahneyi incelerken yüzü bir dehşet ifadesiyle buruştu.

Nic tekrar Luca'nın üstüne atıldı ama kaçırdı ve yumruğu duvara çarpınca çatırdadı. Çığlığı vahşiydi.

Valentino'ya, "Durdur onları! Bir şeyler yap!" diye bağırdım.

Valentino bezgin bir hâlde, "Yapamam. Onlara baksana," dedi.

Dom ve Gino'ya döndüm. "Birisi yaralanmadan önce ayırın onları."

"Ne oldu ya?" diye sordu Dom. "Neler oluyor?"

Felice dış kapıdan içeri girip kapıyı arkasından çarparak kapattı. Mor bir atkı takmıştı, siyah trençkotunun yakaları yukarı kaldırılmıştı. Adım atarken durakladı ve Luca, Nic'in dizinin arkasına tekme atıp onu bir anlığına hareketsiz bırakırken ağzı açık kaldı.

Nic yere düşerek Luca'nın ayak bileğinden tuttu. Luca dengesini kaybetti ve Nic'in üstüne düştü. Yine boğuşmaya başladılar.

Kolundan çekiştirerek, "Dom, lütfen, ayır onları," dedim.

Arbedenin etrafında dolanarak, "Konu ne? Önce kimin tarafında olduğumu bilmem gerek," dedi.

Lanet olsun. Onun da Luca'nın karşısına geçmesini istemiyordum. Nic'in neden bu kadar öfkeli olduğunu bilseydi öyle de yapardı.

Valentino silahını havaya ateşledi.

Yankılanan çatırdama sesi herkesin afallayarak hareketsiz kalmasına neden oldu.

Luca ve Nic birbirlerinden ayrıldılar.

"Tavanım!" diye haykırdı Felice.

"Aklını mı kaçırdın sen, Valentino?"

Valentino, "*Calmati,*" diyerek uyardı. "İş çığırından çıkıyordu."

Felice tavanındaki yeni deliği inceliyordu. Ağlayacakmış gibi duruyordu.

Valentino da Luca ve Nic'i inceliyordu. Çocuklar birbirlerine gerçek anlamda bir zarar vermemişlerdi... henüz. Luca'nın dudağı kanıyordu. Nic'in çenesi morun kötü bir tonuna bürünüyordu.

Valentino onlara, "Bitti," dedi. "Her neyse bitti."

Luca ellerini kaldırdı. Kendinden gerçekten utanmış gibi görünerek, "Özür dilerim," dedi.

Nic ani hareketsizliğinden çıkarak, "Hayır!" diye tısladı. Birden arkasına dönüp parmağını Luca'nın göğsüne batırdı. "*Ti dovrei fare a pezzi, traditore!*"*

Felice dikkatini tekrar onlara vererek, "Aman Tanrım!" dedi. Epey lezzetli bir şey tadıyormuş gibi görünüyordu.

"Kendine hâkim ol, Nicoli! Aklını kaybettin," diye uyardı Valentino.

Dom, "Nic neden boğazını kesmek istiyor senin, Luca?" diye sordu.

Luca elini saçlarında gezdirerek kendini toparlamaya çalıştı. "Bu, Nicoli'yle benim aramda."

Nic, "Ve Sophie'nin," deyip bana öylesine zehirli, öylesine nefret dolu bir bakış attı ki bir an küçücük kaldığımı hissettim.

"Aa," dedi Valentino. Omuzlarını geriye attı. "Anlıyorum."

Gino, "Neyi anlıyorsun?" diye sordu. "Ben hiçbir şey anlamıyorum."

Yanaklarım yanıyordu. Bir şey söylemeliydim. Ne söylemeliydim? Ne durumu daha iyi yapardı ki?

Nic, Luca'ya nefret saçarak, "Rezalet bir hâldesin. Sevgiden

* (İta.) Seni paramparça etmeliyim, hain! –çn

ve şereften bahsediyorsun, bize bütün zamanımızı ve çabalarımızı *la famiglia*ya* harcamamızı, dikkatimizi dağıtan her türlü hevesi unutmamızı söylüyorsun... Bize her ne pahasına olursa olsun birbirimize sadık kalmamızı söylüyorsun, sonra da burnumun dibinde *bunu* yapıyorsun. Ne kadar zamandır, Luca? Bana ne kadar zamandır ihanet ediyorsun?"

Araya girmeye çalışarak, "Nic," dedim. "Durum öyle değil." Sırtımda Valentino'nun öfkeli bakışlarını hissedebiliyordum.

Luca temkinli bir şekilde, "Sana ihanet etmiyordum," dedi.

"Sen *şaka mı yapıyorsun* ya?" diye bağırdı Nic. "Dilini onun boğazına sokarken ne halt ediyordun peki?" Nişi işaret etti. "Ben az önce neyi bastım?"

Dom sonunda konuya dahil olarak, "Aaaa," dedi. Bana pis pis gülümsedi. "Yaramaz Sophie. Çok yaramaz."

Orta parmağımla karşılık verdim.

"*Che sorpresa!*"** diyerek neşeyle güldü Felice. Başka kimse onun neşesini paylaşmıyordu.

Luca, "Sadece sakin ol. Bu konuda başka bir yerde baş başa, sadece biz bize konuşacağız," dedi.

Nic, "Hayır!" diye kükredi. "Sen mahremiyeti hak etmiyorsun. Belli ki yeterince uzun bir süredir mahremiyetin varmış. Burada ne tür hastalıklı bir oyun oynadığını bilmek istiyorum. Neden beni cezalandırmaya çalıştığını bilmek istiyorum."

Luca da sesindeki öfke artarak, "Ben oyun oynamıyorum," diye karşı çıktı. "Seni cezalandırmaya çalışmıyorum."

"Palavra," diyerek çıkıştı Nic. "Bana sinirli olduğunu biliyorum. Ona kendini nasıl savunacağını öğrettiğim için bana kızgınsın. Bana yapmamı söylediğini yapmadığım için, onu pamuklara sarıp kaderinden uzak durmaya zorlamadığım için bana kızgınsın."

Luca, "Dur," diye uyardı.

Nic tekrar abisine doğru gidip sesini yükselterek, "Son Daki-

* (İta.) Aile –ç*n*

** (İta.) Bu ne sürpriz! –ç*n*

ka!" dedi. "O lanet olasıca bir kalkan istemiyor. Bir kılıç istiyor, o yüzden ben de ona bir kılıç verdim ve o kılıç da seni kesiyor. Sana kendini küçük ve göz ardı edilmiş gibi hissettiriyor çünkü biz seni dinlemiyoruz ve bir kez olsun senin talimatlarına uymuyoruz ve bizi kontrol edemiyorsun..."

"Ciddiyim, Nicoli." Luca öfkeden kuduruyordu. Yüz ifadesi aşırı sinirliydi. Bu hâlde tehlikeliydi. Ne yapacağı kestirilemezdi ve herkes bunu biliyordu. "Sophie sana ait değil. Kimseye ait değil."

Nic bir türlü hırsından vazgeçmiyordu. "Kızgınsın çünkü olacaklar üzerinde hiçbir kontrolün yok. Kendini küçük ve zavallı hissediyorsun. Öyle de hissetmelisin. Bütün gücün sende olmamasını kaldıramadın. Gücü elimden almak istedin. *Sophie'yi* benden almak istedin. Kazanmak istedin."

Ben aralarına girdim. "Durun!" diye bağırdım. "Bu aptalca bir güç oyunu değil, Nic. O beni kullanmıyor."

Nic gözleri alevler saçarak bana döndü. "Beni vurmak için seni kullanıyor."

Sözcüklerle anlatılamayacak kadar bitkin düşerek, "Senle ben birlikte değiliz," dedim. "Aramızdaki şey bitti. Uzun bir süredir bitmişti zaten."

Nic hırsını bir fırtına bulutu gibi üzerime göndererek, "Seni geri kazanacaktım ama o, bu şansı elimden aldı," dedi.

Bu kadarı yeterdi. Nic'in bana bir tür ödülmüşüm gibi davranmasından bıkmıştım. Onun arzularıma ve fikirlerime keyfine göre değiştirilebilir ve manipüle edilebilir geçici düşüncelermiş gibi davranmasından da bıkmıştım.

"Onu *ben* öptüm," diye bağırdım. "Bunu ben istedim."

Bana sinirli gözlerle baktı. Nefret saçarak, "Ben onu senden daha iyi tanıyorum, Sophie. Aptal olma. Önümden çekil," dedi. "Onun bunu itiraf etmesini istiyorum."

Beni kenara iterek ağır adımlarla Luca'ya doğru gitti. Dom ve Gino da Nic'in yanında ilerlediler. Her biri temkinle elini onun omzuna koymuş, onu geride tutuyorlardı.

Luca kardeşine bir parmağını kaldırırken hâlâ afallamış bir hâldeydi, gözlerini kırpmıyordu. "Ona bir kez daha öyle dokunursan senin işini bitiririm."

Nic tehdidi göz ardı ederek, "İtiraf et," diye haykırdı. "Bana misilleme yapmak için onu öptüğünü itiraf et. Bana bir ders vermek istediğini itiraf et. Seni bencil pislik."

Luca, Nic'e dişlerini bileyerek, "Kapat çeneni, Nicoli," dedi.

"Hayır!" diye haykırdı Nic.

Luca, "Peki," deyip doğruca Nic'le burun buruna geldi. Ellerini yanlarında yumruk yaptı. "Gerçeği mi istiyorsun?"

Nic geri adım atmayı reddederek, "Evet," diye bağırdı. "Bana lanet olasıca gerçeği söyle."

"Al sana gerçek!" dedi Luca. "Sophie'yi sana misilleme yapmak için öpmedim. Onu öptüm çünkü ona âşığım."

Nic, bu darbe sanki fizikselmiş gibi geriye doğru sendeledi.

Gino'nun da Dom'un da aynı anda nefesleri kesildi.

Benim ağzım açık kaldı.

Valentino yüzünü ellerine gömüp homurdandı.

Felice de kafasını geriye eğerek kahkaha attı.

OTUZUNCU BÖLÜM

YAKARIŞ

Onu öptüm çünkü ona âşığım.
Onu öptüm çünkü ona âşığım.
Onu öptüm çünkü ona âşığım.

Dudaklarımdan gülümsemeyi uzak tutmak, gözlerimi yere sabitlemek için çok çabalıyordum. Nabzım iki katına çıkmış gibi geliyordu ve benim tek yapabildiğim orada durup ağız dalaşında kaybolmamaya çalışmaktı.

Luca beni seviyordu. Luca bana âşıktı.

Nic, abisinin alnındaki bir yapbozu birleştirmeye çalışıyormuş gibi ona ağzı açık bakıyordu. Dom ve Gino hareketsiz kaldı – Dom bile konuşmayı bıraktı. Luca'nın duruşunu bozmasını, şakanın açığa çıkmasını bekliyorlardı.

Birkaç dolu dolu nefesin ardından, Nic tekrar canlandı. "Hayır," dedi. "Sana inanmıyorum."

Luca, "Doğru bu," dedi.

"Ne zamandan beri?"

"Bilmiyorum."

Nic, *"Nasıl?"* dedi.

Luca'nın gülümsemesi buruktu ve bu açıkladığından duyduğu vicdan azabı sözcüklerine yansıdı. "Herkesten çok sen buna cevap verebilmelisin, kardeşim."

Nic yüzünü ekşitti. "Ama sen onu çok sinir bozucu bulurdun."

"Hâlâ sinir bozucu buluyorum."

Nic gözlerini kıstı. "Onu hak etmiyorsun."

"Biliyorum." Luca kafasını sadece birazcık yana eğdi ve sanki kaşını özenle kaldırışından cevabının geri kalanını duyar gibi oldum: *Sen de hak etmiyorsun.*

"Bravissimo" çocuklar." Felice el çırptı. "Burada, *Evelina*'da ihanet kanı ta derinlere uzanıyor. Hepinizin paylaştığı DNA göz önünde bulundurulursa şaşırdığımı söyleyemem. Şimdi kadın başrol konuşabilir belki, ne dersin Persephone?" Bana döndü. Yüzünde neşe dolu bir maske vardı. *"Sen*, Persephone, aslında Gianluca'yı seviyor musun? Yoksa intikamın için kendini düşünmeden seni eğiten, muhtemelen de seni geri kazandığı izlenimine kapılmış olan sevgili Nicoli'mize sadık mı kalacaksın? Bu küçük maskaralıktaki aldatmacan tam ne kadar derine iniyor?"

Felice vicdan azabı ağlarını doğruca ruhuma örüyordu. Luca'ya olan hislerimin, ortaya çıkarlarsa Nic'i inciteceğini biliyordum ama bu konuda bütünüyle düşünmemiştim, en azından o şekilde. Hiç düşünmemiştim; Luca'nın öpücüğünde, tenime temas eden teninde, kulağımdaki nefesinde bulabileceğim teselliyi arıyordum sadece. Arayan gözlerle Luca'ya baktım ama dişlerini sıkarak başka tarafa bakıyordu. Felice'nin oyununa gelmeyecekti.

Felice'ye hırsla, "Biraz saygı gösterebilir misin?" diye çıkıştım. "Belli ki komik bir şey değil bu ve seninle de alakası yok."

Doğruca Luca'ya cevap vermek istemekle olan biteni izleyen bir oda dolusu Falcone'den milyonlarca kilometre öteye kaçmak arasında kaldığım için sakin duruşumu kaybediyordum.

---

* (İta.) Aferin -çn

Felice klasik sahte şaşkınlık ifadesini takınarak, "Ne dedin, Persephone?" dedi. "Ya da sana Marilyn demeye mi başlamalıyım?"

"Ne?"

"Marilyn Monroe," deyip dudaklarını yaladı. "Kennedy kardeşlerin ikisiyle de yatmıştı sanıyorum, değil mi? Ayrıca onun başına ne gelmişti?.." Çenesine dokunarak sözcüklerinin gerisini getirmedi.

"İntihar etti," dedi Gino.

Dom, "Yok. O düşünmenizi istedikleri şey. Kesinlikle öldürüldü," diye bilgi verdi.

Felice bana pis pis sırıtarak, "Öyle mi olmuş?" dedi.

Valentino kızarak, "Yeter!" dedi.

Felice şok olarak, "Valentino," dedi. "Pembe diziyi yarıda kesemezsin. Sonunu izlemek istiyorum."

Valentino, "Kapa çeneni," derken bitkinliği yakıcı bir zalimliğe dönüştü. "Akıllarına girmeyi bırak. Tam aksi olur."

"Ben sadece merakımı dile getiriyorum," diye belirtti Felice.

Valentino, "*Stronzate!*" derken amcasına sinirli bir bakış attı. Parmağını suçlama niteliğinde kaldırmıştı. "İşin gücün saçmalık. Saçmalıklar arındırılsa geriye bir sen kalmazdı."

Kendime engel olamadan bir kahkaha patlattım. Kahkaham diğer huzursuz eğlence seslerinden bir demete karıştı. Birdenbire herkes boğazını temizlemeye başladı.

Felice bıçaklanmış gibi görünüyordu.

Dudaklarını büzdü. Konuşmasına artık yoğun bir öfke hâkimdi. "Sen hangi cüretle benimle böyle konuşursun seni küstah, vasıfsız, yetersiz..."

Luca "*Basta!*"* diye bağırdı. Tavrı Nic'e karşı olduğu gibi aşırı öfkeliydi. "Tek kelime daha edersen dilini kaybedersin."

Valentino amcasının veryansınından etkilenmemiş gibi duruyordu. Ama zaten en iyi maskeyi hep o takardı. "Senin yapacağın işler var, Felice. Benim de yöneteceğim bir aile. Nic ve Luca,

* (İta.) Rezillik! –*çn*

** (İta.) Yeter! –*çn*

bu iş daha fazla kontrolden çıkmadan önce birbirinizden ayrı biraz zaman geçirmenizi öneririm. Dom ve Gino, güvenlik sizde. CJ, bu işi yeterince uzun süredir tek başına idare ediyordu. Sophie, seni hemen çalışma odasında görmek istiyorum."

Minnettar mı olmalıyım yoksa dehşete mi düşmeliyim emin değildim ama Valentino beni ufuktaki felaketin içinden çekip çıkarıyordu ve benim onun peşinden gitmekten başka şansım yoktu. Ne de olsa patron oydu ve sinirlendirmeyi istediğim en son kişiydi. Luca'yla göz göze gelmeye, bir şey, ona bunda yalnız olmadığını hissettirecek herhangi bir şey söylemeye çalışarak diğerlerinin etrafından derin bir kavis çizerek geçtim.

Bana göz ucuyla baktı. Yüzü kafa karışıklığı ve pişmanlıkla kaplıydı. Daha fazla anlaşmazlığa neden olmadan düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Ona gülümsedim. Utangaç hatta neredeyse ürkek bir gülümsemeydi ama onun derin bir of çektiğini, yüz ifadesine minicik bir rahatlama geldiğini gördüm.

Valentino'nun çalışma odasının kapısını arkamızdan kapattım. Valentino masanın etrafından dolanıp ona yaslanmak yerine kendisini doğruca deri tekli koltuğun önüne yerleştirdi ve bana oturmamı işaret etti. Sanki arayı kapatmak üzere olan iki eski arkadaş gibiydik. Başrolü olduğum devasa patlamayı görmezden gelirsek tabii.

Elimden geldiğince pişman görünerek karşısına oturdum. Nic'i incittiğim için gerçekten suçlu hissediyordum ama dünyadaki hiçbir şey beni o öpücüğü, Luca'nın dudaklarının dudaklarımda kalan hissini hafızamdan silmeye ikna edemezdi. Düşüncelerime perde çektim. Valentino'nun önünde hararetlenmek istemezdim. Görünüşlerinin ne kadar benzer olduğu göz önünde bulundurulursa durum zaten yeterince garipti.

Valentino sakince, "Hımm... az önceki beklenmedik bir durumdu," dedi.

"Evet..." Ruh hâlini kestirmeye çalıştım. Tamamen kayıtsız gibi duruyordu. Dudakları incecik bir çizgi hâlinde birleştirilmişti, göz kapakları düşüktü. Ölümcüldü; göz açıp kapayıncaya

dek aniden öfkeyle parlayabilen nazik suratlı bu çocuk, istediğinde zehir dilli ve zalim, güvende hissettiğinde kendi hâlinde. "Bir parça kontrolden çıktı."

Alaycı bir tavırla, "Hangi kısmı?" diye sordu.

Şaka mı yapıyordu? Artık her zamanki yerim olan koltukta oturmuş, kollarımı kavuşturmuş, bacak bacak üstüne atmış, sesimi yapabildiğim oranda hissiz tutarak tetikteydim.

"B-ben bilmiyorum," diye lafı dolandırdım. "Hepsi olabilir mi?"

Valentino gülümsedi. Bu hızlı ve ani bir gülümsemeydi, bir ışık açılmış gibi. "Bunu senin için daha da işkence hâline getirmek istemiyorum, Sophie."

"İstemiyor musun?"

Eğlenmiş gibi durarak, "Hayır," dedi. "Neden isteyeyim ki?"

"Kızgın olacağını sandım."

Valentino omuz silkti. "Birinin romantik eğilimlerinin önüne geçmek gibi bir alışkanlığım yok."

"Ah..."

"Mutluluğuna yön vermek sana düşer..." Duraklayıp yutkundu. "Luca'nın mutluluğu da kendisine düşer."

Birazcık tuzağa düşürülüyormuşum gibi hissederek, "Yani başımız belada değil mi?" diye sordum.

Valentino yine gülümsedi. Aradan sararan dişleri belli belirsiz göründü. "Âşık olduğun için mi?" Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Kendi sorusuna cevap vererek alçak sesle, "Hayır," dedi. "Başınız belada değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani o zaman..."

"Neden burada olduğumuzu mu merak ediyorsun?" Arkamdaki koridoru işaret etti. "Kendini toplamak, kavga ve tartışmadan uzak olmak için birkaç dakikaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Amcamın diğer insanların entrikalarına yönelik sonsuz eğiliminden bahsetmiyorum bile.

Siperimi sadece birazcık indirerek, "Teşekkürler," dedim. "Bu erteleme için minnettarım."

"Empati kurmayacağımı mı düşündün? Anlamayacağımı mı?" diye sordu.

Sesi biraz tuhaflaştı. Bilinmeyen sularda yüzüyorduk ve kesinlikle tek bildiğim şey Valentino'nun bir konuda üzgün olduğuydu. Ne olduğunu tahmin edemedim. Aramızda bir duvar vardı ve onu kasıtlı olarak orada tutuyordu.

"Bilmiyorum," dedim alçak sesle. "Sen hep şey görünüyorsun..."

"Soğuk," diyerek cümlemi tamamladı.

"Evet," diye itiraf ettim.

Düşünceli bir tavırla başını salladı. "Ben zalim değilim, Sophie. Zekiyim. Zekâmı hisler ya da dış etkenlerden bağımsız olarak kullanıyorum, bu nedenle de tavrım diğerlerine soğuk görünüyor. Ben soğuk görünüyorum. Ama bu, aşkın değerini ya da onun ne kadar paha biçilemez olduğunu veya Luca'nın onu bulmuş olmasının düşük bir ihtimal olduğunu bilmediğim anlamına gelmez," dedi. "Soğuk değilim ben," diye tekrar etti. "Taktığım maskeye rağmen."

"Bence onu biraz fazla iyi taşıyorsun," dedim. Ben hâlâ onun altındaki kişiyi arıyordum. Onun daha önce hiç bu kadar insancıl, böyle anlayışı davrandığını görmemiştim. Onun bana karşı böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

"Evet," diye onayladı. "Ben bu maskeyi diğerlerinden çok daha uzun bir süredir takıyorum."

Ona bakamayacak kadar utanarak kot pantolonumun deseninde parmağımı gezdirerek, "Böyle bir kargaşaya neden olmak istemedim... Nic ve Luca'yla. Ben sadece... engel olamadım," dedim.

Aynı zamanda bütün mafya ailemizin patronu olan ikiz kardeşiyle, Luca'yla öpüşmemle ilgili mi konuşuyordum gerçekten?

Evet.

Valentino parmak uçlarını ağzının önünde birleştirdi. "Bu kadar vahşet ve nefret içinde yüzen, dünyası altüst edilmiş ve o dünyadan bütün sevdikleri göçmüş birine göre, kalbini aşka

açma kararın bence takdire şayan bir karar. Biliyor musun? Nefret etmek daha kolay bir tercihken sevmek çok daha cesurca. Kayıtsızlık takılması kolay bir maske ama insandan en çok şeyi götüren de o."

"Bunun seni tehlikeye açık bir hâle getirdiğini düşünmüyor musun?" diye sordum. Bunca zamandır Luca'ya olan arzumu gizlememin, onu bastırmaya, görmezden gelmeye çalışmamın nedeni de bu değil miydi zaten?

"Evet," dedi. "Ama kendini tehlikeye açık hâle getirmek seni zayıf yapmaz, güçlü yapar. Daha da önemlisi, sana uğruna yaşayacak daha çok şey verir." Baş parmağı ve işaret parmağıyla silah şekli yaptı ve onu arkamdaki hayali bir hedefe yöneltti. "Uğruna yaşayacak çok şeyi olan adamı öldürmek zordur." Numaradan ateş etti. "Boş, ruhsuz, nefret dolu düşmanlar patır patır dökülürler. Sevenler, çok sevenler, ayakta kalanlardır."

"Vay be," dedim gülümseyerek. "Ne kadar bilge olduğunu unutmuşum."

Valentino'nun kahkahası canlı bir melodi gibiydi. "Ben çok fazla düşünüyorum, Sophie. Bu, her zaman iyi bir şey değil."

Onunla aynı taraftayken Valentino'yu sevmemek ya da ona güvenmemek aşırı derecede zordu. Karşımdaydı işte; komikti, etkileyiciydi, anlayışlıydı, ilgi çekiciydi ve olmadığını sandığım her şeydi. Luca'nın şefkatini kazanmak Valentino'yu da gevşetmiş gibiydi. Bana gerçekte olduğu kişinin küçücük bir parçasını gösteriyordu. Sonunda, ikisi birbirinden o kadar da farklı değillerdi.

"Beni şaşırtıyorsun," dedim içtenlikle. "Böyle konuşacağımızı düşünmezdim."

Valentino tekrar öne doğru yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Ben de farkında olmadan onun gibi yaklaştım. Sesini alçaltarak, "İşte sana bir sürpriz daha, Sophie," dedi. "Sicilya Öpücüğü'nde Libero Marino'yu senin öldürmediğini biliyorum."

Olay yerini terk et. Olay yerini terk et. Olay yerini terk et. O buz gibi bakışların altında durmuş cevap vermenin bir yolunu bulmaya çabalarken bütün rengim attı.

Valentino'nun sırıtışı vahşi bir hâl aldı. "Yalan söylemeye kalkışma," derken sallar gibi parmağını kaldırdı. "İnsanlar bana yalan söylediklerinde bunu özellikle gücendirici buluyorum. Zekâma hakaret ediyor."

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Kendimi bir şey söylemeye zorladım. Sessizlik uzadıkça, onun düşünceleri de derinleşiyordu. "Nasıl?" diye sordum. "Nasıl öğrendin?"

"Seni tanıyorum, Sophie. Kardeşim Luca'nın sende ne gördüğünü de biliyorum. Bu seni şaşırtıyor mu?"

Gerçeklerle konuşuyordu. Hisler yok olmuştu.

"Bilmiyorum," dedim.

"O gece Libero Marino'nun kafasına kurşun sıkmış olsaydın, bu, seni değiştirirdi. Kan dökülmesine ve görünüşe göre romantizme yönelik nispeten artan arzuna rağmen, senin kesinlikle değişmediğini düşünüyorum."

"Öyle mi?"

Gülümsedi ve bu gözlerinin... sevecen görünmesine neden oldu. Onun Luca gibi görünmesine neden oldu. Sadece dıştan değil, içten de. "Evet," dedi. "Öyle."

"Özür dilerim," dedim alelacele. "Yapacaktım. Gerçekten yapmak istedim ama son anda durakladım ve kendimi bunu yapmaya zorlayamadım. Donup kaldım."

"Olur öyle," diyerek cevabımı geçiştirdi. "Luca'nın Libero'dan senin yerine kurtulma lütfunda bulunduğunu varsayıyorum."

"Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum."

Valentino'nun kahkahası beni hazırlıksız yakaladı. Hâlâ neşeyle gülerek, "Güzel. Ben de onun için yalan söyleyeceğini umuyordum. Luca kendisi için yalan söyleyecek birini hak ediyor. Patronuna karşı bile."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Keşke kendi kendimi ortadan kaybedebilseydim.

Valentino, "Tıpkı onun bana o akşam yalan söylediği gibi," diye devam etti. *Tanrım,* her şeyi çözmüştü ve ben ödlekliğimle

paçayı kurtarmakla ne kadar şanslı olduğumu düşünerek sıradan Houdini gibi dolanıyordum ortalarda.

"Lütfen sinirlenme," derken ona yalvarırcasına baktım. "Çılgınca bir durumdu ve herkes gergindi..."

Valentino'nun kahkahası yine ateşlendi. Şakacıktan suçlar gibi yaparak, "Hâlâ yalan söylüyorsun," dedi. "Artık durabilirsin. Tamam mı?"

Çenemi kapamaya karar verdim. Muhtemelen yaraya bir de hakaret ekliyordum.

Valentino yüzünde hâlâ bir gülümsemeyle sandalyesinde geriye yaslandı. "Bu akşam Luca, Nic'e seni sevdiğini söylediğinde ne hissettiğimi biliyor musun?"

"Katıksız bir dehşet mi?"

"Rahatladım," dedi. "Kardeşim sana âşık olduğu için içim rahatladı çünkü bu, bana söylediği yalanı hazmetmeyi daha kolaylaştırıyor. Onu anlayabiliyorum. Seni koruyordu. Aramıza mesafe koymuyordu, kendisini senin önüne koyuyordu. Bunu anlayabilirim. Bunu affedebilirim."

"Neden hiçbir şey demedin? Başından beri biliyorsan?"

"Felice'ye malzeme vermek istemedim." Valentino elini kısacık tıraşlanmış saçında gezdirdi. "Luca'nın bana yalan söylediğini bilseydi, bunu aile içinde bir zayıflık olarak görürdü ve bundan faydalanmanın bir yolunu bulurdu."

Onaylayarak kafa sallayıp, "Ah," dedim.

"Ondan bir şeyleri saklamak tam zamanlı bir iş."

"Hayal edebiliyorum." Evelina'nın yakut yüzüğü kafamda canlandı. Gözlerimi kırpıştırarak onu geçiştirip yerine Felice'nin yüzümden sadece birkaç santim uzaktaki yüzünü, beni o nişin içine iterken boynumdaki ellerini, nefesindeki viskiyi, gözlerindeki nefreti koydum; o anda Valentino'ya bir şey söylemek zorunda olduğumu biliyordum. Luca için kendimi ateş hattına atabilirsem, sadakat için de bunu yapabilirdim. Bu ailenin başka bir üyesine karşı durmak anlamına gelse bile iyi bir Falcone olabilirdim.

"Sana beni rahatsız eden bir şeyden bahsetmek istiyorum," dedim.

Valentino son derece hareketsiz kalarak gözlerini kıstı. "Öyle mi?"

"Felice'yi sevmiyorum, Valentino ve ona kesinlikle güvenmiyorum. Ben dışarıdan biri olduğum için böyle olduğunu sanıyordum ama *Evelina*'ya geldiğimden beri, bunun nedeninin ben değil, o olduğunu fark ettim..."

Valentino, *Devam et,* dercesine kaşlarını kaldırdı.

Ellerimi kucağımda birleştirip bir nefes aldım ve "Bir süre önce, bir sabah onu Paulie'yle konuşurken duydum. O, benim orada olduğumu bilmiyordu. Kulak misafiri olmak gibi bir niyetim yoktu ama oradan ayrılamadım da. Özellikle de dediği şeyler çok rahatsız ediciyken." Duraklayıp bir tepki bekleyerek Valentino'nun yüzünü inceledim. Yüz ifadesi son derece kayıtsızdı ki bunun kafasının içinde bir sürü düşüncenin döndüğü anlamına geldiğini öğrenmiştim. "Felice benim dinlediğimi fark edince, peşimden koridora gelip beni silahıyla tehdit etti..."

Valentino, "Hatırlıyorum. Luca bana bundan bahsetti," dedi.

"Bence Felice içkiliydi..."

"Evet," diye doğruladı. "Evelina'nın ortadan kayboluşunun yıl dönümünde hep kendini kaybediyor."

"Şey... Paulie'ye söylediği şeyler..." Valentino'nun çenesindeki hafif seğirme gittikçe artan ilgisine zıt düşüyordu. "Şikâyet ediyordu. O anda, Luca zaten ona çok sinirli olduğu için bundan bahsetmek aklıma gelmedi. Daha fazla sorun yaratabileceğini düşündüm sanırım ama diğerleri evde kavga ettiklerinde onlara verdiği tepkiyi ya da hiçbir zaman barış adına müdahale etmediğini görmek, bana belki işin ötesinde daha başka şeyler olabileceğini düşündürdü..." Gerisini getirmedim.

"Neden şikâyet ediyordu?"

"Senden."

Valentino sakince, "Benden," diye tekrar etti.

Başımla onayladım.

Yine bir ilgi belirtisi gösterdi. Kirpikleri alçaldı. "Neden?"

Şimdi neden geri duracaktım ki? Aileden hiçbir sır saklamak istemiyordum, özellikle de hayati önem taşıyabilecek bir şey konusunda. Ufukta bir kan davası varken, herkesin sadakatinden emin olmaya ihtiyacımız vardı ve bana kalırsa Felice parlak gümüş kafasında kocaman bir soru işaretiyle ortalarda dolanıyordu.

Hadi bakalım! "Felice senin aileyi yönetmek için yeterince donanımlı olduğunu düşünmüyor. Sanırım kendisinin daha iyi bir iş çıkaracağını... yöneten kişinin kendisi olması gerektiğini düşünüyor."

Valentino şaşırmayarak, "Her zaman bildiğimiz üzere, Felice uzun zamandır yüce bir güç olduğuna dair hayal dünyasında," dedi.

"Bence bundan daha fazlası söz konusuydu," diyerek lafı dolandırdım.

"Ne kastediyorsun?"

"Babanızla ilgili şikâyet ediyordu."

Valentino parmaklarıyla sandalyesinin tekerleklerini sıktı. "Açıkla."

"Yani bence Felice babanıza içerlemiş, kendisini önemsiz gördüğü için ama aynı zamanda da..." Bunun bilgi vermekten ziyade ortalık karıştırmaya giriyor olabileceğini düşünmeye başladım ama şimdi, Valentino her sözcüğüme pür dikkat kesilmişken geri adım atamazdım. "Bence Felice, babanızın Evelina'nın onca yıl önceki 'kaçışışında' parmağı olduğu izlenimine kapılmış... Babanızın ona karşı hep çok anlayışlı davrandığını düşünüyormuş."

Valentino, sessizce bu yeni bilgiyi değerlendirerek hazmetti. Sonunda, "Anlıyorum," dedi.

İhtiyatlı bir şekilde, "Neden böyle düşünsün ki? Babanızın en başında seçeceği bir taraf neden olsun ki?" diye sordum.

"Felice eskiden çok içerdi. O zamandan beri bağımlılığını aşağı yukarı arıcılığa yönlendirdi ama Evelina'yla evliyken, ona... kötü davrandığı çok zamanlar oldu."

"Kötü davranmak," diye tekrar ederken sesimdeki ani soğukluğu duydum. "Hangi yönden?"

"Onu tartaklardı. Aşağılardı. Evelina bunu bizden saklamaya özen gösterirdi. Bizim, Felice'nin, ilişkilerinin o yanını görmemizi istemezdi. Ama gözden kaçıramazdın." Sesi alçaldı ve devam ederken sözcüklerine başka bir şey karıştı. Kulağa pişmanlık gibi geliyordu. "Evde bir hayalet gibi gezinirdi. Gözlerinin etrafındaki siyahlık ve morlukları görebilirdin, makyajın altından bile."

Birdenbire Evelina'nın gözlerinin ardında bastırılmış bir şekilde duran üzüntüyü anladım; biraz melankolinin karıştığı bütün o güzelliği. Vahşi bir kralın yönettiği bir saray, dar ağacı ilmiği niyetine pırlanta bir tasma kolye. "Ona bir şey söylediniz mi hiç?" diye sordum. "Ya da Felice'ye?"

Valentino kafasını iki yana salladı. Suratı asılırken dudakları büzüldü. "Birimiz bir şey yapsaydık keşke, Sophie. Luca ve ben bunun hakkında sık sık konuşuyoruz. Küçüktük ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de korkuyorduk. Bir sesimiz yoktu. Evelina hep kardeşlerim ve benim için konuşurdu ama biz onun için konuşmadık hiç. O bize karşı iyi yürekliydi ve biz onu yarı yolda bıraktık."

Valentino'nun ona olan saygısını ve şimdi o saygıya karışmış ıstırabını hissedebiliyordum. Yumuşak bir tonda, "Küçüktünüz," dedim. "Sizin savaşınız değildi."

"Onun da değildi."

"Felice neden öyle yaptı?" Felice'nin boğazımdaki elleri, kulağımdaki nefesini hatırlamak ürpermeme neden oldu. "Sorunu ne?"

Valentino, "Ona kafayı takmıştı," derken derin bir of çekti. "Daha ziyade onun fikrine takıntılıydı. Birinin düşüncesiyle gerçekliği bir araya geldiğinde tehlikeli bir ayrım yaratabilir. Felice onu daha ancak yirmi yaşındayken bir kilise korosundan almıştı. O bir melekti. Felice ona âşık oldu ve ona bir saray inşa etti. Sonra da o konuşmaya, kendi fikirlerini söylemeye başlayınca, bu,

hoşuna gitmedi. Oyuncak bebek istiyordu, bir eş değil ve Evelina oyuncak bebek değildi."

"Ah..."

Valentino devam etti. "Evelina, Felice'nin ailede bu kadar aktif olmasından ve onun kan dökülmesinin abartılı manzaralarından bu kadar çok keyif almasından nefret ediyordu. Sürekli tartışıyorlardı. Felice sağlıklı bir şekilde sevemiyor gibiydi. Noel'de ona herkesin önüne vurdu. Babam da onu bayılttı. Babam kendi ailesinde, kendi kuralları altında böyle bir şeyi destekleyecek değildi. Düzgün bir adamdı o. Felice her zaman zorluk çıkarırdı. İster inan, ister inanma, onun bu hâli eskisinden çok daha tahammül edilebilir."

Yüzümü ekşiterek ,"Tam da ben Felice'nin benim açımdan en dibe vurduğunu hissettiğimde," dedim. "Ne biçim bir manyak."

Valentino karşı çıkmadı. "Evelina'nın ortadan kaybolusuyla ilgili babamdan şüphelenmesi beni şaşırtmıyor. Babam Evelina'ya karşı her zaman çok iyiydi ve Felice bundan hiçbir zaman hoşlanmadı."

"Bu kendi hatasıymış." Gittikçe sinirlendiğimi hissedebiliyordum. "Onu hak etmiyormuş. Öyle davranmaya devam ederse kimseyi hak etmez."

Valentino, "Zaten kimsesi yok," diye vurguladı. "Artık yok."

Ve işte oradaydı – sonradan gelen iç acısı. Felice, Evelina'ya karşı korkunç davranmış olabilirdi ama benim babam daha beterdi. Evelina'nın canını almıştı. Valentino onun ölmüş olduğundan şüpheleniyor muydu? Yoksa bunca yıldır kayıp olduğunu mu düşünüyordu gerçekten?"

"O ve Luca yakınlardı değil mi?" Luca'nın bana onunla ilgili anlattığı şeyi, onun kendisini istediği her şey olabileceğine nasıl da inandırdığını, nasıl da onun bu ihtimale inanmasını sağladığını hatırladım. Birdenbire Valentino'nun gözlerinin içine bakmayarak dizlerime doğru baktım.

Onun kafa salladığını hissedebiliyordum. "Luca onu idolü olarak görüyordu. O bir anne olmaktan çok, daha ziyade kafa

dengi biriydi. O gittiğinde, Luca'nın kalbinin bir kısmını da beraberinde götürdü."

Sesindeki hissiyatın ne olduğunu seçemiyordum. Pişmanlık mı, üzüntü mü yoksa başka bir şey miydi? Kardeşine, ona bütün dünyadaki en yakın kişiye karşı duyduğu empati miydi? Vicdan azabı bedenimi sarıp her ne kadar sakin çıkmalarına özen göstersem de sözcüklerime de yansıdı. Tek söyleyebildiğim, "Bu çok üzücü," oldu çünkü *Belki öyle daha iyidir*, demek yalan olurdu ve ben yalan söylemeyecektim, özellikle de bu konuda.

Valentino sakin bir sesle, "O tam bir hayalperestti," dedi. "Bizim dünyamızda uzun süre ayakta kalmaya uygun değildi."

Bunu söyleyişinde bir şey, sözcüklerinin arkasında bir son iması vardı. Onun öldüğünü biliyor ya da yoğun bir şekilde şüpheleniyordu ama bunu yapan kişinin babam olduğunu biliyor olamazdı. Bilse hissederdim. Artık aramızda sadece üzüntü, ağırlık ve karanlık vardı. Şüphe ya da gücenme yoktu. Ona bakmamaya, zaten bildiğim cevapları için daha fazla diretmemeye özen gösterdim.

Evelina bir hayalperestti.

İşte ortadaydı: Bu basit gerçek.

Luca da bir hayalperest değil miydi ya da o yönünü sırf dişini tırnağına takarak hayatta kalmasına yetecek kadar, yapılması gerekeni yapmak için, her gün küçücük bir kısmını feda etmek için bastırmıyor muydu? Yoksa o da bir gün babam gibi rahatsız birinin ellerinde Evelina'yla aynı kaderi mi paylaşacaktı?

Valentino, "Felice'yle ilgili endişelenmemeye çalış. O bir sürü kötü şeyi yapacak kapasitede ama asla bize sırt çevirmez. Kendini korumakla çok fazla ilgileniyor. Ayrıca," deyip ekledi, "babama gerçekten kızgın olsaydı, o zaman neden ona karşı koymadı?" Benim tahmin etmemi beklemedi. "Çünkü korkak. Korkaklar daha yüksek yerleri hayal edebilirler ama yerlerini bilirler ve sınırlarının dışına çıkmazlar. Felice'nin ağzı laf yapar ama söylediklerinin arkasında durmaz."

Ben o kadar emin değildim. Felice, dargınlığına rağmen

o'ya gerçekten sadıktı da babamın onu vurduğu gece ne diyordu? Her şeyi görmüştü ve yine de ambulans geldi- çoktan arazi olmuştu. Bu işte yanlış bir şey vardı, onun e'ye söylendiğine kulak misafiri olduğum o geceden beri ı karıncalandıran huzursuz edici bir his vardı. Ama bunun ydası olacaktı ki? Angelo ölmüştü, Evelina gibi onu da öl- n babamdı.

alentino, "Yani Sophie, işte buradayız, aramızda gerçekle," . Masasının diğer tarafına geçip bir çekmeceyi karıştırmaya adı. Sessizce onu, kaşlarını çatarken dudakları kenarlardan işmesini, bir kaşının diğerinden yukarıda duruşunu izle- Bir an sonra, bir kutuyla geri çekildi. "Ve şimdi sana bir şey ceğim."

"Hediye mi?" Kutuda ne olabileceğine karar vermeye çalıştım.

"Bu kadar korkmuş görünmene gerek yok. Aynı tarafta oldu- nuz konusunda anlaşmadık mı zaten?"

"Daha önce bir kez daha öyle olduğunu düşünmüştüm," de- .

Valentino dişlerinin arasından bir nefes aldı. "Haklı bir dü- nce."

Masanın etrafından dolandı ve bana bir bıçak uzattı. Onu ım ve bana artık çok tanıdık gelen çakıya avucumun içinde rurken baktım.

"Senin çakın mı?"

Valentino gözlerini devirdi. "Tabii ki benim çakım değil."

Onu ters çevirdim.

Persephone, 30 Haziran

"Aa..." Kaligrafiyle yazılmış mükemmel harflerde, işleme- de ve kanatları yarı açık bir doğan oymasında parmaklarımı zdirdim.

"Bir Falcone çakısı," diye fısıldadım. "Kendi çakım." Kafamı aldırıp göz ucuyla ona baktım ve içimde canlı bir enerji dalgası ükselirken dudaklarım sırıtışımla kıvrıldı. "Val, bana böyle si- ahlar vermeyi bırakmalısın, beni kesinlikle *şımartıyorsun*."

Bana yarım saniye kadar ağzı açık baktı ve cevabımın laubaliliğinden anında pişman oldum.

Sonra kahkaha attı, çıkan ses açık ve dürüsttü. "Bunu sana vermek için uygun bir zaman düşünmeye çalışıyordum. Bu iyi bir dikkat dağınıklığı olacak gibi geldi."

İşlemeye parmağımla dokundum. "Libero Marino'yu öldürmeyi başaramamış olsam da bana bunu almışsın. Neden?"

Valentino bana açıkça, "Müttefiklere ihtiyacım var. Senin sadık olduğunu biliyorum. Bana az önce söylediğin her şeye güveniyorum. Luca seni burada kabul ettirmek için çok mücadele verdi ve onun da muhakeme yeteneğine güveniyorum. Onu bundan alıkoymazdım. Aslında onu hiçbir şeyden alıkoymazdım. Ama ben seni kendi tarafımda istiyorum, Sophie."

Muhtemelen biraz fazla hevesle kafa salladım. "Tabii ki senin tarafındayım."

"Güzel." Valentino'nun gülümsemesi bu kez geçiciydi. "Çünkü senin burada, bizimle kalmana ihtiyacım var." Bu kez sözcüklerinde beklenmedik bir duygu vardı. Kafamı kaldırıp göz ucuyla baktım. "Onu kaybediyor olabileceğimden korkuyorum," dedi.

"Kimi?"

"Kim olduğunu biliyorsun," dedi.

"Luca'yı kaybetmiyorsun. O seni seviyor. Siz birbirinize sadıksınız."

"Ben onu kaybediyorum," diye ısrar etti. "Sana."

"Ben rakibin değilim, Valentino."

Gözlerinin kenarları kırıştı ve bakıldığında üzgün bir ifadeyle kaplıydılar. "Ona seçim yaptırma."

"Yaptırmayacağım." Nedenini pek bilmeden elimi kalbime bastırdım.

O zaman sessiz kaldık. Valentino'nun düşünceleri o odanın ötesinde bir yere gitti. Çakı elimde ağır ve sabitti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

NOTLAR

Benim Valentino'nun çalışma odasında işim bittiğinde, Paulie ve Luca şehre doğru gitmek üzere yola çıkmışlardı. Nic yine Luca'ya saldırmayı denemiş, sonra da gelecek haftaki ...ış görüşmelerinden önce bir Marino aracısıyla bir lojistik top...tısıyla ilgili bir telefon gelmiş. Ben kendimi yarım ve biraz da ...ygılı hissederek yukarı çıktım. Luca bana beni sevdiğini söyle...ş ve ben ona aynı şekilde karşılık verme fırsatı bulamamıştım.

Odamda volta atıp durdum ve bir paket cipsin tamamını ye...m. Aşağı inmek istemiyordum. Nic oradaydı ve ben, onunla o ...nuşmayı yapmaya hazır değildim ve onun da benimle o ko...ışmayı yapmaya hazır olmadığı çok barizdi. Luca geç saatlere ...dar eve gelmeyecekti.

Öze dönmeye karar verdim.

Ona bir not bırakacaktım.

Bir şiir.

Ama onun yaptığı jestin önüne geçip kendi şiirimi yazacak...m.

Not defterimi açıp bir şeyler karalamaya başladım ve kendimi bundan vazgeçiremeden önce notu onun kapısının altında itip aceleyle yatağa geri döndüm.

Luca, sanırım sana gerçek bir şey söylememin vakti geldi
Gözlerinin muhteşem bir safir mavisi olduğu gibi
Ya da gülümsemenin beni nasıl delirttiği
Ve aptallaştırdığı ve utandırdığı
Sesini ve iş geçirişini nasıl sevdiğim gibi.
Yemin ederim kalbim yerinden fırlıyor yanındayken senin
Çünkü sen benim gözdemsin ve seviyorum ben de seni.

Not: Neredeyse benden sana bu son mesajı unutuyordum.
Hâlâ otoritene asla saygı duymayacağım ☺

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

ŞAPŞAL

Sabah dönerek yatağımdan kalktığımda, kapımın altından bir kâğıt parçası tıkıştırılmıştı. Onun katlarını açtım ve bitkinliğin yerini çabucak neşe aldı.

Sophie,

Tam bir şapşalsın.

Bunu sonsuza kadar cüzdanımda taşıyacağım.

Uyandığında gel beni bul.

Luca x

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÜTÜN RUHLAR

Ne yazık ki şansıma ve Luca'yla pazar sabahı sarılıp yatma arzumun bahtına, Valentino'nun başka planları vardı. Bugün Bütün Ruhlar Günü'ydü* ve Marino ailesiyle barış müzakerelerine başlıyor olduğumuz için, ailecek dışarıya hep birlikte çıkabileceğimiz anlamına geliyordu.

Kiliseye gidebilirdik.

Öldürün beni.

Bana sabah saat onda antrede buluşacağımız söylendi. Bu da bana, kendimi hazırlamak için tam olarak yirmi dokuz dakika verdi. Ucu ucuna. Duştan odama dönerken koridordaki Gino gözüme çarptı ve dehşete kapılarak onun bir takım elbise giydiğini fark ettim. Saçlarımı apar topar düzleştirdim ve yüksekten bir at kuyruğu yaptım. Sonra biraz rimel, ruj ve allık sürdüm.

Bugün her zamankinden daha çok kişi vardı. Luca'nın birkaç

* İngilizce All Souls Day, bazı Hristiyan mezheplerinin 2 Kasım'da dua okuyarak, mezar ziyaret ederek, yemekler vererek ölülerini andıkları ve özel bir gündür. –*çn*

tane büyük amcaları ve halaları, bazı uzak kuzenler, Paulie ve üç kızı Cecilia, Pia ve Greta. Sal, Aldo, CJ ve tabii ki Nic vardı. Bana bakmıyordu ve Luca'dan özellikle mümkün olduğunca uzak duruyordu. En azından bizi birbirimizden ayrı tutan kalabalığa minnettardım.

Diğerleri ölülerini anmak için Bütün Ruhlar Günü'nde kiliseye gitmenin gelenek olduğunu söylediler. Bugün de farklı değildi ama bu sefer Valentino, Nic ve Luca'ya bu geziyi ve sonrasındaki günah çıkarma seansını birbirleriyle olan sorunlarını gömmek için kullanmalarını tembihledi. Bölünmüş bir aile zayıftı ve bizim güçlü olmaya ihtiyacımız vardı.

Falconelerin Katolik olduklarını çıkarmıştım zaten, hem de koyu Katolik. Ben değildim ama bu kısa gezi "aile meseleleri" başlığı altına düşüyordu ve bu da benim de bunun bir parçası olduğum anlamına geliyordu.

Kiliselerde çok zaman geçirmemiştim ama Chicago'daki Holy Name Katedrali'nin en şaşalı kiliselerden biri olduğuna bayağı emindim. Kocamandı. Yüksek ve aydınlık tavanlar, kubbeli kemerler ve muhtemelen benim bir ömür boyu kazanabileceğimden çok daha pahalı olan mermer sütunlarla devasa bir yapıydı. Dış cephesini Angelo Falcone'nin cenaze ayininden hatırladım ama içerisi çok daha etkileyiciydi.

Erken vardık ve sıramıza geçtik. Üstümüze üstümüze gelen ilahi müziklerinin hafif sesiyle sakinleştik. Burası huzurluydu ve aile arasında gittikçe yoğunlaşan gerilim bir parça olsun dinmiş, yerini melodi ve mum ışıkları almış gibiydi.

Orta koridor boyunca ilerlerken, "Şeker dükkânındaki bir çocuk gibisin," diye geveledi Luca.

Ağzım açık mihraba bakıyordum. Nefes vererek, "Çok havalı," dedim.

Luca eğlenerek, "Öyle mi?" dedi.

Kafa salladım. "Çok *Notre Dame'ın Kamburu*."

Kahkahası kulağımda alçak bir sesti. "Neden bu kıyaslamaya şaşırmadım?"

Ona omzumdan geriye doğru göz kırptım. "Ben mafya dünyasında sıkışıp kalmış bir Disney prensesiyim sadece."

Birlikte yürürken parmaklarını belimde gezdirerek kimse görmeden kulağımın altına bir öpücük kondurdu. "Evet, öylesin."

Falcone ailesi iki kilise sırasının tamamını doldurdu. Luca'yla ben ikinci sırada oturduk ve rahatsız edici bir tesadüfle Nic hemen önümüzde oturuyordu. Omuzları gerildi. Elena onun bir yanındaydı, diğer yanında da Gino oturuyordu. Paulie'nin kızları sıranın diğer ucunda, kesinlikle mutsuz görünen Sal ve Aldo'nun arasında sessizce kıkırdıyorlardı.

Luca'nın bacağının bacağıma temasının tadını çıkarıyordum. Koridordaki o küçük öpücük aklımın tamamen kilise dışı bir yere gitmesine neden olmuştu. Bu muhteşem yakınlığın karşılığında aynı zamanda Felice'nin yanında oturuyordum ve sonucunda da her yirmi saniyede bir hafif bir bal kokusu alıyordum. Valentino, Felice'nin diğer yanında, sıranın bittiği hizanın en ucunda duruyordu.

Kilise dolarken, koro şarkı söylemeye başladı. Gür sesleri koridorlara yayılıyor, eğimli kemerlerin içinde yankılanıyordu. Etrafımdaki bazı Falconeler de katıldılar. Felice neyse ki sessiz kaldı. Luca'nın gözleri kapalıydı. Ciddi bir konuda düşünüyor olmalıydı çünkü burnunun üstünde hafif kırışıklıklar belirmişti.

Kız kardeşinin geldiğini ilk fark eden Elena oldu. Donata'yı ve iki dalkavuğunu koridorun ilerisinde görünce eli ağzına gitti ve şaşkınlıkla aldığı ani nefes ancak kısmen bastırıldı. Yumruğumu Luca'nın bacağına indirdim ve gözleri aniden açıldı. Sıralar boyunca fısıltılar yayıldı ve yarımız bir talimat bekleyerek Valentino'ya döndük.

Sakin olun. Barış hâlindeyiz, dercesine yavaşça bir elini kaldırdı.

Elena'nın rengi kireç gibi olmuştu, canlı pembe dudakları sinirle büzüldü. Kafası kız kardeşinden diğer tarafa dönmüştü. Parmaklarıyla sırayı öyle sıkıca kavramıştı ki kırılabilecekmiş gibi görünüyordu. Donata'nın kaşlarının üstünü gerecek

kadar sıkı topuzunun aksine, Elena saçlarını uzun ve dağınık kullanıyordu. Yine de Genovese kız kardeşler birbirlerine benziyorlardı. Aynı göz alıcı renge boyanmış dudakları, insanın içine işleyen birbirinin aynı gözleri vardı. Burunları dik, çeneleri dünyanın geri kalanına tepeden bakıyorlarmış gibi doğal olarak kalkıktı. Dom ve Gino, Donata'ya öyle dik bakıyorlardı ki heykel gibi duruyorlardı. Paulie ortamın geri kalanını incelerken, Luca da Valentino'nun kayıtsız yüz ifadesiyle aynı ifadeyi takınmaya çalışıyordu. Nefes alıp verişinin ne kadar dengesiz olduğunu sadece ben duyabiliyordum.

Kalbim ağzımda, sesimi alçalttım ve ağzımı neredeyse hiç kıpırdatmadan, "Donata'nın burada olacağını biliyor muydun?" diye sordum.

Luca dişlerini sıktı. Kafasını birkaç santim sola, birkaç santim sağa çevirerek salladı.

"Tehlikede miyiz?"

Diğer tarafımda öne doğru eğilip, "Tabii ki," diyen Felice'yle aynı anda, "Hayır," diye fısıldadı.

Felice'nin yüzümün yan tarafına baktığını hissedebiliyordum. O yüzden kolumu Luca'nın koluna yaslayıp rahip ve yardımcılarının mihraba gelmelerini bekledim. Cebimdeki çakımın ağırlığını hissettim ve onun için minnet duydum. Mecbur kalırsam onu kullanacaktım.

"Ne yapmalıyız?" dedim.

Luca, "Hiçbir şey," dedi.

Felice, "Henüz," diye ekledi.

Donata'ya göz ucuyla baktım. Yüzü bize dönük değildi. Rahibin mihrapta yerini almasını izliyordu. Yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı. Belki de ben öyle hayal ediyordum ama ben onu inceledikçe gülümsemesi daha da büyüyor, ensemdeki tüyleri ürperten bir sırıtışa dönüşüyor gibi duruyordu.

Herkes tetikteydi. Kafamda *barış görüşmeleri, barış görüşmeleri, barış görüşmeleri* diye tekrar ettim ama bu sözcükler sadece kalp atışlarımı daha da hızlandırmış gibi görünüyordu ve tek düşün-

düğüm, *Donata burada, karşımızdaysa gerisi nerede?* oldu. Eğer bu gerçekten de bir iyi niyet göstergesiyse, neden onlar da burada, onları görebileceğimiz bir yerde değillerdi?

Neden amcam da karşımızda oturmuyordu? Neden babam burada değildi?

Ayin, Latince olarak başladı. Birkaç dakika sonra Paulie duruşunu yan oturup, kilisenin diğer tarafına ve arkasına bakacak şekilde değiştirdi; yanağı da rahip ve vaazına dönüktü. Bu, görünüşe göre daha önemliydi ve ne Valentino'nun ne de Luca'nın ona sakin durması gerektiğini söylemediği anlamına geliyordu.

Zaman yavaş yavaş ilerledi ve o huzur hissine kendimi bırakmak yerine daha tetikte oldum. Sonunda herkes kalkıyor ve rahip tarafından ekmekle kutsanmak için kilisenin ön tarafına geçiyordu. Felice, Valentino'yu götürüyordu ve Paulie de her ihtimale karşı önlerinden yürüyordu. Koro başka bir ilahi okuyordu. Arkamda yaşlı bir kadın tonu tutturmadan, cam kırığı gibi bir sesle eşlik ediyordu. Ben ellerim kucağımda üst üste, olduğum yerde kaldım.

Falconeler bir bir geri geldiler. Ben Luca ve diğerlerinin önümden geçmelerine izin vermek için ayağa kalkmak zorunda kaldım. Diz çöktü ve gözleri hâlâ açık bir hâlde yüzünü önündeki sıraya yasladı. Hepsi diz çökmüşlerdi. Felice bile. Dudakları sessizce kıpırdıyordu. Nic de dua ediyordu. Kendi aralarında barış için dua ediyor olmalarını umdum. Ben kendimi nereye koyacağımı bilemeyerek oturmaya devam ettim. Yavaş yavaş gelen kışın soluklaştırdığı, boyunları atkılarla sarılmış bir sürü yüzün geliş geçişini izledim. Bu tören alayı biraz ürkütücüydü – üstümüze yayılan bu derin, ayıltıcı müzik. Kimse birbirine bile bakmıyordu. Ellerine ve ayaklarına bakıyorlardı.

Donata ve iki dalkavuğunun kafalarını saygıyla eğerek ekmek alışlarını ve elleri birleştirilmiş bir hâlde önümüzden geçişlerini izledim. Önümüzden geçip yürümeye devam ederlerken, çıkışa doğru, son kutsamadan uzağa...

Çaktırmadan Valentino'ya baktım. Tabii ki diz çökmüyordu. Sandalyesi sıralardan ayrıydı ama kafası uyuyormuş gibi öne eğikti.

Luca'ya baktım. Kaşları çatıktı ama dudakları kıpırdamıyordu. O da mı Donata'yı, neden kalmadığını merak ediyordu? Elena yerinde dimdik oturmuş, ana koridora doğru ilerleyen Donata'nın kafasının arkasını izliyordu. Herkes onun gidişini izliyordu. Felice boğazını temizledi. Sağ tarafımda bir hareketlilik oldu ama ben tekrar oraya baktığımda her şey yine normaldi. Valentino hâlâ dua ediyordu, kafası öne doğru eğikti.

Felice'ye doğru yaklaşarak ve onun etrafından iyice görmek için bütün o ballı kokuyu göz ardı ederek tekrar baktım. Valentino'nun kafası eğik, omuzları düşüktü. Yüzünü göremiyordum ama bedeni kıvrılıyor, alnı yavaş yavaş dizlerine doğru yaklaşıyordu.

Luca'nın kolunu tutup onu sarstım.

Kafasını aniden çevirip fısıldamayı unutarak, "Ne?" dedi.

Felice'nin omzunu dürttüm. O da zaten bana bakıyordu.

Dişlerimi sıkarak, "Valentino," dedim. "Valentino!"

Ondan izin alma zahmetine girmeden, bedeninin diğer tarafına doğru eğildim. Felice'nin kafası da beni takip ederek yavaşça döndü. Diğerleri de sessizliği bozan şeye doğru kafalarını çevirip kiliseden çıkan Donata Marino'yı göz ardı ediyordu.

Valentino hâlâ öne doğru düşüyordu. Dua etmiyordu. Uyumuyordu. Felice benim ulaşamadığımı görünce Valentino'yu omzundan tuttu ama Valentino kafasını kaldırmadı.

"Hayır," diye geveledim. "Hayır, hayır, hayır."

Luca yavaşça sonlanan müziğin sesini bastırarak, "Valentino!" dedi. Felice, Valentino'yu sertçe çekti. Kafası, gözleri kocaman açık bir hâlde tavana bakana kadar geriye eğildi. Çenesinden kan süzüldü.

Felice'nin nefesi kesildi ve elini yeğeninden çekti. "Hayır," dedi nefes nefese.

Hayır. Hayır. Hayır.

Aşağı, Valentino'nun ellerinin gövdesinde kavuşturulmuş olduğu yere baktım, parmakları hâlâ birbirini kısmen sıkıyordu. Uzun, parlak bıçağın sapını ve ceketine, kalbinin hemen üstünden yayılan koyu kanı diğerleriyle aynı anda gördüm.

Elena çığlık attı.

Koro şarkı söylemeyi bıraktı.

Nic ve Dom sıranın üstünden atlayıp koridora fırladılar ve silahlarını çıkararak bağırdılar. Kapılardan tek bir kişi aniden girdi. Kilisenin diğer ucunda sadece bir gölge gibiydi. Kahkahası koro gibi yükseldi. Yakın zamanda, okulumdaki karanlık bir koridora kısılıp kaldığım ilk kez duyduğum bir kahkahaydı bu.

Elena'nın çığlığı kilise koridorlarında yankılandı ve o iki büklüm olurken etrafa yayıldı. Can havliyle nefes alırken yüzünü sıraya yasladı. Luca sendeleyerek yanımdan, Felice'nin yanından geçip koridora çıktı. Valentino'nun önünde diz çöktü. Kollarını kendine doladı, kafasını öne eğerek Valentino'nun dizine dokundu. İkiziyle tamamen aynı duruyordu. Boğazından çabalayarak zorla çıkan ses, iç parçalayan, ilkel bir şeydi; ruhunu paramparça eden katıksız bir ıstıraptan kopup gelen bir sesti ve ben de bu keskin, kıvrandıran yarayı ta kalbimin içinde hissedebiliyordum.

Valentino gitmişti.

Patron ölmüştü.

IV. KISIM

"Öç kalbimde, ölüm elimde,
Kan ve intikam zonkluyor zihnimde."
—William Shakespeare, *Titus Andronicus*

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KIŞ

Haftalar yavaşça geçti. Her gün, zamanın, yenilenmiş acının ve yüklü sessizliğin sadece bir sızıntısıydı. Kalın bir kar tabakası *Evelina*'nın üstünü örtmüştü, beraberinde de buz geldi. Bu da bizi koridorlarda gezen, söyleyecek bir şey arayan ve geriye hiçbir sözcük kalmadığını bilen hayaletlere dönüştürdü.

Kahkaha yoktu, neşe yoktu.

Sadece öfke vardı.

Niyet.

Babam inzivada kalmaya devam etti – onu kimse hiçbir yerde görmemişti ve ondan hiç haber yoktu. O da o gün orada, Jack'le birlikte bir yerde saklanıyor, Elena'nın çığlıkları bir arya gibi kiliseyi sararken bir kilise dua kitabının arkasında kahkaha mı atıyordu diye merak etmeye başladım.

Bütün Ruhlar Günü'nde Holy Name Katedrali'ndeki yirmiden fazla şahit Valentino'nun saldırganı olarak Zola Marino'yu işaret etmişti. Onu kapüşonlu ve normal kıyafetlerle ekmekle kutsanma alayında, koridorda Valentino'ya doğru yaklaşıp

arkadan onun üstüne eğilirken görmüşlerdi. Bunu ilk başta arkadaşça bir selamlama, biraz fazla uzun süren bir sarılma olarak görerek fazla üzerinde durmamışlardı. Ne olduğunu anladıklarında, Elena çığlık atarak âdeta duvarları yıkıyordu ve Nic'le Dom çoktan koşarak kiliseden dışarı çıkıyorlardı.

Çocuklar Zola'yı yakalayamamışlardı.

Silahlarını bile ateşlememişlerdi.

Olay bütün yerel gazetelere ve ulusal gazetelerin çoğuna çıkmıştı. Falconeler ile Marinolar arasında tırmanan kan davası artık herkes tarafından biliniyordu. Eski cinayetler, babamın annesiyle, babasının, Vince Marino ve Linda Harris'in ölümlerinin detayları ısıtılıp tekrar ortaya sürüldü ve Angelo Falcone, Felice ve hatta en son Falcone merhumunun çarpıcı mavi gözlü ikizi Luca'nın fotoğrafları çarşaf çarşaf yayınlandı.

Zola kiliseden bir buçuk kilometre kadar ötedeki çok bilinen Marino dostu bir restoranın arka tarafında saklanırken polis tarafından bulunmuş ve kelepçelenerek götürülmüştü. Hapishanedeki ikinci gününde, asılmış bir hâlde bulundu. Gazeteler buna intihar dediler. Falconeler ödeşme dediler. Her yerde adamları vardı. Hapishane Zola'yı kesmezdi, o nedenle ölüm ona yetmek zorundaydı.

Savaş gerçekten başlamıştı.

Göz açıp kapayıncaya dek, her şey değişmişti – vicdan azabımızın ağırlığı, Valentino'ya ne kadar yakın olup onu ne kadar felaket derecede ortada bıraktığımız düşüncesiyle başkalaşırken hepimiz değiştik. Bu, indirebilecekleri en ağır darbeydi ve onları hafife aldığımız için bunu yapmışlardı. Çünkü onlar savaşa susamışlarken onlardan barış istemeye cüret etmiştik. Çünkü bir ateşkes ihtimaline inanmaya cüret etmiştik. Artık hiçbir şey kural dışı değildi.

Kurallar değişmişti.

Luca'nın arzuları artık tekildi, ıstırabının keskin kenarı hâlâ serbest gezen bütün o Marinolara karşı bir silah olarak yöneltilmişti. Biraz daha sert konuşuyor, biraz daha hızlı yürüyor ve sila-

hını çok daha hızlı çekiyordu. Artık çatıda uzanıp yıldızlara bakmıyordu. Şiir okumuyor ya da kardeşleriyle dalaşmıyordu. Keşkelerden bahsetmiyordu. Benimle de konuşmuyordu. En azından eskiden konuştuğu gibi. Eski Luca gitmişti; yerini daha sert, daha karanlık bir hâli almıştı. Her zaman olması gereken Falcone olmuştu, bizden alınan her şeyin intikamını alacak Falcone.

Başka kimse de keşkelerden bahsetmiyordu. Olasılık fikri yok olmuştu. Luca sonunda iplerini koparmıştı. Sonunda aileye teslim olmuştu ve onun bana engel olma çabası kesilince ben de teslim olmuştum. Sonunda amacımızda birleşmiştik ama bu, bizi daha da yaklaştırmak yerine, ayırmıştı. Karanlık bir bulutun karşıt iki ucunda duruyorduk. Daimi ıstırabımız mutluluğu tenimizden söküp atıyordu.

Valentino 10 Kasım'da aile mozolesinde babasının yanına gömüldü.

O akşam Luca'ya aile büyükleri tarafından yeni Falcone patronu olarak yemin ettirildi.

O da Paulie'yi ikinci patronu yaptı.

Evelina'daki güvenlik önlemleri sıkılaştırıldı.

Görür görmez vurma emirleri yağdırıldı.

Luca, Illinois eyaletindeki yaşayan, nefes alan her Marino'dan intikam almaya yemin etti. Felice de yüzünde sessiz bir gülümsemeyle izledi.

Ben de haftalar yavaş yavaş geçerken Falcone *consiglieresinin** olay olduğunda, Valentino'yla omuz omuza otururken onun öldürülmesini tam olarak nasıl fark etmediğini merak edip durdum.

Onun tepkisini, kocaman açılan gözlerini, şokla kesilen nefesini, kafasını yavaşça çevirişini kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Sanki bu planlanmış bir sahneydi de Felice'nin kendi kısmını oynamasının zamanı gelmiş gibi... Zaman geçtikçe, onun şokuna, ıstırabına daha az inanıyordum. Sadakatineyse çok daha az.

Felice bütün zamanını Luca'yı izleyerek geçiriyordu. Ben de bütün zamanımı onu izleyerek geçiriyordum.

* (İta.) Danışman –*çı*

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

23 ARALIK

Evelina'daki Konsey Odası'nda, Luca masanın başında sırtı bize dönük duruyordu. Saçları geriye, ensesine doğru taranmıştı ve duvardaki fotoğraflara bakarken kafası yana eğikti. Diğerleri fotoğraflara bakıyordu ama ben Luca'yı, omuzlarının kasılışını, sesinin yükselişini izliyordum. Sesindeki bitkinliği duyabiliyordum. Bir elini saçlarına daldırdı, sonra da en sağdaki fotoğrafı işaret etti.

Amcam Jack... Onun Eden'dan çıkıp kafasını eğerek arabasına binerken yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafıydı. Kır saçları kısacık tıraşlanmış, sağ gözünün kenarları hâlâ yara izli ve pembeydi. Benim eserim.

Noel'den iki gün öncesiydi ve ben hayatımda kendimi hiç bu kadar neşesiz hissetmemiştim. Son, tam gaz saldırımızı planlıyorduk ve eyaletteki bütün aktif Falcone üyeleri o saldırıya hazırlanmak için çağırılmışlardı. Büyük gün yaklaşıyordu ve ben onun tam ortasında, sonunda intikamımı almak üzereydim.

Olmak istediğim başka bir yoktu.

Luca arkasına dönmeden, "Jack Gracewell, nam-ı diğer Antony Marino, diğerleriyle birlikte Donata Marino'nun evinde olacak," dedi. "Donata'nın en küçük oğlu Marco da orada olacak. Zola'nın ölümünün ardından onun ikinci patron seçildiğinden şüpheleniyoruz. Hapishaneden yeni tahliye edilen kuzeni Romano Marino'nun da rütbesi artmış. Kaynaklarımız bize onun Zola ve Libero'nun yokluğunda kilit bir üye hâline geldiğini söylüyor." Dikkati en solda tıknaz, kel bir genç erkeğin öfkeyle fotoğraf makinasına baktığı bir fotoğrafına kaydı. Onun yanında kısa kesilmiş kahverengi saçları, kalkık burnu ve gümüşten halka bir dudak piercingi olan asık suratlı Marco Marino'nun bir fotoğrafı vardı. Sara'nın gözlerini, Donata'nın çirkin kıvrımlı dudağını almıştı. "Tabii ki Donata ev sahibi olacak." Donata'nın fotoğrafı Zola Marino'nun cenazesinde çekilmişti. Tül siyah bir örtünün altında yüzü büyük oranda gizliydi ve o çarpıcı gözleri dolu doluydu. Ağlamıyordu. O, bütün gözyaşlarını yıllar önce harcamış bir kadındı.

"Ya Michael Gracewell?" diye sordu Dom. "Onun da Donata'nın evinde olması bekleniyor mu?"

Luca biraz doğruldu. "Vince Marino Junior'ın kaydedilmiş hiçbir görüntüsü yok elimizde."

Annemin veda töreninden beri yoktu.

Hangi cehennemdeydi? Marino çerçevesinin öylesine derinlerine saklanmıştı ki ondan çıt bile duymamıştık. Tekrar hapishaneye götürülmekten o kadar mı korkuyordu? Yoksa saklandığı biz miydik?

Felice, "Yani eğer oradaysa onu da öldürürüz işte," diye yorum yaptı. Bunu söylerken de gözleri benim üstümdeydi. "Aynı kural bütün Marinolar için geçerli. Doğru değil mi, Don Luca?"

Luca'ya hitap edişinde saygıdan eser yoktu ve masanın etrafındaki herkes bunu biliyordu. Oyununu oynarken, Luca'ya babamın ölüm emrini önümde imzalatmaya çalışırken hâlâ bana bakıyordu.

Luca, "Vince Marino'nun orada olacağından şüpheliyim," derken sesi sakindi. "Şu an Fiji'ye doğru yolda bile olabilir."

Felice bana sırıtarak, "Ama oradaysa, onu da öldürmeliyiz. Öyle değil mi?" diye sıkıştırdı.

Felice daha fazla zarar veremeden dizginleri elime alarak, "Evet. Tabii ki onu öldüreceğiz. Neden öldürmeyelim ki? O bir Marino," dedim.

Cevabımın acısının yüzümden belli olmamasına çabaladım. Luca babamın yaklaşan ölümünü doğrulayamazsa, o zaman ben doğrulayabilirdim. Bunun beni ne kadar derinden yaraladığı, bu sözcüklerin ağzımda keskin bir şey varmış gibi bir tat bırakmış olması önemli değildi. Artık geri dönüş yoktu ve tanıdığım babam çoktan gitmişti.

Felice'nin kaşları yukarı kalktı. Kıvrılan gülümsemesiyle, "Persephone," dedi, "beni şaşırtıyorsun. Sen kendi babanın ölümünü..."

Luca öyle hızla arkasına döndü ki Gino sandalyesinde sıçradı. Parmağını Felice'nin suratına sadece birkaç santim kalacak kadar yaklaştırdı. İkiz kardeşinin kalın yüzüğü sol elinde parlıyordu. Gözlerinin ardında saf, kontrolsüz bir öfke fırtınası kopuyordu. "Sana bunu bir kez söyleyeceğim, Felice. Benim liderliğim altında, bu ailedeki kimsenin ıstırabı ya da acısını kendi eğlencen için kullanabileceğini aklına bile getirme. Artık kışkırtmayacak ya da dalga geçip ortalığı karıştırmayacaksın. Yaparsan, rütbeni düşürürüm. Benim sabrımı zorlarsan seni cezalandırırım."

Felice cevabını ağzında dolandırdı. Hepimiz bariz bir şekilde sessizdik. Bu bir oyundu ama oynamamız için değil, bitmesi için koltuklarımızın ucunda beklemek zorunda kalacağımız bir oyun. Felice kendisini seyredenlerin önünde tabii ki ödleklik etmeyecekti, mantığı aksini söylese de. Kaşlarını kaldırdı ve kendisini elinden geldiğince masum göstermeye çalışarak "Benimle patron olarak mı konuşuyorsun? Yoksa Persephone Marino'nun âşığı olarak mı?" dedi.

Luca ona elinin tersiyle yapıştırdı.

Ses, havasız odada tok ve yüksek bir pat sesiydi. Yüzük Felice'nin ağzına çarparak alt dudağını kesti. Felice gözlerini kırpıştırarak Luca'ya baktı. Çenesinden aşağı kan akıyordu. Onu emdi ve tadarken mırıldandı.

"Felice, yapma," diye uyardı Paulie.

Felice, Luca'ya dik dik baktı. "Sen kardeşinden daha da zalimsin, Gianluca."

Luca eğildi, yüzü amcasının yüzünden sadece birkaç santim ötedeydi. "Bu artık farklı bir aile, Felice. Söylediklerinin sonuçları olacak, yaptıklarının ve... yapmadıklarının da."

Felice'ye bakmaya devam etti. Ortam soğur gibi oldu. Luca, o gün Holy Name'de olan şey yüzünden Felice'yi asla affetmeyecekti, kendini de asla affetmeyeceği gibi.

Felice bir ağız dolusu kanını yuttu. Göz temasını keserek gözlerini Luca'nın arkasındaki fotoğraflara yöneltti. Bitmişti.

Luca doğruldu. "*Capisci?*"

Felice kafa sallayarak, "*Capisco*"," dedi.

Dedesinin olacağını düşündüğü gibi bir patron olan Luca'nın bu yeni hâlini sessizce izlerken üzerimize bir huzursuzluk çöktü. Soğuk, planlı ve zekiydi. Istırap, onu önünde korkudan pusulacak birine dönüştürmüştü. Öfkesini dizginliyordu ama o öfke yine de içinde alev alev yanıyordu ve onu hepimiz hissedebiliyorduk.

Ellerini arkasında kavuşturarak tekrar fotoğraflara döndü. Don'un yüzüğü bana doğru parlıyordu. "Bu insanlar Marino ailesinin yönetim komutası. Donata'nın evine pusu kurduğumuzda, önce onların temizlenmesini istiyorum. Önceliklerinizi sıraya koyun. Aklınız başınızda olsun. Karşılık vermemizi bekleyecekler. Silahlı olacaklar."

Falcone büyüklerinden Cosimo bastonunu masaya dokundurdu. "Kim gidecek?" diye sordu.

Luca yine arkasına döndü. Yüzünde durgun bir ifade vardı.

---

* (İta.) Anlıyor musun? –*çn*

** (İta.) Anlıyorum –*çn*

Onun şu an Valentino'ya bu kadar çok benzediğini, asla istemediği bir rolde bu kadar sakin göründüğü görmek ne kadar ürkütücüydü.

"Elinden gelen ve istekli olan herkes. Büyükler hariç, aksini tercih etmedikleri sürece."

"Hepimiz istekliyiz," dedi Paulie. "Doğal olarak."

Elena çökmüş bir sesle, "Doğal olarak," diye onu tekrarladı. Artık pek konuşmuyordu. Artık var olma çabası ona fazla geliyor gibiydi sanki, üzüntüsü çok büyüktü. Günbegün bütün enerjisini alıyordu.

Dom, "Tanrım! Bilmiyorum. Ben biraz korkuyorum sanki," dedi.

Hepimiz dönüp ona baktık. Bir kahkaha krizine girdi. "Sadece şaka yapıyorum," diyerek kendi bariz eğlencesi karşısında gülümsedi. "Antony'nin tek gözlü kafasını uçurmak için sabırsızlanıyorum."

"Saat kaçta, Luca?" diye sordu Paulie. "Sabah hediyelerini açarlarken kızlarımı görmek istiyorum."

Felice ona yan gözle baktı. "Bütün bu operasyon senin My Little Pony hediye setlerinin alınmasına bağlı değil, kardeşim," dedi.

Paulie onu duymazdan geldi.

Başka bir büyük Tommaso masanın diğer ucundan, "Bir de Calvino'nun küçük oğlanlar var," diye söylendi. "Onlar da bir Noel sabahını hak ediyorlar."

Paulie, "Onlar Vita'yla birlikte, buradan uzak olacaklar," dedi.

Güzel, diye düşündüm. En azından çocuklar için neşe olsun. Büyüyüp kaderlerine mahkûm olup geri kalanımıza dönüşene kadar neşe olsun.

Elena alçak sesle, "Donata öğle yemeğine erken başlayacaktır. Annemizin bizi yetiştirme tarzına sadık kalır. Bütün gün sürecek bir etkinlik olacaktır," dedi.

Sandalyesinde geriye yaslanarak omuzlarını düşürdü. Aşağı bakıyordu. Üzüntüsü bir kefen gibi etrafını sarıyordu. Birisi onun içindeki ateşin üstüne bir kova su dökmüş gibiydi. Bir daha hiç eskisi gibi olacak mı diye merak ettim. Luca için de aynı şeyi merak ediyordum.

Tommaso karısını gıcık ederek, "Panettone'den çıkamayacak olmamız talihsizlik," diye geveledi.

Karısı sinirle, "Sen gitmeyeceksin. Daha yeni diz ameliyatı oldun," dedi.

Tommasso suratını asarak, "Sadece söyledim," diye itiraz etti.

Cosimo iç geçirerek, "Eski günleri özlüyorum. O zaman bundan daha çok keyif alırdım," dedi.

Nic, "Sana her şeyi anlatırız, merak etme," diyerek onu rahatlattı.

Cosimo memnuniyetle kafasını eğdi. "Marino kızın Marino patronunu devirmesini görmeyi çok isterdim," diyerek beni işaret etti.

Yanındaki hanımefendi, "Tam bir darbe," diye onayladı.

Elena da, "Aynen öyle," dedi.

Ben özgüvenli bir ifadeyle gülümsemeye çalıştım. *Evelina*'ya geldiğim andan itibaren hızla bu âna doğru ilerliyordum ama şimdi neredeyse arifesinde olduğumuz için midem sürekli kıvranıyor, içimi yeni kaygı dalgaları sarıyor, nefesimi keserek cesaretimi alıp götürecek gibi oluyordu. Valentino'nun ölümünden sonra kendi ölümümüze ne kadar yakın olduğumuz kaçınılmaz derecede bariz bir hâl almıştı. Yine de korkarak kapalı kapıların ardına gizlenirsem, Donata yine de benim için, hepimiz için, Holy Name Katedrali'nde o gün yaptığı gibi gelirdi. Onlar bizi bitiremeden biz onları bitirmek zorundaydık. Onları bir daha hafife almayacaktık.

Dikkatimi tekrar ona yöneltene kadar Luca'nın bana baktığını fark etmemiştim. Kendini yakaladı ve tekrar odaklandı.

Cosimo, "Zaman?" diye sordu. "Lütfen biraz daha netlik olsun."

Luca'nın aileden hemen saygı görmesi ilk başta biraz sarsıcıydı. Bu role adım attığı ve ikiz kardeşinin ölümünün intikamını almaya yemin ettiği gün, herkes onu başka bir şekilde görüyor gibiydi. Onu memnuniyetle kucaklayarak, arkalarına göz ucuyla bile bakmadan otoritesine teslim olmuşlardı. Yaşlı üyeler, şu âna kadar bir sürü patron devirenler bile.

Luca, kafasının etrafında üç tane Marino fotoğrafı olacak şekilde geriye bir adım attı. Cevap verdiğinde kendinden emin ve özgüvenliydi; inancının dalgaları masaya yayılarak aileyi güçlendirdi.

"Noel günü öğlen birde Marino malikânesinde."

Nic, "Mükemmel," dedi.

Diğerleri de onaylarını dile getirdiler.

Luca gülümsedi. Ufak, çalışılmış ve buz gibi bir gülümsemeydi bu. "*Buon Natale,** Donata Marino."

Falcone ailesi güldü ve eğlenceleriyle birlikte, *Buon Natale* sesleri yankılandı.

Ben de güldüm ama bu kahkahanın beynimden mi yoksa kalbimden mi geldiğini bilmiyordum.

Gerçekten de Mutlu Noeller'di.

* (İta.) Mutlu Noeller –*çn*

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

NOEL ARİFESİ

"Buraya kadar geldiğin için teşekkürler, Mil." En yakın arkadaşımı kendime çekerek sarıldım ve onu eşikten içeri soktum. Saçları elma kokuyordu ve yüzü kusursuz şekilde makyajlıydı. Kaz tüyünden krem rengi bir paltoyla çenesine kadar örtülüydü. Bir kar kraliçesi gibi görünüyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

Neşeyle, "Sen de öyle," dedi. Gülümsemesi yüzünü öyle kolay kaplıyordu ki. "Tanrım! Hava buz gibi. Gelirken neredeyse yoldan çıkacaktım." İstemsizce titredi. "Sanırım daha lüks bir araba almamın zamanı geldi."

"Yani paltona uyardı," dedim.

"Beğendin mi?" deyip şöyle bir döndü. "Cris aldı. Görünüşe göre bayağı zenginmiş."

Tek kaşımı kaldırdım. "Her geçen gün daha da iyi oluyor."

Millie omuz silkti. "Bu, farkındalık temalı boyama kitaplarına olan takıntısını telafi ediyor."

Kapıyı arkasından kapattım ve sesini alçalttı. Neşeli hâli kayboldu. "Durum nasıl?"

"Hâlâ aynı," dedim sessizce. Onu üst kata, özel konuşabileceğimiz odama çıkardım.

Peşimden gelirken, "Noel daha zordur eminim," dedi. "Burada kalmanın sorun olmayacağından emin misin? Sen hâlâ annenin yasını tutuyorsun. Belki de burası şu an senin için doğru ev değildir. Ben ve ailemle dağ evine gelebilirsin. İlerleyen saatlere kadar yola çıkmayacağız..."

"Mil, gerçekten buna minnettarım..."

Çekincemi sezerek, "Ama..." diye araya girdi.

"Herkesle birlikte burada olmalıyım. Onlar artık benim ailem." Nedenimin ikinci kısmını, yani Marino Katliamı'nı özellikle söylemedim. Yarın bu saatlerde, ölü sayısı artacaktı. Bizim tarafımızdaki olası kayıpları her düşündüğümde midem bulanıyordu, o nedenle de bu düşünceyi bir kenara ittim.

Millie ihtiyatla, "Luca nasıl idare ediyor?" diye sordu. Odamın kapısını kapattım ve ikimiz de yatağıma çöktük.

Patron olarak mı? Aşırı derecede iyi. Kardeşinin yasını tutan normal bir adam olarak mı? Korkunç. "İyi olacak. Bu konuda pek konuşmuyoruz." Gerisini itiraf etmek çok acı vericiydi. *Artık hiçbir konuda pek konuşmuyoruz.*

"Beladan uzak duruyor musun?" diye sordu Millie. "Gazetelerde kan davasıyla ilgili bütün o şeyler..."

"Söyledim sana, saçmalık." Onun endişesini geçiştirdim. "Zola kin güdüyordu ve acısını çıkarmayı denedi. Sonunda öldü. Yani mesele bitti."

"Güvende misin?" Beni inceleyerek yaklaştı. "Bana güvende olduğunu söyle."

"Güvendeyim," diye yalan söyledim. "Muhtemelen senden daha güvende. Dağ evinizde seni bir ayı yiyebilir."

Ümitsizce gülümsedi. "Bu konuda şaka bile yapma. Hayatta kalma becerilerimin sıfır olduğunu biliyorsun."

Benim aksime, diye düşündüm.

Bir an sonra, "Üzgün hissediyorum," dedi. "Tuhaf mı bu? Sadece birkaç günlüğüne gidiyorum ama senin burada olup da benim orada olacağıma üzülüyorum. Neden bu kadar üzgün hissediyorum ki?"

Elini tutup sıktım. "Burası üzgün bir ev, hepsi bu. Nedeni bu ortam. Seni etkilemesine izin verme. Noel geliyor. Üzgün olman için hiçbir neden yok." Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarını geçiştirdim. Gerçek şu ki, Millie'yi bugünden sonra görüp görmeyeceğimden emin değildim. Sonunda hapishaneye mi düşecektim yoksa toprağın altını mı boylayacaktım bilmiyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Sadece ailemle Marino evine gireceğimi ve çektiğimiz bütün acılara bir son vermeye yardım edeceğimi biliyordum.

Millie, "Yeni yılda mutlu olacağız," dedi. Gözlerinde ışıl ışıl bir vaat vardı. "Sadece biraz daha dayanırsan Chicago'dan kurtulacağız."

"Evet." Sözcük âdeta boğazımı tıkadı. "Tabii ki kurtulacağız."

"Sana bunu aldım," deyip paltosunun içine uzandı ve bir hediye çıkardı. "Umarım beğenirsin."

Ben de yatağın altına uzanıp onun hediyesini aldım. Sersem bir ifadeyle, "Çok büyük bir şey değil," diyerek onu uzattım. Hediye bir atkı ve bir çift eldivendi, bir de komik çoraplar. Millie daha iyisini hak ediyordu. "Bayağı meteliksizim ve Valentino öldüğünden beri internet alışverişiyle sınırlandırıldım."

Millie hediyesinin paketini yırtıp açtı ve suratını atkıya gömdü. Neşeyle, "Çok sevdim," diye bağırarak onu iki kez boynuna doladı ve eldivenleri de denemek için çıkardı. "Bunlar çok güzel. Umarım fazla para harcamamışsındır."

Kıkırdadım. "Aşırı hevesini takdir ediyorum."

Bir eldivenle bana vurdu. "Hediyeni aç."

Mor hediye paketini açtım ve içinden küçük bir Mason kavanozu çıktı. Mor kumaş bir kapağı vardı ve etrafını saran örgü ipten bir kalp sarkıyordu.

"Bal değil," dedi çabucak. "Korkma."

Kavanozu alıp kalbi sesli okudum. Millie'ye göz ucuyla bakarak, "Mutluluk Kavanozu," dedim. "Üzgün olduğunda ya da Millie'sizlik belirtileri gösterdiğinde kullanılmak üzere."

Kavanozu salladım. İçinde bir sürü küçük katlanmış kâğıt parçası vardı.

"Çoğunlukla hatıralar," dedi. "Ama bazıları gelecek için hayallerimiz. Bazıları da seni neşelendirecek iltifatlar sadece. 'Bir masaldaki denizkızı prensesininki gibi saçların var' gibi. Böyle şeyler."

Kapağı açtım ve kavanozu sallayarak elime bir tane kâğıt düşürdüm.

Millie, "Sadece bir tane," deyip kavanozu elimden aldı ve tekrar kapattı. "Hepsini tek seferde okuyamazsın. En azından bir süre idare etmeliler."

Bir güzel azarlanarak kâğıdın katlarını açtım ve üstüne yazılmış anıyı okudum.

+18 bir filme gizlice girip yalanımızı kapatmanın onu başımızdan atacağını düşündüğün için yer görevlisine yirmi yedi yaşında olduğumuzu söylediğinde yakalandığımızı hatırlıyor musun? Bizi dışarı atmıştı ve sen onu yaş ayrımcılığı yaptığı için dava etmekle suçlamıştın.

Kıkırdamaya başladım. "Bunu unutmuştum."

Mille de kahkaha atıyordu. "O kadar sinirliydin ki sana neredeyse ben bile inanacaktım."

Umutla, "Bir tane daha okuyabilir miyim?" diye sordum.

"Üzgün hissediyor musun?"

"Birazcık," diye itiraf ettim.

Kavanozu bana uzattı ve bir kâğıt parçası daha çıkardım.

Babam bize Chicago'ya taşınacağımızı söylediğinde altı gece boyunca ağladım. Senin diğer uçta bir yerde beni beklediğini bilseydim koşa koşa uçağa atlardım ve bir daha asla geriye bakmazdım. Bana senin kadar iyi, sadık ve iyi yürekli bir arkadaş verdiği için evrene her gün teşekkür ediyorum.

"Ah," diyerek gözümden kaçan bir damla gözyaşını sildim. "Çok tatlı. Şimdi de ağlıyorum." Onun üstüne atlayarak ikimizi de yatakta sırtüstü düşürecek bir şekilde kocaman sarıldım. Onu sımsıkı kucaklayarak, "Teşekkürler," dedim. "Çok teşekkürler, Mil. Çok sevdim. Öylesine muhteşem, düşünceli ve mükemmel ki."

"Bir şey değil." Saçını üfleyerek yüzünden geriye itti. "Ayy... gören de daha önce hiç hediye almamışsın sanır."

"Böylesini almadım." Doğrulup oturdum ve kavanozu komodinimin üstüne koyup içindeki sevimliliğe gülümsedim; benim için olan bütün o küçücük parıltılara... Her ihtimale karşı hepsini bugün okuyacaktım.

Millie, "Umutla ilgili bu. Mutlulukla ilgili. Her şey hep böyle olmayacak," dedi yavaşça. "Sadece bunu hatırlamanı istiyorum."

Artık onun yüzüne bakamıyordum. En yakın arkadaşımın yanında oturup ona yalan söylüyordum. Hiçbir şey söylemeyerek onu kandırıyordum. "Teşekkür ederim." Ellerimi birleştirerek tırnaklarımı inceledim. Yarın, öyle ya da böyle, kana bulanacaklardı.

Millie elimi alıp kendi elini üstüne koydu. "Her zaman birbirimize sahip olacağız, Soph. Bu da en önemlisi." Gülümsemesi yarına dair vaatlerle doluydu.

"Salya sümüksün, Mil," deyip ona bir kez daha sarılmak için kendime çektim. Bunun ona son kez sarılışım olabileceğinin son derece farkındaydım. Anlamlı olması konusunda kararlıydım.

"Ahh, bayılıyorsun ama," deyip bana nefesim pürüzlü inildiler hâlinde çıkana dek aynı şekilde sıkıca sarıldı.

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı geçirip burnumdan nefes vererek, "Biliyorum," dedim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

YILDIZSIZ GECE

Noel Arifesi çoğunlukla sessiz geçti. Gino arka bahçede bir kardan adam yaptı ama burnuna havuç sokamadan Dom tekme atarak kardan adamın kafasını kopardı. Sonunda yerde boğuşarak, yere farkında olmadan olsa da bir çift kardan melek izi yaptılar. Elena yüzünde buruk bir gülümsemeyle onları pencereden izledi.

CJ de gelip kardan adamın geri kalanını yıktı ve Dom onu ambara kadar kovaladıktan sonra kafasını koluyla sıkıştırarak saçına bir kar topu yapıştırdı. Gino ayağa kalktı ve kardan adamını yeniden yapmaya başladı. Nic elinde bir havuçla dışarı çıkıp ona yardım etti. Ben de sıcak çikolata içip Gino'ya bir parça sempati duyarak pencereden izledim. Luca gibi o da buraya ait değildi ama bunu göremeyecek kadar dünyadan bihaberdi. En azından öyle olmasını umdum.

Elena alçak sesle, "Onlar iyi çocuklar," dedi. Bu, akşam boyunca söylediği ilk şeydi. "Babaları gibiler."

Benimle konuşmadığını fark ettim.

Akşam yemeği pek de coşkulu bir etkinlik değildi ama Elena ve Paulie yine de herkes için inanılmaz bir sofra donatmayı başarmışlardı. Gino bana, "Yedi Balık Ziyafeti şu âna kadar yaşadığın hiçbir yemek yeme deneyimine benzemeyecek," demişti.

Haklıydı.

Bu benim ilk İtalyan Noel Arifemdi ve hâlâ önümüzde duran her şeye yönelik sarsıcı korkuya rağmen, iştahımın, muhtemelen yemek masasına özenle yerleştirilmiş ağız sulandıran yemek çeşitleri sayesinde şaşırtıcı derecede iyi durumda olduğunu öğrendim. Tuzlanmış morina balığı ve istiridye *casino*, kızgın yağda kızartılmış *calamari*, ıstakoz salatası, marine edilmiş yılan balığı, içine batırmak için ekmek çubuklarıyla somon *rilette*ler ve en sevdiğim yemek çili, kişniş ve misket limonlu ızgara karides vardı. Salatalar ve fırında pişirilmiş ekmekler, deniz ürünleri güveci ve kremalı mantar sosunda taze yapılmış *tagliatelle* kâseleri vardı. Tatlı olarak Gino *gelatolu* gökkuşağı kurabiyeleri yapmıştı. Elena da insanın ağzında eriyen tatlandırılmış *ricotta* peyniri dolgulu *cannoli* yani hamur rulolarından yapmıştı.

Her yemekte öylesine yoğun bir lezzet ve özen vardı ki kendimi sadece bir kez olsun babamın köklerini kucaklamış olmasını dilerken buldum. Böylece biz de ben çocukken böyle bir şey deneyimleyebilirdik.

Akşam dokuzda yemeğe oturduk. Luca içi su dolu bardağını kaldırdı ve hepimiz de aynısını yaparak viskiler, kırmızı şaraplar ve votkalar karışımını tavana doğru kaldırdık.

Tek söylediği şey, "*Salute,*"* oldu. Bütün gün sessizdi; çalışma odasında gözlerden uzakta planlar ve yer düzenlerinin üzerinden geçiyordu.

Hepimiz bir ağızdan, "*Salute,*" dedik.

Gino, "Son Akşam Yemeği," dedi. Annesine gülümsedi. Bu, gördüğüm en üzgün gülümsemeydi. Elena gözlerini sımsıkı kapattı ve tekrar açtığında gözleri berraktı.

Kimse Gino'ya cevap vermedi.

* (İta.) Şerefe. –ç.n

Çatallarımızı elimize alıp yemeye başladık.

Yemekten sonra masayı toplamak için Dom ve Gino'yla birlikte geride kaldım. Deneyimlemek için kiliseye gitme riskini göze alamasak da Falcone ailesinin kaçırmayı reddettiği bir Noel geleneği olan gece ayinini kutlamak için Luca eve bir rahip çağırmıştı. Ayinden sonra isteyenler için bir günah çıkarma seansı vardı. Her bir Falcone bu fırsatı değerlendirdi. Bunun önemi gözümden kaçmamıştı.

Ben evyede bir tencere yıkarken, Luca arkamda belirdi. Elini hafifçe belime koydu. Sıçradım ve tencere elimden düştü. Gürültülü bir şekilde evyeye çarpamadan önce kenarından onu yakaladı.

Kulağımın hemen üstüne, "Özür dilerim," dedi yavaşça.

Ona yaslanıp gözlerimi kapatmamak için bütün gücümle kendimi tuttum. Valentino öldüğünden beri bu kadar yakın olmamıştık.

Ona bakmak için döndüm. "Her şey yolunda mı?"

Elini evyenin kenarına götürdü. O kadar yakınımdaydı ki neredeyse birbirimize dokunacaktık. Nefesim boğazımda tıkandı. Dom ve Gino, arkamda bir yerde şüphe uyandırıcı derecede sessiz duruyorlardı. Luca sesini alçalttı. "Ayinden sonra benimle çatıda buluşur musun?" diye sordu. "Sana vereceğim bir şey var."

Ona hafif gülümsedim. "Sadece bir hediyeyse gelirim."

"Öyle. Tek boynuzlu bir at."

Sonra arkasına dönüp Gino ve Dom'a bakmadan uzun adımlarla mutfaktan çıktı.

Dom, "Demek bu hâlâ devam ediyor," dedi.

Ona sinirli bakışlar atacaktım ama ses tonu sakindi ve yüzünü gördüğümde benimle dalga geçmediğini fark ettim.

Son tabağı bulaşık makinasına koyup doğruldu. "Yarın kendini öldürtecek. Biliyorsun, değil mi?"

Temizlediğim tencereyi göz ardı ederek, "Ne?" dedim.

Gino masayı silmeyi bırakıp Dom'a döndü.

"Luca, Marino malikânesinden sağ çıkmayı planlamıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Öfkenin yanaklarımın kızarmasına neden olduğunu hissedebiliyordum. "Tabii ki sağ çıkacak. Hepimiz sağ çıkacağız."

Dom sadece omuz silkti. "Bu onun son duruşu."

"Neden böyle bir şey söylüyorsun ki?" Paniğimi dizginlemeye çalıştım ama bu Dom'un aptalca şakalarından biri gibi gelmiyordu.

Dom eliyle Luca'nın durduğu yeri işaret ederek, "Baksana ona," dedi. "Teslim olmuş. Öç almaya yönelik hırsı kendini korumasının önüne geçecek. Valentino ve Luca ayrı kalmak için yaratılmadılar. Birbirleri olmadan yaşayamazlar."

"Neden böyle konuşuyorsun?" Gino'nun sesi küçük bir çocuk gibi çıkmıştı. "İntiharmış gibi konuşuyorsun."

Dom, "Luca farklı diyorum sadece," dedi. "Artık umurunda değil."

"Marinolardan kurtulmak umurunda," diye karşı çıktı.

"Peki ya başka ne var?"

"Bilmiyorum," dedi Gino.

Dom, "Aynen öyle," dedi. "Aynen öyle."

Tavamı alıp parmaklarım kıpkırmızı olana dek kazıdım ve Dom'un söylediklerinin acısı geçti.

Günah çıkardıktan sonra temiz ruhlarla yataklarına çekildiklerinde, ben de Luca'nın yatak odasının penceresinden dışarı tırmandım. Çatıda kocaman bir bebeğin izleri gibi ince kar tabakasının üstünde ayak ve el izlerimi bırakarak emekledim.

Luca kenarda, meteor yağmurunun olduğu gece oturduğu aynı yerde oturuyordu. Benim kendisine doğru sürünüşümü izlemek için kafasını çevirdi.

"Her zamanki gibi temkinli," dedi yavaşça.

Dengemi korumama yardım etmek için elini uzattı. Birçok manevranın ardından, onun yanına yerleşmeyi başardım.

İçimdeki kötü hissi görmezden gelmeye çalışarak, "Selam," dedim. *Aptal Dom ve onun aptal kıyamet alametleri.*

Luca, "Üşüdün mü?" diye sordu.

Tuhaf bir şekilde üşümemiştim. Kafamı iki yana salladım. "Gökyüzünde hiç yıldız yok," diye belirttim. Gece bulutluydu ve ay, tepede bulanık bir sis gibiydi.

"Artık her şey farklı," dedi. Sadece havadan bahsetmediğini hissettim.

Kafa sallayarak onayladım. İçimdeki kasvet daha da yoğunlaşıyordu.

Ona bakmam için çenemi yukarı doğru kaldırdı. "Ama sana karşı hissettiklerim değil, Sophie." Elini yanağıma değdirdi. Baş parmağı alt dudağımda kaldı.

Gözlerimi kırpıştırarak şaşkınlığımı atlatmaya çalıştım. Onun hislerinin su gibi süzülüp gittiğini sanmıştım, benimki her geçen gün daha da alevlense de. Yine de bunu söyleyişinde hiçbir neşe belirtisi, daha fazlasına, önümüzde uzanan bir geleceğe dair hiçbir eser yoktu. Ne kadar çok istesem de şu an bir olasılık hissine kapılmak zordu.

Yine de hâlâ bu gece vardı.

"Sana bir Noel hediyesi aldım," deyip paltomun cebine uzanıp küçük bir paket çıkardım. "Büyük bir şey değil ve muhtemelen gerçekten saçma olduğunu düşüneceksin ama daha önce hiç almadığın bir şey almanı istedim ve bunun özel bir şey olabileceğini düşündüm, sadece bizim için..." Gerisini getirmedim.

Kaşlarını kaldırarak paketi alıp elinde evirip çevirdi. "Dürüst olmak zorundayım, Soph. Gerçekten yine bir şiir olmasını umuyorum."

"O tek seferlikti," dedim.

Suratını astı. "Ama ben senin şiirlerini çok seviyorum."

"Hayır, sevmiyorsun."

"Seviyorum," diye ısrar etti. "Yani *gerçekten* berbatlar ama bu onları sevmediğim anlamına gelmez."

Kendime hâkim olamadan birden öne doğru eğilip onu ya-

nağından öptüm. "Ben, gerilimden aklımı kaçırmadan önce aç şunu."

Luca birazcık güldü. Paketi parça parça açarken eğlencesi konsantrasyona dönüştü. Sırf beni gıcık etmek için işkence gibi yavaş açtı. Ben de onun bu ânı yaşamasına izin verdim. En azından muziplik ediyordu.

Bitirdiğinde ambalaj açılmıştı ve hediyenin öylece avucunda durmasına izin verdi. Bu sırada da ona, içinde küçük baş parmağı izi şeklinde oyuklar olan, değersiz görünen küçük siyah taşa dikkatlice baktı.

İçimi bir utanç kapladı.

Belli ki onun ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sadece ona bakıp durdu, ne olduğunu çözmeye çalışıyormuş gibi.

Aman Tanrım! Noel için kendisine bir taş verdiğimi sanıyordu.

Yani teknik olarak öyle yapıyordum.

Ama bu özel bir taştı.

Yüzümü kapatıp çatıdan aşağı yuvarlanmayı hayal ettim ama bu, en başında benim aptalca fikrimdi. O nedenle de kendimi açıklayıp bu utanca bir son da verebilirim diye düşündüm.

Luca'nın profiline, "Bu sadece bir taş değil," dedim. "Ondan daha fazlası, yemin ederim. Bak, bu bir..."

"Sikhote-Alin Meteor Parçası," dedi kafasını kaldırıp bana bakarak. "Rusya'dan."

Şaşırarak, "Evet. Öyle..." dedim.

Tekrar elindeki taşa baktı. "1947 yılında Sibirya'da meteor düşen yerden. Bunu mu söyleyecektin?" Tekrar bana bakıyordu ve yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Daha önce hiç görmediğim bir şey.

O ifade... hayranlıktı.

Ona utanarak gülümsedim. "Aslında düşmüş bir yıldız diyecektim."

Onu aramızda tutarak baş parmağını küçük girintilere koydu. "Bunlar en kaba oktahedritler," diye geveledi. "Bu meteor

parçalarının yüzeylerinin bazı kısımları, dünyaya gelirken atmosferden geçerlerken patlamış. O yüzden düz değil. Bak," deyip hissedebilmem için parmağımı taşın yüzeyinde gezdirdi.

"Sende... bundan var mı?"

Alçak sesle, "Hayır," dedi. Yüzünde hâlâ o ifade vardı. Gözleri daha büyük, dudakları daha dolgun, nefesi daha hızlı gibi geldi. "Yok."

Rahatlayarak, "Güzel," dedim. "Çünkü bunun için Kansas'tan yaşlı bir kadından fazla teklif verdim ve ucu ucuna kazandım ama onun bana karşı yaşını öne sürmesine izin verecek de değildim. Yani ne? Onun bunu elimin altından çalmasına izin mi verecektim..."

Luca, "Çok sevdim," diyerek sözümü kesti. "O tatlı yaşlı kadınla kafa kafaya gidip kazanmanı da çok sevdim. Bu konuda hiç pişmanlık duymamanı da çok seviyorum. Benim için bunu yaptığına inanamıyorum."

Biraz daha yaklaştım. "Buna inanmak neden bu kadar zor?"

Luca kafasını iki yana salladı. Gülümsemesi küçücük ve buruktu. "Çünkü bunu hak etmiyorum."

Bana bakmasını isteyerek, "Evet, hak ediyorsun," dedim ama çoktan o andan kopmuştu ve ceketinin cebine uzanıyordu.

"Bende de senin için bir şey var, Sophie." Cebinden küçük bir kutu çıkardı.

Onu elinden alıp yüzümün önünde tuttum. "Tamam. Bu bir tek boynuzlu at olamayacak kadar küçük görünüyor, Luca," dedim.

"Belki de seni şaşırtmaya çalışıyordum sadece," deyip ben kutuyu açarken daha da yaklaştı.

Narin, gümüş bir bileklikti; kalp şeklinde bir figürü vardı. Üstüne kazınmış sözcükleri okudum: *"Umut, 'Daha mutlu olacak,' diye fısıldayarak gelecek yılın eşiğinden gülümsüyor."*

"Bu Alfred Lord Tennyson'ın bir sözü," diye açıkladı.

"Çok güzel." Bilekliği bileğime takarak parmağımı kalp şeklindeki figürde gezdirdim. "Çok sevdim, Luca."

Gerisini de söylemek istedim: *Seni seviyorum.* Ama o an öylesine kırılgan ve değerliydi ki dağıtabilirim diye korktum.

Alçak sesle, "Olasılıkla ilgili. Hayatındaki bütün olasılıklarla," dedi.

"Hayatlarımızdaki," diye düzelttim.

Hiçbir şey söylemedi. Her şeyin ağırlığının üstümüze çöktüğünü, kenarlarda dalıp onu benden alıp götürmeyi bekleyen üzüntüyü hissedebiliyordum.

Elimi alıp parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. "Sophie," derken sesi kalbimin içindeki boşluğa seslendi. Ona bakarken kalbim daha hızlı attı. "Lütfen yarın gelme. Lütfen burada, güvende kal."

"Yapma," dedim. "Lütfen yarından bahsetmeyelim."

Alnını alnıma yasladı. "Sana yalvarıyorum."

Kararlılıkla, "Hayır," dedim. "Ailem nereye giderse ben de oraya giderim. Sen nereye gidersen. Bu bizim intikamımız. Bu bizim kaderimiz."

Gözlerini kapattı. Artık çok geçti. İkimiz de gidiyorduk ve ikimiz de diğerimizi durduramazdık. Bu, çok büyük bir şeydi. Şimdiye dek hırsla gittiğimiz yolun neredeyse ta kendisiydi. Bunu Valentino'ya borçluyduk ve anneme. Luca geri adım atmayacaktı, ben de. Dom'un az önceki sözleri aklımdan geçti.

"Artık yarından konuşmak yok," dedim. "Lütfen. Sadece şu ânın tadını çıkaralım. Olacak olan olacak."

"Dişlerin takırdıyor."

"Öyle mi?" Ani gerginlik yoğunluğundan mı yoksa havadaki soğuk yüzünden mi bilemedim. Bu an ne kadar mükemmel olsa da yeterli değildi. Ona daha yakın olmak istedim. Onu sımsıkı tutmak, bacaklarımı bacaklarına dolamak, kafam göğsünde uykuya dalmak istedim. Bu ânı uzatıp sonsuza dek içinde yaşamak istedim.

"Hadi içeri girelim," dedi.

Birdenbire aramızdaki bu ezici son hissini derinlemesine hissederek, "Seninle kalabilir miyim?" diye sordum. Ben onlara

engel olamadan sözcükler ağzımdan döküldüler ama umurumda değildi. Bunu öyle çok istiyordum ki kalbimi sıkıştırıyordu. Bu, birlikte oturduğumuz ya da öpüştüğümüz ya da birbirimize güldüğümüz en son sefer olabilirdi. Bu, son gecemiz olabilirdi. Dom'un söyledikleri bilincimi ele geçirmişti. Valentino'nun söylediği gibiydi: *Uğruna yaşayacak çok şeyi olanlar, öldürmesi en zor olanlardır.* "Senin yanında uykuya dalmak istiyorum. Senin kollarında uyanmak istiyorum..." Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. İma ettiğim şey çok açıktı. "Bu gece seninle olmak istiyorum."

Luca sertçe yutkundu. "Emin misin?"

"Evet," dedim. "Eminim." Öylesine emindim ki içim sızlıyordu. "Bu gece burada seninle kalabilir miyim?"

Bir parça nefes nefese kalarak, "Evet," dedi. "Evet, benimle kal."

Sözcüklerinde biraz veda gibi gelen bir şey vardı. Arkalarındaki ıstırabı hissedebiliyordum. O ıstırabı çekip alamayacak oluşum kalbimi kırıyordu ama en azından şimdi, en azından bu geceliğine onunla birlikte o ıstırabın içinde olabilirdim. Birlikte onun içinde olabilirdik. Küçük bir mutluluk kıvılcımı çakabilir ve onu sadece ikimizin arasında sıcak tutabilirdik. Yarın başka bir hikâyeydi. Yarın her şeyi değiştirecekti.

Bugün Noel Arifesi'ydi, ben onu sevdiğim kişiyle geçiriyordum ve bunda ufak bir mutluluk vardı en azından.

Beni kendisiyle birlikte ayağa kaldırarak çatıyı geçerken belimden sıkıca kavradı. Pencereden tekrar içeri girdik ve Luca onu arkasından kapattı. Ellerini kollarımda gezdirerek onları ısıttı. Onun sıcağına doğru sokuldum. Ben, kafamı boynuna sokup kokusunu ve bu küçücük ânın mükemmelliğini içime çekerken kollarıyla beni sardı.

Çenemi kaldırıp dudaklarımı aralayarak dudaklarının ani yumuşaklığının, dilime değen dilinin sıcaklığının tadını çıkardım. Ensemden tutup beni kendine çekti ve ben de kendimi öpücüğe, bize verdim. Dili dilimle birlikte hareket etti ve beni son öpücüğüymüş gibi öperken gittikçe daha da ısrarcı oldu. İkimizi

de bir sıcaklık sardı ve ateşli bir şekilde bedenlerimizi birleştirdik. O ellerini bana sıkıca dolamıştı, benim parmaklarım onun saçlarının arasında kaybolmuştu ve aramızda tek bir santim bile kalmayacak şekilde bedenlerimiz birbirine kalıp gibi yapışmıştı. Nefeslerimiz kesik ve pürüzlüydü. Onun boğazından çıkan alçak sesli iniltiler beni ateşliyor, bana içimdeki her bir üzüntü kırıntısını unutturuyordu. O dermanımdı ve ben onu asla bırakmak istemiyordum. Sonra onun gömleği çıktı ve ben göğsündeki yara izine dokundum; tırnaklarımı belirgin kaslarında, bronz teninde gezdirdim ve nefesinin kesilişini dinledim. Kazağımı çıkardım. O da omzumdaki yaraya, aramızdaki yaralara özen göstererek onu nazikçe çıkardı ve teni tenime değerek birleştik. Sonra da bir bütün olarak tamamen birbirimizin kollarındaydık, etrafımızdaki dünya unutuldu ve içimizdeki bütün acılar şu âna kadar hiç duymadığım bir yoğunlukta, asla hissetmediğim bir aşkta yanıp kül oldu.

Mükemmeldi.

Gelip geçiciydi.

O gece Luca'nın kollarında, başım göğsünde, düzenli nefesleriyle mayışarak uyudum. Uzun zamandır ilk kez kâbus görmedim. Rüyamda mutlu şeyleri –bizden, Marino'dan ve Falcone'den, gazetelerden ve cenazelerden, ateşlenen silahlardan ve dökülen kanlardan uzak, onun da benim de olmamız gereken insanlar, yani mutlu, sıradan ve âşık insanlar olduğumuz bir hayat– gördüm.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

TAT

Noel sabahı şaşırtıcı derecede sakindi. Bir huzur, hazırlık hissi vardı. Evin koridorlarını *Buon Natale* sesleri doldurdu ve mutfakta birlikte kahvaltı yaparken yüzlerimize yumuşak gülümsemeler kondurdu. Ne fırında yemek ne de açılmamış hediyeler vardı.

Sanki hepimiz geri gelmeyeceğimizi biliyor gibiydik.

Mecbur olmadığımız sürece Marino adını anmadık. Kahvaltıdan sonra dağılana, çoğumuz duş almak, doğru düzgün giyinip silahlanmak için evin farklı yönlerine gidene kadar evden ayrıldığımız gerçeğine bile değinmedik.

Ben, suyun alçak sesli akışının bütün düşüncelerimi bastırdığı duşta uzun süre kaldım. Bu, göğsümdeki acıyı, gittikçe daha da büyüyen kaygı dalgalarını dindiriyordu. Oturup dizlerimi göğsüme çektim, kafamı su damlacıklarına doğru geriye eğerek yüzümden aşağı ve saçlarıma akmalarına izin verdim. Dün geceye dair anıların kafamda canlanıp beni aydınlatmasına, yakınlığımızın hâlâ geçmeyen hissinin beni bir arada tutmasına, beni

güçlü tutmasına izin verdim. Onun için eve dönecektim. O da benim için eve dönecekti.

Yavaş yavaş karanlık içeri sızdı. İntikam arzusu, tamamına erdirmeye yönelik açlık da. Korkumu, öfkemi, ıstırabımı kullanacaktım. Onları bileyip silah olarak kullanacak ve o silahı Donata Marino'ya doğrultacaktım. Bu sözcükleri kendi kendime tekrarladım ve soğuk bir merhem gibi sırtımdan yukarı doğru yükselen bunaltıcı korkuyu dağıttılar.

Tekrar odama döndüğümde, yatağın üstünde benim için bırakılmış iki şey vardı. Silahım için iki yeni şarjör ve kurşun geçirmez bir yelek. Kendime, buna ne kadar çok ihtiyaç duyduğum, sahip olduğum için ne kadar rahatladığım ya da insanın bedeninde kan kaybından ölmesine neden olabilecek bir şekilde vurulabileceği başka yüzlerce yer olduğu üzerine düşünmek için zaman tanımadım.

Spor ayakkabılar, koyu renk kot pantolon, yeni yeleğimi, bir kazak ve koyu renkli bir ceket giydim. Saçlarımı ensemde topuz yapıp çakımı arka cebime koydum. Aynada kendime baktım. Bir asker gibi görünüyordum. Bir asker gibi hissediyordum. Annemin kolyesini ve Luca'nın bilekliğini taktım. Cesaret ve yüreklilik için.

Şarjörü cebime sakladım ve silahımı yeni bir dizi kurşunla doldurdum. Dom otomatik silahları arabaya doldurmuştu. Ben kendiminkine alışmakta güçlük çekiyordum, o nedenle bir tabanca seçmiştim. Şu an uyduruk, diğerlerinde olanlara kıyasla hafif ve yetersiz gibi geldi ama bununla ateş edebilirdim ve bayağı iyiydim.

Antrede Nic'le karşılaştım. Luca'yla beni öpüşürken gördüğünden beri birbirimize pek bir şey söylememiştik. Valentino öylesine ani ölmüştü ki bütün o olay bir kenara itilmişti ve geriye aramızda bir tuhaflık kalmıştı.

Nic siyahlar içindeydi ve saçları çoktan bir kar maskesiyle kapalıydı.

"Selam," diyerek önce ben konuştum.

"Selam," deyip bana bir kar maskesi verdi. "Hazır mısın?"

Onu kafama geçirip arkadan çekerek saçımın önünde katlı hâlde bıraktım. "Evet, hazırım," dedim.

"Artık hazır görünüyorsun. Yakıştı."

Ona buruk bir ifadeyle gülümsedim. Bunun onun iltifat anlayışı olduğunu farz ettim. "Teşekkürler."

Gülümsemesi rahattı. Üzerimden bir parça gerginlik kalktı. Arkadaşça davranıyorduk. Eskiden olduğumuz yere geri dönüyorduk. "Bak, Nic, ben aramızda kırgınlık, dargınlık olmasını istemiyorum..." Gerisini getirmedim. "Biliyorsun işte, olanlar konusunda..."

Nic huzursuz bir kahkaha attı. Ayaklarını hafif kıpırdattı. Biraz fazla gevşek bir havayla, "Sorun değil," dedi. "Anlıyorum, beni istemedin."

"Mesele o değildi," dedim yavaşça. "Ben kimseyi istemiyordum."

"Onu istiyordun ama."

"Sonunda evet," diye itiraf ettim.

Nic'in yüzünde bir ifade belirip kayboldu. Fark edilemeyecek kadar çabuk ama dudaklarının büzülmesine neden oldu. "Bu berbat bir durum. Çünkü bugünden sonra seni artık istemeyecek." Beni işaret etti ve parmağıyla ön tarafımdan aşağı görünmez bir buz hattı çizdi. "Seni sadece masum olduğun için seviyor. Masumiyetin karşısında büyüleniyor."

"Nic, bunu yapmayalım."

Nic gözlerime bakmaya devam etti. "Ben seni her halükârda severdim."

Utangaç hissetmemeye çalışarak elimi kar maskesinin kenarında gezdirdim. "Sen beni hep böyle istedin zaten," diye belirttim.

"Olman gerektiği şekilde."

"Medeni davranabilir miyiz?" diyerek Luca konusundan uzaklaştım. Bugün Nic'e kızgın olmak istemiyordum. "Her şeyi geride bırakabilir miyiz?"

Kahkahası sertti. "Neden? Ölürsem diye mi?"

"Herhangi bir şey olursa diye."

Elini uzattı. "Tamam. Arkadaşız," dedi alçak bir sesle. El sıkıştık. Bileğimi sıkıca kavrayıp beni göğsüne, nefesinin sıcaklığına, tıraş losyonunun kokusuna çekti. "Bırak da sana bir söz vereyim, Sophie," dedi. Bana tepeden bakıyordu. Gözleri çakmak çakmak parlıyordu. "Senle ben bugün o evden sağ çıkacağız."

Onu ittim ve elimi bırakıp yerini hatırlamış gibi geri çekildi. Sinirimi dizginleyerek, "Ben nasıl çıkacağımız konusunda endişelenmiyorum. Nasıl gireceğimiz konusunda endişeleniyorum," dedim.

"Halledeceğiz. Söz veriyorum," dedi.

O af kırıntısını alıp onunla öfkemi bastırdım. Tabii ki Luca konusunda hâlâ buruktu. Tabii ki onunla ilgili o şeyleri söyleyecekti. Bizim birlikte olmamızı istemiyordu. Abisiyle olmamdansa yalnız olmamı tercih ederdi.

Felice uzun adımlarla alt kata indi. Parlak gümüş rengi bir takım elbise giymişti ve kar maskesini bir elinde sıkıca tutuyordu. Tırabzanın diğer tarafından, "Âşıklar atışması mı?" dedi. "Yaptığı hatayı fark etti mi, Nicoli?"

Nic gözlerini devirdi.

Aşağı inerken Felice'nin ayakkabıları merdivenlerin basamaklarında tıkır tıkır ses çıkardı. Kızgın bakışımı fark edince, "Şakaydı," dedi.

"Bir dahaki sefere bir şaka yaptığında komik olmasına özen göstermelisin, böylece kafa karışıklığı olmaz."

Merdivenlerin dibine ulaştı ve havayı kokladı. Bana pis pis sırıtarak, "Marino öldürmek için güzel bir gün gibi, değil mi?" dedi.

Ben de havayı kokladım. Parmaklarım ceketimin cebindeki tabancamın etrafını sardı. "Ölmek için güzel bir gün gibi geliyor, değil mi Felice?"

Kır kaşlarından birini kaldırdı. "Eminim patronumuz seninle aynı fikirdedir."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ailene olan sadakatinin üzerinde epey bir çalışılması gerek."

İnce dudakları kocaman aralandı ve dudaklarını köpek balığı sırıtışıyla kıvırarak, "Seninki kadar değil, Marino," dedi.

"Falcone," diyerek onu düzelttim.

Gülümsemesi zalim ve çarpık bir şeydi. "Şimdilik."

Bir arı sürüsü gibi diğerleri de toplanmaya başladılar. Ta ki biz, baştan ayağa silahlı, koridorda birbirine sarılan, son sözcükler fısıldayan, temkinli ifadelerle gülümseyen kocaman siyah bir kütleye dönüşene dek. Sonra da bir bir evden çıktık. Donata Marino'nun malikânesini basmak üzere hazır bekleyen bir dizi arabaya binerken parmaklarımız kar maskelerini yüzümüze çekiyordu.

Luca'yla ben evden son ayrılanlardık. Arkasına döndü. Boş antreyi incelerken tam bir tur attı. Durup bana bir an sessizce baktı. Uzun, yavaş bir bakış...

Boğazımın kuruduğunu hissederek, "Ne?" diye sordum.

Bana doğru bir adım atarak, "Kalır mısın?" dedi. "Burada kalır mısın?"

Kafamı iki yana salladım. "Mümkün değil."

Ellerini omuzlarımdan kollarıma indirdi. Parmaklarını bileklerimde gezdirdi. Pişmanlıkla kafasını çevirdi.

Yaklaşarak, "Endişelenme," dedim. "Birlikte gireceğiz, birlikte çıkacağız."

Ağzını açtı ama sözcükler dilinde takıldı. İç geçirerek onları yuttu ve ben başka boş cesaret sözcükleri söyleyemeden beni kendine çekip öptü.

Öpücüğü çaresizlik tadındaydı ve kayıp...

Elveda tadındaydı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

MİLYONERLER SİTESİ

Donata on bir malikâneden oluşan güvenlik kapılı bir sitede oturuyordu. Kıvrılarak yükselen bir tepenin üstünde yer alan malikâneler etrafa yayılan bir yarım daire oluşturuyorlardı. Her biri egzotik görünümlü ağaçlar ve canlı renklerde açmış çiçeklerle dolu bir parka bakıyordu. Ortada şelaleler, ferah bir gölede akıyorlardı. Bir masaldan çıkmış, şehrin tozlu sokaklarından uzağa saklanmış, Eden'ın parlak ışıklarından çok uzakta bir cennet gibi bir şeydi.

Adı Milyonerler Sitesi'ydi.

Milyonerler Sitesi'ndeki her bir ev Marino suç ailesinin bir üyesine aitti.

Altıncı ev –diğer evlerin tam ortasındaki ev– en büyüğüydü. Evden çok bir müze ya da parlamento binası gibiydi. Bembeyazdı, her yerinden balkonlar çıkıyordu ve tüm güneş ışığını yerden tavana uzana kocaman pencereler emiyordu.

O ev babamla amcamın büyüdükleri evdi.

O artık Donata Marino'nun yaşadığı evdi.

Hepsi siyah, birbirinin aynısı, plakasız üç araçlık bir konvoy hâlinde güvenlik kulübesinin yanına çektik. Felice aşağı inip güvenlik görevlisini kafasından bir kez vurdu. Dom onun cesedini tekrar güvenlik kulübesinin içine sürükledi. Paulie giriş kameralarını parçaladı ve sadece yirmi saniye içinde Milyonerler Sitesi'nin siyah kapıları açıldı ve Falcone ailesi arabalarla içeri girdi.

Arkama bakmadım.

Cesede, yandan görünen ayakkabının ucuna, kemer tokasının ışıltısına bakmadım.

Boğazımdaki düğümü yuttum ve ceketimin cebindeki silahı kavradım.

Artık geri dönüş yoktu.

KIRKINCI BÖLÜM

BUON NATALE

Luca ve Paulie üçüncü denemelerinde dış kapıyı tekmeleyerek açtılar. Biz de onların peşinden, ikişer ikişer içeri, cam panelli oymalı ahşap kapılara giden geniş antreye koştuk.

Nic o sırada öndeydi. Otomatik silahı göğsüne yaslıydı. Pencerenin camını silahıyla vurdu ve ayakkabısının topuğuyla aynı anda kapıları tekmeledi. Kapılar Donata Marino'nun çığlıklarıyla açıldı.

Uzun, dar bir masanın etrafında oturuyorlardı. Amcamın elinde hâlâ et bıçağı vardı. Kocaman ve çıtır kahverengi hindi, masanın ortasında bölünmemiş bir hâlde duruyordu ama içinde bir kurşun deliği vardı. Bir adam masada öne doğru yığıldı. Kanı beyaz masa örtüsüne aktı. Nic'in kapıdaki cam panelden onu vurduğu ensesinde bir yara vardı.

Kan kokusunun aramızda yükseldiği hiçlikten oluşan saniyeden de kısa, işkence gibi bir an geçti ve ânın dehşeti herkesin olduğu yerde donup kalmasına neden oldu.

Sonra Marco Marino masanın ucunda ayağa fırladı ve sendeleyerek annesinin önüne geçti.

Felice, *"Buon Natale!"* diye bağırıp onu tam göğsünden vurdu. O, gövdesini tutarak geriye düştüğünde, Donata sıvışarak kilerden verandaya çıkıyordu. Marinoların geri kalanı arayı kapatarak bize ateş açtılar.

Akşam yemeğinde bile silahlıydılar.

Ama bize denk değillerdi.

Üç tanesi ilk otuz saniyede yere yığıldı ve bir o kadarı da debelenerek evin arka tarafına, yeni yağmış karlara doğru gittiler. Çocuklar kar maskeli suikastçılardan bir ordu hâlinde yürürlerken ateş ederek onların peşinden gittiler. Elena, kız kardeşinin ismini haykırarak önden gitti. Silahım hâlâ elimde soğuktu. Parmağım tetiğin üstünde hazırdı.

CJ'in peşinden koşarak kileri geçtim. Felice ve Luca hâlâ arkamdaydılar ve mutfağın geri kalanına bakındılar. Bir homurdanma sesi beni kapının eşiğinde durdurdu. Geri gidip kilere girdim. Dikkatim mutfaktaydı; silahım elimde hazırdı. Jack masanın altından sıçrayıp atılarak et bıçağını Felice'nin kafasına doğru salladı. Felice yana atladı ve bıçak Luca'nın ateş ettiği koluna saplandı. Dizlerinin üstüne yere çöktü ve Jack koşarak mutfağı geçip açık veranda kapısından çıktı. Onun ardından ateş ettim ama kurşunum kafasının otuz santim kadar yukarısındaki kapının çerçevesine isabet etti.

Kıpırda. Peşinden git. Ama ayaklarım işlemiyordu. Luca yaralıydı ve ben gidersem Felice'yle yalnız kalırdı. Arkama dönerek Felice'nin mutfağın diğer tarafından yeğeninin etrafında dönüşünü izledim.

Silah sesleri artık uzaktan geliyordu. Diğerleri etrafa yayılarak Marinoların peşinden bahçede geziyorlardı ve kan izleri çokta karları ıslatıyordu.

Luca masanın bir yanında iki büklüm olmuştu. Kafasını kaldırdı ve buğulu gözlerle Felice'ye baktı. Bıçak kolunun dirseğiy

eli arasındaki kısmına beş santim kadar derine saplanmıştı. Kolunu diğer kolundan destek alarak kendinden uzakta tutuyordu. Silahı yerde, yanındaydı.

Luca can havliyle, "Bıçağı çıkar, Felice. Ben ulaşamıyorum," dedi.

Felice kafasını yana eğdi. Silahı yanında sallanıyordu.

Luca acıyla titreyen bir sesle, "Hadi. Diğerleri kaçmadan önce," dedi.

Felice kıpırdamadı.

"Felice!" dedi Luca.

Felice geriye doğru bir adım attı. "Hayır."

Midem dehşetle kıvranırken ileri doğru temkinli bir adım attım.

Luca, "Hayır mı?" diye tekrar etti.

Felice sanki hava durumundan bahsediyorlarmış gibi sakince, "Babana yardım etme zahmetine girmemişken sana neden yardım edeyim ki?" diye sordu. "Seni bu kadar özel kılan ne?"

Ağır bir sessizlik oldu. Luca'nın yüzünden durumu idrak ettiği belli oluyordu, yanaklarındaki kan çekildi. "Onun ölmesine izin verdin. Orada durup *hiçbir şey* yapmadın," dedi.

Bu bir tespitti, soru değil.

Parmaklarım silahımın etrafında titrerken çaktırmadan yaklaştım.

Felice omuz silkti. Kaskatı ve zorlama bir hareketti bu. Omuz silkmek için yaratılmamış bir adamdı. "Angelo kendini öldürttü. Ben de onun önüne geçmedim. Onun karımın beni terk etmesinin önüne geçmediği gibi. Yetersiz veletlerinin bu ailenin tepesine tırmanmalarının önüne geçmediği gibi."

Donup kaldım. İçimde bir nefes hapsoldu. Her şeyin gözümün önünde oluşuna şahit oluyor, kafamda geri sayan saatin sesini duyabiliyordum. Felice dağılıyordu ve Luca bunun acısını çekecekti.

Luca dişlerini sıkarak, "Neden bahsettiğinden haberin yok senin," dedi.

Felice onun sözünü kesişini elini sallayarak geçiştirdi. "Valentino'nun ölümü de babanınkinden farklı değildi." Sesindeki gülümsemeyi, "Sonunda zor işi Marinolar benim için yaptılar. Elverişli bir anda sadece diğer tarafa bakmaktan kazanılacak çok şey var," dediğinde sesindeki pis memnuniyeti duyabiliyordum.

İçimde yükselen çığlığı yuttum. Demek doğruydu. Felice bunca zamandır zirveye oynayan ve onu elde etmek için ailesinin cesetlerinin üzerinden sürünmeye razı olan bir haindi.

Luca'nın yüzünde son derece vahşi bir ifade belirdi ve dudaklarının büzülerek ağzından zehir dökülmesine neden oldu. "Seni kalpsiz pislik."

Felice silahını kaldırıp onu Luca'nın kafasına doğrulttu. Kahkahası alçak sesli ve zalimdi. "Sabırlı bir adamın gazabından sakın, yeğenim."

Ateş sesi odadaki bütün havayı sömürmüş gibi oldu.

Felice geriye doğru sendeleyip masadan kayarak uzuvları aynı anda kendini bırakırken tortop olarak yere düştü. Luca'nın tam da gözlerinin önüne yığıldı; görmeyen gözleri masanın altına doğru bakıyordu. Kafasının arkasındaki kurşun yarası gizliydi. Altında kıpkırmızı kanlar birikerek masanın altına doğru sızdı.

Silah elimde erimiş metal gibi sıcaktı. Hâlâ havada, Felice'nin az önce olduğu yere doğru duruyordu. Adrenalin kolumdan yukarı doğru yayılıp kalbimin küt küt atmasına, ağzımın kurumasına neden oldu. Nefes alıp verişim hızlı ve sığdı. Yanaklarım rahatsız edici derecede sıcaktı.

Luca bana öylece bakıyordu.

Ben de kalbim boğazıma çıkar gibi olurken ona öylece baktım. "Ya sen ölecektin ya da o."

"Sophie." Tek kelime... Şaşkınlık, iç rahatlığı ve başka bir şey daha. Çözemediğim başka bir şey daha vardı.

Kafamı dik tutarak kusma isteğimi bastırmaya çalıştım. Dişlerim birbirine çarpıyordu. "Onun günahlarının telafisi yoktu, Luca."

Luca'nın dudakları büzüldü. Bana bakarak kafasını iki yana salladı. "Sen gerçekten başka bir şeysin," dedi.

Silahımı indirip onun yanına gittim. Diz çöküp kolundaki bıçağı tuttum. "Kıpırdama." Ben bıçağı çıkarırken inledi. Masadan bir kumaş bir mendil alıp onu koluna iki kez dolayarak yaranın hemen üstünden sımsıkı bağladım. Felice Falcone'nin kanından bir göle, onun cansız bedeninden milim uzağa diz çökmüştüm, etrafım çoğuyla akraba olduğum bir dizi ölü Marino'yla doluydu ve ben tamamen Luca'ya ve o yaraya, yapılması gerekene, geriye kalana odaklanmıştım.

Asker modundaydım ve bu üzerime öylesine çabuk oturmuştu ki fark etmemiştim bile. Ben bir *soldato*'ydum.

Luca bileğini büküp parmaklarını sıkıp açarak, "Teşekkürler," dedi. Acı çektiğini anlayabiliyordum. Yüzünü ekşimişti ve nefesi hırıltılıydı.

"Bu şekilde ateş edemezsin. Bir doktora görünmek zorundasın. Vita'ya gitmek zorundasın," dedim.

Luca kafasını iki yana salladı. "Ailem burada."

Onu omuzlarından tuttum. "Aptal olma."

"Gitmeyeceğim."

"Öldürülsün." Sesimdeki çaresizlik arttı. "Lütfen, Luca. İnatçı olma. Şimdi olmaz, böyle olmaz."

Ayağa kalktı. Bedeninin yarısı daha şimdiden kana bulanmıştı. Bana sağlam elini uzatarak beni ayağa kaldırdı.

"Neredeyse bitti," deyip yanımdan geçip açık veranda kapılarına doğru uzun adımlarla gitti. "Bunu bitirmem gerek."

"Luca." Onun peşinden koştum. Kurşun seslerinin, uzaktan gelen küfür seslerinin peşinden giderken beni kendine çekti ve evin etrafına dolandık. Ayaklarımız kara batıyordu. Bahçenin diğer ucunda Nic'i görebiliyordum. Cansız bir bedenin üstünde duruyordu. Beyaz gömleği, mavi kot pantolonu vardı. Ceset bir Marino'ydu. Etrafını kanlı kardan bir birikinti sarmıştı. Dom ve Gino daha ileride bir ağaç öbeğinin içine doğru giriyorlardı. Çimenlerin üstünde iki ceset daha vardı. Kim olduklarını seçeme-

dim. Sırtımızı duvara vererek, sessizlikte adımlarımızın bilinçli çıtırtısına dikkat ederek diğerlerine doğru ilerlemeye devam ettik.

Havada bir silah sesi daha yankılandı ve uzakta CJ yere düştü. Bir bağrış yükseldi. Luca hiddetle, "Jack!" diye bağırdı. Yeterince iyi göremiyordum. Çok uzaktaydılar. Koşarak giderken omzundan geriye doğru, "Burada kal," diye seslendi.

Mutfaktan gelen bir patırtı, ilerlerken beni irkiltti. Silahımı kaldırarak arkama döndüm. Veranda kapılarından, mutfağın yanından bir gölge geçerek gözden kayboldu. Birdenbire ne kadar da yalnız olduğumun bilincinde olarak ilerledim.

Bir sandalyenin geriye doğru çekilme sesi geldi. Beni herhangi bir pencereden görebilirlerdi. Arkasına gizlenebileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece kar ve hiçlik vardı. Ben veranda da apaçık bir hedeftim. Kendimi evin pencereyle kapı arasındaki duvarına yasladım. Omzumdan geriye, "Kim var orada? Silahlıyım. Göster kendini," diye seslendim.

"Sophie?" Kafamı öne çevirdim. Dikkatim ikiye bölünüyordu. Jack evin yan tarafından geliyordu. Gömleğinin sol tarafı kan içindeydi.

Silahımı ona doğrulttum. "Yapma. Kıpırdama."

Jack doğruldu ama sadece biraz. Silahı hâlâ yan tarafındaydı. "Yapmazsın," dedi temkinli ama korkmuş bir hâlde. *Güzel.*

Ama ben artık korkmuyordum.

Bedenimi yeni bir adrenalin yoğunluğu sardı. Yanaklarım ısındı. Odaklanmayı denedim. Parmağımı tetiğe bastırmayı denedim. *Hadi. Yap şunu. Yap yoksa o seni öldürecek.*

Elimden geldiğince sakin görünmeye çalışarak, "Yapmaz mıyım?" dedim.

"Ben senin kanınım."

Dişlerimi sıkarak, "Sen annemi öldürdün," dedim.

Gülümsemesi küçümseyiciydi. Dondurucu güneş ışığında altın dişi bana doğru parlıyordu. "Yoluma çıkmıştı. Hatta her zaman yolumdaydı."

"Seni öldürmeden önce söyleyecek son bir şeyin var mı?"

Bana doğru adım atarak ,"Evet. Umarım cehennemde buluşuruz," dedi.

Ona gülümsedim. "Bana da bir yer ayır."

Tetiği çektim.

Tık sesi çıktı ama kurşun tutukluk yaptı. Tekrar çektim. Hiçbir şey olmadı.

Jack gülmeye başladı. Silahına, sonra bana baktı. "Görünüşe göre sen oraya benden daha önce gideceksin, Persephone."

Kaçacak hiçbir yer yoktu. Beni öldürecekti. Ona korktuğumu görmenin tatminini yaşatmayacaktım. Onun önünde korkudan sinmeyecektim. Bundan daha güçlüydüm. Onlardan daha güçlüydüm.

Derin bir nefes aldım.

O bana doğru yaklaşırken kar çıtırdadı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ERKEK KARDEŞ

"Jack." Bu ses... temkinliydi, yakındaydı. "Dur."

Gözlerimi aniden açtım. Babam Donata Marino'nun mutfağından çıktı ve neredeyse dizlerimin bağı çözüldü.

Jack yürümeyi bıraktı. "Mickey?" derken ani bir nefesle sözcüğü içine çekti âdeta. "Hangi cehennemdeydin? Sana haber gönderdik."

Babam önüme geçti. Ben siperden faydalanarak kendimi sakinleştirmeye çalışırken geriye doğru sendeledim. Babam Jack'e, "Saklanıyordum," dedi.

"Ama ailenin yanında değil. Öyle mi?" diye cevap verdi. Sesine bir güvensizlik hâkimdi. Silahı hâlâ kısmen havadaydı. Babamı inceledim. Saçları dağınıktı. Kıyafetleri kendisine fazla büyüktü. Onun da bir silahı vardı. "Seni gizlemek için kaynaklarımız olduğunu biliyorsun, Mickey. Önce buraya gelmeliydin."

Babam sakince, "Şimdi sana geliyorum," dedi.

Aralarında bir şey geçti... soğuk ve karanlık bir şey. Yoldaşlık değildi bu.

Jack, "Güzel," diye homurdandı. "Zamanı gelmişti." Silahını indirdi.

Babam kendi silahını sadece birazcık kaldırdı. "Kızımı vurmak üzere miydin?"

"Hayır!" diye kekeledi Jack. "O beni vurmak üzereydi. Ben sadece onu etkisiz hâle getirecektim."

"Peki ya karım, Jack?" Babamın sözcükleri dilinde asit gibiydi. Öfkesini kanımda hissedebiliyordum. "Ya Celine?"

Jack'in durumu idrak ettiği yüzüne yansıdı. Çabucak, "Bir kazaydı," dedi. Ama babam çoktan silahını ona doğrultmuştu.

"Yalancı."

Jack telaşlı bir sesle, "Ne yapıyorsun?" dedi. "Mickey, ne halt ediyorsun sen?"

Babam, erkek kardeşine doğru son bir adım attı. "Seni öldürüyorum."

Onu orada, tam da Marinoların çimenlerinin üstünde, ikisinin de başka bir ömür önce birlikte büyüdükleri evde vurdu. Jack geriye doğru savrularak plaja vurmuş bir deniz yıldızı gibi pat diye yere düştü. Yüzü öğleden sonra güneşine dönüktü. Bir zamanlar iyi yürekli, nazik ve iyi olduğunu sandığım babamsa irkilmedi bile. Ölmüş kardeşinin cesedine sadece üç saniye kadar baktıktan sonra bana döndü.

Omuzları düştü. Silahı işe yaramaz bir hâlde yanında sallanıyordu. Ben korku ve iç rahatlığıyla karışık bir hisle orada öylece durdum. Yüzüm hafif ekşimişti. "Baba."

Bana olan mesafesini korudu. Belki de korktuğumu sandı. Belki de *korkuyordum*. "Ben olmak zorundaydım, Sophie. Anlıyor musun? Ben yapmak zorundaydım bunu," dedi.

"Bu yüzden hapisten çıktın," derken gerçeği fark ettim. "Onu öldürmek için."

Babam kafa sallayarak onayladı. "Şimdi de halloldu."

"Ben yapacaktım."

"Sendense benim yapmam daha iyi oldu," dedi.

"Öldü." Jack'in kısmen kara batmış cansız bedenine bakarak bunun gerçekten ne anlama geldiğini idrak etmeye çalıştım. "Sonunda öldü."

Babam şimdi gözleri dolu dolu, hâlâ bana bakıyordu. "Ve özür dilerim, Sophie. Bana ihtiyacın olduğunda orada olmadığım için. Seni korumadığım için."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Hâlâ her şeyi anlamakta, içimi saran üzüntüye karşı koymakta zorluk çekiyordum.

"Çok özür dilerim," dedi tekrar. "Her şey için."

Havada bir patlama duyuldu ve babam dizlerinin üstüne çöktü. Bir el ateş daha yan tarafına saplanırken aramızdaki boşluğa tutunmaya çalıştı.

Kafamı birden çevirdim. Nic koşuyor ve ateş ediyordu.

"Nic!" diye çığlık attım. "Nic, yapma!"

Bir el daha ateş edildi. Babamın yüzü yere yapıştı. Ben de onunla birlikte yere çökerek hayatını kaybederken gözlerine bakabilmek için kafasını ellerimle kaldırdım.

Ben de çabucak, "Özür dilerim," dedim. "Baba, ben de özür dilerim."

Göz kapakları titreşti. Ağzını açtı ama hiçbir sözcük çıkmadı, sadece kan çıktı.

Sesim tizleşirken, korkuyla titrerken, "Seni seviyorum," dedim. "Seni seviyorum, baba."

Belli belirsiz gülümsedi. Dudakları kanla kırmızıya bulanırken titredi ve sonra gözlerini kapatarak öne doğru yığıldı. Ben onu tutarak kafamı kafasına yasladım ve gözyaşlarımın saçlarını ıslatmasına izin verdim.

Onun altından çıkarak bedenini kardeşinden sadece birkaç metre ötede çimlerin üstüne yatırdım. Yarı kırmızı, yarı beyaz. Kurşunlanmış ve etrafındaki kar kadar soluktu. Ayağa kalktım. Nic orada duruyordu. Silahını kınına takmıştı. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

Yüzümü ona döndüm ve söylemek istediğim her şey birden bire hiçliğe dönüştü. Bacaklarım titriyordu. Luca bahçeden yukarı, bize doğru koşuyordu.

Nic gözlerime baktı. "Ölmek zorundaydı, Sophie. Özür dilerim ama ölmek zorundaydı."

Luca yanımızdaydı. Yumruğunu kardeşinin suratına indirdi ve yere düşerken ona, "Seni lanet olasıca aptal! Seni *lanet olasıca* aptal!" diye haykırdı.

Ben geriye doğru, kana bulanmış karların üstünden mutfağa doğru sendeledim. Artık doğru dürüst göremiyordum. Gözüm bulanıyordu ve kafam dönüyordu. Her ses imkânsız derecede uzaktan geliyordu. Biz buraya geleli on dakikadan az bir süre olmuştu ama saatler gibi gelmişti. Acı dolu, yavaş geçen saatler gibi. Silahımı düşürmüş olmalıydım. Artık ben de ıslaktım. Ellerim koyu kırmızıydı. Donuyordum. Dişlerim birbirine çarpıyordu ve bacaklarım öyle çok titriyordu ki güçlükle ayakta durabiliyordum.

Evyeye uzanıp tutundum. Kanlı tırnaklarımla metali tırmaladım. Eğilip artık ayakta duramayana kadar kustum. Sonra dizlerimin üstüne çöküp titremenin geçmesini bekledim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

KAÇIŞ

Paulie beni ayağa kaldırdı. Onun kolundan tutarak doğruldum. Yüzüm rahatsız edici bir şekilde batıyordu ve ağzım öylesine kurumuştu ki dudaklarım çatlayabilirmiş gibi geldi. Zihnim düşüncelerden oluşan bir kasırgaydı – tutulamayacak kadar hızlı ve susturulamayacak kadar gürültülü.

Paulie alçak sesle, "Gidiyoruz," dedi. "Donata ve Romano kaçtılar. Diğer herkes öldü."

Yere bakarak başımı salladım. Parmaklarımla hâlâ onun kolunun ucunu sıkıca tutuyordum. Diğer herkes ölmüştü. Artık sadece Donata vardı. Sadece Donata. Sadece o düşünceye odaklanmaya çalıştım ama diğerleri kafamın içinde uğulduyordu. Babamın gözleri, son kez gülümsemeye çalışması... Nic'in orada elinde silahla duruşu. Felice'nin yere yığılışı, Luca'nın kolundaki bıçak. Jack'in görmeyen gözlerle gökyüzüne bakması...

Diğer herkes öldü.

Diğer herkes öldü.

Ve ben hayattaydım.

Hayatta olmak istiyor muydum?

Paulie, "Hadi gel," deyip kolunu sırtıma koydu. Sesi nazik ama kararlıydı. Marino cesetlerinin yanından geçtik. Hepsinin arasındaki Felice'nin de. Benim leşim. Paulie ardına bakmadı. Onun ölü olduğunu biliyor muydu? Neden olduğunu biliyor muydu?

Bunun bir önemi var mıydı?

Falconeler arkamızda toplanıyordu.

Arkamda Elena ve Nic İtalyanca tartışıyorlardı. Luca ve Dom, CJ'i aralarında tutuyorlardı. Bacağından çok kan akıyordu.

Ben de ayaklarıma baktım.

Öne bir adım, sonra bir adım daha.

Öne bir adım, sonra bir adım daha.

Sadece gitmeye devam et. Sadece gitmeye devam et.

Yürü de geçsin.

Yürü de geçsin.

Bir cipe bindim ve yüzüm tavana bakana kadar kafamı geriye eğdim. Kimseye ya da hiçbir şeye bakmak istemiyordum. Birisi yanıma bindi. Beynimi kapattım. Etrafımı görmezden geldim. Beyaz, boş bir sayfa hayal ettim.

Peş peşe arabalarla mükemmel bir dizi evden, hızla bütün o ölü Marinolardan, Felice'den uzağa, karla kaplı çimlerde yan yana yatan babam ve amcamdan uzağa, eski ailemden geriye kalan her bir kan kırmızısından uzağa gittik.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İÇİ BOŞ

Evelina'ya ayak bastığım an, yatak odama giden üç merdiveni çıkıp bir havlu aldım ve kendimi banyoya kilitledim. Duşun altında durdum ve tenimden buharın yükselişini izledim. Kırmızı lekeler sabunla akıp gitti. Saçlarımı o kadar çok yıkadım ki sayısını unuttum. Ağzımı açıp su yuttum. Yere oturup kollarımı bedenime doladım ve damlaların ensemden aşağı akmasına izin verdim. Temiz olmak istiyordum.

Kendimi temizleyemiyordum.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından suyu kapatıp havluya sarındım ve sessizce yürüyerek odama gittim. Ev ürkütücü derecede sessizdi. Paulie eve geldiğimizde derhal bir bilgilendirme toplantısı olacağını söylemişti. Ben uzak durdum.

Bir eşofman altı ve kapüşonlu bir üst giyip yatağa girdim. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Dışarıda gökyüzü kararmaya başlamıştı. Aşağıda ne konuştuklarını düşünmemeye çalıştım. Babamı, Jack'i, olanların hiçbirini düşünmemeye çalıştım.

Elimi bile kaldıramayacak kadar yorgundum. Zafer ya da gönül rahatlığı yoktu. Jack'in düşüşünü görmenin keyifli hiçbir yanı yoktu. Umduğum gibi iç rahatlığı yoktu. Sadece içim boşmuş gibi hissediyordum, boş. Kanadım kırık gibi hissediyordum.

Onarılamayacak derecede yaralı.

Luca haklıydı. Çözüm bu değildi. Ama ben bu işe öylesine batmıştım ki artık bir önemi yoktu. Okum yaydan çıkmıştı bir kere. Bir can almıştım. Eski kimliğimle kalan tüm bağımı yitirmiştim.

Zihnim yavaşladı ve karanlık sardı.

Kapı hafifçe çalındı. Gelen Luca'ydı. Ona yorganın altından baktım. Üstünü değiştirip bir tişört giymişti. Kolu dirseğine kadar sargılıydı. Rengi soluktu. Siyah saçları geri kalanına zıt duruyordu.

Orada öylece durdu.

Birbirimizi izledik. Konuşabileceğimiz her şey o tek bir bakıştaydı.

Özür dilerim.

Yatağımın yanına oturdu ve saçımı yüzümden geriye doğru aldı. "Bugün cesurdun."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Bunun bizi birleştireceğini sanmıştım ama onun içindeki boşluğu, tıpkı kendi içimdeki boşluğu hissedebildiğim gibi hissedebiliyordum. Bir zafer yoktu. Donata'yı da öldürseydik bile boşluk hissi uzayıp gider ve ben bir hiçe dönüşene dek beni yutardı.

Ben hiçbir şeydim.

Hiçbir şeyden de beterdim.

Hiçbir şeyim *yoktu*.

Luca bekleyerek parmaklarını saç çizgimde gezdirdi. Bekliyordu.

Çok yorgundum.

"Boş hissediyorum," dedim ona.

"Biliyorum," dedi.

Haklıydın. Ona haklı olduğunu söylemek istedim ama tabii ki biliyordu. Bugün onun da yüzünde keder vardı. Gözlerinin derinliklerinde, her özenli nefesinde vardı. Valentino'nun ölümünün var olmadığı bir zaman, büyük bir yanlışın düzeltildiğine dair hiçbir his yoktu. Anneme ihanet eden kişinin toprağa girdiğini bilmekte, babamı bir zamanlar hak ettiğini düşündüğü şekilde görmenin hiç iç rahatlatıcı bir yanı yoktu.

Yorganı itip yana kaydım. Luca yanıma yattı. Ben kafamı göğsüne koyup altımdaki kalp atışlarını dinlerken, o da koluyla beni sardı. Elini elimle birleştirdi.

"Uyu," dedi. Yorganı üzerimize çekti ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Ben burada olacağım."

Yorgunluk bir dalga gibi üzerimden geçerken karanlığa, hiçliğe daldım.

Akşam geceye dönerken ve şafak gökyüzüne turuncu ve pembe lekeler saçarken saatler geçti.

Uyandığımda Luca gitmişti ve ben yine yalnızdım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SU TESTİSİ SU YOLUNDA

"Toplandın mı?" Dom bana koridorda meraklı bir ifadeyle bakıyordu. "Ayrıca saçın neden kuş yuvası gibi görünüyor?"

Parmaklarımı saçıma daldırdım ve dolaşmış kısmını hissettim. Savunmaya geçerek, "Yeni uyandım," dedim. "Hem senin neden umurunda ki zaten?"

Dom kendi kendine ıslık çaldı. "Vay be! Öldürmek gerçekten sana hiç iyi gelmemiş, Sophie."

Ancak o zaman onun elindeki silindir çantayı fark ettim. "Neler oluyor?"

"Belli ki telefonuna bakmamışsın," diye tahmin yürüttü. "Güvenli bir eve geçiyoruz. Polis Marino cinayetlerini araştırıyor ve Luca bizim ortalıklarda fazla görünmememizi istiyor. Donata hâlâ yok, o nedenle tehlikede olabiliriz..." Gerisini getirmedi. Kaşları kalktı. Gümüşi yara izi gerilerek beyaza dönüştü.

"Ne?"

Omuz silkti. "Sanırım bu evde kalmak pek de uygun gibi durmuyor... biliyorsun işte, senin sahibini vurduğun göz önünde bulundurulunca."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve onun gözlerine baktım. "Luca'yı öldürecekti."

Dom, "Biliyorum. Bilgilendirme toplantısı yaptık," dedi.

Kendimi savunmam gerektiğini ama ne söylersem söyleyeyim bunun ellerimdeki suçu arındırmayacağını hissederek, "Başka bir seçenek yoktu," diye ekledim.

Dom omzuma bir elini koydu ve şaşkınlıkla bir parça sarsıldım. "Doğru şeyi yaptın, Sophie. Hepimiz biliyoruz bunu."

Ağzımı kapattım. Bundan sonra söyleyeceğimden, o anda aramızda söylenmemiş olan her şeyden, Jack'ten, babamdan bahsetmekten korkuyordum. "Yani saklanacak mıyız?"

"Yeni yıl arifesine kadar." Dom'un gözlerine tekrar bir ışıltı geldi. "Donata'nın geri sayım için belediye başkanının yatında olması bekleniyor. Gelirse kellesini alacağız."

Tiksintimi yutkunarak bastırdım. "Bir darbe daha."

Dom kendinden emin bir şekilde "Israrla ilerliyoruz. Avantajın varsa kullanırsın. Neredeyse kazanıyorduk," dedi.

"Ne kadar da hoş bir his," derken sesim tamamen sığ çıktı.

Dom, "Alışacaksın, Sophie. Ama..." deyip yüzümü işaret etti, "bir tavsiye vereyim mi? Çalılıkların arasından geriye doğru sürüklenmiş gibi görünüyorsun. O nedenle biz taşınmadan önce kendine biraz çekidüzen vermeni öneririm." Parmağını havada döndürerek kızgın suratımı işaret etti. "Bize bakacağımız güzel bir şey sun."

Elini savuşturdum. "Bir kez pislik olan, her zaman pislik olur, değil mi Dom?" Onun yanından geçerek banyoya döndüm. Düşüncelerim dakikada bir milyon kilometre kadar hızlanıp dönüp durdu. Nereye gidiyorduk? Ayrıca neden bana kimse söylememişti? Telefonumda hiç mesaj yoktu.

Giyinip Dom'un bana söylediği gibi bütün eşyalarımı topladım. Zaten o kadar çok şeyim yoktu; sadece bir valiz ve bir sırt

çantası vardı. Noel'den sonraki gündü ama ben hayatımda daha önce hiç bu kadar neşesiz hissetmemiştim. Hâlâ *onunla* yüz yüze gelmemiştim ama yüzleşmek zorunda kalacaktım çünkü o da bu evdeydi ve şimdi nereye gideceksek de birlikte gidecektik.

Valizimi çekiştirerek üst kat koridoruna çıkardım ve nefeslenmek için durakladım. Yirmi dört saattir yemek yememiştim ve açlıktan ziyade midemin bulandığını hissetsem de bedenim besin eksiğini hissediyordu.

Tekrar doğrulduğumda Nic merdivenlerin başında duruyordu. Elleri ceplerindeydi ve ağırlığını kısmen sağ bacağına vermişti. Saçlarına şekil verilmiş ve koyu renkli dalgalar hâlinde jölelenmişti, gözleri ışıl ışıldı. İnanılmaz görünüyordu. Olan bitenden tamamen ve son derece etkilenmemiş gibi duruyordu.

Gözlerini tırnaklarımla oymak istiyordum.

Öfkemi ve gözyaşlarımın dökülmesini riskini yutkunarak bastırdım, başım dik bir şekilde onun karşısında durdum.

Kafasıyla valizimi işaret etti. "Yardım ister misin?"

"Hayır, iyiyim."

"Emin misin? Pek iyi görünmüyorsun."

Ona gözlerimle, *Hadi söyle,* dercesine meydan okudum. *Aç konuyu.*

Tereddüt etti. Dilinin ucuna bir şey geldi. Ama dudaklarını büzüp yutkundu. "Yarım saat içinde gidiyoruz. Yol epey uzun. O yüzden önce bir şey yemek isteyebilirsin."

"Ben iyiyim," dedim.

Gözlerini bir parça kıstı ama bana karşı çıkmadı. *Ödlek,* dedim içimden. Yatak odası bu katta değildi. Benimle konuşmak dışında buraya çıkması için bir neden yoktu ama şimdi burada olsa da bu konuda tek kelime etmiyordu.

Gergin bir şekilde, "Başka bir şey mi vardı?" dedim.

Öne doğru bir adım attı.

Uyarı niteliğinde, "Yapma," dedim.

Durdu. Elleri hâlâ ceplerindeydi. Gözlerinin altında halkalar, bitkinlik kırışıklıkları, yüzünde hiçbir gerginlik yoktu.

"Yapmak zorundaydım, Sophie."

"Öyle mi?" diye sordum.

"O bir tehditti. Bir Marino..."

"Ben de öyleyim."

Daha kararlılıkla, "Hayır. Sen bir Falcone'sin," dedi.

"O benim *babamdı*," derken sesim çatladı. "Sadece *konuşuyorduk*. Jack'i *o* vurdu."

Nic kaşlarını çattı. "Ölmesi gerekiyordu. Bunu bekliyordu."

İçimi bir öfke sardı. Onu bastırarak kendimi sakinleştirdim. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Gözlerime bakacak kadar küstahtı. "Su testisi su yolunda kırılır."

"Üzgün değilsin," dedim.

"Seni incitmek istemedim."

"Tabii," derken dişlerimi gıcırdattım. "O zaman hepsi bu kadar. Söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Beni kovuyor musun?" derken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme göründü.

"Evet," diye çıkıştım. "Şu an sana bakmak istemiyorum."

"Sen de Felice'yi öldürdün," diye dikkat çekti.

"Onun farklı olduğunu biliyorsun."

Buna verecek bir cevabı yoktu.

Arkasına döndü, sonra bir ayağı merdivenlerde durakladı. Omzundan geriye doğru bana baktı ve "Sophie, babamı öldürenin baban olduğunu unutuyor musun?" derken sesi sertti.

Aramızda sadece bir metre kalana dek ona doğru gittim. Ağzımda zehir gibi tat ve kalbimde kükreyen öfkeye rağmen sesimi elimden geldiğince sakin tutarak, "Sanırım senin kalbinin her zaman önce intikam, ikici olarak aşk için atacağını unutmuşum," dedim.

"Karşılıksız aşk," diye düzeltti.

Ona ağzım açık baktım. "Yani bunu beni cezalandırmak için mi yaptın? Ben de seni, senin beni sevdiğin gibi sevemedim diye mi yaptın?"

"Luca yapamadığı için yaptım," dedi.

Onun kokusundan, yüzünden, gözlerinden uzaklaştım. Bu ihanet hissini yenmek uzun zaman alacaktı. Mantık neyi gerektirse de, şartlar nasıl olsa da.

"Biz savaşta değiliz, Sophie, sen ve ben," diye ekledi. "Ben senin tarafındayım ve sen artık bir Falcone'sin. Unuttun mu?"

Arkasına dönüp tık tık adımlarla tekrar aşağı inerek meselenin acı gerçeğini de beraberinde götürdü.

Telefonum bacağımda titreşti. Millie'den bir mesaj gelmişti:

Evelina'dayım. Dışarı gel.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

KARANLIKTAN DIŞARI

Millie kollarını göğsünde kavuşturmuş, arabasının kapısına yaslanmıştı.

Ona doğru koştum. "Ne oldu?"

Pat diye bana sarıldı ve kollarını bana öyle sıkıca doladı ki güçlükle nefes alabildim. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım, Soph! Aman Tanrım!"

Parfümünü içime çekerek sıkıca sarıldım. "Özür dilerim, Mil."

Benden geriye doğru çekilerek iki omzumda da beni sabit tutacak şekilde ellerini koydu. "Olay bütün gazetelerde."

"Babam..." sesim çatladı.

Beni bir kez daha çekerek sarıldı. "Biliyorum. Çok özür dilerim."

Millie, buraya gelip beni ayakta tutana dek ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bütün acı, kafa karışıklığı ve boşluk hissi patlak verdi, gözyaşlarım serbestçe aktı.

Benden geriye çekilerek, "Gördün mü?" diye sordu. "Babanı kimin öldürdüğünü gördün mü?"

"Nic."

"Tanrım!" diye iç geçirdi. "Aman Tanrım, Soph, çok üzgünüm."

"Onu asla affetmeyeceğim. Yüzüne bile bakamıyorum."

Millie'nin suratı daha da asıldı; burnunu kıvırarak kaşlarını çattı. Çilleri keskin kış aydınlığında daha koyu renkliydi. Saat henüz çok erkendi ve saatlerdir direksiyon sallıyor olmalıydı.

"Buraya nasıl bu kadar hızlı geldin?" diye sordum ona. "Dağ evinde gazeteler nasıl bu kadar erken çıktı ki? Ben senin dağ başında olduğunu sanıyordum."

Alnını kırıştırarak bana baktı. "Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?"

"Soph, Luca beni aradı."

"L-Luca mı?" Bu cümleyi idrak edemedim. "Ne? Neden? Ne zaman?"

"Dün gece geç saatte. Bana her şeyi anlattı," dedi.

"Neden?" diye tekrar ettim. Millie'ye hiçbir şey çaktırmamakla meşguldüm ama şimdi her şeyi biliyordu ve ona söyleyen Luca'ydı. *Omertà*'yı paramparça etmişti.

Millie de bana aynı şaşkınlık ifadesiyle bakıyordu. "Neden mi?" diye tekrar etti. "Çünkü benim seni buradan uzaklaştırmamı istiyor, Sophie. Senin aileden çıkmanı istiyor."

Senin çıkmanı istiyor.

Göğsümdeki derin uçurum tekrar açıldı. "Anlamıyorum."

"Evet, anlıyorsun," dedi Millie. "Çok iyi anlıyorsun."

Sesinde bir kızgınlık belirtisi vardı. Sempatisinin ve endişesinin altında aslında öfkeli olduğunu biliyordum. Dikkatsiz davranmıştım. Beni asla iyileştirmeyecek ya da bana kendimi iyi hissettirmeyecek bir şeyin peşinden gitmiştim. Millie'ye yalan söylemiştim. Kendimi tehlikeye atmıştım.

"Hâlâ hayatta olman mucize. Bunun farkındasın, değil mi?" dedi.

Yanaklarımdan sessizce süzülen gözyaşlarını belli belirsiz fark ederek başımla onayladım.

"Burada kalmak artık bir seçenek değil."

Kendi aşınmış Converselerime baktım.

"Çılgınlık bu," dedi. "Buradan sensiz ayrılmayacağım."

Tekrar ona baktım. Onu daha önce hiç bu kadar ciddi, bu kadar kararlı görmemiştim.

"Seni çekip alacağım, Soph. Kendi rızanla ya da saçından sürüklenerek gelebilirsin ama yaşadığın bu dünya havaya uçmak üzere ve bu hayat sana göre değil. Bunu bildiğini biliyorum. Bunu kabullenmeyi seç. Lütfen." Son sözcüğüne bir çaresizlik sızdı. Gözleri doluyordu. "*Lütfen,*" dedi tekrar. "Hayatı seç. Mutluluğu seç."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum, Mil," diye fısıldadım. Gözyaşlarım serbest bir şekilde boynuma akıyor, yakamdan içeri sızıp buzdan iğnelere dönüşüyorlardı.

"Dene," diye yalvardı. "Kendini affet."

"Yapamam."

"Yapabilirsin," diye ısrar etti. "Kendini affet."

Başımı iki yana salladım.

Onu ellerinin arasına aldı. "Bana bak," dedi. "Senin için burada hayat yok, Sophie. Sadece ölüm var. Sadece ıstırap. Sen acından çok daha fazlasısın. Kaybından çok daha fazlası. Bu düşünce yapısından çok daha fazlasısın."

Ellerini alıp ellerimin arasında tuttum.

"Gitmek zorunda olduğunu biliyorsun," dedi bana. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça, istemeyerek başımla onayladım. "Ama nereye?" diye sordum. "Seninle kalamam, Marino ailesi hâlâ peşimdeyken olmaz. Falconeler başka güvenli bir eve geçiyorlar ve benim başka kimsem yok. Kimse beni gizlemeye gönüllü olmaz..." Sadece çaresizliği hissederek gerisini getirmedim. "Yolumu kaybettim."

Millie kararlılıkla, "Babana güvenmek zorundasın," dedi.

"Ne?"

Cebine uzanıp bir zarf çıkardı. "Bu sabah dağ evinden gelirken yolda bizim eve uğradım. Bu, beni bekliyordu. Babandan bir mektup," deyip onu bana doğru uzattı.

Onu titreyen ellerle aldım. Babamın yazdığı son sözlerdi bunlar ve en yakın arkadaşıma yazılmışlardı. Zarfı açıp mektubun katlarını açtım.

Millie,

Seni bu konuma sokmak zorunda olduğum için özür dilerim ama sen, bu mesajı ileteceğine güvendiğim tek kişisin. Celine'nin yokluğunda, Sophie kendini yanlış insanlara bağladı. Artık resmen bir Marino hedefi.

Ben yakın zamanda yakalanacağımı ya da öldürüleceğimi biliyorum. Ne yapmak zorunda olduğumu biliyorum. Tehdidi Sophie'den uzaklaştıracağım. Bugün, Noel günü, Donata Marino'nun evine gidip onu yerinden edeceğim. Erkek kardeşimi de ortadan kaldıracağım ve bunun sonucunda ne ceza gelirse çekeceğim.

Başarısız olursam Marino ailesi kendini yeniden inşa edecek. O durumda senin Sophie'yi uzaklara göndermene ihtiyacım var. Aşağıdaki adreste, tekrar özgürce kendisi olabilene kadar onu saklayacak biri var.

Sophie sana herkesten çok güveniyor. Seni dinleyecektir. Lütfen onu koru. Benim yapamadığımı yap. Onu çok geç olmadan bu hayattan çekip al. Ona bu adresi ver, iş bittikten sonra bu mektubu yak ve buna dair bütün izleri hafızandan sil.

Eğer dinlerse, ona üzgün olduğumu söyle. Ona, onu sevdiğimi söyle.

Sen onun başına gelen en iyi şeysin, Millie. Lütfen benim için kızıma iyi bak.

Sağlıcakla kal,

Michael.

Ben mektubu iki kez okuduktan sonra Millie, "Yaptı mı? Jack'i öldürdü mü?" diye sordu.

Kafamda o görüntüye odaklanmamaya çalışıp hâlâ babamın sözcüklerine bakarak, "Evet," dedim. "Gözlerimle gördüm."

"O zaman ona güvenebilirsin." Kâğıt parçasına dokundu. M. Flores'in adresi dağınık bir yazıyla alt tarafa yazılmıştı. "*Buna* güvenebilirsin."

Mektubu ondan aldım. Dudaklarım endişeyle büzüldü. "Ve ne? Öylece gitmem mi gerekiyor?"

Millie kafasıyla onayladı. "Evet, yapman gereken tam olarak bu."

"Hangi parayla?"

"Luca o işi halledecek."

İçimi acı bir his kapladı. "Vay be! Gerçekten benden kurtulmak istiyor olmalı."

Millie, "Bunu neden yaptığını biliyorsun. Hadi ama, Soph," dedi.

Gözyaşımı, yanağımda çizgi hâlinde bir leke daha bırakmadan önce sildim. Kendi kendime, "Gitmek zorundayım," diye fısıldadım.

Millie yumuşak bir tonda, "Evet," dedi. "Ama ben de seninle geleceğim. Seni istediğin yere kadar götüreceğim."

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Benimle gelemezsin. Üzerimde bu kadar göz varken olmaz."

Elimi tuttu. "Seni havaalanına götüreceğim. Sen uçağa binene kadar bekleyeceğim. Uçaktan indiğinde beni arayacaksın. Ben de yolun her adımında yanında olacağım. Sonra da bir ay sonra

falan, bütün bunlar yatıştığında, başka bir şey ayarlayacağız. Sadece bir süreliğine gözlerden uzak olmak zorundasın."

"Kendi başıma," dedim. "Hiç tanımadığım bir yabancıyla."

"Buradan daha iyidir. Bunun sonunda hayatta kalan kimse olmayacak, Sophie. Bunu sen de biliyorsun. Luca da biliyor."

Titrek bir nefes aldım, kâğıdı hâlâ avucumda sımsıkı tutuyordum. Gerçekten bütün umutlarımı babamın sözüne mi bağlayacaktım? Daha önce hiç karşılaşmadığım birine mi? Tanıdığım ve sevdiğim herkesten uzaklaşacak mıydım?

Evet.

Annemin sesi kafamda yükseldi.

Evet.

Babamın sesi.

"Tamam," dedim. "Tamam."

Geriye doğru sendeledi. "Çok şükür, Tanrım!" deyip bir elini alnına koydu. "Çok rahatladım, Soph."

Şimdi onun da gözlerinde yaşlar vardı. Gülümsedi. Gülümsemesi hafif ve ıslaktı. Beni çekip alıyordu ve bunun tek çare olduğunu anlayabiliyordum. Yaşamak istiyorsam, pençelerimle tırmanarak karanlıktan dışarı çıkmak istiyorsam, onunla gitmek zorundaydım. Işığıma doğru sürünmek zorundaydım.

Millie benim ışığımdı.

"Ona veda etmek istiyorum," dedim. "Buna ihtiyacım var."

Millie nazikçe, "Tabii ki var. Tabii ki veda edebilirsin," dedi.

Tekrar eve doğru döndüm. Ev daha büyük, soğuk, uzak gibi geldi. İçerisi tekrar harekete geçmeye hazır suikastçılarla kaynıyordu. Eve doğru, sevdiğim çocuğa doğru yürümeye başladım; bu yerin kalbine hapsolmuş çocuğa, ailesiyle ölümüne gidecek çocuğa.

Millie garaj yolunda peşimden gelerek, "Ben senin eşyalarını alayım," dedi. Birlikte içeri girdik. O bir yöne gitti. Ben de başka bir yöne, ayaklarımı zorla birbiri önüne atarak Don'un çalışma odasına, Luca'ya doğru gittim.

Elvedaya doğru...

KIRK ALTINCI BÖLÜM

GERİ DÖNÜŞ YOK

Çalışma odasının kapısını arkamdan kapattım ve sırtımı ona yasladım. Luca çoktan ayağa kalmış, masaya yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gözlerinin altları kararmıştı ve omuzları düşüktü. Dün gece sadece birimiz uyumuştuk.

İçimi bir öfke kapladı ve bu öfke huzursuz edici ağlama hissini, ona uzanıp mutlu olmamız için başka bir yol düşünmesi için ona yalvarma isteğimi bastırdı. Perdelerim indi ve kendimi dış dünyaya kapattığımı hissettim.

"Planın başarıya ulaştı," dedim. "Millie beni dışarıda bekliyor."

Uzunca bir süre bana öylece baktı. Yüzü ifadesizdi. Sonra gözlerini yavaşça, zorlukla kırptı ve iç geçirerek cevap verdi. "Güzel."

"Yani mutlu musun?" diye üstüne gittim. "Buradan gittiğim için mutlu musun? Benimle bir daha uğraşmak zorunda olmadığın için."

Mantıksız davrandığımı biliyordum ama beni göndermeyi seçtiği için canım öylesine acıyordu ki tıpkı kalbimin tam ortasına bir iğne batmış gibiydi.

"Sophie..." Sesi bile yorgundu. "Durumu çarpıtma."

"Çarpıtmıyorum."

Dik durdu, elleri yanlarında sallanıyordu. "Çarpıtıyorsun. Böyle olması gerektiğini biliyorsun," dedi.

"Bunu birlikte yapmamız gerekiyordu, Luca. Annem için, Valentino için."

İçine bir damla yaşam kıvılcımı düşer gibi, "Bu da bizi buraya getirdi," dedi. Bana doğru bir adım attı. "Dün olanlara bak. Ne kadar çok şey kaybettiğine. Ne kadar canının yandığına. Faydası oldu mu? Şimdi daha mutlu hissediyor musun?"

"Zaman alacak," diyerek karşı çıktım. Ama bu yalan dilimi yaktı. "Bu işte senin yanında olmak istiyorum. Bunu istiyorum."

"Hayır!" dedi. "Bunların hiçbirini istemiyorsun. Kendine yalan söylüyorsun, Sophie. Kendine ve bana yalan söylüyorsun."

Dudağım titredi. Onu sertçe ısırdım. "Bana nasıl hissettiğimi söyleme, Luca."

Kollarını açtı. "Sophie, öylesine ıstıraba boğulmuşsun ki ne istediğini ya da senin için neyin iyi olduğunu bilmene imkân yok. Uykunda çığlık atıyorsun. Bunu biliyor muydun? Travma sonrası stres bozukluğunun bütün belirtileri sende var. Davranışların dengesiz. Çabucak dikkatini kaybediyorsun. Artık doğru düzgün gülümsemiyorsun bile. Kendini ne zaman gülerken yakalasan durana kadar ağzını kapatıyorsun. Sana bakıyorum ve gözlerinde mutsuzluk görüyorum. Bunu, bu yanlışlık hissini hissediyorum. Bu da ben seni buraya getirip devam etmenin yolunun bu olduğunu düşünmene neden olduğum için oldu."

"Sen beni kurtardın, Luca. Gidecek başka hiçbir yerim yoktu."

"Ben bencildim, Sophie. Seni yanımda istedim ama bu, seni mahvediyor ve ben artık bunu haklı çıkaramam. Gözlerine ışığın geri gelmesini istiyorum. Kahkaha atmanı ve seni kimin duyduğundan endişe etmemeni, gerçek neşeyi hissettiğin için gülümsemeni istiyorum." Yanağının içini ısırarak durakladı ve tam da bana bakmadan, "Senin sevgini hak eden birini sevmeni istiyorum," dedi.

"Sen hak ediyorsun," dedim.

"Hayır, etmiyorum," derken kafasını iki yana salladı. "Bu sana göre bir hayat değil. Bu konuda bir şey yapmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Istırabım beni zayıf düşürdü. Sana olan aşkım beni bencilleştirdi... ve özür dilerim."

Ona doğru bir adım attım ama artık aradaki mesafeyi asla kapatamazdım, aramızdaki uçurum gittikçe büyüyordu. "Bizim birlikte olmamızı istedin. Ben de aynı şeyi istiyorum."

Luca dişlerini sıktı. "Hayır."

Ona daha da yaklaşarak, "Evet," dedim. "İkimizin de istediği bu."

"Ben artık bunu istemiyorum. Seni burada istemiyorum."

"Bunu yapabilirim, "dedim sesimdeki çaresizliği duyarak. "Yapabilirim."

"Ben yapamam!" dedi. "Anlamıyor musun, Sophie? Ben bunu yapamam. Seninle olmaz."

Sendeledim. Kelimeler tekrar boğazıma tıkıldı.

Luca ellerini saçlarına daldırıp tutamlarını yüzünden çekti. Gözleri çarpıcı derecede maviydi ve konuştuğunda dudakları kıvrıldı. "Ben seni kaybedecek kadar güçlü değilim. Hem de bu hayata kaybedecek kadar. Hem de Valentino'dan sonra." Sesi çatladı. Yüzünden akan gözyaşlarını görmezden geldi. "Önleyecek gücüm olduğunu bilirken bir daha böyle büyük bir kayıp riskini göze almayacağım." Bana doğru geldi, ben de ona doğru gittim. Ta ki birbirimizin tam önünde durana kadar, aramızda da gerçek duruyordu. "Ben seni kaybedersem, Sophie, kalbimi kaybederim. Geriye hiçbir şey kalmaz. Hayatta kalamam."

Üstüne gidip kollarımla onu sardım. Beni kendine çekti. Ben yanağımı göğsüne bastırıp onu son kez duyuşum olacağını bilerek kalbinin düzensiz atışlarını dinlerken, onun dudakları da saçlarımdaydı.

Saçlarımın arasına, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni her zaman seveceğim."

Kafamı kaldırıp sadece ona bakabileceğim kadar geri çekil-

dim. Yüzündeki gözyaşları çoktan kuruyordu. "Benimle gel," diye yalvardım.

Güçlükle bir nefes aldı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Aileyi terk edemeyeceğimi biliyorsun."

"Yapabilirsin," diye onu teşvik ederek avuçlarımı bedenine bastırdım. "Tabii ki yapabilirsin."

"Hayır."

"Colorado'ya gel. Gel..."

Bir elini havaya kaldırdı. "Bana nereye gittiğini söyleme. Kimseye söyleme."

"Ama..."

"Bilmeme gerek yok. Sen güvende olduğun sürece bilmeme gerek yok. Böylesi daha kolay."

Beni bulamayacaktı. Yeni yılı sağ salim atlatsa da, her bir hücresi onu beni aramaya itse de nereye bakacağını bilmeyecekti. İçimi bir panik sardı.

"Lütfen gel," diye yalvardım. "Başka bir hayat kurarız."

"Benim için başka bir hayat yok, Sophie. Başka bir gelecek yok."

"Öleceksin, Luca. Bu yerde öleceksin. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Gözlerini kaçırmadı. Söylediğimi inkâr etmedi.

"Yeni yıl arifesinde o yata gidersen, eve geri dönmeyeceksin. Lütfen." Sesim titredi. "Lütfen, şimdi benimle gel işte. Başka bir yere gideriz."

"Sophie." Perdelerinin indiğini, ifadesindeki özenli değişikliği görebiliyordum. Komutan moduna giriyordu ve daha şimdiden benden uzaklaştığını hissedebiliyordum. "Seninle tartışmak istemiyorum."

"Mutsuz olduğumuz için tartışıyoruz," dedim. "Ama birbirimizle değil. Ait olmadığımız bu dünyada sıkışıp kaldık ve kendimizi dönüştüremediğimiz bir şeye dönüşmeye çabalıyoruz."

Luca şimdi aşağı yukarı kafa sallayarak "Aynen. Sen buraya ait değilsin," dedi.

"*Biz* buraya ait değiliz," derken neredeyse bağırdım. Kalb yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Titrek bir nefes aldım ve ond geriye bir adım attım. Onu kurtarmak için son bir denemem va dı ama o daha şimdiden milyonlarca kilometre ötedeydi. "Luc sen bana bir kez benim hislerimle hareket ettiğimi söylemişti sevdiklerim işin içindeyse tehlikeden uzaklaşamadığımı. Ban ahmak ve pervasız olduğumu söylemiştin. Şimdi bak," deyi onu, parmağındaki o çirkin Falcone yüzüğünü, çalışma odasın ve duvarlarının gördüğü bütün o planlı dökülen kanları işare ettim. "Sen onları sevdiğin için bu aileye bağlısın, kalmanın sen öldüreceğini bilsen bile onları bırakıp gitmeyi hayal edemiyor sun. Bu, önce senin ruhunu alacak, sonra da güzel insanlığının her bir zerresini alıp yakıp küle dönüştürecek, ondan sonra da bedenini alacak ve sonunda bir hiç olacaksın, Luca. Sadece bir anı olacaksın, aldığın canlar ve yaşadığın ikiyüzlülükten ibaret olacaksın." Onun sözcüklerimin altında ezilişini görebilmek için gözlerimi kırpıştırarak netleştirdim. Bunu duyması gerekiyordu ama ondan da öte, benim bunları söylemem gerekiyordu. "Sen bu hayatı istemiyorsun. Hiçbir zaman istemedin. Bunun yanlış olduğunu biliyorsun. Bundan daha iyi olduğunu biliyorsun ama yine de buradasın ve diğerleriyle birlikte batıyorsun. Üstelik *benim* çekip gitmemi istiyorsun. Sensiz."

Omuzları çöktü, yüzü düştü. O son hissinin aramıza girişini hissedebiliyordum. Onun için bitmişti. Bu konuşma, bu ikilem bitmişti. Ben gidiyordum. O kalıyordu.

Geriye doğru bir adım attım. "Söyleyebileceğim başka hiçbir şey yok, değil mi?"

Luca kafasını iki yana salladı. "Durum bu."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Dudaklarımda bir gülümseme belirecek gibi olup kayboldu. "Ben seninle karanlığın içine girerdim ama sen benimle ışığa gelmiyorsun."

Gülümsemesi üzgündü. "Çok şairane."

Elini tutup onu kendime çektim. "Son zamanlarda bir zekâ küpüyle biraz fazla zaman geçirdim de."

Kollarını belime doladı ve beni nazikçe kendine çekti. "Seni seviyorum," dedi.

"Sadece yeteri kadar değil."

"Aslında gereğinden fazla." Beni öptü. Öpücüğü haşin, tutkulu ve bedenlerimizdeki aşkın her bir zerresiyle doluydu. Ayrıldığımızdaysa gözlerimiz nemli, kalplerimiz kırıktı.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

COLORADO

Millie ve ben arabayla sessizce ilerliyorduk. Yüzümden yaşlar dökülüyordu. Eli elimdeydi.

"Geçecek, Sophie. Şu an öyle gelmediğini biliyorum ama geçecek. Atlatacaksın."

Bir kalp kaç şekilde kırılabilirdi? Annem için bir parça, babam için bir parça ve Luca için bir parça. Aralardaki tüm o boş alan da benim içindi.

Yeni yıl geldiğinde her şey bitmiş olacaktı. Ya Marinolar ya da Falconelerin kökü kazınmış ve eski kimliğimin kalan her bir parçası da gitmiş olacaktı.

Millie'nin annesiyle babasının dağ evi Chicago'nun birkaç saat dışında, küçük bir gölün kenarındaki bir çam ormanının içindeydi. Luca, Millie'yi birkaç gün orada gözden uzak kalıp en azından yeni yıl arifesine kadar O'Hare Havaalanı ya da Cedar Hill'e yakın herhangi bir yeri kullanarak başa bir yere gitmemem konusunda uyarmıştı. O nedenle günler yavaşça geçerken sessizce bekledim. Hiç üzerine düşünmediğim şeyler umurum-

daymış gibi yaptım. Alex'le Millie'nin arasına sokulup film üstüne film izledim. Ziyarete geldiğinde Chris'le nazikçe sohbet ettim. Scrabble'da sayamayacağım kadar çok kez kaybettim. Monopoly'de kazandım ama umurumda değildi. Luca'yı, babamı, amcamı düşündüğüm kadar değil.

Geceleri, bir yere ait olduğumun en son hatırası olan çakımı avucumda sımsıkı tutarak, ağlayarak uyudum. Henüz bırakmaya hazır değildim.

Beklemek işkence gibiydi. Bilmemekse daha beterdi ama dağ evinde gazetemiz yoktu, o nedenle en azından birkaç günlüğüne hiçbir şey bilmemenin mutluluğuyla yaşayabiliyordum. İnternet yoktu. Telefonum da ancak iki çizgi kadar çekiyordu. Polis babamın ölümüyle ilgili benimle konuşmaya hevesli bir şekilde aradı. Zaten görmüştüm. Detaylarına ihtiyacım yoktu. Sahte sempatiye ihtiyacım yoktu. Henüz o sorunun üzerine eğilmeye hazır değildim. O nedenle de aramaların telesekretere düşmesine izin verdim. Benim için gelmediler. Nerede olduğumu bilmiyorlardı ve Millie ailesine her ne söylediyse yetmişti. Çünkü onlar da olayın üstüne gitmiyorlardı.

Luca'nın Millie'ye verdiği parayla Colorado'ya gidiş bileti aldım.

31 Aralık sabahında dağ evinden ayrıldık. Millie'nin annesiyle babası şehirde bir yeni yıl partisine gideceklerdi.

Millie beni arabayla havaalanına götürdü ve elimi sımsıkı tutarak kontuara kadar yanımda geldi. Adres cebimde bir delik açıyordu.

"Ben de gelebilirim istersen. Bir süreliğine en azından. Uzun süreliğine gitmeyeceğini biliyorum ama yalnız da gitmek zorunda değilsin."

Sarılarak insan öldürülebilseydi, Millie'yi ezmiş olurdum. Gülümsemeye çalışarak, "İdare edeceğim," dedim. Gerçek şu ki nereye gittiğimi ve bunun son dakikada kurulmuş bir Marino tuzağı olup olmadığını bilmiyordum. Tek uygun seçeneğim bu

olabilirdi ama bunun için Millie'nin hayatını tehlikeye atacak değildim. "Oraya gider gitmez seni arayacağım."

Beni kendine çekip sarıldı ve onu öyle sıkı sardım ki nefeslerimiz kesildi.

"Seni seviyorum, Soph." Benden zorla ayrıldı. Gözleri kocaman açılmış ve aranıyordu. "Çok yakında görüşeceğiz."

Zorla gülümseyerek, "Biliyorum. Ben de seni seviyorum," dedim.

Burnuma dokundu ve sesini bir sır veriyormuş gibi alçaltarak, "Buradaki gerçek aşk hikâyesi biziz. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Yanağından bir damla gözyaşını sildim. "Biliyorum, Mil. Hep biliyordum zaten."

"Güzel. İndiğinde beni ara," dedi.

Onu, ben uçağa binerken arkamdan el sallarken bıraktım ve hayatımı daha önce hiç gitmediğim bir şehirdeki hiç tanışmadığım birinin yönüne çevirdim. Artık her şey babamın son sözlerine ve onun her şeye rağmen beni hâlâ sevdiği umuduna bağlıydı. Parmaklarım bileğimdeki bilekliği çevreledi. Zihnimde aynı sözcükleri tekrar ettim: *Umut, 'Daha mutlu olacak,' diye fısıldayarak gelecek yılın eşiğinden gülümsüyor.*

Luca'yı düşündüm ve kalbimin ezildiğini hissettim. Onun kapana kısılmış olduğunu bilerek ben nasıl mutlu olabilirdim ki?

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

KIZ ÇOCUĞU

Takside oturup yokuşu çıkarken uzaktaki Rocky Dağları'nı izledim. Millie'ye sağ salim geldiğimi söylemek için mesaj atmıştım. Başka haber verecek kimse yoktu. Camda buğu yapıp soğuğu pencerelerden hissederek bir kalp çizdim.

Boulder güzeldi. Başka bir dünya gibiydi; çılgınlıktan, dökülen kanlardan, izleniyormuşum hissinden uzaktı. Polis hâlâ beni arıyor olabilirdi ama beni bulmaları uzun zaman alacaktı. Belki de asla bulmayacaklardı. Marinolara ya da onlardan geriye kalanlara gelecek olursak, orasını bilemiyordum. Belki de çoktan beni bekliyorlardı. Bu konuda düşünmemeye çalıştım. Ok yaydan çıkmıştı çoktan.

Bugün yeni yıl arifesiydi. Bu akşam Falconeler, Chicago'da son darbelerini indireceklerdi. Yat partisi polis kaynıyor olurdu. O tekneye adım atan hiç kimsenin oradan sağ çıkmayacağını içten içe biliyordum. İçten içe Luca Falcone'yi bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum. Istırap ve üzüntünün, vicdan azabı ve paniğin ötesinde bir sakinlik, uyuşukluk hissi vardı.

Teslim olmuşluk hissi.

En dibe vurmuştum ve bir ayağımı diğerinin önüne bile zar zor atabiliyordum. Sadece Millie için, sadece annemin hatırası için, sadece Luca'nın benim için dilediği, artık ikimiz için de sürdürmek zorunda olacağım hayat için.

Dikkatimi kızıl tuğlalı binaların yan yana dizili olduğu dolambaçlı sokaklardan ayırdım. Boulder'da beni hipster kafeler, bir dizi restoran ve bir Urban Outfitters mağazası karşılamıştı.

Başımı geriye yasladım ve gözlerimi kapattım. Kısacık gibi gelen bir ânın ardından taksinin kapısı açılmıştı ve taksi şoförü beni dürterek uyandırıyordu. Ona parasını ödeyip bagajdan çantalarımı alarak üç katlı küçük evin önünde durdum. Kapı canlı bir mor rengindeydi. Uzun ve dardı, masal kitabından çıkmış bir şey gibi. Bahçede çiçekler vardı, karın altından hafifçe kafalarını uzatmışlardı. Boyanmış bir posta kutusunun üstünde altın rengi harflerle "Bayan Marla Flores" yazılıydı. En azından adres isme uyuyordu. Bu da bir şey diye düşündüm.

Verandaya doğru üç ahşap basamağı çıktım ve tanıdık bir tedirginlik hissini karşılamak için durakladım. Hiçbir şey yoktu. Sadece uyuşukluk ve hafif bir sızıyla bir parça tedirginlik, sonrasında hiçbir şey. Zili çaldım ve kapının ardından melodik bir tını yükseldi.

Güneş neredeyse batmak üzereydi. Kuşlar hâlâ ötüyordu. Hava soğuktu ama güneş hâlâ etkisini az da olsa gösteriyordu. Her şey olması gerektiğinden daha parlak görünüyordu. Zili tekrar çalmak üzereydim ki kapının ardından telaşla koşan ayak sesleri, sonrasında da kilidin hareket sesi geldi. Kendimi nasıl tanıtacağımı kafamdan geçirerek dik durdum: *Merhaba, benim adım Sophie Gracewell. Sanırım babamı tanıyordunuz...*

Kapı aralandı ve küçük bir kız kafasını uzattı. İri gri-mavi gözleri ve yüzünü çevreleyen gür, dalgalı siyah saçları vardı. Bana gülümsedi. Ön dişleri yoktu. Çok tatlı bu küçük kızın görüntüsü karşısında dengemi şaşırmamaya çalıştım ama zihnim-

de bir yerde, *Bu babamın gayrimeşru çocuğu mu? Öyleyse kimi ya da neyi yumruklayacağım ben?* diye düşünüyordum.

Küçük kız, "Selam," dedi. Kapıyı daha fazla açmadı. O nedenle arkasını göremiyordum.

"Merhaba," deyip gülümsedim ama gülümsemem titrekti. Bana uzaktan yakından benzemiyordu ama daha önce de kandırılarak ailesiz kalmıştım. "Adın ne senin?"

İri gözlerini kırpıştırdı. Gözlerinin tanıdık bir tarafı vardı. *Tanrım!* Korku treninin gelişini hisseder gibi oldum. "Emilia."

Emilia. Bu gözler... bu neşeli gülüş...

"Annen nerede, Emilia? Burada mı?"

Emilia alt dudağını ısırdı ve çok suçlu gibi göründü. "O banyoda. Benim kapıyı açmamam gerekiyor ama seni pencereden gördüm." Dantel bir perdenin saksıdaki bir bitkinin arkasına doğru aralanmış olduğu yan pencereyi işaret etti. "Hem saçını sevdim. O yüzden de sorun olmaz diye düşündüm. Saçların güneş gibi."

Dokunmak için uzandı ama bir ses onu korkutarak tekrar içeri girmesine neden oldu.

"Emilia! Ben sana kapıya bakmak konusunda ne dedim? Çabuk içeri gel."

Emilia hızla evin içine çekildi, hemen sonra dış kapı açıldı ve Evelina Falcone'yle yüz yüze geldim.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

MARLA FLORES

Ahşap panjura tutundum ve bayılmamaya çalıştım.

Öylesine dikkatli bakıyordum ki gözlerim titreşti. Onun, düğün gününde neşeyle gülümsediği, kafasını Felice'ye yaslamış olduğu fotoğrafını *Evelina*'da milyon kez görmüştüm. Yağlı boya tablosunu ezberlemiştim. Her kütüphaneye gittiğimde bakışlarını ensemde hissederdim. Gözlerindeki üzüntüyü bin kez inceleyip aynısının içimde bir yansıması olduğunu hissetmiştim.

Aynı görünüyordu. Sadece gözlerinin kenarlarında birkaç çizgi, dudaklarında bir gerginlik vardı.

Çok güzeldi.

Hayattaydı.

Emin olmak için uzanıp ona dokunmak istedim.

Evelina benim her şeyi hazmetmeme izin vererek kıpırdamadan durdu.

Beni beklediğini de o şekilde anladım.

Göğsümü ovuşturarak şoku atlatmaya çalıştım. "Hayattasın," derken o, bir sanrıymış gibi biraz yaklaştım. "Ölü olman

gerek. Benim..." Donup kaldım ve yüzümün renginin attığını hissettim. Babamın onu öldürmesi gerekiyordu. Ama onu öldürmemişti. Saçının teline bile dokunmamıştı. Onun bize bir iyilik borcu varsa, bu da babamın ona yardım etmiş olduğu anlamına geliyordu.

"Gerçekten hayattasın." Bu iç rahatlığı hissi, kanıma âdeta su serpilmiş gibi hissetmeme neden oldu. Kalbim birazcık rahatladı. Babam bir canavar değildi. Islah olmaz değildi. Demek bir yabancı da değildi.

Üstelik özel biri, yaşamayı hak etmiş olan biri hâlâ yaşıyordu. "Sen Evelina Falcone'sin."

Canlandı ve beni elleriyle susturdu. "Ben kızım doğmadan önce Evelina olmayı bıraktım," diye fısıldadı. Beni içeri geçirdi ve bir ipe bağlı gibi isteyerek gittim. Bir milyon ve daha fazla sorum vardı.

Koridor parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ve Emilia mavi bir iple atlıyordu.

O iri gri-mavi gözler...

Felice'nin gözleri...

Felice'nin kızı...

Sağ ve salimdi.

Felice'nin aksine.

Evelina beni canlı yeşil mutfak dolapları olan havadar bir mutfağa geçirdi. "Limonata ister misin? Yolculuğunun ardından susamış olmalısın." Cevap vermemi beklemedi. Sırtı bana dönük, buzdolabında bir şeylerle uğraştı. Elleri titriyordu, sadece birazcık. Uzun koyu renkli örgüsünden saçlarının tutamları çıkmıştı. Omzundan geriye bakarak, "Baban yakında geleceğini söyledi," dedi. "O da burada bizimleydi daha önce... Noel Arifesi'ne kadar yani..." Gerisini getirmedi. Sesi alçaldı.

Ah.

Burada kalmıştı, onunla. Zamanını, Jack'e saldırmak için tıpkı bizim gibi mükemmel ânı bekleyerek Chicago'dan uzakta geçirmişti. Hepimiz Noel gününü seçmiştik.

Evelina ona ne olduğunu biliyor muydu? Marino müttefikinin öldüğünü biliyor muydu?

"Ona seni yanıma alacağıma söz verdim," diye devam etti. "Sana yardım edeceğime söz verdim. Geleceğini umuyordum." Arkasına döndü. Gözleri kocaman, yüz ifadesi samimiydi. "Bütün bunların içinde kaybolup gitmemeni umuyordum."

"Senin öldüğünü sandım." Hâlâ onun hayatta oluşunu hazmetmeye çalışıyordum. "Ben sandım ki babam..." Emilia'nın etrafımızda dolandığının bilincinde olarak gerisini getirmedim. Atlama ipi ahşap zemine çarpıyordu. "Yüzüğünü buldum. Yakut yüzüğünü."

Biraz buruk olsa da güldü. "Babana onu satmasını söyledim. Ona teşekkür etmek istedim."

"Ne zaman? Nasıl?" Artık yüzükten bahsetmiyordum. Her şeyden bahsediyordum. Aynı anda her şeyden ve bu dünyada hepsinin üzerinden geçmeme yetecek kadar zaman yoktu ama denemek istiyordum. Anlamak istiyordum. Bu durum biraz can kurtaran botuna benziyordu ve ben batmak istemiyordum.

Evelina göz ucuyla koridora bakarak Emilia'nın duyamayacak mesafede olduğundan emin oldu. Sesini alçaltarak iki bardağa limonata doldurdu. "Baban uzun yıllar önce şehirde bir gece beni öldürmeye geldi. Kız arkadaşlarımla akşam yemeğindeydim. Marinolar izimizi sürüyordu. O, benim izimi sürüyordu. Sanırım Felice'nin onun annesiyle babasına yaptığını biliyorsundur. Babanın intikam almak için yola çıktığını biliyorsundur. O sırada yanımda biri olmadan gezmemem gerekiyordu ama o noktada Felice'den bıkmıştım. Hep korkmaktan, hep hapsolmuşum gibi hissetmekten bıkmıştım..."

Bir parça anlayarak kafa salladım.

Bir şeylerle uğraşmayı bırakıp boğazını temizledi. "Yapamadı, biliyor musun? Zamanı geldiğinde. O park yerinde sadece ikimiz olsak da. Bundan paçayı kurtarabileceğini bilse de. Çenemdeki morlukları gördü. Gözlerimdeki korkuyu gördü. O sırada sekiz aylık hamileydim."

O sahneyi kafamda canlandırmaya çalıştım. Karanlığa boğulmuş boş bir otoparkı, Evelina Falcone'ye bir silah doğrultmuş babamı, yüzü Felice'nin öfkesinin izleriyle lekelenmiş, hamile karnını elleriyle gizleyen Evelina'yı.

"Tüm bunlar babanın kolunu kanadını kırmıştı," dedi. "Öfke, şiddet. Ben de aynı durumdaydım. Birbirimizde bunu görebildik. Farklı taraflardaydık ama o anlamda aynıydık. Ben bebeğim için endişe ediyordum, kendim için," dedi.

O tür bir korkuyu hayal etmeye çalışıp başarısız olarak, "Tabii ki," diye geveledim.

"Tuhaftı. Çok tuhaftı." Evelina buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Silahını indirdi. Ben koşmadım, o da koşmadı. Konuştuk. Korkmadım. Ondan hiç korkmadım. Kendi kocamdan korktuğum gibi değil. O, Felice'yi cezalandırmak istiyordu, ben de kaçmak istiyordum. İsteklerimizde tam anlamıyla karşıt fikirlerde değildik. Onda bir şey vardı. Sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi geldi."

"Yani sana yardım mı etti o zaman?" derken kendimi anlamaya, inanmaya zorladım. "Kaçmana yardım mı etti?"

Evelina başıyla onayladı. Güzeldi. Batan güneş onu, gevşek örülmüş uzun saçlarını, kestane rengi arasındaki karamel tutamları aydınlatıyordu. Önümde bir hayalet canlandı ve daha önce ne zaman bir şey için bu kadar minnettar olduğumu hatırlayamadım. "Hayatımı geri almama yardım etti," dedi özetle.

"Başka kimse biliyor muydu?"

"Hiç kimse," dedi. "Sana kadar."

Kafamın arkasını duvara yaslayıp derin bir nefes aldım. Tepemde bir fan dönüyordu. Ona bağlı kâğıttan kelebekler etrafta pır pır ediyordu, kanatları karmakarışık farklı renklerde boyanmıştı. Burada bir şey, bir ışık parçası vardı. Ben de ona tutunmak zorundaydım. Onu güvende tutmak zorundaydım. Ama hâlâ üzerinden geçilecek bir sürü şey vardı.

"Evelina," dedim. Emilia başka bir odaya girmişti. "Babam öldü."

Yumuşak bir sesle, "Biliyorum. Haberlerde gördüm. Üzgünüm, Sophie. O iyi bir adamdı," dedi.

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Felice de," derken sesim pürüzlü çıktı.

İfadesi değişti. "Evet."

"Ben de oradaydım," diye fısıldadım. Vicdan azabı bedenimi sardı ve sözcüklere engel olamadan ağzımdan dökülüverdiler. Onun mutfağında durup masummuşum gibi davranamazdım. Onun yüzüne yalan söyleyemezdim, çocuğu bir oda ötede şarkı mırıldanıp ip atlarken, onun kâğıttan kelebekleri tepemde uçuşurken yapamazdım bunu. "Luca'yı öldürecekti," dedim. "Onu öldürecekti. Kafasına silah doğrultmuştu ve... ben bir şey yapmak zorundaydım. Öyle yapmayı planlamamıştım. Ona gerçekten zarar vermek istemedim ama Luca'yı öldürecekti ve ben onu durdurmak zorundaydım."

"Bir can kurtarmışsın," dedi.

"Bir can aldım."

Evelina bir adım yaklaştı. Bir bardak limonata uzattı. Bardağı elinden alıp göğsüme iyice bastırdım. Olduğundan daha büyük gibi geldi. Başka bir can kurtaran botu gibiydi.

Limonatasından bir yudum aldı ve sertçe yutkunup, "Ben iki Falcone'yi de uzun yıllardır tanıyordum, Sophie. Doğru tercihi yapmışsın," derken doğruca bana baktı.

"Özür dilerim," dedim çünkü söylenecek başka bir şey yoktu ve diğer odada kızının kendi kendine şarkı söyleyişini hâlâ duyabiliyordum.

Evelina başını salladı. "Bu bizim için bir lütuf," dedi sessizce. "Artık onun korkusuyla yaşamak zorunda olmayışımız... ve hayatını kurtardığın Luca için bir lütuf."

"Onu seviyorum," derken sesim titredi. "Onu kaybedemezdim." Evelina'nın yüzü buruştu ve empatiyle kaşları alçaltı. "Neden sevdiğini anlayabiliyorum. Luca'yı sevmek çok kolay."

Luca'yla yıldızlarla, olasılıkla, Evelina'nın onu olabileceğine

inandırdığı her şeyle ilgili konuşmamı hatırlayarak, "O da seni seviyormuş," dedim.

Ve asla bilmeyecek, diye düşünerek durumun farkına vardım. *Sağ kurtulduğunu asla bilmeyecek.*

Yüzümden başıboş bir yaş süzüldü.

Evelina kolumu sıvazladı. Parmakları kurşun yarama değdi. "Önemli değil," diyerek beni yatıştırdı. "Ben o dünyada yaşadım. Orası iyi insanların acı çektiği, kötü insanların hüküm sürdüğü zalim, amansız bir yer. Kayıp ve pişmanlıkla dolu... ve vicdan azabıyla. Senin neler yaşadığını anlayabiliyorum." Gözlerimi tekrar yukarı çevirene kadar bekledi. "Senin için zor olmuş. İkimiz için de zor oldu. Ama şu an burada, bizimle olduğun için daha iyisin. Kalacak mısın? Bir süreliğine?"

Emilia diğer odada bir şeye gülüyordu. Bu öylesine güzel, yabancı bir sesti ki... "Evet," dedim.

Evelina nazikçe, "Yarın yeni bir yıl başlıyor. Yeni bir başlangıç," dedi.

Ama önce bu akşam vardı ve ben bu akşamı kafamdan çıkaramıyordum.

ELLİNCİ BÖLÜM

GECE YARISI

Elimde yarısı içilmiş bir kırmızı şarap kadehiyle Evelina Falcone'nin yanında oturmuş, yerel bir haber kanalında yeni yıl geri sayımını izliyordum ki Chicago'daki katliam başladı.

Ekran değişti ve Colorado'daki havai fişek görüntüsünün yerini FLAŞ HABER yazısı aldı. CHICAGO BELEDİYE BAŞKANI'NIN YAT PARTİSİNDE OLAY sözcükleri ekrandan geçerken midem ağzıma geldi. Kameralar Michigan Gölü üstündeki devasa beyaz yata odaklanmıştı ve çok sayıda polis teknesi çoktan hızla ona doğru gidiyordu. Görüntü değişti ve olay yerindeki bir muhabir göründü. Sağ omzunun gerisinde yat, yüzünde de dehşet ifadesi vardı.

Evelina'yla ben sessizleştik ve neredeyse hiç göz kırpmadan en kötü kâbusumun son sahnesine öylece bakarken parmaklarımın kenarındaki deriyi soymamak için elimden gelen çabayı gösterdim.

BELEDİYE BAŞKANININ YAT PARTİSİNDE SİLAHLI SALDIRI yazısı ekrandan geçti.

Evelina ağzını elleriyle kapattı ve çığlığı içine hapsoldu. Ben koltuğu öyle sıkı kavramıştım ki tırnaklarım deriye batıyordu. Haber başlıkları değişirken, ölü sayısı yavaş yavaş artarken, oturduğum yere yapışıp kalmışım gibi öylece durdum. Hepsi isimsizdi.

Evelina upuzun gibi gelen bir sürenin ardından ayağa kalktığında ben hâlâ ekrana bakıyordum.

Bir elini omzuma koyarak, "Sophie," dedi. Onu neredeyse hissetmedim. "Sanırım bu geceyi burada bitirmeliyiz."

"Yedi," derken ağzım öylesine kuruydu ki sözcükler ağzımdan boğuk çıktı. "Suda da cesetler olduğunu düşünüyorlar."

"Sophie," dedi.

"Ve yaralılar da varmış. Bir sürü yaralı."

"Sophie," dedi tekrar. "Bana bak."

Gözlerimi ekrandan zorla ayırıp ona baktım. Uzun, pembe bir sabahlık giymişti. Uçlarındaki bütün ipleri çekmişti ve artık parmaklarının arasından sarkıyorlardı. "Bu senin yeni hayatının bir parçası, Sophie. Çekip gitmeyi öğrenmek. Ardına bakamazsın. Ardımıza *bakamayız*. Ne kadar istesek de."

Ağzı hâlâ kıpırdıyordu ama benim tek duyabildiğim sözcük yediydi. *Yedi*. Daha şimdiden yedi ölü, yedi büyük bir sayıydı. Çok büyük, bir bile çok büyüktü.

"Bilmek zorundayım," derken ekranın değişmesini isteyerek ileri doğru atıldım. Hiçbir isim açıklanmamıştı. Sadece uzaktaki ceset torbaları ve etrafta koşuşturan ayaklanma teçhizatlı polislerin görüntüleri vardı. Ambulanslar hazır bekliyordu. Sirenler ötüyordu. "Öğrenmem lazım kaçının... bilmem lazım kimin..."

Evelina televizyonun önünde durdu. Bana tepeden bakarken kafasını bir yana doğru eğdi. "Hayır, lazım değil. Şimdi değil. Bu akşam değil."

İçimde bir şey can çekişiyor, iç organlarımı tırmalıyordu. "Ölmüş olabilir," derken tiz sesim yükseldi. "Ya da suda olabilir ve sudaki cesetlerden biriyse hayatta kalamayacak çünkü orası şu an dondurucudan da soğuk ve..."

"Sophie." Evelina gözlerimiz aynı seviyede olana dek eğildi. Omzunun üzerinden bir helikopter, silahlı saldırının olduğu alanın üzerinde dolanıyor, arka planı uzaktan gelen çığlık sesleri dolduruyordu. Yedi. Hepsi o kadardı. Değer verdiklerim: Luca, Nic, Dom, Gino, Paulie, Elena, CJ.

"Bu akşam daha fazla haber olmayacak, Sophie. İyi bir uykunun sana bir dünya faydası olur. Yarın yepyeni bir gün." Bir Disney müzikalinden bir şarkı gibi konuşmaya çalışmadığını biliyordum.

Evelina'nın eli elimdeydi. Sıcak ve sıkı. "Bunun yolculuğunun bir parçası olduğunu anlıyor musun? İyileşme sürecinin bir parçası olduğunu? Televizyonu kapatmamız gerek ve sen de zihnini kapatıp biraz uyumalısın. İleriye, geleceğe bakmaya başlaman gerek. Tekrar kendine odaklanmaya başlaman gerek."

"Ben... benim bilmem gerek."

"Bu, şimdi hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Korkunç gerçek de buydu gerçekten. Bir önemi yoktu. Çünkü ben buradaydım, o da oradaydı. Tercihlerimizi yapmıştık. Vedalarımızı etmiştik.

Alçak sesle, "Yarın," dedi. "Bu akşam hiçbir şey olmayacak. Bu meselede onların yanında olamazsın. Hiçbir şey yapamazsın. Bunun dışındasın artık."

Bir heykel gibiydim. Nefes bile zar zor alıyordum. "Dışındayım."

Televizyonu kapattı. Bütün rahatsız edici görüntüler, tiz bir şekilde öten sirenler tek bir göz kırpışta kayboldular. "Dışındasın," dedi tekrar doğrularak. "Artık bunun dışındasın."

Bir tür rahatlama hissi duymayı umarak, "Dışındayım," diye tekrar ettim. Hiçbir şey yoktu, sadece dehşet, ıstırap ve korku vardı.

"Yatağa git, Sophie. Yarın yeni bir gün." Sesindeki huzursuzluğu yutkunarak geçirmeye çalıştı. "Uzaklaşmaya devam et."

Beni boş ekrana bakarken karanlıkta bıraktı. Bütün görüntü-

ler zihnimde canlandı. Yedi... Belki daha fazlası da olacaktı. Michigan Gölü'nde ölmüş, ölüyor olanlar. Hepsi... Ailem...

Peki ya Marinolara ne olmuştu? Sonunda belediye başkanı arkalarındayken kazanmışlar mıydı? Sonra da benim için, Falcone kemerindeki son delik için mi geleceklerdi? Birdenbire Colorado yeterince uzak gibi gelmedi.

Kan davası sona yaklaşıyordu. Ailem, kimliğim gitmişti. Sevdiğim çocuk da...

Peki ya ben?

Ben bütün bunların dışındaydım.

Bunda bulunacak hiçbir teselli yoktu.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

TAKİP

Bacaklarımın hareket etmelerini bekleyerek mağaradaki gibi bir sessizliğe kendimi bıraktım. Bilekliğimle oynadım. Umut... Hiç umuda kapılmıyordum. Geri bile saymamıştık.

Colorado'da gece yarısı olmuş muydu? Tek düşünebildiğim boğazıma doğru yavaşça yükselen ve beni boğan o ölü sayısıydı.

Evelina üst katta bir yerlerde yatmaya hazırlanarak dolanıp duruyordu. Emilia saatlerdir uyuyordu.

Dışarıda bir tepe lambası sokağı aniden parlak bir ışığa boğdu. Parmaklarımı kucağımda sıktım, nefesim boğazıma takıldı. Araba virajı dönerken ışık yok oldu, farlar belirdikleri kadar çabucak söndüler. Motor hırıltısı eve doğru geldi.

Pencereye doğru gittim. Perdelerin arasından Evelina Falcone'nin evinin dışında duran Mercedes'e baktım ve dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

Bu, babamın son darbesi miydi? Hepsi başından beri bir numara mıydı? Yoksa kader Felice'nin ölümü için beni cezalandırmaya mı gelmişti?

Motor durdu ve bir kez daha sessizlik çöktü. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Ailem yüzlerce kilometre ötede ölüyordu ve bir Marino son görevi tamamlamaya hazır hâlde yirmi metre ötemde oturuyordu.

Ne yapmak zorunda olduğumu anında anladım. Çaktırmadan koridora çıkıp alnımı kapıya yasladım. Gurur duymadığım birçok şey yapmış, sonsuza dek aklımdan çıkmayacak suçlar işlemiştim ama bu konuda cesur olabilirdim. Doğru şeyi yapabilirdim.

Sessizce dışarı çıkıp dış kapıyı arkamdan kapattım ve kilidin yerine oturduğunu duydum. Garaj yolunun sonuna doğru yürüdüm; arabaya ve içindeki gölgelerin yakınına kadar, son hedeflerinin önlerinde durduğunu görebilecekleri kadar yakına.

Şoför kapısı açıldı ve ben tek yapabileceğim şeyi yaptım. Topuklarımın üstünde dönüp akciğerlerime hava almaya çabalayarak, kafamın arkasında bir kurşun bekleyerek Evelina'nın sırrından uzağa doğru elimden geldiğince hızlı bir şekilde koştum.

Sadece burada olmasın, Evelina'nın evinin dışında, onların dünyasında olmasın.

Chicago'da bir yatta bir yerde Falconeler ölüyorlardı ve Colorado'da karlı bir dağ kasabasının ortasında bir yerde ben de ölüyordum.

Belki de böyle olup bitmesi gerekiyordu.

Arkamdaki ayak sesleriyle tetiklenerek depar attım.

Korkuya yer yoktu, sadece niyetime vardı.

Canım için kaçmıyordum. Emilia'nın canı için kaçıyordum, Evelina'nın canı için.

Üstelik korkmuyordum, artık değil.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

IŞIĞA DOĞRU

"Sophie?" Öylesine tanıdık, yorgunluktan öylesine pürüzlü o ses geceyi böldü. "Sophie, dur!"

İmkânsız! Zihnim bana oyunlar oynuyordu.

Kalbim ağzıma gelirken koşmaya devam ettim.

Nefes nefese, "Sophie!" dedi. Adımları artık benimkilere denkti. O kadar yakındı ki nefesini rüzgârda duyabiliyordum. "Lütfen, Sophie!"

Aniden arkama dönüp onun neredeyse bana çarpmak üzereyken ayaklarını yere sürterek birden durduğunu gördüm. Kendini tam zamanında durdurdu.

İsmini zihnimde haykırıyordum ama sözcük dilimde oluştuğunda, son nefesimle telaffuz ettiğim cılız bir sesti: "Luca?"

Luca tam karşımda duruyordu. Ayaklarımız, arkasındaki karla kaplı kaldırımda yan yana duruyordu. Saçları alnından geriye doğru dağınık bir şekilde alınmış, berrak gözleri karanlıkta parlıyordu. Aynı anda birbirimize uzandık. Onu ceketinin

yakasından kendime doğru çektim, o da beni kendine çekerek kollarını belime dolayıp yüzünü boynuma bastırdı.

Ona yaklaşmak için parmak uçlarımda yükselerek yanağımı yanağına yasladım. İçim öylesine rahatladı ki bedenimin âdeta dışına taştı ve titreyerek deliler gibi ağladım. O hayattaydı. Buradaydı. *Buradaydı.*

"Bu hayatı istiyorum." Luca'nın sözcükleri tenimde titreşti. Gözyaşları yanaklarıma aktı. Titrediğini hissedebiliyordum. "Olasılığı istiyorum."

Ona daha da sıkıca sarılarak kalp atışının boğuk uğultusunu kendi kalbimde hissettim. "Öldüğünü sandım," dedim. "Ölmüş olmalıydın."

Benden geriye doğru çekildi. Ellerini yüzüme koydu. Baş parmaklarıyla gözlerimin altındaki gözyaşlarını sildi. Kahkahası titrek, konuşması kesik kesikti. "Ah! Sağ ol ya." Kendi gözyaşlarını görmezden geliyordu ama teninde ışıldıyorlardı.

Açıklamaya çalışarak, "Yat partisi," dedim. "Ben sandım ki..."

Kafasını iki yana salladı. Sözcükleri kesik kesik nefesler hâlinde çıktı. "Bırakıp gittim. Bırakıp gittim, Sophie."

Öyle çok ağlıyordum ki tek yapabildiğim boynum ağrıyana kadar başımı sallamak oldu. "Bütün gün sana ulaşmak için araba sürdüm. On beş saattir direksiyon sallıyorum," dedi. "Risk alamadım. Onları sana getiremezdim. Bir araba kiralayıp ülkedeki bütün hız limitlerini ihlal ettim ve buraya geldim ama ne yapacağımı, senin uyuyup uyumadığını, hâlâ burada olup olmadığını bile bilemedim. O yüzden sabaha kadar bekleyeyim diye düşündüm. Sonra sen dışarı çıktın ve korktun. Denver'a kadar peşinden koşmak zorunda kalacağımı sandım çünkü anormal derecede hızlısın, Sophie!"

Benim kahkaham da onunki kadar titrekti. Gözyaşları hâlâ yüzümden aşağı akıyordu. Boğuk, yarım yamalak sözcükleri zorla söyledim. "Uyanıktım. Uyumaya dayanamadım. Yat partisi, Luca. Ölüler olmuş. Çok..."

Yüzünü buruşturarak, "Biliyorum. Radyoda dinliyordum," dedi.

"Kim olduklarını biliyor..."

Kafasını iki yana salladı ve içli bir nefes verdi. "Henüz değil." Gözlerini sımsıkı kapattı ve gözlerini tekrar açtığında berraktılar. "Ben kararımı verdim, Sophie. Ben kararımı verdim."

Avucumu kalbine bastırdım. "Yaşama kararını verdin."

"Ve sonuçlarıyla yaşayacağım. Kaybettiğim her şeyle."

"Kazanacağın her şeyle," diye fısıldayarak gözlerinin içine bakabilmek için kafamı kaldırdım. "Ben senin yanındayım. Ne olursa olsun buradayım."

Ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirerek tenimi ısıttı. Istıraba boğulmuştu. Bu, yüz hatlarına kazınmıştı. Onu aramızda da hissedebiliyordum. Ama başka bir şey daha vardı: Bariz, aydınlık ve cesurca bir şey. Gözlerinde ışıldıyordu o şey: amaç ve doğruluk.

"Bitti," dedi. "Bitti, Sophie. Artık yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Birdenbire bunun imkânsızlığı karşında afallayarak, "Burada olduğumu nereden bildin?" diye sordum.

Yüz ifadesindeki yoğunluk küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Millie," dedi. "Buraya gelirsem geri dönmeyeceğime dair bana söz verdirdi. İkimizin de geri dönmeyeceğine dair. Bunun gerçek olduğuna dair bana yemin ettirdi."

"Sana adresi verdi." Ama hiçbir şey söylememişti. Belki de onun gelmeyeceğinden korkmuştu.

"Uzunca bir sorgudan önce değil ama," dedi.

"Senden emin olmuş olmalı."

Luca alnını alnıma yasladı. "Ben hayatımda daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Parmaklarım kazağının içine kıvrılmıştı, göğsünü sıkıca kavrıyor, onu daha da çok kendime çekiyordum. "Başım dönüyor," dedim.

Luca gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi. "Yapama-

dım, Sophie. Yapamadım, benim için burada seninle başka bir hayat olduğunu bilirken. Millie'nin senin için ne yaptığını, karanlığın içinde nasıl yüzüp seni nasıl çıkardığını gördüm. Sen de gittin çünkü onu seviyordun ve kendine düzgün bir hayat borcun vardı. Gerçek şu ki ben seni, daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Sen benim hayatımdaki son iyi şeysin. Gerçekten istediğim bir geleceğe dair bütün umut ve neşesin ve o gün gidişini izlediğimde, kalbim ikiye bölünmüş gibi oldu. Olduğum yere çakılıp kalmış, cehennemin eşiğinde dengede durmaya çalışıyordum, sonra sen hayatıma daldın ve ilk kez o duvarların ötesinde bir hayatın ihtimalini gördüm; seninle bir hayatın, yaşamaya değer bir hayatın." Ani bir nefes alarak burunlarımız birbirine değene kadar yaklaştı. "Bunu bir kez anladığımda da peşini bırakamadım. Senin için her yere giderim, Sophie. Bana baktığında gördüğün kişi olmak istiyorum."

Kalbimde bunun doğru olduğunu bilerek, "Osun zaten," dedim.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. O tanıdık ve yoğun his tekrar bedenimi sardı.

"Seninleyken, yuvama dönmüşüm gibi hissediyorum," dedi. "Sonunda bir yere aitmişim gibi hissediyorum. Sen benim o yerimsin işte, Sophie."

Kalbimin parmak uçlarının altında hızla çarpışını hissedebilsin diye elini kalbime bastırdım. "Dikkat etmezsen kalp krizi geçireceğim."

Kahkahası alçak sesli ve nefesle karışıktı. Elini saçıma daldırdı. Baş parmağıyla yanağımı okşarken gülümsedim. "Sen bana her gülümsediğinde nasıl hissettiğimi bir hayal et."

Onun bakışlarının yakıcılığı altında durup kendimi yanmaya bıraktım. "Ee? Şimdi ne olacak, Luca?"

"Bir süreliğine gözlerden uzak kalmalıyız, kargaşa dinene kadar, ilerlememiz güvenli olana kadar." Çenemi işaret parmağıyla kaldırdı. Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama bir yolunu bulacağız. Ne olursa olsun bir macera olacak."

"Disneyland'de gözlerden uzak kalabilir miyiz?"

Luca kaşlarını çatmaya çalıştı ama dudakları hâlâ gülümsüyordu. "Durumun ciddiyetini hafifletmek senin işin."

"Yardımcı olmaya çalışıyorum," diye belirttim.

"Neden planlamayı bana bırakmıyorsun? Ben saçma derecede zekiyim. Unuttun mu?"

Çeneme dokundum. "Ama ben senin otoritene saygı duymuyorum. Unuttun mu?"

Neşeyle güldü. "Seni bu yüzden çok seviyorum."

"Sana saygı duymadığım için mi?"

"Beni çıldırttığın için," diyerek burnuma dokundu.

"Ben de seni seviyorum," diyerek dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Çünkü seni çıldırtması çok kolay."

Dudakları dudaklarımda, "Hımm," diye mırıldandı.

"Gel benimle," diyerek onu tekrar eve doğru çekiştirdim. Karanlıkta geri dönerken telefonumu çıkarıp Millie'ye kısa bir mesaj yazdım:

Hediyeni aldım. Biraz yorgun ve bakımsız ama sanırım benim olacak.

Millie'nin cevabı yıldırım hızındaydı:

Efsane haber. Sevgilinin tadını çıkar ama ruh eşinin kim olduğunu unutma ☺

Asla ☺

Evelina'nın evine ulaşınca Luca'yı beraberimde verandaya çektim ve yumruğumla kapıyı tıkırdattım. "Sadece Millie'nin iyi olduğumu bilmesini istiyorum. Özellikle de onu bir süre görmeyeceksem."

"İkinizi tekrar kavuşturacağım kesin," deyip daha az inançla, "yeraltı dünyası bağlantılarımızı bir kez ve daimi olarak gömmenin bir yolunu bulduğumuzda," diye ekledi.

"Yeri gelmişken," deyip file perdeler kıpırdadığında onlara bakıp Evelina'ya her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim.

Evelina kapıyı açtı ve geriye, koridora doğru bir adım attı. "Sophie? Her şey yolunda mı?"

Karanlıktan çıkarak içeri girdik ve görebilsin diye Luca'yı önüme ittim. Olasılığın gözünün önünde vücut buluşuna şahit olabilsin diye. Elimi tutan elini daha da sıktı. "*Mio Dio.*"*

Evelina nefesi kesilirken elleriyle ağzını kapattı. Koyu renkli gözleri inanamayan bir ifadeyle kocaman açıldı.

Luca nefes nefese, "Evelina," derken sesi hayretle doldu. "Yaşıyorsun."

Evelina ellerini indirdi. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "*La mia star,*"** sen de."

Sonra birbirlerini kucakladılar. Gülüp ağlayarak birbirlerine sarıldılar ve sonunda ayrıldıklarında ikisi de gözlerine inanamıyordu, ben de ağlıyordum. Koridorda kafa kafaya verdik – yeraltı dünyasından kaçan ve daha iyi bir gelecek ihtimalinde yaşamaya gelen üç mafya kaçkını.

Yol karanlıktı ama uzakta bir yerde, bir umut ışığı vardı.

Onu şimdi görebiliyorduk.

Onu görebiliyordum.

---

* (İta.) Aman Tanrım –ç*n*

** (İta.) Yıldızım –ç*n*

MAFYA KAN DAVASI BELEDİYE BAŞKANININ YAT PARTİSİNDE PATLAK VERDİ, ARDINDA YEDİ ÖLÜ, ON İKİ YARALI BIRAKTI

Yıldızlarla dolu Yeni Yıl Arifesi Partisi, cuma akşamı iki rakip mafya çetesi, etraftaki korku dolu yüzlerce insanın önünde karşı karşıya gelince trajediyle sonlandı.

Sekiz erkek ve iki kadının hayatlarını kaybettikleri Noel Günü Marino Katliamı'yla bağlantılı olduğu düşünülen saldırıda, Donata Marino'nun ablası ve merhum mafya babası Angelo Falcone'nin dul eşi Elena Genovese-Falcone Chicago Belediye Başkanı'nın özel yat partisinde kız kardeşiyle yüzleşti. Üzerinde bir çakı taşıyan Elena Genovese-Falcone şu anki Marino mafyası patronuna etraftakilerin gözleri önünde saldırdı. Donata Marino göğsüne aldığı tek bir bıçak darbesiyle öldü. Görgü tanıkları Donata'nın kuzeni Romano Marino'nun anında kalabalığa ateş açtığını, Elena Genovese-Falcone'yi, oğlu Dominico Falcone'yi ve henüz reşit olmayan yeğeni Calvino Falcone Jr'ı öldürdüğünü bildirdi. Güvenlik görevlisi Ronald Smythe ve diş temizlik uzmanı Dawn Fierri de silahlı saldırıda hayatlarını kaybetti. Bunun yanı sıra partiye katılan on iki kişi yaralandı. Çok sayıda görgü tanığı üç adamın yatın üst güvertesinden neredeyse donmak üzere olan Michigan Gölü'ne atladıklarını dile getirdiler ama arama kurtarma ekipleri herhangi bir cesede ulaşamadı ve şimdilik aramalara son verildi.

Silahlı saldırgan Romano Marino, silahlı bir güvenlik görevlisi tarafından vurularak öldürülürken belediye başkanı aceleyle güvenli bir alana götürüldü. Bu son silahlı saldırı Chicago'nun yeraltı dünyasında özellikle kanlı bir dönemin doruk noktası olarak nitelendirilirken, Donata Marino'nun ölümünün aktif Marino hanedanının sonu olduğuna inanılıyor. Falcone suç ailesinin çok sayıda üyesi

hâlâ kayıp ve şu anda polis tarafından sorgulanmak üzere aranıyorlar. Aileye yakın kaynaklar, Nicoli Falcone'nin yakın zamanda kötü bir nam salmış ailenin liderliği rolünü üstlendiğini iddia ediyor. Falcone yakın zamanda vefat eden "mavi gözlü suikastçı" Valentino Falcone'nin kardeşi ve merhum Angelo "Melek Yapan" Falcone'nin oğlu. Falcone tarihindeki en genç patron olduğu ifade ediliyor. İkinci patronun kimliği hâlâ bilinmiyor.

Soruşturma devam ediyor.

SON

Radyodan gelen müzik arabanın camlarını titreştiriyordu. Utanmadan avazımız çıktığınca şarkı söylerken seslerimiz şarkının sözlerini bastırıyordu. Luca direksiyonda ritim tutuyor, ben bir kahkaha krizine daha girerken yapmacık bir kızgınlık ifadesiyle bana yan yan bakıyordu. Parmaklarımız aramızdaki koltuk kolunda birbirine kenetliydi. Yüzlerimiz, bizimle buluşmak için yükselen şehre doğru dönüktü.

Chicago'da yaz mevsimiydi ve kalbim olasılıklarla doluydu.

Müziği bastırarak, "İşte burada. Tek gerçek aşkım. Chicago," diye bağırdım.

Luca kalbine bir elini koydu. "Acıttı."

"Binalar hep bu kadar ışıl ışıl mıydı?" diye sordum.

"Gökyüzü hep bu kadar mavi miydi?" diye cevap verdi.

Ona gözlerimi devirerek baktım. "Artık sürprizin ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

Tatlı bir tavırla, "Hayır. Kesinlikle olmaz," dedi.

Arabayla şehrin kalbine doğru ilerledik. Luca sürekli merakımı geri püskürtüyor, ben de ondan vazgeçmeyi reddediyordum. Sonunda kiralık Camaro'muzu West Washington Caddesi'ndeki bir garaja park ettik ve ben arabadan indiğimde, onu neredeyse boğmak üzereydim.

"*Şimdi* öğrenebilir miyim?"

Luca caddeye çıkarak beni peşinden gitmeye çağırdı.

"Neden bu kadar meraklı olmak zorundasın?"

"Sen neden bu kadar sinir bozucu olmak zorundasın?"

Bana omzundan geriye bakarak sırıttı. "Öyleyim işte sanırım."

Kafasının arkasına sinirli sinirli baktım. "Sürprizlerden hoşlanmıyorum. Bilmeni isterim."

"Geçen hafta Millie ziyarete gelince hoşuna gitti ama, değil mi? O da bir sürprizdi."

Bastıra bastıra, "O farklıydı. Millie'ye olan sevgim sürprizlere olan güvensizliğimin önüne geçiyor," dedim.

Luca omuz silkti. "Hımm, şansına ben sürprizlerden çok hoşlanıyorum."

Onun bilinçli adımlarına uyum sağlamak için koşarak, "Hoşlanmıyorsun," dedim. Kot pantolon, asker botları, hafif meltemde titreşen mavi tişörtünü giymişti. Bense gerçekten odağımı kaybetmemeye çalışıyordum ama arkadan bile adaletsiz bir şekilde göz kamaştırıcıydı. "Sen sürprizlerden nefret edersin."

"Tamam, şöyle düzelteyim: Sophie'ye yönelik sürprizlerden gerçekten çok hoşlanıyorum." Durakladı. Sonra da, "Özellikle de sürprizi ben yaptığımda," dedi.

Birimizin boyunun 1,82'den uzun olmadığını fark etmişçesine hızını yavaşlattı. "Şimdi pat diye üzerime bayılma," diye uyardı. "Her şeyi mahvedersin."

Arabadan uzaklaştıkça daha da neşelendi. Her adımda neredeyse zıplıyordu ve son altı aydır ilk kez olmasa da kendimi onun bu açık, mutlu, *özgür* hâli karşısında büyülenirken buldum.

Aceleyle peşinden gittim. Sarı, yazlık elbisem arkamda uçu-

şuyordu. Güneş kollarıma vuruyordu ve yüzümü ona doğru dönerek yanaklarımdaki çillere yayılmasına izin verdim. "Şehirde yazı ne kadar özlediğimi unutmuşum," dedim.

Luca başıyla onayladı. Mavi gözleri aydınlıkta ışıl ışıl parlıyordu. "Bir gün buraya daimi olarak geri dönebiliriz, Soph." Sesi değişti. Sesine bir parça kasvet sızdı. "Ama henüz değil."

Henüz değil, diye hatırlattım kendime. Daimi bir hayatı, tehditsiz bir hayatı yeniden kurmak için henüz çok erkendi. Şimdilik her şey *henüz değildi.*

"Ama bugünümüz var," dedi. Bana yukarıdan bakarken dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "En iyi şekilde tadını çıkaracağız."

Sonra gördüm. Aslında, Luca'nın yüzünün mükemmelliğinin her bir milimini incelemekle meşgul olmasaydım daha önceden görürdüm. Nerede olduğumuzu fark ettiğimde, neredeyse Cadillac Palace Tiyatrosu'nun içindeydik ve devasa bir reklam panosunun hemen önünde duruyordum.

Dilimizdeki her sözcük hızla unutuldu. *Operadaki Hayalet* sözcüklerini okuyordum ve gözyaşlarına boğulmamak için çok çabalıyordum. Bu sinir bozucu küçük sorunu geçen aylarda çözdüğümü sanmıştım ama kalbim göğsümde küt küt atıyordu, nefesim göğsüme batıyordu ve Luca'nın tepkimi bekleyerek beni izlediğini hissedebiliyordum. Ağzımı sımsıkı kapattım ve hislerimin içinde zıp zıp zıplayışının bitmesini bekledim.

Sakin ol. Odaklan. Bu sadece bir müzikal. Büyütülecek bir şey değil.

Evet, teşekkürler, mantıklı Sophie.

Hayır, sadece bir müzikal değil. Müzikallerin müzikali. O seni buraya getirdi çünkü annenin seni buraya getirme fırsatı olmadı.

Luca, "Sophie?" dedi. Duvara yaslanmış, kafasını bir tarafa yatırmış beni izliyordu. Alnı endişeyle kırışmıştı. "Bir şey söylemedin."

Aman Tanrım, dudağımın titrediğini hissedebiliyordum.

Eli belime geldi. Beni kendine doğru çekerken nazik bir dokunuş, tenimdeki bir sıcaklık dalgası hissettim. Dünya geri planda kaldı, sadece ikimiz kalana dek.

"Mutlu musun?" diye sordu alçak sesle. "Mutlu değilsen gidebiliriz."

"Mutluyum," dedim. "O kadar mutluyum ki sanırım ağlayabilirim."

Kaçan bir gözyaşını yanağımdan sildi. Gözlerimi kaçırdım. Bir tanesi daha çaktırmadan kaçmasın diye tırnaklarımı avuçlarıma batırdım.

Hassasiyetle, "Buna benimle birlikte katlanmak zorunda olduğun için mi ağlıyorsun?" diye sordu. "Nedeni bu, değil mi?"

"Evet," dedim. "Felaketsin sen."

Cebinden iki bilet çıkardı ve onları avucuma koydu. Kolumu onun sırtına doladım. Kafamın tepesini öptü. Nefesi saçlarımı okşadı. "İyi ki doğdun, *Cuore mio.*"*

Biri bana on iki ay önce bir tiyatroda olacağımı, efsanevi müzik etrafımdaki duvarları sarsar ve kalbimin içinde atarken devasa bir avizenin tavana doğru sallanışını tüm Falcone hanedanının eski patronuyla omuz omuza oturup izleyeceğimi, gerçekten de *keyifli vakit geçireceğimi* söyleseydi ona pis yalancı derdim.

Dünya ne kadar da çabuk değişebiliyordu.

Omzumdan vurulduktan, ölümün yüzüne baktıktan, onun altından yuvarlanıp kalktıktan, annemi ve babamı gömdükten, hiç istemediğim bir kimlikle her türlü bağımdan feragat ettikten ve bir zamanlar beni tüketme tehlikesi olan bir yeraltı dünyasından dişimle tırnağımla mücadele vererek çıktıktan sonra, Luca bende sonsuza dek kaybettiğimi sandığım bir şeyi ateşlemişti. Son ses müzik, drama, tutku, başka bir yerde ve başka biri olma hissini, güvende, mutlu ve son derece mesut hissetmeyi... Kolum kolunun üstünde, kafalarımız birbirine doğru eğilmiş, parmaklarımız birbirine değerek o karanlık mekânda otururken coşku duydum. Son şarkı en yüksek noktasına ulaştığında gözlerim yaşlarla doldu ve müziğin beni alıp götürmesine, geçen yılın kötülüğünden ve onun arkasında bıraktığı bütün o karanlıktan uzaklaştırmasına izin verdim. Çok yoğun bir olasılık hissi etra-

* (İta.) Kalbim –*çn*

fımı sardığında, bunu hissettim; yaratıcılık ve sanat, müzik ve aşkla dolu bu diğer hayat olasılığını...

Neşeden başımız dönerek ve nefes nefese dışarı çıktık. Dilimin ucunda binlerce *teşekkür* vardı ama hepsi birbirine girdi. O yüzden ben de teşekkür etmek yerine Luca'nın elinden tutup onu tiyatronun yan tarafına çektim ve nefesim kesilene kadar öptüm.

"Hımm," diye mırıldanarak bir parmağını alt dudağımda gezdirdi. "Seni daha sık buraya getirmeliyim."

"Hadi eve gidelim." Wisconsin'in kenarındaki küçük, önemsiz bir kasabaya geri dönmek şimdilik idare ederdi. *Henüz değile* geri dönmek.

Kolunu belime doladı. Biz yürürken parmaklarını belimde gezdirdi. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Kaldırıma çıktık. Adımlarımız arzuyla daha hızlandı. Sözcüklerimiz yerlerini zihinlerimizdeki düşüncelere bıraktı. Bir sonraki yolun karşısına geçeceğimiz yerde, akşama dağılan tiyatroya giden bir grubun arasında bekledik ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama görmeden önce hissettim. Onu ensemdeki tüylerde, çıplak kollarımda ürperen tüylerimde hissettim. Dünyanın karardığı hissini, sadece birazcık.

Tanıdık siyah bir cip yanımızdaki sokakta dururken izledik. Trafik ışığı kıpkırmızı bir şekilde arabanın kaputuna yansıyordu.

"Luca." Bu sözcük boğazıma takıldı. Kalbim onunla buluşmak için ağzıma doğru çıktı.

Luca yanımda savunmaya geçti. Eli arkasına gitti. Trafik ışığı yeşile dönene dek donup kaldık.

Cip yavaşça ilerlemeye başladı ve o bizden uzaklaşırken bunların hepsi, izlendiğimiz hissi benim kafamda mı oldu diye merak ettim.

Cip başka yan bir sokağa girerek gözden kaybolunca, Luca belindeki silahı tutan elini bıraktı.

Nefes vererek, "Sadece bir tesadüf," dedi.

"Tesadüf," diye tekrar ettim.

Elimi tutup beni kendisiyle birlikte çekiştirdi. Arabaya kadar koştuk. Batmakta olan güneş sırtlarımıza sıcak sıcak vuruyordu. Nic'in yüzü zihnime kazınmıştı.

Güvendeydik.

Birlikteydik.

Kaçıyorduk.

Hep kaçıyorduk.

TEŞEKKÜRLER

Oh be! Başardık. Yani... çoğumuz.

Bu üçlemeyi Chicken House'la yayınlamak gerçekleşen bir rüyaydı. Bu kadar büyüleyici ve hevesli olan herkese teşekkür ederim. Bu operasyonun dümenindeki büyücü olduğu için, bana fırsat verip bu hikâyeyi tuhaf, muhteşem (ve karanlık) yerlere götürme özgürlüğü verdiği için Barry'ye teşekkürler. Rachel H, Jazz, Laura S ve Laura M, ilk günden itibaren Sophie'nin (ve Luca'nın) arkasında durup sonuna kadar yol boyunca destek olduğunuz için size teşekkürler. Rachel L ve Kesia, sizden daha iyi bir editör ekibi isteyemezdim. Mafya ailemde size her zaman yer verirdim.

Başıma gelen en iyi şey olabileceğini düşündüğüm Claire Wilson'a teşekkürler. İyiliğin ve bilgeliğin için sonsuza dek minnettar olacağım. Hayatımda tanıdığım en destekleyici, yetenekli ve çok eğlenceli Coven üyelerime teşekkürler. Sizinle takılma fırsatı bulduğum için şanslıyım, size arkadaşlarım diyebildiğim içinse daha da çok şanslı hissediyorum.

Beni dengeli bir müzikal, tiyatro oyunu ve kitap diyetiyle besleyerek yetiştiren anneme ve annemin bunların parasını ödettiği babama teşekkürler. İkinize olan sonsuz minnettarlığımla ilgili konuşup durabilirim ama onu zaten *Cehennem*'in sonunda yap-